

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aries

BLACK
DYNASTY

series

MARILENA BARBAGALLO

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Aries

BLACK
DYNASTY
series

MARILENA BARBAGALLO

Orijinal adı: ARIES - Black Dynasty Series #3

Copyright © 2020 Marilena Barbagallo

Kapak: 123rf

Diğer görseller: 123rf - Pixabay Grafik
tasarım: Marilena Barbagallo

Bu bir kurgu eseridir. Anlatılan isimler, kişiler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, mevcut olaylarla veya yerlerle herhangi bir benzerlik dikkate alınmalıdır.

tamamen rastgele.

Bu kitap telif hakkıyla korunan materyaller içermektedir ve kopyalanamaz, kiralanamaz, lisanslanamaz veya kamuya yayınlanamaz veya yazar tarafından özel olarak izin verilmedikçe başka herhangi bir şekilde kullanılamaz. hangi koşullar altında satın alındığı veya hangi yürürlükteki kanun (633/1941 sayılı Kanun) tarafından açıkça öngörülmüştür.

I Baskı 8 Mayıs 2020

MARILENA BARBAGALLÜ

*Vaftiz kızlarıma:
Gemma, Eleonora ve
Chiara.*

Özet

[Okuyucu için ipuçları](#)

[PROLOGUE](#)

[1](#)

[2](#)

[3](#)

[4](#)

[5](#)

[6](#)

[7](#)

[8](#)

[9](#)

[10](#)

[11](#)

[12](#)

[13](#)

[14](#)

[15](#)

[16](#)

[17](#)

[18](#)

[19](#)

[20](#)

[21](#)

[22](#)

[23](#)

[24](#)

[25](#)

[26](#)

[27](#)

[28](#)

[29](#)

[30](#)

[31](#)

[32](#)

[EPILOG](#)

[Yazarın diğer eserleri](#)

Okuyucu için İpuçları

Aries, Kara Hanedan serisinin üçüncü cildidir.
Bu kendi başına bir hikaye olmasına rağmen, aşağıdaki sırayla okumanızı öneririz:

Taurus #1

Venüs #2

Koç #3

Romanın içinde İngilizce burçlardan esinlenilmiş isimler bulacaksınız.
Aşağıda bunlardan bazılarının doğru telaffuzları verilmiştir.

Boğa: *Toros* ;

Koç: *Eris* ; Balık:

Paisis ; Yengeç:

Chenser ;

Leclerc Kalesi'ne tekrar hoş
geldiniz.

PROLOGUE

Dokuz yıl önce.

Koç: 23 yaşında.

Boğa: 30 yıl.

"Saat daha sabahın dokuzu, Koç. İçki içmemelisin."

Hareketsiz duruyorum, odamın pencerelerinden birine bakıyorum, koltukta oturuyorum. Jack Daniel's şişesi halının üzerine dökülmüş, likör lekesi artık kurumuş, sadece halesi kalmış. Geri kalan her şey karaciğerimde.

"Uyudun mu?" Taurus'un silueti pencere çerçevelerinden süzülen ışığa duvar oluyor. Gözlerim her zamanki zarif ve sakın figürüne geri dönüyor, ta ki onunkinde kaybolana kadar.

"Hayır." Viskimden arta kalanları yudumlamayı bitiriyorum ve bardak parmaklarımın arasından kayarak donuk bir gümbürtüyle halıya düşüyor.

"Mahkemeye gitmek zorunda değilsin". Ağabeyim ellerini ceplerine sokuyor, göğsünü şişirerek havayı içine çekiyor ve beni çok rahatsız eden ama belki de bugün ihtiyacım olan o her zamanki babacan tavrıyla bana bakıyor.

İhtiyacım varsa siktir et!

"Ben gidiyorum!" diye sendeleyerek ayağa kalktım, hemen ona yaslandım, o da beni hemen düzeltti ve sırtımı sıvazladı.

Yüzü bana soluk görünüyor. Hayatımda, içimde, günlerdir ölmekte olan ama ölmek istemeyen o parçamda yaşanan trajedinin etrafında dönüyor başım. Yıkılmış olmama rağmen uyanmaya çalışıyorum.

Acı çekiyorum, bu korkunç duyguyu yok etmek için karnımı kaşıyorum ama bir türlü geçmiyor. Hiç geçmeyecek diye korkuyorum.

Beni yıpratın ne alkol ne de karanlığa bakarak geçirdiğim gece, beni tüketen bu lanet rezalet.

"Git bir duş al," diyor, "kendini toparlamaya alış ve ancak hazır olduğunda birlikte gideriz."

Hâlâ bir aynanın karşısındaymışım gibi onun bakışlarını arıyorum. Gözlerimizin rengi o kadar benziyor ki, ama biz tamamen farklı iki insanız.

Ailesi için her şeyi yapar.

Ne istersem onu yaparım.

Ama bugün değil.

şimdi diziyi izlemek zorundayım.

"Yalnız gidebilirim," diye mırıldanarak onu geçiyor. "Babamın bana eşlik etmesine ihtiyacım yok."

"Ben senin baban değilim, kardeşinim. Ve sana eşlik etmiyorum, sadece yanında duruyorum".

Başımla reddediyorum ve sözleriyle alay edercesine gülümsüyorum.

"Ondan hiç hoşlanmadın," diye tıslayarak ona doğru yürüdüm. "Eminim bir süreliğine yolumuzdan çekileceğini bilmek seni mutlu ediyordur."

Taurus bana acıyormuş gibi bakıyor, lanet olsun. Bu beni iğrendiriyor, ben de ona iğrenerek bakıyorum.

"Düşündüğün gibi değil, Aries. Onu ben de seviyorum."

"Kapa eneni!" diye bağırıyorum. Kelimenin tam anlamıyla ona doğru koştum ve terli avuçlarımı onun tertemiz beyaz gömleğine bastırdım. "Benim için istediğin o değildi."

"Hiçbir zaman öyle olmadı.

"Ama...", hayal kırıklığı içinde parmağımı kaldırıyorum. "Haklıydın, ona her zaman sahip oldun, çünkü onun neyden yapıldığını biliyordun."

"İini dökmeneye izin veriyorum çünkü acı çektiğini ve tüm bunların seni yıpratığını biliyorum," diyerek beni yanaklarımdan tutuyor, kıllı sakalım tenine sürtünüyor. "Ve eğer bir şey için beni suçlamak istiyorsan, devam et ve yap, öfkeni tutmana izin veriyorum. Rollerimizi anlayacak zekâya sahipsindir ve yaptığım her eylemin yalnızca senin ve kardeşlerimiz için olduğunu gayet iyi biliyorsun. Seni seviyorum ama seni savunamam. Ve de savunamazsın. Koç, seni asla yargılamadım ve yargılamayacağım çünkü tanıdığını sandığın bir kızı sonuna kadar sevdin. Sulanacak kişi siz değilsiniz, onun yaptıklarının sizinle ve etrafındaki diğer her şeyle hiçbir ilgisi yok. Bu onun sorumluluğu, bunu aşmak zorundasın".

"Ne yaptığı umurumda değil!" diyerek onu itiyorum. Gözlerim yaşlarla doluyor ama bunların akıp gitmesine imkân yok, buna izin vermeyeceğim. "O bana ihanet etti. Benim için önemli olan tek şey bu."

'Zaman unutmanıza yardımcı olacaktır'.

Ellerimle yüzümü kapatıyorum ve gözlerimi ovuşturuyorum. Başım çarpıyor ve bedenim yorgunluğa teslim olmaya başlıyor. Günlerdir iyi uyuyamıyorum, öğün atlıyorum ve sadece nefes alıp içiyorum.

Zaman...

Sadece zaman unutmama yardım edecek.

Benim için dostluk, onun için cehennem olacak.

Taurus her zamanki gibi tam on ikiden vuruyor: Bunu .

Onu bir daha asla göremeyeceğimi düşünmeye başlamalıyım.

Üç saat sonra Dimitri bize adliyeye kadar eşlik etti. Fotoğrafçı sürüsü Bentley'imizin etrafını sarıyor. Akbabalar gibi arabanın etrafını sarıyorlar ve fotoğraf çekmeye başlıyorlar, ta ki kapı açıldığında flaşlar karnımı delen kurşunlar gibi üzerimize düşene kadar.

Ray-Ban'lerimi takıyorum ve uykusuz bir gecenin kızarttığı göz bebeklerimi saklamaya çalışıyorum. Ceketimin düğmelerini kapatıyorum ve benim yerime gazetecilerin öfkesini yatıştırmaya özen gösteren ve bir kalkan görevi gören Taurus'un beni korumasına izin veriyorum.

Bir gazeteci "Koç burcu, kız arkadaşınız hapse gireceğine göre onu ziyaret edecek misiniz?" diye sordu.

"Kardeşimin açıklayacağı bir şey yok. Biz sadece kararı izlemek için buradayız".

"Bay Leclerc," ona dönüyorlar, o hala *Bay Leclerc*, biz sadece Koç, Akrep, Chantal, Başak ve şirketiz. "Sanık sizin vaftiz kızınız olduğuna göre, duruşma masraflarından siz mi sorumluydunuz? Sıradan bir kızın böylesine prestijli bir hukuk ekibine sahip olması alışılmadık bir durum.

"Aileye yardımcı olmaları için avukatlarımı görevlendirdim ama bizim bu konuyla bir ilgimiz yok. Şimdi geçmemize izin verin." Taurus beni gazetecilerin oluşturduğu labirente doğru itiyor. Fotoğrafçıların saldırısından kaçmak için bakışlarımı aşağıda tutuyor ve başımı eğiyorum.

"Aries, seni ... ile aldattığını öğrendiğinde ne hissettin?". Muhabirin yakasından tutup çekiyorum ve onu arkasındaki meslektaş yığına doğru itiyorum. Biri bana gülümseyerek bakıyor

Yüzünde şeytani bir ifade, yanındaki fotoğrafçı sürekli fotoğraf çekiyor ve böylece saldırganlığımı ölümsüzleştiriyor.

Taurus beni ceketimden tutup öne doğru çekiyor, sakın olmam için tıslıyor ama günlerdir içimde taşıdığım öfke tenimi sarıyor, bana baskıcı bir zırhı hatırlatıyor. Sanki hareket etmek, savaşmak, kendim için yarattığım kalkanı kullanmak zorundaymışım gibi, sırf beni içine çeken bu medya savaşında yenik düşmemek için.

Sonunda Dimitri arkamızda belirdi, bizi daha fazla saldırıdan korumayı başardı ve mahkemenin girişine giden beyaz basamaklara kadar bize eşlik etti.

Bunun etrafında neler döndüğünü gözlemliyorum: pusuda bekleyen medya, canlı TV yayınlarına katılan yorumcular. Dünyanın her yerinden bağlantılar. Kara kroniği sarsan dava.

*Kristal Katili, Kristal'*ime taktıkları lakap buydu.

Üvey babasının kafasına kristal bir kağıt ağırlığıyla vurarak öldüren 17 yaşındaki kız. Ona her türlü şeyi söylediler, hatta sanki o nesneyi kendi adına saygı göstermek için benimsemiş gibi, cinayet silahı seçimi etrafında ustaca bir ağırlaştırıcı durum oluşturdular.

Ne olduğunu anlamadan, Taurus ve ben son hükmün verileceği mahkeme salonundayız.

Cinayet.

Suçların en kötüsü.

Aramızdaki ilişki, gizli ilişkilerini ifşa etmeyi planladığı için üvey babasını öldürdüğünü itiraf ettiği anda sona erdi.

Kusacak gibi hissediyorum.

Crystal ve Jean... Vay anasını!

Onun oturacağı yerin karşı tarafında oturuyoruz. Belki buradan onu daha iyi görebilirim.

Bu son karşılaşmamız olabilir... Yüce İsa!

"Her şey yolunda mı?" diye sorar Taurus.

"Sence ona ne kadar verirler?"

"Cinayet ciddi bir suçtur, cezası çok ağır olacaktır, ancak Crystal reşit olmadığı için yargıç daha hoşgörülü davranmalı ve zaman içinde iyi halden dolayı ona daha fazla indirim yapabilir.

Damarlarımdaki kanın donduğunu hissediyorum. Göğsüm bir yığın taş yutmuşum gibi titriyor.

Midem taş dolu. Yorgunum. Keşke yere yığılıp ölene kadar içebilsem.

"Aries?"

"Evet, buradayım. İyiyim," diye yalan söyledim.

'Geçecek'.

Elinin sırtıma masaj yaptığını hissediyorum, fotoğrafçıların çekimleri anı yakalıyor. Sertleşiyorum ve çenemi yukarı kaldırıyorum, çünkü dünyanın içimdekini, yavaş yavaş yüzeye çıkmakta olanı görmesini istemiyorum.

"Tamam," diye burnumu çekiyorum. "Tamam. Her şey yolunda!"

Kendimi sakınleştirmeye çalışıyorum, terli avuçlarımı pantolonumun kumaşına sürtüyorum, ta ki onu gördüğüm anda kalbim yerinden fırlayana kadar.

Bana ağır çekimdeymiş gibi geliyor.

Bileklerinde kelepçeler var, iki gardiyan gözle görülür şekilde kederli bedeninin iki yanında ona eşlik ediyor. Diğer ikisi de sanki tehlikeli bir seri katılmış gibi arkasında duruyor.

Etrafına diktikleri komplolar günlerce midemi bulandırdı.

Onu arıyorum ama başını eğmiş. Uzunkoyu kahverengi saçları yüzünü gizliyor. Dudakları hüznü bir yüz ifadesiyle kıvrılmış. Yavaşça hareket ediyor, nöbetçiler tarafından sürükleniyor.

Muhtemelen utandığı için yüzünü kaldırmıyor.

Beni ve tüm ailemi hayal kırıklığına uğrattığının çok iyi farkında ve daha da kötüsü, annesini mahvettiğinin de tamamen farkında. Kocasıyla yasak bir ilişki kurdu ve sonra onu öldürdü.

Benim açımdan yüzeysel gelebilir ama bana en çok acı veren şey onu bir katil olarak görmek değil, Jean ile cinsel ilişkiye girdiğini bilmek.

Her zamanki kusmuk kusma düşüncesi beni sarsıyor. Bir nefes alıyorum ve onun ön sıraya, odanın sol tarafına yerleştiğini görüyorum.

Kambur omuzlarına odaklanıyorum, başı hala eğik, eli nadiren gözlerinin üzerindeki mendile eşlik ediyor.

Tam olarak ne için ağlıyor?

Bir katil olduğu için mi?

Neden tövbe etti?

Yoksa yaptığı şey için onu asla affetmeyeceğimi bildiği için mi?

"Ayağa kalkın, Divan'a girin." Oda ayağa kalkan insanların sesleriyle doldu. Önümüzdeki koltuklardan birinde, artık herkes tarafından öldürülen *kristal katilin* sevgilisi olarak bilinen Jean Arsan'ın çocukları Marie ve Philippe oturuyor. Katilin annesi ve kız kardeşi orada değil. Crystal'ın onları göremeyince ne hissedeceğini ancak ben hayal edebilirim.

Ama Taurus ve ben buradayız.

Sana *ihanet* etti, diyorum kendime, çünkü ondan nefret etmeyi öğrenmem, unutmaya başlamam gerekiyor.

Aş bunları artık.

Sana ihanet etti.

Ondan nefret et.

Mahkeme heyeti, siyah cübbeleri içinde, mahkeme salonunun ortasında, ayakta duracak şekilde bir sıra halinde dizilmiştir.

Yargıç hükmü okumak üzere.

Crystal onun ve benim hayatımı mahvetti. Sırf bu yüzden bile cezalandırılmayı hak ediyor. Ama içimde, hala ona bağlı olan ve büyük olasılıkla sonsuza kadar öyle kalacak olan parçamda, kararın acımasız olmamasını ve zamanın yara izi bırakmadan geçmesini umuyorum.

Yargıç sessizlik çağrısında bulunurken, Crystal bir an için arkasını döner.

Başım onun yörüngesine doğru kayıyor ve bir saniye içinde gözlerimiz birbirini buluyor, bağlanıyor, belki de selamlaşıyor.

Gözlerinin kristal mavisi rengi bana her zaman Karayip denizini hatırlatmıştır. Parmaklarımın üzerindeki yumuşak dudaklarının anısı neden aklıma geliyor bilmiyorum.

İlk kez yakınlaştığımızda o sadece on üç yaşındaydı, ben ise on dokuz. Taurus onunla vakit geçirmemi engelledi. Çok genç olduğunu söyledi ama ben sadece ağzını okşamıştım, daha ileri gitmemiştim.

"*Büyüdüğünde benim kız arkadaşım olacaksın*". Ona söyledim ve parmak uçlarım dudaklarının ipeğinden zevk aldı.

Aşağı yukarı aynı cümleyi çocukken bana da söylerdi, onu Chantal'ın odasında yakaladığımda "*büyüdüğümde benimle olacak mısın?*" diye bağırırdı. Ben de onu mutlu etmek için "*elbette, tamamen benim olacaksın*" derdim.

Ve öyle de

oldu. Kısaca.

Tüm bu saçmalıkları düşünürken Crystal bana parlayan gözlerle bakmaya devam ediyor; belki de pişman oldu ve özür dilemeye çalışıyor.

Ama yaptıklarını, *bize* yaptıklarını asla kabul etmeyeceğim.

Bu yüzden, sırf onun da bunu kabullenmesini ve ne hissettiğimi ve ne hissetmekte olduğumu anlamasını istediğim için çenemi sıkıp arkamı dönüyorum.

Bakışlarımı ondan esirgiyorum.

Manevi desteğimi reddediyorum.

Kendimi inkar ediyorum.

Ona tekrar baktığımda arkasını dönmüştü ve yargıç hükmü okumaya başlamıştı.

"Fransız halkı adına, Mahkeme, Ceza Kanunu'nun maddelerini göz önünde bulundurarak, Paris Çocuk Mahkemesi tarafından 13 Ocak 2011 tarihinde verilen cezanın kısmen düzeltilmesiyle, sanık Crystal Colinin toplam on iki yıl hapis cezasına çarptırılmasına vermiştir. Duruşma bu vesileyle sona ermiştir."

Diğer tarafın protestoları mahkeme salonuna yayıldı. Jean'ın oğulları cezanın yeterince ağır olmadığını düşünüyor.

Hareketsiz bir şekilde duruyorum ve tahta bankta oturan Crystal'ın düşüşünü izliyorum. İçgüdülerim beni ona ulaşmaya zorluyor ama mantığım beni durduruyor, beni yere yapıştırıyor, kalbimi buzla çevreliyor.

Dudaklarım titremeye başlıyor ve tek kelime edemiyorum.

Memurlar onu destekleyerek yukarı kaldırırken, kollarına doğru kaydığını görüyorum.

Sanki ona destek olmak için yanına koşmak istiyormuşum gibi ayağım titriyor.

Sana ihanet etti.

Gözlerimle onu arıyorum ama o gözlerini aşağıda tutuyor, artık bana bakmıyor.

Götürülmeden hemen önce bakışları uzaktan bana takılıyor.

Önümde duran küçük insan grubunu sollayarak birkaç adım atıyorum.

Duracağım.

Uzaklaştırılır, ancak muhafızlara bir şey söyleyerek onları dizginlemeye çalışır.

Onunla dalga geçmiyorlar ve onu sınıftan dışarı sürüklüyorlar. Kapıdan çıkıp gözden kaybolana kadar bana bakıyor.

Ve sana veda ediyorum.

Sessizlik içinde. Mutlak sessizlikte.

Bugün.

"Colin!" Gardiyanlardan biri soyadımı bağıyor.

Ranzamdan, sırf onu sinirlendirmek için yüzümü uzatıyorum.
Hareket etmiyorum.

"Lanet olsun Colin!" Kadın copunu çelik kapıya .

"Kaldır kıcını ve buraya gel, Dr. Duris ile görüşmen var."

Aldığım her nefeste gıcırdayan yatağımda uzanırken "Siktir et Dr. Duris'i" diye cevap veriyorum.

"Her zaman yalvarmak zorundasın! Bak, burada sadece sen yoksun." Kadının yüzü küçük pencereden görünüyor. Hücre arkadaşımın bakışıklarını görüyorum: burada hepimizin ona taktığı isimle la *Reine*, Kraliçe.

Reine'in maun rengindeki kıvrırcık kafası ranzamın kenarından bana bakıyor.

"Hadi tatlım, şu kadını mızızlatma, Tanrı aşkına, sesi beni rahatsız ediyor." Bir sakızı yüksek sesle çiğniyor ve 'gizli' altın kesici dişini gösteriyor. Kimin altın kesici dişi olabilir ki?

Sadece o, Paris genelevlerinin kraliçesi.

"O psikiyatrist sıkımı kırdı," diye küfrediyorum.

"Bu adam bu tuvalette sahip olduğumuz tek iyi manzara. Yerinizde olsam gözlerimi böyle güzel bir manzaradan mahrum bırakmazdım."

"Duşta am görmeye alışan sen değil miydin?"

"Psikiyatrist kesinlikle daha azgın. Tetikleyici o, tatlım. Burada azan o, ama sonra bir şekilde birbirimizle meşgul olmak zorundayız. Bacaklarımızın arasında kalıp istemiyoruz ki!"

Ona gülümsüyorum ama tartışmayı çoktan bana çevirdiği için cevap verecek zamanım yok.

"Kalıp sende var. Bu yüzden arada bir nefes almasına izin vermelisiniz. Duris'e git!"

"Lanet olsun, Colin!" diye bağırır gardiyan tekrar, demire vurarak. "Hareket edecek misin yoksa seni ben mi alayım?"

Ranzadan kayarak iniyorum. Ayaklarım çatlak fayanslara vurarak gıcırdamalarına neden oluyor. Hücre kapısına yaklaşıyorum ve yüzümü küçük pencerenin parmaklıkları arasına yerleştiriyorum.

"Arkadaşım bacaklarımın arasında küf olduğunu söylüyor," diye kışkırtıyorum nöbetçiyi, "Bir bakar mısınız?"

Anahtarların mandalda dönerken çıkardığı metalik sesi dinleyerek muzipçe gülümsüyorum. Kilit tıklıyor ve gardiyan beni kolumdan tutup koridora çekiyor.

"Şaka yapıyordum," dedim ona. "Ne kadar alıngansın! Alınmadın, değil mi?"

"Sizin gibiler eşek sudan gelinceye kadar dövülmeli. Şimdi kapa çeneni ve işimi yapmama izin ver!"

Bazı mahkumların küçük pencerelerinden dışarı bakarken görülebildiği hücrelerin arasından geçerken kıkırdıyorum. selamlaşıyorum, bazıları bana öpücükler gönderiyor, bazıları da kaba hareketler yapıyor.

Çeşitli bölümlerden geçmek biraz zaman alıyor, bir hapishaneyi ziyaret etmek gibi. Balkon gibi görünen koridorlardan geçiyorsunuz, merdivenlerden inip çıkıyorsunuz, demir açıklıklardan geçiyorsunuz, barikatları aşıyorsunuz ve sonra yürüyüş keyifli hale gelmeye başladığında hedefinize varıyorsunuz.

Diğer kapı.

Diğer sektör.

Başka bir

oda.

Ve Nolan Duris beni bekliyor.

Doktor, Paris'teki kadın hapishanesinde psikologdur. Mahkumlar arasında gerçek bir şöhret. Benim durumumda olduğu gibi dokuz yıl gibi uzun bir süre inzivaya çekildiğinizde, her erkek yaratık cazip görünür. Duris, vajinası olan her kadın için sikilebilir, benim dışımda, o kadar çok kalıbım var ki hissizleştiğimi düşünmeye başladım. Ve işte orada, her zamanki koltuğunda oturuyor. Derin kahverengi gözleri, entelektüel gözlükleri, kaslı omuzlarını örten her zamanki dar siyah gömleği ve... Bang! Alle.

Hapishane kadınları bacaklarının arasından hızlı bir tren geçiriyor. İçimde heyecana benzer bir şey dolaşıyor.

Benzer diyorum çünkü ıslak bir amcığın nasıl bir his olduğunu unuttum.

Artık bana olmuyor. Dr. Duris bunun normal olduğunu söylüyor.

Gardiyan kapıyı çarpıyor ve o zaman onun yolumdan çekildiğini fark ediyorum. Nolan, benim ya da benden önce tanıştığı mahkûmun psikolojik ilerlemesini ya da ilerlememesini not ettiği her zamanki evraklarını okumaya odaklanmış durumda.

Kalemi kucaklayan parmaklarına bakıyorum, yüzük parmağının etrafında bir yüzük var, sanki yakın zamanda plaja gitmiş gibi, aslında daha bronzlaşmış.

Şanslı adam!

Ayrıldığını mı? Bu yüzden mi inancı takmıyor?

Sandalyemi masanın önüne kaydırıyorum ve karşısına oturuyorum. Adet olduğu üzere temiz bir kül tablası, bir paket sigara ve bir çakmak bulmama izin veriyor.

Bir Marlboro yakıyorum ve dumanı yüzüne üflüyorum.

Doktor yavaşça karanlık başını kaldırıyor ve gözlüklerinin kenarından bana bakıyor.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı Crystal?"

"Aslında daha fazla şey.

"Bana bir dakika verin, şu raporu bitireyim."

Evrak işlerine geri döner, dolmakalemiyle üzerinde adının baş harflerinin görüldüğü kağıdı çizer: N. D.

"Ayrıldınız mı?"

"Çok fazla güneş aldım ve bugün parmaklarım garip bir şekilde şişti".

Her zaman anında yanıt veriyor, yani her düşüncemi anlıyor. Bana bakmasa da benim fark ettiğim şeyi o da fark etti.

"Çok kötü!", bir duman bulutu ve onun bana yan yan baktığını görüyorum.

"Günah ne?"

"Ayrılmış olsaydınız, son görüşmemizi daha ilginç hale getirebilirdik."

"Crystal!" diye öfkeyle homurdanıyor, gözlüklerini çıkarıyor ve sonunda bana zaman ayırıyor. Beni çağırdığında sevinçten havalara uçtuğumdan değil, ama yine de bu boktan yerde bir şaşırtmaca.

"Bu son görüşmemiz olmayacak. İsterseniz dışarıda da buluşabiliriz."

"Ahhh!", diye göz kırpıyorum, masaya yaklaşarak. "Sıcak bir şeyler mi öneriyorsun?" diye ekliyorum muzipçe.

"Ben ciddiylim!"

Sigarayı elimden alıyor ve kül tablasında söndürüyor. Bir tane daha alıp yakıyorum ve gözünü kırıyorum.

Nolan bıkkınlıkla başını sallıyor ama ciğerlerimi yok etme isteğine teslim oluyor.

"Demek istediğim şu ki, hapishaneden çıktıktan sonra bana, yani psikolojik danışmanlığa ihtiyacın olursa ben orada olacağım. Ayrıca eğer istersen bir arkadaş olarak da yanında olacağım."

"Sen ve senin saçmalıkların entegrasyon hakkında konuşuyorsunuz. Buradan çıktığımda beni fotoğraflarda bile görmek istemeyeceksiniz."

"Eğer düşündüğün buysa, seni terk etmeyeceğim," diyor ciddi bir şekilde.

"Ah! Bu iyi bir cümle. Neredeyse sana inanacağım."

"Bugün nasıl hissediyorsun?"

"Nasıl hissetmemi istiyorsun? Her zamanki gibi!"

Nolan not alır, yazdıklarını sol eliyle kapatır.

"Ne haltlar karalıyorsun?"

"Hazır değilsin."

Bu kez sigarayı yarıya kadar söndüren benim. Dirseklerimi masaya dayıyorum ve ona kısa bir mesafeden, gözlerinin içine bakıyorum.

"Hazır olmadığımı düşündüren ne?"

"Tahliyenin eşiğinde olup da sevinçten havalara uçmayan tek mahkûm sizsiniz".

"Çılgılık atıp saçımı başımı yolmazsam kusura bakmayın. Paris'te dolaşıp bir ev, bir iş aramak ya da açıkçası beni beş numaralı hücredeki kadının amını okşadığım gibi okşayan annemi düşünmek fikri beni pek neşelendirmiyor. Hayır, doktorum, evimi terk etmekten mutlu değilim. Hücrem benim evim ve hep öyle kalacak. Reine şimdiye kadar sahip olduğum tek arkadaşım ve hep öyle kalacak. Ve yakında onu bir daha göremeyeceğimi, onunla tuvaleti ve hapishanemizdeki deliği paylaşmak zorunda kalmayacağımı düşünmek beni... beni... Bok gibi hissettiriyor!"

"Dinliyorum, açıkla!"

"Hayır, hayır, hayır, seninle hasta ve psikolog oyunu oynamayacağım. Hayır! Bunu kendime saklayacağım. Kesinlikle!"

"Crystal, beni dinle!"

Başımınla inkar ediyorum, şimdi ne hissettiğimi, damarlarımda akmaya başlayan şeyi göstermemeye kararlıyım: sıkıntı, ıstırap, endişe. Gözlerimin dolduğunu hissediyorum.

Bir düğmeyi kapatmak ve savunmamı düşürmek zorunda olmadığım bir önceki aşamaya dönmek istiyorum.

Kendimi göze alamam. Herhangi biriyle.

Ne de olsa benimle sadece dokuz yıldır lanet olası işini yapan onunla bile.

Beni de aynı şekilde düşünmelisiniz. Değişmeyen kişi, devlet tarafından yeniden eğitilmemiş kişi. Böyle olmasını istiyorum. Lanet raporlarına Crystal Colin'in umutsuz vaka olduğunu yazmasını istiyorum.

"Crystal!"

Dr. Duris elimi tuttu. Ne oluyor be!

Hiç yapmadı.

Bir an için bana geçmişini hatırlatan bir sarsıntı hissediyorum, güzel bir fiziksel his. Titreşim. Hayati.

Bu basit bir temas.

Dokuz yıldır özlediğim bir şey. Ve bu beni çok etkiliyor!

"Ne oldu?" diye soruyor, ben onu geri çektikten sonra. "Sorun nedir?"

"Haklısın. Ben hazır değilim."

"Cezanızı çektiniz, iyi haliniz sayesinde azımsanmayacak bir indirim bile aldınız, borcunuz ödendi. Cezanız sona erdi. Hapisten çıkmak, kendinizi dünyaya atmak anlamına gelmiyor. Biz devlet olarak sizin yanınızda olacağız. Sizi takip etmeye ve topluma yeniden entegre olmanıza yardımcı olmaya çalışacağız. Bak...!', bana üzerinde bir adres yazılı bir kağıt parçası uzatıyor. 'Vaftiz baban avukatına hapisten çıktıktan sonra onun dairelerinden birinde kalabileceğini söyledi. Adres bu,' diyerek adresi gösterdi.

"Ne kadar nazık!" diye şaka yaptım. "Bana bir çatı verme zahmetine girdi, çok duygulandım."

"O yaptı ve bu da seninle ilgilendiği anlamına geliyor".

"Dokuz yıldır onu görmedim ya da ondan haber almadım, benimle o kadar ilgilendiğini sanmıyorum."

"Onun yokluğunun ardındaki nedenleri gayet iyi biliyorsunuz."

"Tek bildiğim, gerçekten de orada olmadığı".

Nolan iç geçiriyor, bakış açımı değiştirmemi sağlama fikrinden vazgeçiyor.

"Avukatınız, ricam üzerine, annenizle temasa geçmeyi başardı ve bana Lyon'a yeni taşındığını söyledi, bu nedenle onunla görüşüp görüşmemeye karar vermek için bolca zamanınız olacak."

"Kız kardeşim nerede?"

"Kız kardeşin yeni ortağıyla birlikte Marsilya'ya taşındı. Ama siz çıkar çıkmaz sizi ziyaret edeceğini bilmenizi istiyor."

Bilgi yığını beni bir bumerang gibi çarpıyor. Nolan kendinden emin bir şekilde beni izliyor, gözlerinde tepki verdiğimi görme umudunu açıkça okuyabiliyorum.

Bana uzattığı belgeleri alıp hızlıca bir göz attım.

Vaftiz babam beni bu şekilde tasfiye ediyor ve bana bin dairesinden birini geçici olarak kullanma imkanı veriyor. Ve serbest kalır kalmaz hapisane kapılarının dışında olması gereken Juliette, beni görmeye geleceğini bildiriyor.

"Onlara zaman vermelisin Crystal.

"Yine mi?" diye geveleyerek kâğıtları masaya fırlatıyorum. 'Hâlâ daha fazla zaman mı istiyorlar?

Lanet olası dokuz yıl oldu!"

"Şimdi sadece kendinizi düşünmelisiniz, böylece kendinizle ilgilendiğinizde, daha önce tanıdığınız insanlarla yeniden iletişim kurmaya başlayabilirsiniz. Ve şimdi, lütfen, işimi yapmama izin verin ve bu seansı resmi olarak bitirelim."

"Aptalca sorularınızın hiçbirine cevap vermeyeceğim."

"Her zamanki gibi, Crystal. Her zamanki gibi!"

"Konuyu değiştirmek istiyorum! Değiştirmeliyim, buna mecburum. Aptalca bir şey hakkında konuşalım ama eski tanıdıklarım hakkında konuşmayalım."

"Ne istediğinizi söyleyin. Burada her zaman yetki sende zaten".

"Güvenimi ve böylece suçlu zihnimi araştırmak için serbest alana sahip olmak amacıyla inanmamı istediğiniz şey bu".

"Yıllarca süren psikolojik seansların karşılığını aldığınızı görmekten memnunum. Öğrenmeye başlıyorsun, bravo!"

"Kadın mahkumların %99'u tarafından arzulandığının farkında mısınız?", hemen konuyu değiştiriyorum.

"Beni istemeyen yüzde bir olduğunu bilmek beni şaşırtıyor," diye muzipçe gülümsüyor. İtiraf etmeliyim ki Nolan 36 yaşında olmasına rağmen bugün etrafta dolaşan bazı sürtüklerden daha ilgi çekici. Çekici ve iyi huylu, en azından bana karşı, ama sanırım bu yaptığı işin doğasına bağlı. Beni umursamadığından eminim, bu yüzden yaydığı cazibe beni nispeten etkiliyor.

"Bu yüzde bana ait," diye memnuniyetle belirtiyorum.

"Asla, Crystal?"

"Asla-asla ne?" Yüzümün kızardığını hissediyorum.

"Yüzdeyi hiç yüzde 100'e çıkarmadınız mı?"

"Kesinlikle olmaz!"

Nolan dosyasını kapatır ve taşıdığı çeşitli kağıtlar ortadan kaybolur. Sandalyesinde rahatlar ve parmaklarını meditatif bir şekilde çenesinin altına getirir.

'Hadi seks hakkında konuşalım,' diye beni şaşırtıyor.

"Hayır, seks hakkında konuşmayalım".

"Evet, cezaevlerinde çok yaygın. Kadınlar arasında bunu yapmak anlaşılabilir bir şey. Sizin durumunuzda ise bu kesinlikle olağan bir durumdur".

Sandalyemde kıpırdanıyorum, ama ona saçma bir şekilde veriyorum.

"Beşinci hücredeki beni yalamak istedi ama bu hoşuma gitmedi. Fiziksel olarak beni cezbetmiyor. Belki daha hoş görünseydi kendimi bırakırdım, ama görünmüyor, bu yüzden *seks yok*".

"Yani sizin için burada her şey cazibe ile mi ilgili?"

"Ben bir canavar değilim.

"Başka bir kadınla rızanızla seks yapsaydınız böyle olmazdınız. Bu tamamen normal olurdu."

'Kadın cinsiyetine karşı hiçbir çekim duymuyorum ve tahrik olduğum çok nadir durumlarda bile bunu hissetmiyorum'.

"Pekâlâ! Mastürbasyon musun?"

"Ne istiyorsun lan? Seninle bu konuda konuşmayacağım!"

"Bunlar sıradan şeyler Crystal. Yüksek sesle konuş!"

"Bir masanın kenarına yaslanarak kendinizi tatmin etmeniz normal mi?"

"Reine!" diye gülümsüyor, kesinlikle hücre arkadaşımın itiraflarından biriyle bağlantı kuruyor. "Bunu yapması seni rahatsız ediyor mu?"

"Geceleri, benim uyuduğumu sandığı zamanlarda yapıyor. Vajina onun, beni rahatsız etmiyor. Beni sadece tanıdığı bazı kızlara bir şeyler yaptırmak için beni ikna etmeye çalıştığında taciz ediyor."

"şeyi olağandışı buluyor musunuz?"

"Hayır, ama yatağında yap, lanet parmaklarınla. Ben masada yiyeceğim."

"Haklısın." Bu noktada tekrar gergin hissediyorum, bu yüzden bir sigara daha almak için masaya uzanıyorum. Nolan, nazikçe, benim için yakıyor. Bu sefer beni geri çekmiyor ya da sigara karşıtı bir ahlakçı gibi bakmıyor.

"Peki bunu nasıl yapıyorsun?"

"Ben ne?", şaşkın şaşkın ona bakıyorum.

"Crystal! Ben senin psikoloğum'."

"Seni ben seçmedim.

"Ama oradalar, yani bu konuda konuşabilirsiniz."

"Ben bunu yapmam. Kendime dokunmam!"

"İmkansız".

"Neden sana yalan söyleyeyim ki?"

"Çünkü bunu her zaman yapıyorsun ve çünkü seni engelliyorum".

"Ah, kendini çok mu önemli sanıyorsun?" Sinirli bir şekilde duman üflüyorum.

"Evet.

"Şu pisliği dinle!"

"Eğer bir kadın olsaydın, bana daha fazla açılır mıydın?"

"Kaba olma! Burada kadınlara *açılmadığımı* zaten söyledim. Ve bilgin olsun, ben de sana bacaklarımı açmayacağım."

Nolan şakalarını görmezden geliyor ve ciddi tavrını sürdürmekte ısrar ediyor.

"Crystal, buraya henüz on yedi geldin. Hayatının en güzel yıllarını hapisanede, bir kızın şekillenme aşamasında geçirdin. Bunun hakkında konuşmak da normal, değil mi? Ben sadece cinselliğini nasıl yaşadığını ve yirmi altı yaşında hapisten çıktıktan sonra bunu nasıl yaşayabileceğini anlamak istiyorum."

"Kahve masalarının kenarlarını amıma sokmam. Hatta klitorisime onlarla masaj bile yapmam."

"Yani...?"

"Reine çarşafın altında parmaklarımla yapıyorum. Ya da bazen banyoda, kaka yapmam gerektiği için daha uzun sürüyormuş gibi yapıyorum, bunun yerine... bunu yapıyorum!"

"Hiç partnerinizin yanında yaptınız mı?"

"Hayır, lanet olsun. Bunu bir kez denedim ve beni boşaltacağını söyleyerek yatağıma geldi. Onu koltuğına geri oturtmak bir saatimi aldı."

"Bu iyi bir fikir değil miydi?"

"Reine'i seviyorum, o benim için bir anne, bir kız kardeş ve bir arkadaş. Ve annenizle, kız kardeşinizle ya da arkadaşınızla seks yapmazsınız. Belki bir arkadaşla evet, ama...", omuz silkiyorum ve sigaramı kül tablasında söndürüyorum.

"Dışarı çıktıktan sonra ne yapacaksın?"

"Hâlâ seks konusunu mu konuşuyoruz?"

"Evet."

"Aaaah! Nereye varmaya çalıştığını anlıyorum. Gidip kimseye vermediğimden emin olmak istiyorsun çünkü dokuz yıldır aşeriyorum. Benim için, sağlığım ve itibarım için endişeleniyorsun. Tanrı korusun, *kristal katili* bir *sürtük* olurum."

"Gelecekteki cinsel yaşamınız hakkında fikir vermek için burada değilim. Bu senin bedeninin ve onunla ne yapacağına ve kiminle yapacağına sen karar verirsin, ama ben burada danışman sıfatıyla bulunuyorum, eğer beni gerçekten psikoloğun olarak düşünmek istemiyorsan, bu yüzden sana vermek istediğim öneri dikkatli davranman ve..."

"...önlemler."

"İşte."

"Artık on yedi yaşında değilim, Nolan".

"Sen benim ilk hastamdın, bu işe girdiğimde bana emanet edilen ilk küçük kızdın, buradaki hikayene mutlu bir son vermeyi önemsemem, seni ve hapishaneden sonra karşılaşacaklarını önemsemem normal. Bu, her zaman mutlu ve huzurlu bir dönem olmayan hassas bir geçiş, bu yüzden kendi küçük yolumla, öğretilerimin ve desteğimin bir şeye değdiğini bilmek istiyorum".

"Benim gibi kızlar asla mutlu sona ulaşamaz, Nolan. Kim bir katile güvenir ki? Kim onu arkadaş, çocuğunun kız arkadaş ya da ne bileyim, bir çalışanı olarak görmek ister ki?! İş bulması mucize olur. İş arkadaşlarının mırıldandığını şimdiden hayal edebiliyorum: '*dikkat et, bu kristal katil, boo!*' Gerçek şu ki beni başka bir izolasyon bekliyor. Paradoksal olarak, burada kendimi evimde hissettim, hoş karşılandım, hatta korktum, saygı duydum... Ama dışarıda, herkes için, Paris'te, ben her zaman *kristal katili* olacağım."

"Benim için değil. Senin bu önyargını çürütmeyeceksem burada ne işim var? Kendini affetmelisin Crystal. Bunu önce sen yapmazsan, başkası da yapmaz."

"Diğerleri kim? Dışarıda yalnızım".

"Kız kardeşin Juliette var. O seni çok seviyor."

"Tam da beni sevdiği için ondan uzak durmaya çalışacağım. Onun kendi hayatı var, benim bunu onun için zorlaştırmam uygun değil."

Nolan bana tatlı tatlı gülümsüyor. Ancak yüzümü buruşturmam acımayı andırıyor.

Bana o kadar acıyorlar mı?

Yutkunuyorum, ta ki bir sonraki konudan bahseder etmez beni bir buz tabakasıyla delene kadar.

"Şimdi Koç burcu hakkında konuşalım.

'İstemiyorum'.

"Neden olmasın?"

"Neden olmasın!", ayağa kalktım ve kapıya yöneldim. Bir yumruk vuruyorum ve az önceki gardiyan kolumdan tutarak beni dışarı çekiyor.

Saçlarını okşuyorum ve parmaklarımın arasında sıkarak başını tekrar aşağıya çekiyorum.

"Vay, bebeğim, böyle, evet..."

Clelia, kendisini yeni TV dizisi *The Goddesses of Paris*'in yapımcısıyla tanıştırdığım için bana cimrice teşekkür ediyor. Senaristlerin onu dışlayacağından oldukça eminim, ama bu beni ilgilendirmiyor, çünkü ben zaten rolümü oynadım.

Başını tutuyorum, çok fazla işgalden boğulduğunu hissediyorum. Leclerc Park Hotel'deki süitimde yatağa uzanıyorum ve oral seksimin tadını çıkarıyorum.

Elbette hepsi hak edilmişti.

"Daha hızlı git bebeğim, bir saat içinde bir randevum var."

Onu bir porno yapımcısıyla tanıştırmalıydım, çünkü Clelia kayda değer özel bir tavrı olduğunu gösteriyor. Sikimi yutarken hızlı ve titiz bir şekilde itaat ediyor ve sonra taşaklarını emerek beni şaşırtıyor.

"Bravo!" Yüzünün sikime sürtünmesiyle alay etmek için saçlarını yukarı çekiyorum. Testislerimi yalayıp temizleyebilmesi için dik ve yukarıda tutuyorum ve ucunu yüzüne çarpıyorum. "Sen şehvet düşkünü küçük bir sürtüksün, değil mi!"

Clelia *müstehcen konuşmayı* seviyor, ben de kendimi tutmuyorum.

"Küçük fahişem spermlerimi yutmak istiyor mu?"

"Yutkunmuyorum, özür dilerim."

"Ne?"

Libidom engellendi. Penisimi fiziksel olarak ağzından çıkardım ve yataktan ayrıldım.

"Duşta aristokrat spermi atacağım, dışarı çıktığımda seni bulmak istemiyorum."

"Ama...?"

'Hoşça kal güzelim, dizide iyi şanslar'.

Onu umursamıyorum, banyoya giriyorum ve sonra doğruca duşa giriyorum. Ama ne yapmam gerekiyor! Ilık suyun altında mastürbasyon yapmaya başlıyorum, kısa sürüyor ve hiçbir şey düşünmeden fayanslara sıçıyorum.

Belime bir bez sarıyorum ve cep telefonumun sesini takip ediyorum, Clelia'nın süitten ayrıldığını görmekten mutluluk duyuyorum.

Akıllı telefonu odanın halısına dağılmış kıyafet yığınının içinde arıyorum, ta ki boxer şortumun altında bulana kadar.

"Alo?"

"Neredesin?"

"Yüce Tanrı telefonda hiç selam vermez mi?"

"Günaydın Koç, iyi bir gece geçirdin mi? Nasılsınız? Çalışmak için Saray'a gitmek ister misin?"

"Hiç eğlenceli değilsin, Taurus. ."

"Sen de ofiste . Milyoner kışını buraya getir."

"Ama bir kadının yutkunmaması normal mi?"

"Ne saçmalıyorsun sen?"

Aynanın karşısında kendime bakıyorum: kaslı, ıslak göğsüm, arkaya taranmış açık renk saçlarım, mavi gözlerim. Çok yakışıklıyım.

'Zaten yutkunmayan dördüncü kadın'.

Cihazın diğer tarafında Taurus' iç çektiğini duyuyorum.

"Koç burcu, kadınlarla ara sıra yatmakta ısrar ederseniz, daha ileri gitmeye istekli birini bulmanız pek olası değildir. Bunu hafife almayın, bu çok öznel ve kişisel bir konu, hijyen konularından bahsetmiyorum bile. Koç Leclerc olmanız sizi yatakta bir kaide üzerine koymaz. Çarşafların altında hepimiz eşitiz. Çıplağız ve..."

"Açık konuşmak gerekirse, kıyafetlerim üzerimdeyken de seks yapıyorum".

"Seni ofiste bekleyeceğim, lanet olsun!"

"Venüs'ün bunu yapıyor mu?"

"Siktir git!"

Zevkle gülüyorum. Venüs hayatına girdiğinden beri, onun sinirlerini bozarak ve zayıflığını ona karşı kullanarak onunla alay ederek kendimi eğlendiriyorum: Venüs. Boğa her zaman fazla ciddidir, benim kuruntularına kendini sık sık kaptıran arkadaşının aksine.

Çabucak giyindim ve odadan çıktım.

Maserati'min anahtarlarını teslim ettiğim otoparka ulaşıyorum. Arabaya bindim ve motora gaz verdim.

System of a Down bangır bangır çalarken Paris'in merkezine sürüyorum, *Chop Suey* kokpitte patlıyor, enstrümanlar patlıyor ve akordu tam tutmayan sesim abuk sabuk kelimeleri haykırmaya başlıyor.

Moron gibi görünüyorum!

İyi ki camlar renkli.

Arabanın ekranında bir mesaj beliriyor. Hâlâ aptal gibi şarkı söylüyorum, basıp okuyorum.

Özür dilerim. Bir dahaki sefere yaparım.

Ne kadar şefkatli, zavallı yanlış anlaşılmış porno yaratığı. Nakaratın tadını çıkarıyorum ve sonra sesi kısıyorum.

Sanki yakınlarda bir mikrofon varmış gibi -gerçekten de var- dudaklarımı bilmediğim bir şeye dayıyorum ve komut veriyorum: 'Answer-a-Clelia'. Yine moron gibi konuşuyorum. Sesli komut yerine getiriliyor ve mesaj ekranı beliriyor.

"Hi-Clelia," sanki sağır birine bir şey okutmak zorundaymışım gibi konuşuyorum.

"Merak etme," dediğim şeyin ekranda aynen görüldüğünü fark ediyorum. "Virgül". Tam olarak 'virgül' yazdığını görüyorum. "Hayır, lanet olsun." Bilgisayar "hayır-lanet-olmaz" yazmaya devam ediyor.

Lanet olsun!

"Siktir git!"

"Mesajı göndereyim ? ' diyor bilgisayarlı ses.

"Hayır, bir bok yapma!"

"Size nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum.

"Kapa çeneni. Dur!"

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı? "

"Hayır!"

Trafik ışıklarında dururken gözlerimi ovuşturuyorum.

Neden etrafımı bu işe yaramaz şeylerle çevreliyorum ki!

Bu arada, müzik tam gaz geri döndü. Nakarat yine hoparlörlerden pompalanıyor. Avazım çıktığı kadar şarkı söylüyorum ve dokunmatik ekrandan her şeyi siliyorum. Canı cehenneme! Arayacağım. Taurus her zamanki gibi haklı, onun da canı cehenneme.

"Güvendiğinizi sanmıyorum. Kendimi haklı çıkaran intiharıma." Son notayı çalıyorum ve park ediyorum, Maserati'nin tekerlekleri ıslık çalıyor. Açıyorum

Kapıyı açıyorum ve İtalyan ayakkabılarım sıcak Temmuz zeminine vuruyor. Güneş gözlüklerimi takıyorum ve arabaya göz kulak olması için anahtarları Jim'e veriyorum.

"Günaydın!"

"Günaydın, Aries. Maserati'yi görmeden önce bile sen olduğunu biliyordum. Bu kadar yüksek sesle müzik dinleyince kulak zarların patlamıyor mu?" Teninin çikolata rengine karşı göze çarpan bembeyaz dişleri keyifle gülümsüyor.

"Kaos kaosa katlanmaz," diye gözünü sıkıyorum. "İyi iş çıkardın."

"Şerefimize, Bay Kaos!"

Leclerc Holding merkezine erişimi sağlayan cam pencerelerden geçiyorum ve ilk açık asansöre dalıyorum.

Takım elbiseli güzel kıza gülümsüyorum. Yukarı çıktığımız süre boyunca onun arkasında durup kıcını inceliyorum.

Ayrıldığımızda arkamı dönüyorum, geri geri yürüyorum, o da başka yönlendirilmiş olmama rağmen ona bakarken sürekli dönüp beni izliyor.

Beni çağırması için ona sesleniyorum ve o da kızarak gülümsüyor.

Tabii ki bulamayacak çünkü telefon numaramı asla bulamayacak. Numaraya sahip olan personel, ifşa etmeme kuralını ihlal etmemek için bir kolunu kesebilir. Taurus'a onunla nasıl iletişime geçeceğini soracağım, muhtemelen hala özgür bir Taurus olduğu günlerde onu çoktan becermiştir.

"Günaydın tatlım," diye selamlıyorum koğuş amirinin sekreterini. Bir kadının adını hatırlayamadığım zaman ona *tatlım* derim. Hoşlarına gidiyor, bana yakışıyor.

Patronun ofisinin kapısını çalmıyorum, doğrudan açıyorum ve onu kulağında bir kulaklık, elinde kağıtlar ve yeni bir anlaşma yapmış birinin havasıyla buluyorum.

Bana oturmamı söylüyor, ama oturmadan önce bara gidip kendime bir içki dolduruyorum.

"Aaaah!", aynen oturup aaaah diyen yaşlı adamlar gibi iç geçiriyorum. Taşaklarım şişti amına koyayım.

Taurus aramayı sonlandırır ve aletlerini kaldırır.

Boynumu kırıyorum ve gömleğimin düğmelerini açıyorum, cehennem gibi sıcak.

"Müziği buraya kadar duyabiliyordum," diyor.

"Beni mi gözetliyorsun? "

"Pencerelerin hepsi açık Koç, dikkat çekmek için her şeyi yapan sensin."

"Etrafta dolaşıp müzik dinlemem yasak mı?"

"Bu çok tehlikeli. Bu gürültüde kornaları duyabiliyor musun?"

"Her zamanki ders..." Gözlerimi tavana doğru deviriyorum. 'Otuz iki yaşımdayım.

Ben çocuk değilim'.

"Bir kadının Leclerc'in nektarını içmemesine şaşıırıyorsanız, evet, siz lanet bir çocuksunuz."

Gülümsüyorum ve başımla reddediyorum. Hep aynı lanet Taurus.

"Neden Yüce Tanrı tarafından çağrıldım?"

"Venüs'ün bana böyle hitap ettiği yeter, sen de bulaşma" diyerek masanın etrafında döner ve tahtına oturur.

"Sana yakışıyor.

Bana pis bir bakış attı.

"Margot Clavier'i hatırlıyor musun?"

'Hmm, Margot'dan iki ya da üç tane biliyorum, Clavier ise benim için yeni değil'.

"İlaç şirketi...?" diye ısrar ediyor.

"Benim tanıdığım Margot'ların uyuşturucuyla hiçbir ilgisi yok.

Biri striptizci, diğeri... diğeri ne iş yapıyor bilmiyorum!"

"Kelimeler!"

'İlaç şirketi mi dediniz...? Tabii ki Claviers. Birkaç yıl önce büyükbabama kazık atan, arkasından iş çevirip Fi-TeX'i satın alan piçler."

"Aynen öyle!"

"Sakın bana Fi-TeX'i de satın almak istediğini söyleme?"

"İstemiyor musun?"

'Umurumda değil'.

"Hiç bir şeyi önemsedin mi? "

"Neredeyse on yıldır hiçbir şeyi umursamadığımı bilmelisiniz."

"Kelimeler!"

"Beni aradığına ve Fi-TeX hakkında konuştuğuna göre, bu aile için bir şeyler yapmamı istediğin anlamına geliyor, değil mi?"

"Haksız değilsiniz.

"İşte! Kendimi feda etme sırası bende." Ellerimi çırpıp birbirine sürterek beni nasıl bir görevin beklediğini düşünüyorum. "Bakalım... Margot Clavier ile evlenmemi mi istiyorsunuz? Bana bunun en azından kabul edilebilir olduğunu söyle. Ben Scorpio gibi değilim, çok fazla itiraz etmeden ona birkaç dayak atabilirim. Gerekirse onunla evlenebilirim bile, yeter ki istediğim zaman çekip gidebileceğim belli olsun."

"Henüz bir sonuca varmadınız mı?"

"Her şey farklı mı?"

Taurus ayağa kalkıp masanın etrafında dolaşıyor ve asil kışını masanın kenarına dayıyor. Bardağı elimden alıyor ve burbondan arta kalanları yudumluyor.

"Karı koca olmanıza gerek yok. Babam sekiz ay önce öldü ama bildiğin gibi Venüs işiyle o kadar meşguldüm ki onunla da ilgilenemedim, bu yüzden senden Margot ile yakınlaşmanı ve onu Fi-TeX'in çoğunluk hisselerini bize satmaya ikna etmeni istiyorum. İlaç sektörü sürekli genişliyor, Vakıfla ilgili de büyük planlarım var. İlaç ihtiyacı olan gelişmekte olan ülkelerle doğrudan bir dağıtım hattı kurmak niyetindeyim. İlaçları tamamen ücretsiz olarak göndermek istiyorum...".

"Onu istiyor musun yoksa Venüs'ü mü?"

Taurus bana keşfedilmiş gibi bakıyor.

"Fi-TeX'i her zaman istedim, ücretsiz dağıtım kanalının Venüs ve Zöe'nin fikri olduğunu kabul ediyorum, ancak bunun dışında ne olursa olsun yapacağım bir anlaşma olmaya devam ediyor.

"Küçük Balık ne zamandan beri aile işlerine katılıyor?"

"Yetenekli olduğunu gösterdiğinden beri".

"Bir bakalım," diye sandalyemde irkildim. "Bu Margot'yu birkaç kez yapabilirim, onunla dışarı çıkabilirim, takılabiliyim ve sonra, doğru zamanın geldiğini anladığımda, şirketi hakkında konuşmak için onu buraya getiririm. Babasının ölümünden muhtemelen omuzlarında büyük bir yük olacak, yanlış hatırlamıyorsam tek çocuk...."

"Aynen öyle. Ve Fi-TeX çok zorlu bir şirket, yönetimde gereken becerilerden bahsetmiyorum bile".

"Bekle bir saniye!" Akıllı telefonumu cebimden çıkarıp Google'a Margot Clavier'in adını yazıyorum. Buruşuk bir amcık olmasını istemiyorum. "Siktir!" Taurus'a bakıyorum, bana muzipçe gülümsüyor ve sonra bir gözünü siliyor. "Kız yirmi dört yaşında ve o... lanet olsun!"

"Kelimeler!"

"O çok güzel!"

"Senin için bir çaba olmayacak, belki de gerçekten seveceksin."

Onun bir fotoğrafını açıyorum ve bal rengi gözleri ve kül sarısı saçları olan sevimli bir kız belirliyor, çok doğal, kesinlikle

boyalı. Burnunun etrafında illeri ve ısırarak isteyeceğiniz dolgun dudakları var.

"Fi-TeX alacaksın," diye karar verdim.

"Kadeh kaldıralım mı?"

"Tabii ki!"

Bugün hava çok sıcak. Hiçbir yerde dolaşmamıza izin verilmeyen mola sırasında avlunun çevresindeki küçük duvarın üzerinde uzanmış sigara içiyorum.

Mahkûmlar, sıkıcı kıyafetleri içinde, avluda mahsur kalmış ruhlar gibi dolaşıyor.

Ne kadar sıkıcı! Bir duman bulutu üflüyorum, güneş ışınları açıkta kalan göbeğime vururken dilimin yandığını hissediyorum. Biraz renk almak için tişörtümü sütyenimin altına sıyrıyorum, göbek piercinginin metal topu ısınmış. Sıcaklık tenimde iyi hissettiriyor, özellikle de tek temas, tadabildiğim tek dokunuş olduğunda.

Tam alnım terlemeye başlamışken ve kalkma ihtiyacı hissederken, bir gölge güneş ışınlarına kalkan oluyor.

Gözlerimi açıyorum ve yüzünün yuvarlak şekli nedeniyle bu lakapla anılan Ay'ın yüzü, her zamanki havasıyla, dayanılmaz gevezeliğini serbest bırakmaya hazır bir şekilde bana bakıyor.

"Ne oldu Moon?"

"O orospu çocuğu eski kocası Grâ ce'nin tek velayetini istedi!"

Sırtım duvara dönük bir şekilde yanıma oturdu. Ona bir sigara ikram ediyorum ve sigara içmemesine rağmen kabul ediyor. Ona çakmağı uzatıyorum ve istemeden de olsa fikrimi ifade etmeme izin veriyorum.

"Kızınız bir hapishanede büyüyemez!"

"O canavarla bile büyüyemez. Ellerin ne kadar ağır olduğunu sadece ben biliyorum. Ya çocuk onu üzerse? Ne yapardı, yemeğini beğenmediğinde beni tokatladığı gibi onu da mı tokatlardı?"

"Yargıç bunları biliyor mu?"

'Elbette onları biliyor! Onu öldürmeye çalıştığım için buradayım. kendimi savunmak zorundaydım yoksa Grâce daha karnımdayken onu tekmeleyerek öldürecekti. Kendimi haklı çıkardığımdan değil...' ellerini havaya kaldırır.

"O zaman endişelenecek bir şey yok. Akli başında hiçbir yargıç, eski kocanız gibi bir adama çocuk emanet etmez."

"Hali vakti yerinde, bir işi, güzel bir evi ve her şeyi mükemmel olan lanet bir partneri var!"

"Kıskanmıyorsun, değil mi?"

"Ne diyorsun lan sen?! Onun ölmesini istedim. Sadece kızım için endişeleniyorum. Dışarıda güvendiğim kimse yok, eğer burada benimle kalmazsa ve yargıç onu babasıyla bırakmamaya karar verirse, bir yetimhaneye götürülecek ve kim bilir onu bir daha ne zaman göreceğim. Tabii onu bir daha görürsem!"

"Bak Moon, annelik duygusunu anlamıyorum. Ben bir anne değilim ve bildiğin gibi benimkiyle de iyi bir ilişkim yok, ama seçme şansım olsaydı, sırf annemin eteğinin altında olmak için asla bir cezaevinde yaşamak istemezdim."

"Yani bir yetimhaneye gitmeyi mi tercih edersin? Bu onu başka bir hapishaneye göndermek gibi olur."

"Artık Orta Çağ'da değiliz. Çocuk ıslahevleri o kadar da kötü değil. Burası benim için sorun değil." Etrafıma bakıyorum.

"Sen delisin!"

"Acı çekme. Daha ne kadar yapman gerekiyor?"

'Dört yıl'.

"Kahretsin! Eğer bir kızın varsa, bu çok fazla'.

"Herkes için bu çok fazla.

"Git eski ortağına ya da öldürdüğüm adama söyle". Sigaramı yere atıyorum, bizden çok uzakta değil ve gardiyanlardan biri beni geri çağırıyor.

"Colin, kaldır şu kıcı!"

"Ben bunu yapmam," diye bacak bacak üstüne atıyorum.

"Al onu yoksa dilinle yakalatırım."

"Dilimi iş başında görmek ister ?"

"Seni kaltak!" diye mırıldanır nöbetçi, ama gider.

"Siktir et onu.

Manastırın ortasından Reine'in yaklaştığını görüyoruz, şüphesiz muhafızla olan küçük tartışmamdan etkilenmiş.

"O ölü piç ne istedi lan?" Saçlarını dağınık bir şekilde topuz yaptı ve yanıma oturdu.

"Her zamanki şeyler," diye yanıtlıyorum, "bana otoritesini kabul ettirmeye çalışıyor."

"Ah, sanki yapabilirmiş gibi. Her neyse, bebeğim, yapmak istediğini düşündüğüm şeyi yapmaya çalışma."

"Bu nasıl bir tekerleme böyle?"

"Reine demek istiyor ki," diye aydınlatıyor Moon beni, "burada kalış süreni uzatmak için her şeyi yapmaya çalışmamalısın."

Başımı sallayarak gülümsüyorum.

"Burada daha fazla ay tatil yapmak için muhafızlarla kavga etmek istediğimi mi sanıyorsunuz? "

"Bu bok çukurunu evi olarak gören bir tek sen varsın." Reine çakmağı çaktı. Ben sadece kolumu ona doğru hareket ettirerek sigarasını tek seferde çalışıyorum. "Bunu yıllardır yapıyorsun ve ben bir amcık gibi hep kanıyorum!" diye geveliyor ve bir tane daha çıkarıyor.

Moon, "Hapishanenin bu bölgesine kimin nakledileceğini duydunuz mu?" diye sordu.

Reine, "Hayır, bunu duymadık, kalbimin Lunetta'sı," diye karşılık verir.

"Claudie Rolland, milyoner Romaric Aquarius Leclerc'in eski karısı, DJ Scorpio'nun ve adını hatırlayamadığım diğer iki zenginin annesi.

Kahretsin!

Hapishane arkadaşım ve ben birbirimize anlayışla bakıyoruz. O benim hikayemi biliyor. Küçük bir hücreyi paylaşmak zorunda kalmamız ve uzun yıllar birlikte olmamız nedeniyle birbirimize açılmamız ve sırlarımızı paylaşmamız kaçınılmazdı. Beni mektup yazmayı bırakmaya zorlayan oydu. Gözlerimi açan oydu. Ve onun sayesinde duygularımı ters yüz ettim, onları kalbin görülemeyen cephesinde sakladım.

"O hatunun buraya taşınmasından bize ne?" diye kaba bir şekilde cevap verir Kraliçe.

"Sadece sizi bilgilendirmek istedim. Kendisi çok nüfuzlu ve zengin bir kadın. Muhtemelen onun varlığı sayesinde şu lanet duşları tamir edecekler ya da en azından daha iyi bölmeler koymaya başlayacaklar. Açık hava sinemasındaymışım gibi yıkanmaktan bıktım."

"Bak, aşağıda hepimiz aynıyız," diyorum ona. "Kimse senin amını umursamıyor."

"Kendi adına konuş!"

Sol tarafımdaki kaburgalarımnda, onu her düşündüğümde olduğu gibi, her zamanki kaşıntıyı hissetmeye başlıyorum. Nolan bunun sadece zihnimin yarattığı bir huşu olduğunu söylüyor, yine de Koç sembolü dövme beni kaşındırıyor. Burcun yarı hayvan yarı sembol olduğu tasarımı çiziyorum. Etrafına da dört yıldızın oluşturduğu takımyıldızını dövme olarak yaptırdım: Hamal, Sheratan, Mesarthim ve Botein. Bir keresinde Koç burcu bana çocuklarına onların isimlerini vereceğini söylemişti. Gülmüştüm, çünkü bu isimler bana saçma gelmişti. Bugün onların yıldızlarını dövme yaptırdım, sanki kendime bir peri masalı çizmeye karar vermişim gibi, asla gerçekleşmeyecek bir şey.

"Ne düşünüyorsun?" diye fısıldar Reine.

"Hiçbir şeye!"

Onun yerine Claudie Rolland'ı düşünüyorum. Onu görseydim, o gün ona söyleyemediklerimi mutlaka söylerdim.

On iki yıl önce. Crystal:

14 yıl.

Chantal: 14 yaşında.

Koç: 20 yıl.

Chantal ve ben Fransız edebiyatı okuyormuş gibi yapıyoruz. Elimizdeki kitap, altındaki romanı saklayacak kadar büyük. Ödevlerini yaptığından emin olan profesörü, daha önce bitirdiğimiz Latince versiyonu düzeltiyor.

"Psss!" diye beni okumaktan alıkoyuyor.

"Ne?"

"Neredesin?"

"Darcy'nin aşk ilanına katılıyorum."

"Yani yapıyor mu? Dostum, daha oraya varmamıştım!".

"Bana nerede olduğumu sordun!" diye mırıldandım.

"Bölümü çoktan bitirdiğinizi varsayıyorum," diye sözümüzü kesiyor öğretmen.

"Hayır, daha işimiz bitmedi," diye kasıla kasıla cevap veriyor öğrencisi.

"Beni aceleye getirmeye kalkarsan seni kovdururum."

Zavallı profesör yutkunur ve diktatöre itaat eder.

"Nasılız bakalım?" Chantal'ın annesi altın rengindeki muhteşem elbisesiyle çalışma odasına daldı. Çok gösterişli mücevherler takıyor ve modern prensesleri andıran bir saç modeli var.

"İyi akşamlar Bayan Claudie," diyerek kibarca ayağa kalkıyorum.

"Hâlâ burada mısınız?" Her zamanki küçümseyici tavrıyla bana bakıyor ve sanki öpmem için beni davet ediyormuş gibi gevşek elini göğsünün önünde tutuyor. "Madem buralardasın Crystal, seninle bir şey konuşmak istiyorum. Konuşabilir miyim?" diyerek kibarlık taşıyor.

"Hayır, yapamazsınız," diye araya giriyor Chantal, "ders çalışıyoruz. Çekil yolumdan!"

"Benimle bu şekilde konuşmaya nasıl cüret edersin, üstelik yabancıların önünde!"

"Crystal bir yabancı değil, o benim en iyi arkadaşım ve profesör sadece ve sadece ben ne emredersem onu yapar, sana gelince, seninle istediğim gibi konuşurum." Fransız edebiyatı kitabını kapatıyor, altında saklanan *Gurur ve Önyargı'yı* gösterme zahmetine girmiyor. "Ona ne söyleyeceksen benim önümde söyleyeceksin."

"Peki!" Öfkelenen Claudie, öğretmeni sertçe kovalar ve kadınların arasına girer girmez doğrudan konuya girer.

"Sevgili Crystal, kızımınla çıkmada bir sakınca görmüyorum, çünkü ne zamandır okul arkadaşısınız?"

"İlkokuldan!" diye hatırlatıyor Chantal ona.

"...Taurus'u onayınızın vaftiz babası olarak seçmiş olmanızdan da memnunum, ancak bundan memnun olmaktan ziyade, burada kimse bana hiçbir konuda danışmadığı için bunu not etmek zorunda kaldım."

"Kusura bakmayın ama Madam Claudie, bu tür konularda sizden izin almak olduğumu sanmıyorum."

Chantal bir elini kalçasına koyuyor ve sanki takımında bir puan kazanmış gibi annesine bakıyor. Aslında o ve ben bir takım gibiyiz.

"Ama tabii ki, size söyleyebileceğim bir şey var ve muhtemelen onu ithal bile edebilirim."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ona el sallıyorum.

"Onu oğlum Aries'in yanında istemiyorum."

"Neden yapmayayım?"

Claudie aramızdaki küçük boşluktan geçerek önümde duruyor ve başını hafifçe eğerek gözlerimin içine bakıyor.

"Çünkü o, büyük işler çalışan sıkıcı küçük bir kızdan çok daha fazlasını hak ediyor. Saint Germain Lisesi'nde okuyor olmanız sizi Paris'in seçkinleri arasına sokmuyor. Size ait olmayan bir dünyada sıradan kalıyorsunuz. Koç bunu biliyor, Chantal bunu biliyor, kimsesizlere iyilik yapmayı seviyor ve şimdi siz de biliyorsunuz.

Gözlerim yaşlarla doluyor ama tek kelime etmeye cesaret edemiyorum. Ona cevap veremiyorum ve vermek de istemiyorum. Beni mükemmel şekilde tarif etti, yani annesinin hırsları yüzünden, arkadaşlıklarından belli bir kariyer yapmak amacıyla her zaman en prestijli okullara kaydolmuş sıradan bir kız. Bu konuda onu hiç hayal kırıklığına uğratmadım, çünkü en iyi arkadaşım dünyanın en zengin ailelerinden birine mensup, ancak buna rağmen ailem ile Leclerc ailesi arasındaki sosyal uçurum bana nereden geldiğimi her zaman açıkça gösterdi.

Yutkunuyorum ve cevap vermiyorum, burnumu yukarı çekiyorum ve sonra Chantal'ın elinin benimkini sıkıp beni annesinin yanından çektiğini hissediyorum.

"Berbatsın!" diye tıslayarak yanından geçip gidiyor.

Beş dakika sonra Kanser'in görkemli dairelerindeydik. Arkadaşım tek kelime etmedi, sadece bana bir mendil uzattı ve her zaman dinlemeye hazır olan kulaklarını emrime verdi.

"Kardeşim Aries ile aranızda bir şeyler mi var?"

"Ama hayır! Ona çok düşkün olduğumu biliyorsun, ama hepsi bu. Koç asla benim gibi biriyle birlikte olmaz."

Chantal kaşlarını çatıyor ve kolumu okşuyor.

"Bir keresinde sana bir gün onun kız arkadaşı olacağını söylemişti. Belki annem böyle bir şey duydu ve her zamanki filmlerini yaptı. Her zaman dürüst davranmaz, bu yüzden başkaları hakkında kötü düşünür. Onu rahat bırak!"

"Belki Aries bir şeylerden şikâyetçidir ve kalede çok fazla zaman geçirdiğimi düşünüyordur, belki de her gün buraya gelmemem gerekiyordur."

"Şaka bile olsa böyle söyleme! Seni seviyor, benimle birlikte büyümeni izledi, belki birkaç kez sana çok fazla ilgi gösterdi ve annem kıskandı. Oğulları söz konusu olduğunda hep böyle olur. Onlar onun hindistan cevizleri!" Gözlerini deviriyor ve yüzünü buruşturuyor.

Ona gülümsüyorum, hala burnumu yukarı çekiyorum ve saate baktığımda saatin gerçekten geç olduğunu fark ediyorum.

"Gitsem iyi olacak. Üvey babamı arayıp beni almasını söyleyeceğim!"
"Hayır, anneni ara ve ona bu gece burada kalacağını söyle."
"Rahatsız etmek istemediğimi söyledim ya!"
"Sen benim ailemin bir parçasısın, asla müdahaleci olmayacaksın".
Teşekkür ederim.

Odamın ipek arşıflarına uzanıyorum. Şato, gecenin bu saatinde büyülu bir yer gibi görünüyor, kesinlikle hayalet sessizliğinde. Heybetli duvarlar ve her yerdeki mermerler yaz sultanlığının nüfuz etmesini engellemiyor, bu yüzden kalçalarım arşıflara yapışana kadar orada çıplak, uzanmış yatıyorum.

Düşük anahtarlı takip planım başlıyor. Instagram'a giriyorum ve sevgili Margot Clavier'in profilini arıyorum.

Kendini hazırla, küçük .

Galerisinde dolaşırken, ona iki kavun gibi göğüs ve yüksek, sıkı bir kalça verdiği için doğa anaya iltifat ediyorum. Şimdiden kıcını tokatlamayı hayal ediyorum ama bu konuda dikkatli olmalıyım.

Sakin ol Koç, bu dikkatle idare etmen gereken piliçlerden biri.

Her şeyden önce ele alınmalı.

Domuz gibi görünmek istemediğim için, ki aslında öyle hissediyorum, onun sanatsal resimlerini görünce sikim kalkıyor - hadi öyle diyelim - gidip o lanet olası küçük kalpleri daha ağırbaşlı resimlerin üzerine koyuyorum.

Margot Saint-Tropez'de bir yatta.

Beğen!

Margot Dubai'de yemek yiyor.

Beğen!

Ne kadar tatlı, Margot farelerini tutuyor. Chiwawa olduklarını keşfettim.

Beğen!

Margot bir otel aynasının önünde kameraya öpücükler üflüyor.

Beğen!

Margot'un poposu Maldivler'in berrak sularından dışarı çıkıyor.

Beğen!

Güzel, bu yeterli olmalı.

Üç... iki... bir... ... bir yarım sıfır daha...

Margotd23 seni takip etmeye başladı.

Bingo!

Bakalım şimdi ne yapacaksın, küçük Margot.

Ve burada karşılık vermeye başlıyor. Ne kadar kolay ısırıyorlar...

İbiza'daki Pacha'da konsolun arkasında kardeşim Scorpio'ya sarılıyorum.

Beğen!

Yüzü gizli olan küçük kardeşim Leo'ya sarılıyorum.

Beğen!

Leclerc Park Otel'in spasında güneşlenirken.

Beğen!

Seni yakaladım, değil mi bebeğim?

Hayat *beğenilerden* ibarettir. Ne kadar rahatsız edici! Ne kadar üzücü!

Ama *ben* karşılık vermiyorum. Onu biraz titretiyorum. Belki bana yazar ve ben de onu *doğrudan* sikebilirim.

Ne diyorsun sen, Koç?!

Git başımdan.

Tamam, kolay.

Kendimi bir mağarabilimci gibi hissediyorum, bu yüzden popomun görüldüğü fotoğrafa geri dönüyorum, bir zoom ile titizlikle incelenmesi gerekiyor.

Margot, Margot, avuçlarımı küçük kışına koyacağımı biliyor musun?

Tamam, yeter.

"Neden çıplaksın?"

"Chantal, ne oluyor lan! Neden kapıyı çalmıyorsun?" Yarı uzanmış sikimin üzerine bir yastık alıp -hassiktir- üzerimi örtüyorum. Sonra hiç kullanmadığım pijamalarımından birinden bir çift ipek pantolon giymek için kalkmak zorunda kalıyorum.

Sahip olduğum absürt kız kardeşim yatağın yanındaki koltuklardan birine oturmuş, şeffaf siyah sabahlığıyla bana bakıyor.

"Ne istiyorsun, Chantal?"

"Yarın annemi Paris hapishanesine nakledecekler. Görünüşe göre, *baş* kadın Rennes'deki kadın hapishanesinde mutlu değilmiş. Ne yazık ki günümüzde hapishaneler çok daha fazla

yaşanabilir. Yeni bir cezaevinde rahat edeceğini düşünmek bile beni son derece hayal kırıklığına uğrattı. Onu güneşin altında, aç ve susuz ağır işlerde çalıştırdım.

"Yani buraya sadece o kadının transfer edileceğini bildirmek için mi mahremiyetimi ihlal etmeye geldiniz?"

"Sizi rahatsız mı ettim?"

"Sen bunu asla yapmazsın, abla!" diye ironi yaparak kendimi yatağa geri attım.

"Mastürbasyon mu yapıyordun?"

"Hayır, Chantal!"

Omuz silkiyor ama hareket etmiyor. Orada, benim koltuğumda, benim odamda, benim dairemde, benim lanet olası özel alanımda oturuyor.

"Burada uyumak istiyorsun? "

"Hayatta olmaz! Bu sıcakta, varlığıma değse bile başka biriyle yatmam. Konunun özüne geri döneceğim çünkü buraya aslında nüfus dairesindeki ebeveynimiz olan o kaltak hakkında konuşmaya gelmedim". koca ağzını birkaç saniyeliğine susturuyor. "Sence buluşacaklar mı?"

Boğazımdaki bir düğüm beni gövdemi kaldırmaya ve yatakta doğrulmaya zorluyor.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sinirlenerek ayağa kalktım ve kendime bir bardak su doldurmak için dolaba yöneldim.

"Bahsedilemeyecek şeylerden. Sence annem ve Cry... yani ağlanamaz olan buluşacak mı?"

"Bu bizi ilgilendirmez. Gerçekten umurumda değil."

"Umarım Cry... adı anılamaz olan sertleşmiştir. Eminim hapishanede biraz cesaretlenmiştir. Sence annemin saçlarını hiç çekinmeden yolabilir mi?" diye gülümsüyor, bu fikir onu heyecanlandırıyor.

"Uykum var, Chantal. Lütfen, gider misin?"

"Sana söylemem gerekeni söyledim." Sonunda ayağa kalktı ve bana doğru geldi. Bardağı elimden alıyor ve arkamdaki rafa yerleştiriyor. Yüzü çıplak göğsüme yaslanıyor ve kolları sırtımı çevreleyerek elleriyle bana masaj yapıyor.

"Yıllar boyunca düşündüğümünden daha güçlü oldun".

Hayır, yutmadım. Sadece yutkundum, yutkundum, yutkundum ve ruhumun derinliklerinde biriktirdim.

"İyi geceler tatlım!" diyerek başını okşuyor ve alnına bir öpücük konduruyorum.

Tekrar yalnız kaldığımda yatağa geri dönüyorum, bir pozisyon bulamadan dönüp duruyorum.

Sıcağı suçla, dedim kendi kendime. Ama hayır, kahretsin!

Telefonu elime alıyorum ve ekran kilidini açar açmaz akıllı telefonun ışığı beni kör ediyor. Bunu hiç yapmadım, hiç yapmak istemedim, yapmamalıydım, istemiyorum ama... lanet olsun!

Google'a Crystal Colin'in adını yazıyorum ve kendimi bir sürü makale arasında gezinirken buluyorum.

"Kristal Katili", üvey babasını baştan çıkararak ve ilişkilerini karısına açıklamakla tehdit etmesinin ardından onu öldüren genç kız, Paris kadınlar hapishanesinde on iki yıl hapis cezasına çarptırıldı. Son yılların en genç katili en iyi ödülünü kaybetmekten korkuyordu: Aries Leclerc. Annesinin kocasının aralarındaki sağlıklı ilişkiyi kamuoyuna duyurmasına izin veremezdi, bu yüzden kafasına kristal bir kağıt ağırlığıyla acımasızca vurdu, bu nedenle kristal katil lakabını aldı. Bir elması andıracak kadar cam gibi olan gözlerine bakıldığında, mahkemede verdiği ifadenin soğukluğu da göz önünde bulundurulduğunda, bu isim ona oldukça yakışıyor

Her zamanki aşağılık, iğrenç ve tiksindirici duygularla blog makalesini kapatıyorum ve görsel arama motoruna gidiyorum.

Crystal'ın on yedinci yaş gününden sonra hiç fotoğrafı yok. Bazen o gün, onu mahkeme salonundan son kez gördüğümde öldüğünü düşünüyorum. Sanki benim için, günden güne değişen ve büyüdüğünü hiç görmediğim bedeninde, genç yaşında şatoya sık sık gelen küçük kız olarak sonsuza kadar kaldı.

Kadın olduğu için bugün nasıl olacak?

Bulduğum fotoğraflar 2011 yılına ait. O ve Chantal'ın gazeteciler tarafından o zamanki Facebook profillerinden çalınmış birçok fotoğrafı var. Kız kardeşim onu kapattı ve başka bir tane açtı. Crystal'ınki açık kaldı, mitomanlar ve bir süre sonra keşfettiğim gibi, onun istismarlarını öven ve onu arzu edilen seksi bir katil olarak kutsayan saçma hayranları tarafından aktif tutuldu.

Ve sonra bastığım... sonra yırttığım... sonra yaktığım... sonra tüm arşivimden tamamen kaybolmasını sağladığım fotoğraflardan birini buldum.

Ancak Google acımasız ve affetmezdir. İnternet unutmaz, sonsuz hafızası her zaman geri döner, tek yapmanız gereken aramaktır, tek yapmanız gereken bir adım geri atmaktır ve geçmişî silemezsiniz.

Fotoğrafta ben ve o varız ve öpüşüyoruz. Dudaklarımız birbirine yapışık, ellerim onun kalçalarında, onunkiler de boynumun arkasında.

Heyecan.

O eli hala hissedebiliyorum.

Dokunuşunu.

Lanet dudakları!

Her şeyi kapatıyorum ve cep telefonumu yatağın diğer tarafına atıyorum.

Nefes alıyorum, en azından almaya çalışıyorum, çünkü boğazımdaki düğüm rahatlamıyor, aksine daha da sıkılaşıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, kapatmak zorundayım. Bedenimin ve zihnimin dinlenmesine izin vermeliyim.

Gitmesine izin vermeliyim.

On iki yıl önce. Crystal:

14 yıl.

Chantal: 14 yaşında.

Koç: 20 yıl.

Kız kardeşimin evinin kapısına iki yumruğumla sertçe vuruyorum. Küçük sürtük 'içeri gel' diye bağırdı ve yalınayak, üzerimde sadece bir kot pantolonla içeri girdim ve doğruca oturma odasına, sonra da onun lanet prenses odasını sınırlayan kemerli geçide gittim.

"Tişörtlerimi mi aldın?" diye donup kalıyorum ve Crystal ile birlikte yatakta olduğunu fark ediyorum. Tam da korktuğum gibi, ikisi de benim tişörtlerimi giyiyor. Ve ben *sadece* bunları vurguluyorum. "Bir saattir onları arıyorum," kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, küçük arkadaşının güzel gözlerinin pozumda nasıl oyalandığını fark ediyorum. "Chantal, tişörtlerimi almak zorunda olmadığını sana kaç kere söylemem gerekiyor!"

"Onları seviyorum!" diye kendini haklı çıkarıyor kaprisli olan. "Uyumak için rahatlar!"

"Çok pahalılar, sadece benim için yapıyorlar, istediğin zaman alıp yatamazsın!"

Crystal gömleğinin eteklerini çekiştiriyor ve suçlayıcı olanlardan birini giydiğini fark ediyor. Yataktan kayarak çıkıyor, o da yalınayak, yürürken çıplak, uzun bacakları beni büyülüyor. Gözlerimi kırıştırıyorum ve kendimi toparlayarak uyanıyorum.

"Üzgünüm Koç," diyor. "Seninkilerden biri olduğunu bilmiyordum. Şimdi gidip çıkaracağım." Muhtemelen tuvalete gitmek için yanımdan geçip gidiyor ama ben kolundan tutup onu engelliyorum.

Şok, çocuklar, beni vuran şok tarif edilemez bir şey, onun dışında hiç yaşamadığım hislerden biri.

Ezelden beri!

Belki o da benim tenimden onunkine geçen bu titreşimi hissediyordur.

Başını kaldırıp gözlerime bakıyor ve sanki bana şöyle diyor: *Bunu sen de mi duydun?*

Evet bebeğim, ben de duydum.

"Sende ," diye kabul ediyorum ve yavaşça kolunu bırakıyorum.

Sanki bir büyüden uyanmış gibi. Utangaç bir gülümseme ile deliriyor, kaltağın yatağına geri dönüyor.

'Teşekkür ederim, yıkattıktan sonra size geri vereceğim'.

"Sana veriyorum, gerçekten!"

"O alabiliyor da ben muyum?" diye itiraz ediyor Chantal arkasından. Ama bizim için sanki orada değilmiş gibi.

Crystal kırmızı yanaklarıyla bana "Dışarı mı çıkıyorsun?" diye soruyor.

"Evet.

Düz kahverengi bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor. Bir şekilde taklit etmek dileğiyle hareketi takip ediyorum. Bu sefer uyanma sırası bende.

"İyi ," diye gülümsüyorum ona. "Ve sana," kız kardeşime dönüyorum, "Gardırobumu bir kez daha karıştırırsan seni oraya kilitlerim."

"Ne kadar uzun yaparsan yap!"

"Merhaba, Crystal."

"Merhaba, Aries."

Akşamı bir kulüpte geçiriyorum, kardeşim Taurus'a benzeyen bir modelle takılıyorum. Kızın benim için fazla büyük olduğunu söylüyor ama gecenin sonunda yine de kulübün depo duvarına karşı beceriliyor.

Şatoya döndüğümde, bütün ayakkabılarımla yatağa düşecek kadar sarhoştum, ama yanlış, aptalca, doyumsuz bir pislige özgü bir şey yapacak kadar sarhoş değildim.

Bütün gece boyunca bir saplantım vardı: Tişörtümü giymiş Crystal. Mankeni becerirken bile onu düşündüm.

Gözlerim kapalıyken, Crystal'ın bacaklarımın arasında çıplak olduğunu, ellerimin gömleğinin eteklerini kaldırdığını, duvara yaslanmış ona nüfuz ettiğimi hayal ettim

Ve adımı inledi.

Cep telefonumu elime aldım ve numarasını bulmak için adres defterinde gezindim. Bir yerlerde olmalı. Bende var, hatta hatırlıyorum bile... İşte orada!

Akşamdan kalma olduğum için biraz zorlanarak ilk mesajı yazmayı başardım.

Uyanık mısın? Evet.

Chantal uyanık mı? Horluyor!

Hala benim gömleğimi mi giyiyorsun? Evet.

Beğendin mi? Çok.

Ben de! Üzerinde olduğunu bilmek... Hoşuma gitti! CRYSTAL: Seni özellikle ne memnun ediyor?

Sende bana ait bir şey var.

CRYSTAL: Sarhoş musun?

Evet, evet, evet, evet!

CRYSTAL: Şimdi

anlıyorum.

Koç: Sen ne anlardın?

CRYSTAL: Sarhoş olmasaydın benimle böyle konuşmazdın. Bu konuda ne biliyorsun?

Biliyorum!

geliyor musun? Neden?

Çünkü sarhoşum! Senin fikrin kötü bir fikir.

Gel!

Olmasa iyi olur.

Seni yemeyeceğim. Yani hepinizi değil, size bir şey bırakacağım, ne olduğuna siz karar verin. Sanırım yardıma ihtiyacın var. Birini aramamı ister misin? Hayır, sadece bana gelmeni istiyorum.

Bana iyi bir sebep söyle! Sebep benim.

Bugün ziyaret günü, yani mahkumların çoğu akraba ve arkadaşlarını selamlamakla meşgul olacak. Bazılarının sadece telefonla konuşmasına izin verilecek, bazılarının ise düzenli görüşmeler için oluşturulan özel dairelerde aileleri veya eşleriyle birkaç saat geçirmelerine bile izin verilecek.

Neredeyse hepsinin başına gelen bu ama benim başıma gelmedi.

Cezaevine adım attığım günden bu yana beni ziyaret edenler sadece avukatlar, sosyal hizmet görevlileri, kız kardeşim ve ziyaretçi denemeyecek Nolan oldu.

Başka yok.

Arkadaşlarım hiç gelmedi, sanırım aileleri izin vermedi. Büyüdükçe beni unuttular. Annem hiç rahatsız olmadı, beni hem duygusal hem de yasal olarak her anlamda reddetti.

Hiç gelmedi.

Dokuz uzun yıl ve Crystal'ın hayatının bir parçası olan insanları bir daha hiç görmedim. Sadece *Crystal'ın katilinin* etrafında dönenlerle tanıştım.

Heyecanla kardeşlerinden biriyle tanışmak üzere olan Reine'i selamlıyorum. O da hapisteymiş, kısa süre önce çıkmış ve yaptığı ilk şey kız kardeşiyle görüşme talebinde bulunmak olmuş. Bazı durumlarda bu tür şeyler için kıskançlık duyuyorum, bazı durumlarda ise umurumda bile değil.

Hücrenin ortasında yer alan küçük masamızdaki sandalyeye oturuyorum. Zaman içinde mahkumların isim ve ifadeler kazımış olduğu çizik ahşap üzerine hayali çizimler yapıyorum.

İşaret parmağımla, ziyaret günlerinde yalnız kaldığım her seferinde tekrar okuduğumu izliyorum.

Parmağım dağınık el yazısını çiziyor, sanki artık var olmayan bir beni okşuyormuşum gibi.

Gerçek dostu iki yerde tanırırsınız: yatakta hasta olduğunuzda ya da hapishanede olduğunuzda.

Ve ben, kesinlikle, hiç gerçek bir dost tanımadım.

Gözlerim kapıya kayıyor, Reine'i gördüğümü hayal ediyorum ama karşımda sigara konusunda tartıştığım gardiyan var. Bunu kabul ediyorum ama can sıkıntısı beni burada aptalca şeyler yapmaya itiyor ya da belki de arkadaşlarımın dediği gibi, sadece gözüaltı süremi uzatmaya çalışıyorum.

Nolan, hapishaneden çıkmaya hazır olmadığımı ve bundan sonra olacıklardan korktuğumu söylerken de haklı.

Nöbetçinin anahtarları her hareketinde takırdıyor ve yüzü kare şeklindeki pencereye yaklaşıyor.

"Bugün de mi ziyaretçin yok Colin?" diye soruyor dudaklarında bir sırıtışla.

"Çok fazla sevişmediğini söyleyebilirim.

"Kesinlikle senden daha fazla! Buraya gel, müdür yürüyüş yapabileceğini söyledi". Anahtarları anahtar deliğine sokuyor ve hücremi açıyor.

"Patron hiç ziyaretçi kabul etmeyen *kristal katile* acıyor ? "

"Bunun başına geldiği ilk kişi sen değilsin," diyerek beni koridora doğru itti ve yanımda durdu.

"Her zaman sadece senin olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

"Hiçbir şey düşünmüyorum.

"İyi yapıyorsun. Dışarıdaki dünya berbat Colin. Hücreler her zaman parmaklıklardan oluşmaz. Çok daha kötü hapishaneler var."

"Ne gibi?"

"Yalnızlık.

Bana genellikle bir numara gibi davranan ve beni kışkırtan kadının sözleri üzerine düşünüyorum. En büyük korkularımdan biri de tam olarak bu: kendimi orada tamamen yalnız bulmak. Burada Reine, Moon ve kavgalara rağmen kendimi bir hikayeyi, bir yaşam tarzını, bir inancı paylaşırken bulduğum diğer herkes var. Ama bu duvarların ötesinde kimim olacak?

İnsanların pis bakışlarını, adımı sordukları ve *Crystal Colin* diye cevap verdiğim andaki ifadelerini şimdiden hayal edebiliyorum.

Ve eğer bir gün çocuklarım olursa, birinin beni isteyeceğini varsayarsak, onlara ne söyleyeceğim? Annelerinin bir adamı öldürdüğü için hayatının neredeyse on yılını hapiste geçirdiğini mi? Ve onlar büyüdüke.

marjinalleşecek miyim? Etrafımdaki insanların kaçtığını görmeden işime devam edebilecek miyim?

Ondan uzak durabilecek miyim?

Gardiyan avluya açılan çelik kapıyı açıyor. Çıkarken, ziyaretçisi gelmeyen tek kişinin ben olmadığımı fark ediyorum. Bazen birileri benim kadar memnuniyetsiz olabiliyor, özellikle de yazın hava çok sıcak olduğunda ve akrabalar duvarların ötesinde saatlerce güneşin altında durup kuyrukta beklemekten kaçındığında.

Dışarıda olanlar mülakat gününü beklerken neler hissettiğimizi anlamıyor. İnsanların kendi hayatları, bağlılıkları, tanıdıkları, meslekleri var, bizim burada geride bıraktıklarımızı düşünmekten başka bir şeyimiz yok.

Kız kardeşim hariç hiçbir ziyaret ya da telefon almamış olmama rağmen, bir parçam hep birilerini görmeyi, bir kez bile olsa dikkate alınmayı umdu. Hatta Aries'in buraya gelip bana hakaret etmesini, nefretini yüzüme kusmasını diledim.

Ama bunu da yapmadı.

Ve kayıtsızlık tıpkı yalnızlık gibi, en kötü hapishanedir.

Gardiyan bana "Yarım saat içinde senin için geri geleceğim" dedi.

Manastırın ortasına doğru yürürken kot pantolonumun arka cebinden sigara paketini çıkarıp bir tane ağızma atıyorum.

Unutulmuş olanlara bir göz atıyorum: Rose var, birkaç yıl öncesine kadar oğlu tarafından sürekli ziyaret edilirdi. Oğlu bir silahlı saldırıda öldüğünden beri kimseyle görüşmek istemiyor. Kederinden içine kapandı ve artık konuşmuyor. Katillerin hapishaneden çıkmasına izin verilen tek nadir durum olan cenaze törenine katılmasına izin verildi. Dönüşünde, ona yakın olmak için, müdürün de onayıyla bir anma töreni düzenledik. O gün ondan son haber aldığımız gün oldu.

Bir de Pepita var, kocasının sevgilisini zehirlediği için burada olan Fransız-İspanyol bir kız, şimdi tabii ki eski sevgilisi. Fransa'da hiç akrabası olmadığı için çok az ziyaretçi kabul etmektedir. Ve farkında olmadan kuryelik yapmakla suçlanan saf Georgette. Açıkçası, yargıç ona asla inanmadı ve mafya ile işbirliği yapmaktan suçlu bulundu. Ama çalıştığı küçük dükkan için taşıdığı kutularda karaborsada satılacak silahlar olduğunu gerçekten bilmiyordu

Ve sonra... işte oradaydı: Claudie Rolland, eski en iyi arkadaşımın ve sevdiğim tek çocuğun annesi. Gelmiş geçmiş en iğrenç kadın.

Arkası dönük ve henüz beni fark etmedi. Yürüyüşünü binlercesi arasından tanıyabilirim. Onu şatonun koridorlarında geçit yaparken, pahalı ayakkabılarını cilalı zeminlere vururken, sürekli spot ışıkları altındaymış gibi sallanırken çok iyi hatırlıyorum.

Her zamanki altın renginde tasarım bir tulum giyiyor, saçları özenle toplanmış, eskisinden daha açık ama daha az parlak.

Hızımı artırıyorum ve onun ritmine uyum sağlayarak yanında ilerliyorum. Göz ucuyla gülümsediğini ama bana bakmadığını görüyorum.

"Uzun zaman oldu, Crystal".

"Seni burada bulacağımı hiç düşünmemiştim. Sanırım buna Karma ya da onun gibi bir şey deniyor..."

Claudie Rolland cerrahi bir müdahaleyle çizilmiş yüzünü geniş bir gülümsemeye boğarken, durmak bir yana bana baktığını bile ima etmiyor. Bu şekilde, yan yana, büyük kare avlunun duvarlarını takip ederek yürüyoruz.

Sigaramı yakıyorum ve çakmağı cebime geri koyuyorum.

"Vaftiz babamı vurdun," diyorum suçlayıcı bir şekilde.

"Seni görmeye hiç gelmeyen o varlıktan mı bahsediyorsun?"

"...Ve çocuklarınızı yüzüstü bıraktınız".

"Hep sizi görmeye hiç gelmeyenler mi?"

"Evet," diye yolunu kestim. "Seni görmeye gelmeyenler de."

Claudie'nin muzip gülümsemesi kaybolur ve bakışları kasvetli bir hal alır.

"Taurus'u öldürmek istedin," diye dumanı yüzüne fırlatıyorum. "Ama yapamadın." Gül kokulu yüzüne yaklaşıyorum, onunla konuşuyorum, dudaklarımı biblosuz kulak memesine dayıyorum. "Burada dikkatli ol, kayıp keskin bir şeyin üzerine düşebilirsin."

Ona bakmaya geri dönüyorum ve bu sefer ona muzip bir gülümseme .

"Oğlumla birlikte olmaman gerektiğini biliyordum."

"Ve senin anne olmak için yaratılmadığını biliyordum." Yanından geçiyorum ama arkamdan konuşmaya devam ediyor.

"Aries'in seni neden hiç görmeye gelmediğini biliyor musun?" Duruyorum. Sigara bitti, ama parmaklarımın arasında kaldı, sıcaklığın tenime geldiğini hissediyorum, yakın

kendimi yakmak için. "Çünkü ondan iğreniyorsun. Hemen senin bir katil, hatta bir fahişe olduğunu düşündü. Sürtük, katil küçük bir kız."

Boşlukta bir noktaya bakıyorum, sigara filtresi yanmaya başlıyor, parmaklarımın derisi de öyle.

Ama hiçbir şey hissetmiyorum.

"O adam tarafından becerildiğini duyduğunda günlerce kustu."

İşaret ve orta parmaklarım tüten sigarayı sıkıyor. Derisi yanarken, parmaklarımın arasından üfleyerek yere düşmesine izin veriyorum.

Yavaşça, gözlerimdeki öfkeyle dönüp o yırtıcı hayvana bakıyorum. Burada, kulelerde nöbet tutan muhafızların önünde ona saldırabilir, canını yakabilirdim. Gözaltı süremi uzatabilir ve böylece başka bir inkâr hapisanesine girmekten kurtulabilirdim.

Ama bu Claudie Rolland ve bu kez beni tekrar aşağılamasına izin vermeyeceğim, ona sevinmesi için bir neden vereceğim, onu tatmin edeceğim.

En kötü maskemi takıyorum, duyarsızlık ve kayıtsızlık maskesini. İçimde homurdanıyorum, Crystal'ın kalbi gittikçe daha fazla sıkışıyor, ama dışarıda sadece kristalim. Ruhsuz bir cam.

"Aries her zaman çok zeki bir çocuk olmuştur. Benim katil bir fahişe olduğumu düşünmekte haklıydı. Ben buyum Claudie. Sana tekrar söylüyorum, dikkatli ol, buranın zemini genellikle kaygandır."

Döndüm ve uzaklaştım.

On iki yıl önce.

Aries ve benim mesajlarımızı tekrar okudum. Bana o şeyleri yazdığına inanamıyorum. Yanaklarım yanıyor ve midemde kelebekler uçuşuyor. Onlar sadece mesaj, dostum. Bir insan sarhoş bir adamın saçmalıklarını okuyarak tüm bunları nasıl kanıtlayabilir?

Kendimi yukarı çekiyorum, karanlık Chantal'ın uyuduğunu göremeyeceğim kadar yoğun değil, kale bahçesinin ışıklarıyla hafifçe aydınlanıyor.

Yataktan kalkıp oturma odasına gidiyorum, halılar çıplak ayaklarımı gıdıklıyor. Yengeç dairelerinin çıkış kapısının önünde donup kalıyor, Koç'u memnun etme arzumdan vazgeçiyorum.

Benden odasına istedi. O sarhoş.

Ne olabilir ki?

Bence bundan daha kötü bir durum olamaz. Zamanlama çok uygunsuz.
Ya isterse... ya isterse?

Heck!

Dışarı çıkıyorum ve koridorda yürüyorum, beni Koç kulesine çıkan merdivenlere götürecek olan diğer koridora dönüyorum. Kaleyi ezbere biliyorum, belki de bazı sakinlerinden bile daha iyi. Chantal bana bazı gizli geçitler bile göstermişti. Gömme dolabının içinde kız kardeşleri Terazi ve Zöe'nin odalarına açılan bir geçit var.

Çocuk odalarının kapısının önünden geçiyorum: Başak ve Akrep. Sonunda merdivenlere varıyorum ve cep telefonumla aydınlatarak çıkıyorum.

Koç'un odasının kapısının önüne geldiğimde kapıyı açık buluyorum.

Kalbim göğsümde öfkeyle atmaya başlıyor, kendime dokunuyorum ve avucuma doğru pompalandığını hissediyorum. Nefes alışım hızlanıyor ve dizlerim titriyor.

Ama yine de gideceğim.

"Aries?" diye sesleniyorum, sesimi fazla yükseltmemeye çalışarak. Kabul odasını, gömme dolapların ve banyonun bulunduğu koridoru geçiyorum. Yatak odasına doğru devam ediyorum ve yatağa dokunulmadığını fark ediyorum. Yatak başlığının hemen üzerinde asılı duran resim, buraya her geldiğimde beni büyülüyor. Koyu mavi zemin üzerine boyanmış gece gökyüzüne bakmak için duruyorum, küçük yıldızlar parlıyor ve Koç takımyıldızının büyük tasvirini çevreliyor.

"Bu yıldızlara ne dendiğini biliyor musun?" diye soruyorum, arkamda Koç burcunun gelişini hissederek.

Hareketsiz, kulağıma konuşmasına izin verdim, sırtıma yaslanmasına izin verdim, mesajlarını okurken algıladığım o titreşimi bana tekrar vermesine izin verdim.

Şimdi üç katına çıktı, ne diyorum ben, yüz kat daha güçlü hissediyorum.

"İsimlerini bilmiyorum," diye fısıldıyorum utanarak.

Aries'in parmakları kalçalarımı sarıyor ve elleri, gizlice, üzerimdeki bol kazağın etrafına yerleşiyor. Onun, bana verdiği.

Onun temasıyla tenimin ısındığını, kalbimin yeniden çekiç gibi çarptığını hissediyorum.

"İsimleri: Hamal'. Nefesi kulak mememi ısıtıyor, alkollü bir şeyin kokusunu alabiliyorum, çok güçlü. "Sheratan." Burnu yanağımı okşuyor, üzerine düşeceğimden korkuyorum. "Mesarthim." Ani bir sıcaklık bacaklarımı eritiyor. "Ve Botein." Dudakları boynumdaki kelimeyi tamamlıyor.

Gözlerimi kapatıp ona sunuyorum, zapt edemediğim duygularla dolup taşıyorum.

"Bir gün çocuklarım olduğunda onlara yıldızlarımın isimlerini vereceğim".

Kendimi kontrol edemeden gülmeye başlıyorum ve vücutlarımızın istemsiz bir şekilde sürtünmesine neden oluyorum.

"Bunlar çok tuhaf isimler.

"Bütün Leclerc'lerin tuhaf isimleri vardır.

Zaten çok bol olan gömleğim, omuzlarımdan birini açan Koç tarafından çekiliyor.

Sıcak ağzı tam oraya düşüyor ve midemde bir başka yarığa neden oluyor.

Yandığımı hissediyorum, sanırım... çok heyecanlanıyorum.

"Koç..."

"Crystal?"

"Sana kötü bir izlenim vermek istemem." Gömleğimin yakasını yukarı çekip arkamı dönüyorum. "Buraya şey için gelmedim... Şey, ben..."

"Hayır mı?"

Şimdi arkamı döndüm ve ona bakıyorum, aptal olduğumu düşünüyorum. Onunla gerçekten ilgilendiğimi düşünerek kendimi kandırdım, oysa o sadece sarhoştı ve gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu.

"Çok içtin, bence kalmamalısın. Gelmemeliydin." Yanından geçiyorum, ama kolu biraz güç kullanarak beni durdurmayı başarıyor.

Beni tekrar önüne çekti ve sanki o kadar aptalca bir şey söylemişim de onun gözünde tam bir aptala dönüşmüşüm gibi bana baktı.

"Senden faydalanmak istediğimi mi sanıyorsun?"

"Hayır, ama bunu yapmanı istediğimi düşünmeni istemiyorum."

"Bunu asla yapmam Crystal. Seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun!" Parmakları önce yanağımı okşuyor, sonra onu ele geçiriyor. Gözlerimi kapatıyorum ve utangaç temasın tadını çıkararak avucunun içine uzanıyorum. "Senden sadece..." diye fısıldıyor, sesi bulanıklaşıyor. "Seni istiyorum...."

Gözlerimi açıyorum ve onun parıltısını görüyorum, öyle mavi, öyle şaşkın. Elimi kaldırıp saçlarına dokunmaya cesaret ediyorum, sonra da az önce bana yaptığı okşamayı taklit ediyorum.

"Ne istiyorsun?"

"Benimle yatmanı istiyorum."

Sanki göğsümde küçük çatlaklar açılıyor ve bedenim kaynayan bir sıvı çağlayanı yaratıyor.

"Sen... Benim... yapmamı mı istiyorsun?"

Aries'in alnı benimkine çok şiddetli çarpıyor.

"Benimle uyu. Benim yatağında. Tişörtüm üzerimdeyken...". Tişörtün kenarından tutuyor ve kalçalarından yukarı çekiyor. Yavaş, yavaş, yavaş.

Titriyorum.

Yüzümü onun yüzüne sürüyorum. Alkol kokan nefesi bana onu kızdırmamam gerektiğini ve yarın muhtemelen hiçbir şey hatırlamayacağını hatırlatıyor.

Parmakları tişörtümün altına giriyor, karnıma ulaşıyor, yukarı çıkıyor, yukarı çıkıyor, çıplak göğüslerimin başladığı kenara ulaşıyor.

"Hayır!", onu durdurdum.

"Özür dilerim!" diyerek ellerini hızla çekti. "Gerçekten üzgünüm!", burnuyla yanağımlı okşuyor, sonra yüzünü boynumun kıvrımına saklıyor. Kulağımlı arkasına bıraktığı tatlı öpücük farklı bir şeye dönüşüyor. Onun için bu bir telafi yolu olacak, benim içinse gizli bir arzusun ateşlenmesi. Sonsuza dek uykuda kalmış ve şimdi ilk kez uyanan bir şey.

"Benimle kal Crystal, ama istemiyorsan..."

"İstiyorum!"

"Güzel!" diye gülümseyerek elimi tuttu. "Gel."

Beni yatağa götürüyor ve uzanmam için davet ediyor. Öyle yapıyorum ve beceriksizce, utanarak ve hatta belki de tedbirsizce uzanıp başımı yastığına koyuyorum.

Bir keresinde, on yaşıdayken, Chantal'la birlikte onun eşyalarını karıştırmak için odasına gelmiştik. Burnumu yastığına dayadığımı, parfümünü içime çektiğimi ve bir gün tam orada uyumak istediğimi hayal ettiğimi hatırlıyorum.

Onunla birlikte.

Onu kucakla.

Ve şimdi bu gerçekten olabilir. Tanrım!

Aries gömleğinin düğmelerini açtı ve sonra yere bıraktı.

Onu ilk kez yarı çıplak görmüyorum. Birlikte havuza, plaja gittik, bazen kalede üstsüz dolaşıyor, ama şimdi farklı. Şimdi benimle ve yalnızız.

Gülümsüyor ve kot pantolonunun düğmelerini açıp çıkarırken gözlerini benden ayırmıyor. Cebinden bir şey düştü ama fark etmedi.

"Bir şey düşürdün!", nesneyi almak için yataktan kalkıyorum ve onu aldığım da yüzümdeki gülümseme kayboluyor.

"Siktir!" diye küfrediyor.

Önce ona sonra da atılmış prezervatif paketine baktım. Kullanılmış.

"Bu gece seks yaptın mı?" diye soruyorum, saf, incinmiş, kıskanç, kızgın, üzgün, acınası.

Acınası. Acınası. Zavallı.

"Önemli bir şey değil. Eski bir şey. Bir süredir orada olmalı." Elimden alıp buruşturuyor, sonra da masanın altındaki sepete atıyor.

Başka bir olayda kullanılmış bir prezervatifin ambalajı olması mümkün değildir. Kale personeli çok dikkatlidir ve kamuoyunun karşısına çıktıkları kıyafetleri neredeyse hiç bir zaman birden fazla kez kullanmadıklarını biliyorum.

"Crystal!" diye sendeleyerek bana doğru geliyor.

"Seks yaptın mı? Bu gece?" Gözlerim yaşardı ve sessiz kalamadım.

Kendi işime bakmalıyım, açıklama talep etmeye hakkım yok.

Hayır! Hayır!

Yine de buna sahip olduğumu hissediyorum, özellikle de olanlardan sonra.

Sadece sarhoş. Ne bekliyordun ki? O Aries Leclerc, neden seni istesin ki?

"Bir hatunla tanıştım, aptal bir model," diye itiraf ediyor. "Ama ilgilenmiyorum."

"Bir model mi?" diye tekrarlıyorum, onun standartlarına uygun olmadığımı giderek daha fazla ikna oluyorum. Ne düşünüyordum ki ben!?

"Ve başka bir kızla seks yaptıktan sonra benimle yatmak mı istedin?"

Çeneni sık.

İnkar etmiyor.

Yapmak istediği şey tam olarak buydu.

Odanın çıkışına doğru koşuyorum ama beni tekrar yakalıyor ve göğsüne bastırıyor.

"Oldu, tamam mı? Ne yapmam gerekiyor? Yine seni mi bekleyeyim? Biraz daha büyümeni bekleyip seni uzaktan izlemeye devam mı edeyim, asla..."

"Ne diyorsun sen?", gözlerimi kocaman açıyorum.

"Unuttun," diye yanıtlıyor hayal kırıklığıyla.

"Sen neden bahsediyorsun? "

"Kaleye adım attığından beri sana söylüyorum. Sana başından beri söylüyorum Crystal."

"Ne?"

"Bir gün benim kız arkadaşım olursun diye."

"Gerçekten mi?", duygularımın eşiğinde kekeliyorum.

"Evet."

"Bunu mu demek istedin?"

"Evet!" Acele etmeden dudaklarımı okşuyor. "Şimdi benimle uyu, lütfen."

Kendimi onun elinden kurtarıyorum, başımı ve gözlerimi de indiriyorum, artık ona bakmak istemiyorum. Yanından geçip dairesinden çıkıyorum.

Bütün gün Margot'yu ağıma düşürmek için uygun bir strateji düşünmeye çalıştım. Hâlâ saygınlığım var, bu yüzden önce ona yazmayacağım, ilgim olduğunu ima ederek peşinden koşmayacağım. Eğer tamamen kanmasını istiyorsam, ilk adımı atması gereken kişi o olmalı.

"Bay Aries," parmağım iPad'in üzerinde fikir ararken uşak arkamda beliriyor. "İhtiyacınız olan bir şey var mı?" Rolex'ime bakıyorum ve saatin hâlâ öğleden sonra on yedi olduğunu fark ediyorum.

Ama evet, kimin umurunda!

'Biraz viski iyi olur, teşekkürler Müller'.

"Siz zodyak şövalyeleri hep içiyorsunuz." Baldızımın gıcırtilı sesi oturma odasında yankılanıyor.

Kanepeye, yanıma dalıyor, uygunsuz bir mayoya sarılmış çıplak bacaklarını çaprazlıyor.

"Ve sen her zaman ateşli vücudunla beni baştan çıkarıyorsun, Venus Morel. Sana sahip olamayacağımı biliyorsun. Bana acı çektirme."

"Sana acı çektirmeyi seviyorum. Hem zaten... Hep kötü düşünen sensin, ben kıskırtmam" .

"Sen kazandın!" diyorum, sonra hâlâ kapıda duran uşağa dönüyorum.

"Viski yok, Müller. Genç bayan böyle istiyor."

"Hiçbir şey istemiyorum. Nasıl istersen öyle yap. Karaciğer senindir!"

Fiziksel olarak nasıl olduğum hakkında hiçbir fikrin yok. Cr'den beri aşırı içiyorum... Yani bir süredir kötüye kullanıyorum.

"Şuna bak, ne düşünüyorsun?"

Ona iPad'i veriyorum ve Margot'yu cezbetmek için potansiyel bir yer gösteriyorum. Venüs tableti avucuna alıyor ve parmağını küçük kız kardeşim Michelle'in özveriyle -mucizevi bir şekilde- ona verdiği Turkuaz yüzüğe sararak resimler arasında geziniyor.

"Mmmh!" diye göz kırpıyor ve bana muzipçe bakıyor. "Romantik flört tavsiyesi ister misin?"

"Romantik, hayır. Randevu, evet. Tavsiye, evet." Sütyeninden dışarı fırlamış, gömleğinin içinden parlayan lezzetli et yığınınına .

"Seksi değil misin?"

"Ha?"

"Düğmelerini biraz aç!" diye fısıldıyorum ona muzipçe.

"Koç!" diye bağılıyor ve sonra kafama inen bir tokatla .

"Bu ne lan!", arkamı döndüğümde Boğa'nın kafasından boynuzların çıktığını ve burun deliklerinden öfke fışkırdığını görüyorum.

Kardeşim anlamsız bir kıskançlık besliyor, bilmediğim, daha doğrusu hatırlamadığım bir şey.

Kanepenin etrafında dolaşüyor ve hanımını ayağa kaldırıyor, yerini alıyor, onu kucağına oturtuyor ve sanki onu elinden almaya çalışan bir devmişim gibi kaslı kollarıyla etrafını sarıyor.

'Koç'un romantik bir randevusu var,' diye mırıldanır Venüs.

"Bu ayrıntıyı kendime saklamak isteyebileceğimi mi düşündün, küçük baldız?" .

"Ne detayı?" Akrep, üstsüz ve ne haltsa, boxer şortuyla, Venüs'ünün gözlerini kapatan Yüce Tanrı'nın onaylamayan bakışları altında muzaffer girişini yapar.

Taurus gerçekten boku yedi. iyileşemeyecek.

Scorpio'nun saçları son zamanlarda uzamış, topuz yapılmış, dövmeleri yaşıyla birlikte artmış ve sanki sokakta büyümüş gibi tavırları zamanla bozulmuş.

Adam tiksinen çiftin arkasından yaklaşıyor ve kızın yanağına gürültülü ve uzun bir öpücük konduruyor; kız da kardeşim Taurus'un boş yere onu çekmeye çalışmasına rağmen sarılmasına izin veriyor.

"Kaleye her gelişimde Venüs'e saldırmak zorunda olmanız mümkün mü?"

"Ben sevecen bir yaratığım," diye karşılık verir Akrep. "Kıskanmıyorsun, değil mi! Dört salyalı öpücük mü istiyorsun?"

Venüs ayağa kalkar ve Boğa'ya saldıran Akrep'e yol verir.

Aptal sırtına biniyor, terzisinin takım elbisesini kırıştırıyor ve dağınık olmaktan nefret ettiği için hemen değiştirileceğini biliyorum.

Muhtemelen bir şeyler içmiş olan Scorpio onun yüzünü yakalar ve yanağına yankılanan bir öpücük kondurur.

"Yoldan çekil!" diye seslendi Boğa ona. "Scorpio, lanet olsun!"

Venüs bir kahkaha patlatıyor, parmaklarıyla sigara hareketini taklit ederek akrebin işinin bittiğini ona bildiriyorum.

İğrenç küçük tiyatro sona eriyor ve randevumun haberi hızla yayılıyor. *Büyük Birader* kiminle buluşacağımı çok iyi biliyor, bu yüzden benimle dalga geçiyor ve kim olduğunu sorarken abartanlara karşı beni savunuyor.

"Neden Tornado'ya gelmiyorsun?", Scorpio beni davet ediyor.

"Tornado nedir?" diye soruyor Taurus, diskolara gitmeyi bıraktığından beri... sonsuza dek.

"Çok özel bir kulüp," dedi Venüs ona, "sadece davetiyesi olanların girebildiği bir yer."

"Ah, ilginç," diye yorum yapıyorum. "Sevişiyor mu?"

"Sadece ağzını sıkı tutabilirsen," diye karşılık verir Scorpio. "Bu gece oynuyorum!"

"Burayı nereden biliyorsun?" diye fısıldıyor Boğa Venüs'e, ama ben onu duyabiliyorum.

"Hepsi onu tanıyor," diye omuz silkiyor ve dudaklarına bir ısırık alıyor.

"Onu rahat bırak," diye yakınıyorum, "senden önce de bir hayatı olmalı, değil mi?" Kardeşimin bana bakışı beni anında susturuyor. Tamam, kadınının ondan önce bir hayatı yoktu, diye hatırlatıyorum kendime. "Ben durumu açıklayayım, belki siz de bir fikir üretirsiniz..." diyerek Venüs'e dönüyorum, dişi olan o, bir çözüm üretmesi gereken de o. "Mesele şu ki, bu kızı resmen davet etmek istemiyorum. Sadece bir tür gündelik buluşma yaratmak istiyorum."

"Bak, kızlara çıkma teklif etmek yasak değil," diye kasıla kasıla karşılık veriyor Venüs. "Prima donna olma."

"*Prima donna gnegnegne olma*," diye bağıriyorum ona ve bir çimdik yiyorum.

"Çok kolay kardeşim," diye araya girdi Scorpio. "Hatun seni Instagram'da mı takip ediyor?"

"Evet. Yani...?"

"Tornado'ya kolayca girebilir mi?"

"Sadede gel, konuşman aydınlatıcı olmadığını kanıtlıyor."

"Sana bu akşamki etkinliğin posterini göndereceğim, Instagram'da gideceğini ima eden bir hikaye paylaşacaksın ve eğer görürse haberin olacak. İçinde

Bu şekilde akşamı nerede geçirdiğinizi bilecek ve ısırırsa gelecektir".

"Elbette!", kollarımı coşkuyla açıyorum. "O gelecek! Ve bunu sizinkiler tarafından davet edilmeden yapacak," diye ellerimi çırpıyorum. "Ah, bir akrebin dehası!" Akrep gözümü sıkıyor, Boğa ise küçük bir canavar yarattığı için ona gururla gülümsüyor. İkisi de baba oğul olduklarını yeni keşfetmişler. Akrep onu kardeşi sanarak büyüdü, ona hiç baba demedi - bildiğim kadarıyla- ama son birkaç ayda ilişki gözle görülür biçimde değişti. Bazen Boğa'nın oğlu olduğu için onu kıskanıyorum. Ahlaksız ve ilgisiz bir ebeveynle baş başa kalmıştım. Ama buna rağmen, ben de tüm kardeşlerim gibi Taurus'un kanatları altında büyüdüm.

Boğa burcunun koruyucusudur ve benim için her zaman bir tür baba olmuştur ve olacaktır.

Annemin onu vurduğu gün, onu sonsuza dek kaybetme korkusunu hissettiğimde bunun teyidini aldım.

"Pekâlâ, aile!" diye ayağa kalktım. "Son bir öneriniz var mı?" Venüs ve Akrep ellerini kaldırıyor.

"Güzellik mi?"

"İlk buluşmada seks yok. Eğer kızı tekrar görmeyi düşünüyorsanız iyi bir kartvizit değil".

"Benim için oldukça karmaşık olacak ama deneyeceğim. Bunu değerlendirebilirim.

Teşekkürler, sahip olamadığım seksi kadın. Scorpio?".

"Geldiğinizde bana haber verin. Konsolun yanında sizin için özel bir alan hazırlatacağım. Kızlar buna binip selfie çekmeyi severler. Seni yanımda görürse yaklaşma ihtimali artar."

"Kusura bakma Akrep ama yakışıklı olan benim," diye sırtıyorum ona.

"Hiç sanmıyorum!" diye karşılık vermeye cesaret eder Venüs.

"Bu ne cüret! Güvenilir değilsin!"

"Nasıl gittiğini bana haber ver, Koç," der Boğa.

Ona bir göz kırpıyorum ve samba adımlarıyla salondan çıkıyorum.

Scorpio'nun müdürü Gabriel'in eşliğinde Tornado'ya gittik. Baldızımın tavsiyesine uymaya ve ilk buluşmada seks yapmaktan kaçınmaya karar verdim, bu yüzden kulübe arabamla gelmeme gerek yoktu. Başka koşullar altında, Maserati'yi alır ve sonra da avı getirirdim.

Leclerc Park Otel'deki süitimde etli. Ama oyalanmalıyım, bunu atlatacağım.

Araba kulübün yakınına yanaştığında, bir zamanlar başka bir diskoteğe ev sahipliği yapan yapıyı tanıdıkça safralarım kabarıyor. On yıldan fazla bir süre önce Crystal ve Chantal'ı arkadaşlarının 18. yaş günü vesilesiyle oraya götürmüştüm. Dişlerimi sıkıyor ve kendimi o geceyi düşünmemeye zorluyorum, kendimi canlı hissettiğim o anların anısını kovalıyorum.

O sürtük beni kıskançlıktan delirtmişti. Kız kardeşim ona elbiselerinden birini ödünç vermişti ve lanet olsun, o gece onu her zamankinden daha az sevecen gözlerle görmüştüm. Üzerindeki tişörtüm beni oldukça etkilemişti, ama dar kılıf elbise, kışkırtıcı yaka, makyaj, dalgalı saçlar, piç okul arkadaşının ona asılması... O gece neler yaşadığımı anlatamam.

Hayır, sana söylemeyeceğim!

Size söyleyebileceğim tek şey, dünyanın yarısını parçaladığım, eklemelerimi incittiğim ve sonunda bir troglodit olmakla suçlandığımdır.

Bu beni çılgına çevirmişti. O olaydan sonra kıskançlığa kapıldım ve her yerde Chantal ve Crystal'a eşlik etmeye çalıştım. Bana izin vermediklerinde, aynı yerlerde 'tesadüfen' bulunduğumdan emin oluyordum.

Ve orada bile, şimdiye kadar fark etmiş olmalısınız, deliriyordum. Delirmek.

Onu kendime ait hissettim! Crystal, henüz güzel bir çocukken benimle nişanlanmak istediğini ilk söylediği andan itibaren benimdi.

Ama unutam. Devam edelim. Stooooop!

Kapıları açıp dışarı çıkıyoruz ve hemen kulübün fedailerince personel girişine kadar eşlik ediliyoruz.

Kardeşim Scorpio'nun adını haykıran kızların sayısını görünce çok şaşırıyorum. Gençler arasında çok ünlü ve birkaç ay önce Avrupa'nın en önemli kulüplerinde miks yapmaya başladı ve yılın en etkili DJ'leri listesine girdi.

Neredeyse kıskanıyorum.

Kulübe girmek için sıraya girdikleri bariyerlerin ötesinde fotoğraflarını çeken hayranlarına el sallamayı bitirdikten sonra "Acele eder misiniz?" diye sesleniyor.

Onu takip ediyorum ve müziğin duyulabildiği uzun, karanlık bir koridora yönlendiriliyoruz, yine de yalıtkan duvarlar tarafından boğuluyoruz. Personel bölümünü geçer geçmez büyük Tornado odasına giriyoruz ve alkol nehirlerinin aktığı, göğüslerin cimri kıyafetler içinde zıpladığı ve kalçaların müzik eşliğinde sallandığı paralel bir dünyaya fırlatılıyor.

Heybetli kaslara sahip iki adam tarafından titizlikle çevrelenen Scorpio'ya, görev yerine baktığı bir tür terasa kadar eşlik ediliyor. Onun kadar dikkate alınmadığım için neredeyse hakarete uğramış hissediyorum.

Konsolun arkasına geçtik ve kardeşim her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmeye başladı.

Mayo benzeri bir mayo giyen bir garson, gümüş bir tepside bize şampanya ikram ediyor. Ona göz kırpyorum ve bir kadeh alıyorum.

Öte yandan Akrep, bir şişe Jack Daniel's'ın ağzını açar ve büyük bir yudum almaya başlar. Korkarım bu sadece ilk şişelerden biri olacak. Ama o çalışıyor ve buna ihtiyacı olduğunu biliyorum, bu gece ona ders verecek kişi kesinlikle ben olmayacağım. Zaten ona hangi kürsüden ders vermem gerekiyor ki?!

"İstedğin gibi hareket et Koç," diye bağırarak müziğin sesini bastırıyor. "Ama ben çalarken bana seslenme çünkü seni duyamıyorum. Ben sadece başka bir dünyadayım, tamam mı?"

"Anlaşıldı. İlk bardağı bir yudumda bitiriyorum, iyi bir adrenalın dozuna ihtiyacım var. Hemen bir tane daha alıyorum, yine aynı kızın . Kız, kesinlikle hoş, bana çok dikkatli bir şekilde hizmet ediyor, bu yüzden nezakete karşılık vermem gerektiğini hissediyorum.

Kulağına yaklaştım ve centilmenlik dışı bir ses tonu kullanmak zorunda kalarak ona bağırdım: 'Etrafta kal, tatlım. Benim için kışını sallamanı izlemek hoşuma gidiyor'. Cebimden iki yüz avroluk bir banknot çıkarıp mayosunun göğüs dekoltesine sıkıştırıyorum. Bana büyüleyici bir şekilde gülümsüyor, neredeyse bir yere götürüyor.

Birden Margot'u hatırladım. Lanet olsun!

"Buraya gel, Aries!"

Scorpio beni kendisine katılmaya davet ediyor. Bize bakınca çok farklı olduğumuzu görüyorum, özellikle de bu gece. Ben şık siyah bir pantolon ve kolları önden kıvrılmış beyaz bir gömlek giyiyorum, o ise yırtık bir kot pantolon ve Chantal'ın yarattığı seriden akrep logolu bir tişört giyiyor

ortada. Çalışma aletine bakıyorum, konsol denen bu devasa şeyi nasıl yönettiği hakkında hiçbir fikrim yok. O kadar çok düğme var ki onları görmek bile beni endişelendiriyor. Günlük olarak izlediğim hisse senedi trendlerinin grafiklerini tercih ederim. "Bak, buradan bir mucize olduğunu görebilirsin."

"Ne?"

"Benim şovum".

Dövmeli parmakları küçük bir kolu indiriyor ve aniden büyük salona karanlık çöküyor.

Akrep, müziği azalıp kaybolan bir amplifikatörü andıran bir ses üretir ve böylece karanlıkla birlikte sessizlik gelir. Bir volkanın patlamasını anımsatan, kaybolup giden bir kükreme gibidir.

Birkaç saniye sonra, şeytani bir şeyi andıran gotik nakaratlarla kasvetli bir müzik alanı doldurur. Çok loş ışıklar yanıyor, sadece zemini ve koridorun aşağısını aydınlatıyor, kalabalığı Marslı siluetlerini andıran gölgeler gibi gösteriyor.

Büyülendim.

Birkaç kolu daha hareket ettiriyor ve kasvetli ilahiler kaybolup yerini bir şeyin üzerine düşen damlaların sesine bırakıyor. Kan gibi bir şey mi olacak? Şaşırmazdım, Scorpio çok acımasız. Bu arada, odanın kenarında, küplerin üzerinde, siyah bir pelerine sarınmış dansçılar mavi renkte aydınlatılıyor, art arda, her seferinde bir tane, kalabalığın etrafında bir daire oluşturuyorlar. Soyunacaklarını varsayıyorum, onları kaçırمام, bu utanç verici olurdu, değil mi? Sanatlarına saygısızlık. Elektrik kıvılcımlarının sesini anımsatan yağmur damlaları ile dönüşümlü olarak vurmali çalgılar çalınıyor. Ve sonra metalik, robotik bir ses sadece şöyle diyor.

Akrep burcu.

Ve muhtemelen kardeşimin akşamlarına aşına olan dinleyiciler bu karışımın ritmini takip edebilirler. Gotik ses, sessizlik, nüans ve damlalar. Damlalar. Damlalar. Tırmalama sesi. Elektrik. Adını söyleyen metalik ses. Ve hepsi birlikte, *Scorpio* diye bağıyor.

Kendini Jack'in şişesine bağladığını, sonra da şişeyi yere bıraktığını görüyorum. Tişörtünü çıkarıyor ve kollarını açıyor. Yukarıdaki ekranda, önümüzde, akrep dövmesinin tam olarak görüldüğü sırtı beliriyor. Üzerinde çalışılmış grafiklerle değiştirilen bu dövme canlanmaya başlar ve

hareketleri derisinin üzerinde geziniyor. Bu sırada miks, arka planda daha ritmik perküsyonlarla tekrarlanır, ta ki VAY CANINA, yıkıcı ve güçlü bir müzik patlayana kadar. Tavandan akrebin rengi olan siyah konfetiler yağıyor ve salonda insanlar miksin ritmine göre zıplıyor. Gecenin yıldızı bir mikrofon alıyor ve ağzına dayıyor. Sesinde farklı bir şeyler var, şehvetli ve hipnotik.

Şok oldum.

Onu tebrik etmeyi unutmamalıyım. Haklıydı, buradan bakıldığında gösteri daha üstün. Sahneden yaptığı işin insanlar üzerindeki etkisini görebiliyorsunuz. Ve ilk kez kardeşimin gerçekten ne yaptığını anlıyorum: eğlence veriyor. İnsanları müzikle uçuruyor. Sizi seslerle uyuşturuyor, size çılgınlık enjekte ediyor. Düşünmeyi bıraktırıyor. Sizi ele geçiriyor.

Ve bu arada o da eğleniyor ve kafayı buluyor, şu anda olduğu gibi, konsolun boş bir rafına tırmanmış ve seyircisinin hezeyanının tadını çıkarıyor, miks devam ediyor ve her zamanki metalik ses melodiyi kesiyor, susturuyor ve *Akrep* diyor. Ve sonra tekrar başlar.

Bu çok komik!

Margot'yu buraya çekme fikrinin zekice ama pek de uygulanabilir olmadığını hemen fark ederek piste doğru koşmaya karar veriyorum. Bu kalabalığın içinde onu tanımam imkânsız, fark etmem de tamamen olasılık dışı. Onu hiç şahsen görmedim, bu yüzden ona yakın olduğumu fark etmeyebilirim. Genellikle fotoğraflardan, sosyal medyada kimin kendini gösterdiğine dair gerçek bir fikir edinemeyiz. Muhtemelen milyarlarca filtre kullanıyordur.

Lanet olsun!

Cebimden akıllı telefonumu çıkarıyorum ve Instagram'da herhangi bir ipucu bulup bulamayacağımı görmeye çalışıyorum.

Neyse ki kullanıcılara açık olan profiline girdim ve... Bingo!

Ayrılmış salonlardan birini tanımamı sağlayan yeni bir gönderi var. İnanamıyorum, yemi yuttu.

Bu bana Margot'un gerçekten benden hoşlandığını düşündürüyor.

Şaşırmamalıyım, herkes benden hoşlanıyor.

Saçmalık şu ki, burada hepsi aynı görüldüğü için privé'nin tam yerini tanıyamıyorum. Etrafta dolaşmak zorundayım.

Taurus'a ilgisini soracağım.

On dakika sonra, çoktan . Tezgâhın önündeki mucizevi bir şekilde boş olan taburelerden birine oturmaya karar verdim.

İçki servisi yapıyorlar. Biri işgal etmeden önce içeri daldım ve bir double viski sipariş ettim.

Yanımdaki biri "Kardeşin çok iyi gidiyor!" diye bağıyor. "Kendinde gibi görünüyor."

"Sizi temin ederim ki onun elementi iyi durumda...". Siktir, bu o. "Yani, evet, iyi biri, hakkını vermeliyim." Kim olduğunu bilmiyormuş gibi davranıyorum elbette. Ama Margot Clavier olduğundan oldukça eminim, çünkü Instagram'da paylaştığı fotoğrafla aynı dar elbiseyi giyiyor. Parlak mor, sarı yarım etekli. Bu kesinlikle o.

Göğüslerinin sosyal medyada görüldüğü kadar geniş olmadığını görmek beni hayal kırıklığına uğrattı. Eğer arkasını dönseydi, belki kışını da görebilirdim.

Biz erkekleri kandıran lanet filtreler!

İlginç bir yüzü ve güzel saçları olması beni rahatlatıyor.

Saç, yüz...? Sarhoş musun?

"Burada yalnız mısın?" Konuşmayı ben besliyorum.

"Ne?" diye bağıyor. "Seni duyamıyorum."

Ne diyor lan bu!? Harika hissediyor. Hakkını vermeliyim ki o da benim gibi doğru stratejileri nasıl kullanacağını biliyor. Temel olarak, kulağına bağırmamı istiyor, böylece yaklaşabilirim, parfümünü koklayabilirim ve belki de bu şekilde konuşmaya devam ederek kazara sürtünme yaratabilirim.

Küçük kızı memnun edelim.

"Dedim ki..." diye bağıyorum kulağına. "Burada yalnız mısın?"

"Hayır. Şimdi benimkine yapıştı. Kutsal barış! "Arkadaşlarımla geldim. Özel bir oda kiraladık," diyerek arkamı işaret ediyor.

Ne olmuş yani?

Ona gülümsüyorum.

Etrafına bakınıyor, servis edilen kokteyli alıyor ve pipetini sıkıca kavırıyor. Geyik gözleri sanki bir şey bekliyormuş gibi bana bakıyor.

Siktir git!

Kokteyli elinden aldım ve bileğinden tutarak onu benimle birlikte kalabalığın içine sürükledim.

Bu kadın sorumsuzun teki. Eğer benim kız kardeşim olsaydı, ceza olarak onu kalenin kulelerinden birine kapatırdım. Bir yabancıyı tanımadan onu takip edemezsin.

Sen Aries Leclerc'sin, aptal. Ve bunu biliyorsun.

Margot Clavier arkamda, istediğim yere götürülmeye hazır bir şekilde kalabalığın arasından ilerliyorum.

Sorun şu ki, nereye gideceğimi gerçekten bilmiyorum.

Girdiğim alana ulaşmaya çalışabilirim. Bizi alabilecek birkaç kapı vardı... Anladınız işte.

İlk buluşmada seks yok . Aklıma baldızımın sözleri geliyor ama ben kendi felsefemi takip etmeye daha meyilliyim. O ne anlar ki?! Hiçbir şeyden. Venüs hiçbir şeyden anlamaz!

Burası korkunç sıcak, gömleğim sırtıma yapışıyor, mavi ışıklar dönüşümlü olarak gözümü kamaştırıyor. Daha fazla dayanamayacağım! Sonunda nefes alıyorum, koridora ulaştığımda fedailerden biri hiçbir şey sormadan geçmeme izin veriyor. Ben DJ'in kardeşiyim, bu iyi bir şey olmalı!

Bir oda açma girişimi. Kapalı.

Bir tane daha

açıyorum.

Kapalı.

Üçüncüsü beni kandıramaz, lanet olsun!

Ama öyle değil. Bu benim şanslı gecem, değil mi?

Margot'nun geçmesine izin veriyorum ve onu körlemesine küçük bir odaya götürüyorum, kapıyı kapatıp tam kapıya çarpıyorum. Müzik sağır edici değil, bu yüzden hızlı nefes alışını duyabiliyorum ama zifiri karanlık olduğu için onu iyi göremiyorum.

"Beni istiyor musun?" diye soruyorum. Emin olmak iyidir.

"Evet!"

"Mükemmel!"

Ona zihnimde söz verdiğim şeyi yaptım. Kıçını avuçlarımla kavradım ve sıktım. Onu yukarı kaldırdım ve bacaklarının belimi sarmasına izin verdim.

Ona saldırdım ve dilimi boğazına soktum.

"Seni becermemi ister misin?"

"Evet!"

"Muhteşem!"

Bizi bir araya getiren öpücük disko tarzında bir şey. Tadı alkol, ter, kısacası iğrenç şeyler. Ama delinmiş olduğu için nasıl hareket edeceğini bilen ve en çılgın fantezilerimle alay eden bir dil.

"Prezervatifim yok!" diye bir uyarı geldi.

"Buldum!"

Ne organizasyon ama!

"Harika!"

Çılgınca pantolonumun fermuarını açtım ve onu dışarı çektim. Çok daha buyurgan olmasını bekliyordum. Belli ki yapılması gereken bir iş var.

"Bana sakso çekmek ister misin?"

"Bana sormana bile gerek yok!" Bir anda yere yığıldı.

İnanılır gibi değil. Bu kız bir makine!

Kısa bir süre oral seksin tadını çıkarıyorum, dil piercinginin bir katma değer olmadığını, aslında beklentilerimin çok altında olduğunu keşfediyorum.

"Buraya gel, yeter!" Onu ayağa kaldırdım ve görülmemiş bir porno hevesiyle kalçalarını kavradım. Onu çeviriyorum, tekrar kapıya çarpıyorum ve eteğini sallanan kalçasına bir tokat atıyorum.

"Sen kötü bir kızsın!"

"Beni cezalandırmak mı istiyorsun?"

Ne kadar sıkıcı, ama bu cevapları nereden duyuyorsunuz?

"Sizin gibi olanları ödüllendiriyorum".

El çantasını almak için uzanıyor. Karanlıkta bir prezervatif aradığını anlıyorum. Onu bile açıyor. Yani, her şeyi yapıyor.

İçine sokuyor ve tekrar dönüyor, *ödüllendirilmeye* hazır.

"Seni sertçe becermemi ister misin?"

"Evet, lütfen, teşekkür ederim".

Lütfen? Ve... teşekkür ederim?

Beni yumuşatmak mı istiyorsun?

"Yaramaz mısın yoksa uslu mu?" diye kulağına doğru soluyorum, penisimin ucu yarığına doğru ilerlerken.

"Beni nasıl istiyorsun?"

"Çenenin kapatmasını istiyorum."

Ve onu beceriyorum, ama harika değil. Her şey çok kolay. Sıkıcı.

Aşağılay

ıcı.

Tatsız.

Her zamanki gibi.

Ancak gecenin sonunda telefon numarasını aldım. Buna gerçekten değmedi ama yarım bir görev tamamlanmış oldu.

İki hafta sonra.

Hücremdeki yatağı düzeltiyorum, yastığın altındaki katlamayı yeniden düzenliyorum. Masanın önündeki sandalyeleri diziyorum, biraz toparlıyorum. Banyoda diş fırçası kabı boşalmış. Benimki kayıp. Zaten eşyalarımın arasında, el arabasında kilitli.

Kızlar ortak bir alanda toplanıp tahliyemi kutlayabilmek için müdürden izin almak istediler. Kendimi bu kadar aptalca bir şeye vermeyi reddettim. Benim açımdan bugün varoluşumun en zor anlarından birini yaşıyorum.

Dramlar listemde ilk sırada hapishaneye götürüldüğüm gün, ikinci sırada ise sürpriz bir şekilde buradan ayrılacağım gün var.

Ellerimi lavabonun üzerine koyup kanaldaki deliğe bakıyorum. Sanki önümde bir ayna varmış gibi başımı kaldırıyorum, onun yerine sadece soluk gri bir duvar var. Katillerin kolları için ayna yok. Lanetlenmiş ruhlar için ayna yok.

En azından fiziksel olarak o kadar da değişmedim ve Crystal'ın bir zamanlar yaptığı gibi portreme bakmayı özlemiyorum. Kendimi tanıyamamaktan, kendimi bir canavar olarak görmekten korkuyorum. Nolan, hapishaneye bir *femme fatale* olarak giren küçük kızla hep aynı yüze sahip olduğumu söylüyor ama beni daha önce tanımıyordu, gözlerimi parlatan ışıltıyı hiç görmedi ve asla karşılaştırma yapamadı. Bugün, o ışık artık yok ve geriye sadece soğuk, cansız kristal kaldı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu Reine. Dün onu şımarttım ve düz saçları üzerinde çalıştım. Asi bukleleri olmadan çok farklı görünüyor. Ona baktım ve midemin yandığını hissettim. Bütün gün bu anı ertelemeye çalıştım ama sanırım o an geldi.

Beni anlayan kız hiçbir şey söylemiyor ve arkama gelip kollarını bana doluyor ve sarılıyor, sonra da çenesini omzuma yaslıyor.

"Bir fotoğraf gibi!" diyor, kendini bir kameranın önünde poz verirken hayal ederek. "Bize bir gülümseme ver, hadi!"

Gözlerim yaşlarla doluyor ve hayali atışımız kucaklaşmamızla ölümsüzleşiyor.

Karnımın üzerinde çapraz duran kollarını okşuyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıp gözyaşlarımın düşmesine izin veriyorum.

"Sen gençsin Crystal. Önünde koca bir hayat var. Artık burayı düşünme, geçmişini geride bırak ve geleceğini planlamaya başla. Zekisin, akıllısın ve çok seksisin, bunları çok kıskanıyorum." Yanağıma bir öpücük konduruyor ve ben de ona sıkıca sarılmak için dönüyorum.

"Hücremizi ve sahip olduğum en değerli insanı asla unutamam. Seni unutamam, Reine. Sen benim günlük tesellim oldun, bana gerçek dostluğun ne olduğunu öğrettin ve tüm acılarımı benimle birlikte taşıyarak içimde taşıdığım yükü hafiflettin."

"Beni unutmak zorunda değilsin. Sadece hatalarını silmelisin ve Nolan'ın dediği gibi, kendini affetmeli ve buranın artık sana ait olmadığını anlamalısın. Etiket senden alındı." Yüzümü okşuyor ve gözyaşlarımı siliyor. "Kendinizi boş bir kitap olarak düşünün, şimdi sayfaları yazmaya başlamak sadece size kalmış."

"Fırsat buldukça seni görmeye geleceğim ve sana bir sürü mektup göndereceğim.
Hazır olun!"

"Oh, hayır, lütfen! Sen ve mektupların... O pislik Aries'e yazdıkların kadar uzun olmadıkları sürece bunu sana vereceğim." Gülüyorum ve yanağıma bir öpücük daha konduruyorum. "Yine de sana her zaman cevap veririm, ama harika bir yazı bekleme."

"Sadece seni bekleyeceğim, gerçek. Bana her zaman konuştuğumuz şekilde yazmanı istiyorum."

"Küfürlü kelimelerin üzerine yıldız işareti koymalı mıyım?"

"Büyük harf kullan!" Kendimi tekrar kollarına atıyorum ve fısıldıyorum:
"Bu bir veda değil."

"Bu bir veda değil!" Bu tatlı an çabucak sona erer ve Reine her zamanki haline geri döner. "Benim için de iyi sevişmeler."

"Sevişirken seni düşünmek yardımcı olmaz."

"Evet, biliyorum!"

Yarım saat sonra, yıllardır hücreme girip çıkmamı sağlayan aynı gardiyan, hayatınızda sadece iki kez geçtiğiniz tek alana kadar bana eşlik ediyor: hapishaneye girdiğinizde ve çıktığınızda.

El arabası, görevlinin kemerinde sallanan her zamanki anahtar demetiyle birlikte geniş koridorlarda tıkırdıyor. Spor çantamı omzuma atıyorum ve giderek daha fazla şey fark etmeye başlıyorum.

"Seni özleyeceğim, Crystal Colin".

"Gerçekten mi?"

"Hayır." Parmaklıklardan oluşan kapıyı açıyor ve geçmeme izin veriyor. Bu eşiği geçtikten sonra artık beni kolumdan tutmuyor ve sadece bu bile bana özgürlüğün tadını tattırmaya yetiyor.

"İyi şanslar Colin, seni bir daha burada görmek istemiyorum, anladın mı?"

"Nasıl olmaz? Ben de burada bir soygun düzenlemeyi, başarısız olmasını sağlamayı ve eve dönmeyi düşünüyordum".

"Ev..." diye mırıldanarak başını sallar. "Sen delisin. Git kendini becer!"

"Buna güvenin!"

Serbest bırakma işlemleri bittikten sonra son belgeleri imzalıyorum ve el konulan bazı kişisel eşyalarımı geri alıyorum: büyük olasılıkla artık çalışmayacak olan eski cep telefonum; şeffaf bir torbaya koydukları telefon kartı; artık benim olmayan dairemin anahtarları ve Aries'in bana verdiği kolye.

Elime aldım ve ellerimde evirip çevirdim. İnce beyaz altın zincir, üzerinde Koç sembolü olan kolye...

Onu satıp bir şeyler elde edebilirim.

Kağıda vuran pulun sesi beni uyandırıyor ve hapishaneden ayrılma vakti çok erken geliyor.

Arkamı dönüyorum, geldiğim yola bakıyorum, gözyaşları içinde içeri girdiğim günü zihnimde yeniden yaşıyorum, kalbim paramparça, ruhum kırık ve kanla lekelenmiş, onurum paramparça, kişiliğim tamamen parçalanmış. Hücremi kapattıklarında Crystal'a veda etmişim, bugün ona 'hoş geldin' mi demeliydim?

Tahliye memurlarından biri bana "Gidebilirsin Colin," dedi.

İnanılmaz heyecanlı ve üzgün bir şekilde çıkış kapısına ulaşıyorum. Duvarların dışına adımımı attığımda, dünya gözlerimin önünde.

Dokuz yıl sonra özgür olduğumu söyleyebilirim.

Nereye gideceğimi bilmeden el arabasını yıpranmış kaldırım taşlarının üzerinde yalpalayarak sürüklüyorum. Avlunun çıkışını arayarak yürüyorum. Sokağa girdiğimde temizlenmiş olduğunu fark ediyorum.

Balonlu ve şampanyalı insanlar, konfetili arkadaşlar ve hoş geldin hediyeleriyle gelen akrabalar beklemiyordum. Ama hiçbir şey de beklemiyordum.

Caddede hiç araba yok. Sola bakıyorum ama hiçbir şey yok. Sağa bakıyorum ve otobüs durağını fark ediyorum. Merkez istasyona giden otobüsü beklemeli ve oradan beni vaftiz babamın stüdyosunun yakınına götürecek bir otobüs aramalıyım. Belki metroya da binebilirim. Nasıl dolaşacağımı otobüsten daha iyi hatırlıyorum.

Güneş çok güçlü, beyaz tişörtümün kollarını omuzlarımın üzerinde kıvrıyorum. Dar kot pantolon kalçalarımı boğuyor, botlarım kesinlikle mevsim dışı.

Durağa varıyorum ve banka oturuyorum. Çok yaşlı bir kadın elinde bir torba patatesle yaklaşıyor. İçgüdüsel olarak ayağa kalkıp elinden alıyorum.

"Ona yardım ediyorum." Çok yavaş ve topallayarak bankın üzerine uzanır.

'Teşekkür ederim, siz bir hazinesiniz'.

"Lütfen." Çantayı yere bırakıyorum.

"Buralarda mı çalışıyorsun canım?"

İşte buradayız, beş dakikadan daha az bir süredir dışarıdayım ve şimdiden benden kişisel bir şey isteyen ilk yabancıyla karşı karşıyayım.

"Hayır," diye yanıtlıyorum.

Kadın el arabama baktı ve konumu tahmin etti.

"Ah, eve gidiyorsun."

"Evet."

"Kaç yaşındasın sen?" Kızın üzgün olmadığını görünce şaşırdım.

"N-dokuz".

"Tanrım, kaç yaşındasın sevgilim?"

"Yirmi altı."

"Ciddi bir suç mu?"

'En ciddi'.

"Bu yüzden mi eve yalnız gidiyorsun?"

"Sanırım öyle," diye gülümsüyorum ona, hüznün perdesini gizlemeden.

"Sevgilim, dünya büyük ve her zaman yeni fırsatlar sunuyor. Artık istediğin yere gidebilir ve her şeye yeniden başlayabilirsin. Bunu heyecan verici bulmuyor musun?"

"Henüz farkına varmadım ama evet, heyecan verici olduğunu düşünüyorum," diye yalan söylüyorum. Benim için her şey korkutucu.

Bir araba aniden önümüzde durdu. Büyük bir araba, siyah, çok şık.

Yolcu tarafındaki cam açılıyor ve bir çift güneş gözlüğü sürücü koltuğundan bize bakıyor.

"İşte buradasın, geciktiğim için üzgünüm Crystal!"

"Ooooooh," diye alay ediyor yaşlı kadın. "Ne yakışıklı adam," diye gözümü sıkıyor.

"Nolan mı?" Şaşırdım. Şok oldum. Rahatladım.

Hemen ayağa kalkıyorum, el arabamı kapıyorum ve spor çantamı omuzluyorum.

"Sizinle ilk serbest sohbetimi yapmak benim için bir zevkti hanımefendi."

"Benim için de bir zevkti. İyi şanslar canım, her şey gönlünce olsun."

"Teşekkür ederim!"

Bu sırada Nolan bagajı açmak için arabadan indi. Kadın muzip bakışlar atmaya devam ediyor. Ona .

"Seni burada görmeyi beklemiyordum," diyerek spor çantasını ona uzattım.

"Biliyorum. Sana sürpriz yapmak istedim."

Onu etrafımızda parmaklıkların olmadığı bir yerde, gün ışığında, her zamanki gibi mükemmel ütülenmiş beyaz gömleğinin içinde, düzgün bacakları koyu renk kot pantolonuna sarılmış ve bronzluğu daha da belirginleşmiş olarak görmek garip.

Bagajı kapattı ve beni arabaya davet etti.

İçeri girdiğimizde, yumuşak bir müzik kokpiti dolduruyor. Nolan sesi kısıyor ve motoru çalıştırıyor.

"Kemer tak." Utanarak, yerine getirdim. Klimanın mekânı serinletmesi için pencereleri kapatıyoruz. Garip bir sessizliğe gömülüyoruz ve birkaç dakika sonra, tecrübesi sayesinde her zaman doğru şeyi söyleyen adam tarafından bölünüyoruz.

"Sana nasıl hissettiğini sormayacağım, istediğin zaman bu konuda konuşacak kişi sen olacaksın. Sevinçten havalara uçmadığınıza göre, konuyu başka bir zamana ertelemeyi tercih ediyorum."

"Beni daha fazla psikolojik seans yapmaya zorlamak mı istiyorsunuz?"

"Kesinlikle hayır!" diye gülümseyerek yola bakıyor. "Merak ediyorsan, sana dairene kadar eşlik edeceğim."

"Çok kötü! Kendimi yeniden kadın gibi hissetmem için beni bir otoparka götüreceğini sanıyordum".

"Crystal!" diye sertçe devam eder.

'Şaka yapıyordum'.

Göz ucuyla ellerinin direksiyonda, sonra vites kutusunda ve tekrar direksiyonda meşgul olduğunu izliyorum. Bugün bile alyans takmıyor, ailevi sorunları olduğunu düşünmeye başlamalı mıyım?

"Ellerin hala şiş mi?"

'Korkunç derecede şişirilmiş'.

Karısıyla tartıştığını söyleme şekli bu mu? Umarım onarılamayacak bir şey değildir. Beni ilgilendirmedigi için soruşturmayı sürdürmeyeceğim.

"Sizi bir konuda uyarmak zorundayım..."

"Annemle daha fazla sorun mu?"

"Hayır, Crystal. Ailenin bununla hiçbir ilgisi yok. Bunu televizyondan fark ettiniz mi bilmiyorum ama son dokuz yılda sosyal medya dünyada devrim yarattı."

"Facebook ve Twitter'a takıldım kaldım. Başka bir şey var mı?"

'Başka pek çok şey var ama en önemlisi Instagram'.

"Bunu duymuştum.

"Web, gazeteciliğin yapılış şeklini yeniden şekillendirdi ve son on yılda pembe, siyah, sarı ve istediğiniz tüm renklerle ilgili pek çok blog ortaya çıktı.

"Ne olmuş yani?"

'İnternet konusunda dikkatli olmanızı rica ediyorum'.

"Bana ne anlatmaya çalışıyorsun?"

Nolan bir an bana bakıyor, güneş gözlükleri kahverengi gözlerini görmemi engelliyor.

"Facebook profilinizin yıllardır her türlü yorum ve paylaşım tarafından saldırıya uğradığını".

"Sanırım beni alenen yıktılar".

"Bir parçanız, evet. Ama aynı zamanda, başarılarınızı öven ve sizi zaman içinde, olumsuz da olsa, bir Fransız sembolü olarak kutsayan, kesinlikle belirsiz bir başka tarafınız daha var".

'Laetitia Casta gibi mi oldum yoksa daha çok bir kruvasan gibi mi? Hayır, belki bir baget'.

"Şaka yapmıyorum Crystal. Sosyal medya tehlikelidir, bu yüzden profilinize girmemenizi dilerim, en azından cezanızı çekmiş özgür bir insan olduğunuzu kabul edene kadar."

"Hayranlarımın yorumlarını okuyarak kendimi bir kahraman gibi hissedebileceğimi ve desteklendiğim için suç işlemeye devam edebileceğimi mi düşünüyorsunuz?"

"O kadar aptal olduğunu sanmıyorum!"

"Peki sorun nedir?"

"Acı çekmeni ya da insanların yargılarını okumanı istemiyorum. Hasta olmanı istemiyorum. Hepsi bu kadar!"

İçimden gülmek geliyor ama kendimi tutuyorum. Her halükarda, bunu onunla alay etmek için değil, sadece beni önemsemesi beni mutlu ettiği için yapardım. Kendimi onun arabasında bulmak, onu yakınımda hissetmek ve ona güvenebileceğimi bilmek yeterince şaşırtıcı. Beni gerçekten önemsedğini düşünmek kalbimi ısıtıyor, büyümesine izin vermekte ısrar ettiğim buzların bir kısmını eritiyor.

"Başka bir şey daha var. Sosyal medya ile ilgili olarak, günümüzde bilgi daha hızlı yayılıyor, bu nedenle çok yakında haberlerde ve internet gazetelerinde cezaevinden tahliye edildiğinizin duyurulması muhtemeldir."

"Oh, hayır! Bunun bilinmesini istemiyorum."

"Avukatınızla mahremiyetiniz hakkında konuşmalısınız. Sizinki gibi davalarda, eski hükümlülere röportajlar, suçla ilgili TV programlarında, ceza hukuku konferanslarında yer almaları teklif edilir, hatta biyografi yazmanızı bile önerebilirler...".

"Nolan!" diye sözünü kestim. "Bana gerçeği söyle! Benim durumum bu kadar korkunç mu?"

"Evet, Crystal. Öyle. Popülerliğinizi nasıl yöneteceğiniz size kalmış."

Popülerliğim mi? Ağzım açık, gözlerim faltaşı gibi açılmış ve midem karmakarışık bir halde yola bakıyorum.

"Her seferinde tek bir şeye odaklanın. Sizinkine benzer koşullarda topluma yeniden entegre olma süreci, çoğu eski mahkum için olduğundan çok daha zordur. Şimdi dairenize yerleşmeyi düşünün, sonra avukatınızla konuşun ve eğer desteğime ihtiyacınız olursa ben yanınızda olacağım."

İçgüdüsel olarak elimi vites kutusunu kavrayan elime doğru uzatıyorum, onun için örtüyorum ve Nolan da karşılık vererek parmaklarını benimkilerle birleştiriyor.

"Benim için yaptığınız her şey için teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok!" Beni daha sıkı sıkıyor ve beni istediği kadar tutmasına izin veriyorum.

"Son bir şey daha Crystal.

"Anlat bana!"

"Aries Leclerc ile iletişime geçmeye çalışmayın".

"Bunu yapmaya hiç niyetim yok.

"İstiyorsa öne çıksın."

"Bu asla olmayacak". Ellerimizdeki örgüyü çözüyorum. "Ve ben bunun olmasını istemiyorum."

On iki yıl önce.

Neredeyse bir hafta boyunca kaleden kaçtım. Grip olmuş gibi davrandım, Chantal'ın vazgeçmek için tek nedeni buydu. En iyi arkadaşım mikropplardan nefret eder. Ne zaman en ufak bir rahatsızlık geçirsem, bakteri taşıyıcısı olduğuma inanarak beni tamamen izole eder. Bu yüzden davetlerini reddetmek kolay oldu.

Aslında saraya gitmedim ve sadece Aries'ten ve bir hafta önce odasında olanların olası sonuçlarından kaçmak için hasta numarası yaptım. Bir kızla birlikte olduğunu duyunca incindim ve üzerimde hâlâ bir başkasının kokusu varken beni yatağında istemekten çekinmediğini görünce iğrendim. Kendini yıkamayla hiç düşündü mü?

Ancak, artık bana yazmadığını ve beni hiçbir şekilde aramadığını göz önünde bulundurduğumda, benden ne istediğini tam olarak anlayamayacak kadar sarhoş olduğu sonucuna vardım. Yine de, tüm Leclerc'ler gibi, o da her zaman istediğini elde eden şımarık bir velet.

Sadece benimle yatmak istedi ve ben de bir aptal gibi kabul ettim. Ve eğer atılmış prezervatif paketini bulmasaydım ve kendimi bıraksaydım, ne olurdu?

Bunu düşünmeyi bırakıyorum ve artık sahte gribimden resmen kurtulmuş olarak, okulumuzun futbol takımının kaptanı Christian'ın doğum günü partisine gitmek için Chantal'ın şoförüyle birlikte beni almasını bekliyorum. Arkadaşım onun üzerine titriyor. Eskiden benim de ilgimi çekmişti, ama bana ondan gerçekten hoşlandığını söylediğinde, *en iyi arkadaşlar* yasası gereği otomatik olarak pes ettim ve onu *yasak* listesine koydum.

Annem dahili telefonun çaldığını haber verdi. Aynaya son bir kez bakıyorum ve küçük kız kardeşimin beni hayranlıkla izlediğini fark ediyorum.

"Bu elbise çok güzel, Crystal!" Kumaşa dokunmak için uzandı. Chanel imzalı, vücuda oturan küçük siyah bir elbise. Her zaman giydiğim elbiselere kıyasla biraz kısa ve şişmiş göğüslerimi ortaya çıkaran bir yakası var. Adet dönemimi bekliyorum, bu yüzden göğüslerim patlamak üzere gibi görünüyor.

"Bunu bana Chantal verdi.

"Çok güzel. Büyüdüğümde bunu bana verir misin?"

"Tabii ki!"

"Ne zaman dönüyorsun?"

"Christian'ın 18. yaş günü biter bitmez."

"Annem arkadaşlarıyla yemeğe gidiyor".

"Biliyorum Juliette, gece çabuk geçsin diye erkenden yatıyorsun."

"Yalnız kalmak istemiyorum.

"Sen değilsin, Jean var".

"O benim babam değil".

"Benim de değil, ama bizim için olmaya çalışın".

"Hayır, yok."

Yanaklarını çevreliyorum, okşuyorum. On bir yaşında ama birkaç yaş daha büyük görünüyor. Yaşıtlarına göre çok gelişmiş, bu yüzden annemiz onunla daha çok ilgileniyor ve geceleri dışarı çıkmasına izin vermiyor.

"Döndüğümde sana uğrayıp küçük bir öpücük vereceğim, tamam mı?"

"Evet, pas lütfen".

"Şimdi gidiyorum, Chantal çok beklerse, şikayet etmesine dayanamam. Güle güle, Juliette!"

"Hoşça kal Crystal, seni çok seviyorum".

"Ben de seni çok seviyorum".

Beni sevdiğini söylediğinde hep duygulanırım. Çocukken bile benimle hemen özel bir bağ kurdu. Annem küçükken ona yardım ettim, gerçi ben de küçüktüm, yani onu neredeyse ben büyüttüm. Kız kardeşim henüz üç yaşındayken babam öldü. Araba kazası tüm ailemizi yıktı. Birkaç yıl sonra, neyse ki annem yakın zamanda ayrılmış olan Jean'la tanıştı ve şimdi bir tür babamız var, ancak Juliette'in dediği gibi, kendi çocuklarının bile onu görmeye gelmediğini düşünürsek, bunu nasıl yapacağını pek iyi bilmiyor. Ama o

iyi, nazik bir adam ve annemize saygı duyuyor. Önemli olan tek şey bu.

Sokağa çıkıp Chantal'ın şoförünün arabasını ararken kendimi Aries'in önünde bulunca afallıyorum. Arabasına yaslanmış, üzerinde siyah kumaşa karşı koyu gri, kıvrılmış koç boynuzlarını tasvir eden bir baskı olan özel tişörtlerinden birini giyiyor. Kollarını kavuşturmuş ve büzüştürmüş. Her zamankinden daha fazla çalışıyor ve kendini fark etmeye başlıyor. Neden orada olduğunu anlamadan etrafıma bakarak ona doğru ilerliyorum. Beni tepeden tırnağa süzerken bakışları kararıyor. Gözlerinin dudaklarımın üzerinde gezinmesi dudaklarımın aralanmasına neden oluyor. Sonra dikkati göğsümün üzerinden geçiyor, nefesim kesiliyor. Her yerime bakmaya devam ediyor, ta ki kalçalarımda durup her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmeye zorlayana kadar.

Utaniyorum.

"Ne?" diyorum ona kabaca. "Üzerimde bir şey var mı?", eteğimi kontrol ediyorum ve merdivenlerden inerken biraz yükselmiş olan etek ucunu aşağı çekiyorum.

"Bir şey mi? Hiçbir şeyiniz yok diyebilirim."

"Ha?"

"Bir kaldırıma mı çarpacaksın?"

"Bu ne cüret!" Çileden çıkmış bir halde aramızdaki boşluğu doldurdum ve ondan birkaç santim uzakta durdum. "Sen hiç kimsesin ki bana hakaret edebiliyor ve nasıl giyinmem gerektiğini söyleyebiliyorsun. Chantal nerede?"

Yaramazca gülümser ve başını sallar.

"Arabaya bin, seni aptal!"

"Sakin bana ahmak demeye cüret etme." Arka kapıyı açar ama bu arada mırıldanmaya devam eder.

"Ona nasıl giyinmesi gerektiğini söyleyecek kişi ben değilim... Şu aptalı dinle!"

Şok olmuş bir şekilde ona bakıyorum ve cevap verecek zamanım yok çünkü beni içeri itiyor.

"Merhaba, güzelim! Bakalım elbisen nasıl olmuş!" Yolcu koltuğundan arkadaşım beliriyor, nasıl görüldüğüme bakmaya çalışıyor. Koç arabanın turunu tamamlayıp binmeden önce bir açıklama arıyorum.

"Kardeşinin burada ne işi var?"

"Şoförümün hastaneye gitmesi gerekti, karısı doğum yapıyor. Dimitri *büyük patronla* meşguldü, Libra dışarı çıktı ve bu yüzden şoförü onunla birlikteydi, yani..."

Koç oturur ve Chantal'ın konuşmasının sonunu dinleyerek her şeyi sezinler ve tamamlar.

"...Ve böylece Taurus beni senin taksin olmaya zorladı. Sanki yapacak daha iyi bir işim yokmuş gibi."

Kız kardeşi ona, "Bizi kulüpte bırakıp o aşağılayıcı sosyal tırmanıcılarından bazılarıyla ortadan kaybolmalısın," diyor.

"Kulübün bir genelevde olma ihtimali var mı?"

"Keser misin şunu!" diye koluna yumruk atıyorum, dikiz aynasından gözlerinin gülümsediğini fark ediyorum.

"Ne diyorsun sen?" diye araya giriyor Chantal.

"Küçük arkadaşının görünüşüne bakılırsa, bu gece sik arıyorsun diyebilirim."

"Sen bir hayvansın!" diye hakaret ettim.

"Ve sen sorumsuzsun".

"Neden olayım ki?"

"Dışarı çıkmadan önce annen seni gördü mü?"

"Tabii ki beni gördü!"

"Ve seni değiştirmeye zorlamadı mı?"

"Hayır, çünkü elbisemde hiçbir sorun yok".

"Size bir erkek olduğumu söylersem, bana inanmalısınız. Kıyafetiniz uygunsuz.

"Ama bu bir Chanel!" diye soluk soluğa kalır Chantal. "Bir Chanel her zaman uygundur! Onun üzerinde harika duruyor. Belki de Kevin'in öne çıkma zamanı gelmiştir, aslında korkarım bu küçük elbiseyle bu gece birden fazla kişi öne çıkacak."

"Kevin kim lan?" diye sorar Aries.

"Okuldaki en havalı çocuklardan biri ve Crystal'ı istiyor".

O bu bilgiyi alırken dikkatle izliyorum. Kiskandığını düşünemiyorum ama gözüm direksiyonu çok sıkı kavrayan parmaklarına takılıyor, bu yüzden sinirlendiğini varsayıyorum. Dikiz aynasında bakışlarını arıyorum ve gözlerinin nadiren araba kullanmaktan bana kaydığını fark ediyorum.

"Kevin lanet olası bir isim," diye yorumladı Aries.

'Bak kim konuşuyor', diye karşılık verir, 'senin adın Koç'.

"Ve sen Yengeç.

"Göbek adımla, gerçi".

Kulübün önüne geldiğimizde Chantal koşarak sokağa fırlıyor ve bazı sınıf arkadaşlarına doğru koşuyor. Ben kapıya doğru sürünüyorum.

ama Aries'in sesi beni durdurdu.

"Crystal!"

"Ne istiyorsun?"

"Bana böyle cevap verme!"

"Sanki beni tanıımıyormuşsunuz gibi bana kötü ve sorumsuz dediniz".

"Biraz ısındım, tamam mı?" Arkasını döndü ve sonunda onunla yüz yüze .

"Gidebilir miyim yoksa daha söyleyeceklerin mi var?"

"Bu Kevin..." Dudaklarını yalıyor, gözle görülür bir şekilde kendini tutmuş.

"Evet?"

"Beğendin mi?"

Hiç umurumda değil.

'Evet, çok beğendim'. Koç gözle görülür bir şekilde iç çeker.

"Eğer sana elini sürmesine izin verdiğini öğrenirsem, buraya gelir ve ellerimi onun üzerine koyarım. Anladın mı Crystal?"

"Hayır, onu yakalayamadım!"

"Tekrar söyleyeyim mi?"

"Git biraz modellik yap! Bana emir veremezsin!", arabadan inmeye hazır bir şekilde geri çekiliyorum, ama o uzanıp beni kolumdan tutuyor, çekiyor ve iki koltuğun arasına sıkıştırıyor.

Bir eliyle yanaklarımı tutuyor ve burnunu yanaklarıma sürterek benimle konuşuyor. Kalbim çarpıyor, terliyorum, nefesim kesiliyor ve bacaklarımdan arasında yine o harika sıcaklık hissini duyuyorum.

"Siz neyi tetiklediğinizi anlamıyorsunuz. Ben anlıyorum, o yüzden dediğimi yapacaksın!"

"Peki duyalım bakalım, neyi serbest bırakacakmışım?"

"Seks. İnsanları seks hakkında düşündürüyorsun. Çok seksisin, gözlerin konuşuyor, kışın konuşuyor. Gözlerinle soyunmadan sana bakılamıyor ve bu, Crystal, beni gerçekten kızdırıyor."

Aman Tanrım. Kıskanıyor!

"Bu benim sorunum değil.

"Belki seni iyi tutmanın bir yolunu biliyorumdur."

"Sen kibirli, şımarık ve str..."

"Öp beni!"

"Ne?"

"Hadi, öp beni!"

"Bunu neden yapayım ki?"

Koç beni yüzüne doğru çekip boynuma dokunuyor. Parmaklarının geçişi tenimde ateş gibi yanıyor.

"Çünkü o zaman ağzını mühürlerim." Başparmağıyla okşuyor. "Ve kilitliyorum."

Beni gerçekten öpmek istiyor musun?

"Siktir git! Sadece bölgeni işaretlemek istiyorsun. Senin malın çok kötü."

Ellerini üzerimden çekip uzaklaşıyorum ve sonunda kapıyı açıyorum.

"Crystal, siktir! Crystal!"

Chantal ve arkadaşlarıma yetişiyorum ve arkama bakmadan kulübe gidiyorum.

"Yıldönümümüzü ne zaman kutlamak istediğimize karar vermeliyiz," diye geveliyor Margot, ben onun içindeyken ve Leclerc Park Hotel'deki süitinde sabah penetrasyonunun tadını çıkarırken.

"Ne?" diye kekeliyorum, ona dalmış bir halde. Duruyorum. Kendimi dirseklerimin üzerine çekiyorum, makyajlı yüzü gözlerinde garip bir parıltıyla bana bakıyor.

"İki haftadır seks yapıyoruz, resmi olarak birlikte değiliz, ama olursa, hatırlamak için bir gün seçmeliyiz."

Bir kâbustan uyanmam gerektiğini fark etmiş gibi gözlerimi kırıştırıyorum.

Margot yatakta iyi, mükemmel değil, ama oldukça tatmin edici, yani, onu tekrar görmek istememe neden olmuyor, ama onu tutuyorum ve hanedanlığım için ihtiyacım olanı elde edene kadar kullanılabiliirliğini kullanıyorum.

"Pekala, günü sen seç. Bana kalsa her zaman kutlardım...' Dudağını ısıriyorum ve o da kıkırdıyor. Arada sırada mutlaka romantik olmak zorundayım, bu karakterimin bir parçası.

Telefonum komodinin üzerinde titriyor. Lanet olsun! İki vuruş daha ve boşalacağım.

"Onu rahat bırak!" Margot'nun dudakları ağzımı tıkıyor, ayak bilekleri kalçalarımı içeri çekerek daha derine inmem için beni zorluyor.

Telefon tekrar titremeye başladı, kim olduğunu görmeliyim, lanet olsun!

Onu aniden çeviriyorum ve yan yatırıp arkadan içine giriyorum. O benim hareketlerimin tadını çıkarırken ben de ona fark ettirmeden akıllı telefon ekranına bakıyorum.

Altı cevapsız arama. Chantal ve Taurus'tan.

Kesmek için daha hızlı kalça atıyorum. Parmaklarımla onu boşaltmaya çalışıyorum. Her seferinde sonsuza kadar sürüyor, lanet olsun.

Bu sefer, acele etmediğimiz için hemen patlıyor, mucizevi bir şekilde benim orgazmıma bağlanıyor ve... Ooooh!

Son.

Ben yatakta sırtüstü uzanırken o kalkıp doğruca banyoya gidiyor. Ve sevişmemiz böyle bitiyor.

Sadece nefeslerimizi duyarsınız, birbirimizi öpmeyiz, öpüşmeyiz ve romantik şeyler yapmayız.

Margot ile her şey çok kolay, bu yüzden ona katlanmaya devam ediyorum. Bir sigara yakıp Taurus'u geri arıyorum.

'Merhaba,' diye yanıtıyor.

"Bir şey mi oldu?"

"Neredesin sen?" Doğrulup sırtımı yatak başlığına yaslıyorum. Duşta akan suyu duyuyorum, bu yüzden rahatça konuşuyorum.

"Ben fedakârlık yapıyorum kardeşim. Ailem için çalışıyorum."

"Yeni bir şey yok mu?"

'Henüz şirket hakkında konuşmadık'.

"Dikkatli olun ve zamanınızı bekleyin" .

"Bu..." diye geveledim, sonra sesimi alçalttım, etrafta olup olmadığını kontrol ettim, ama su akıyordu, yani... "yıldönümü, yıldönümü ve bildiği tüm o saçmalıklar olarak hatırlamak için bir gün seçmek istiyor!"

"Raporlarınıza bakılırsa bana çekilmez bir kız gibi gelmedi."

"Değil, ama... kahretsin! İlk karşılaşmada bunu yüzüne vuran kızlardan biri, benim tipim değil Boğa. Onunla takılırken görülemem. İstemiyorum da!"

"Kadınların *ilk buluşmada bunu yüzünüze vurmasından* rahatsız olduğunuzu düşünmemiştim, cit".

"Ne demek istediğimi anlıyorsunuz! Bu arada, senin için inanması zor olabilir ama ben de vicdanı ve duyguları olan bir insanım. Bir porno makinesi değilim."

"Pekala Koç, konuyu mümkün olan en kısa sürede açıklığa kavuştur ve uygun gördüğün şekilde davran."

"Sana teşekkür ederim, merhametli Yüce Allah'ım. Bu arada, neden üç kez aradınız?"

"Ofise uğramanızı istiyorum, size göstermek istediğim bir şey var."

"Ne hakkında?"

'Varlığın daha derinlerine inmeyi tercih ederim'.

"Tamam, sonra görüşürüz!" Konuşmayı sonlandırıyorum.

"Kiminle konuşuyordun?"

"Seni ilgilendirmez!" diyerek ayağa kalktım ve çıplak bir şekilde odanın içinde dolaşmaya başladım.

"Bir kızla tartışmıyordun, değil mi?" Tanrım, kıskanmayacak mı?!

"Eğer öyleyse?" diye onu kışkırtıyorum, penisimi elime alıp yaramazca okşuyorum. Beyaz bir beze sarılmış olan Margot dudaklarını yalıyor. "Kardeşimin ofisine uğramam gerekiyor, bu yüzden önce bana güzel bir yaramaz kız hizmeti veremez misin?"

"Hiç doymuyor musun?"

"Hayır, hayır ve hayır". Ayaklarımın dibinde diz çöktü ve itaat etti.

Margot ve ben otel lobisinde birbirimize veda ediyoruz. Neyse ki o da benim gibi sıradan insanlar olmadığımız için fazla göze batmak zorunda olmadığını düşünüyor. Akıllı telefonum çalışmadığı için Chantal'ı geri arayamadım.

Arabanın şarj aletine takıyorum ve Slipknot'un *Psychosocial* şarkısını her zamanki yüksek sesle çalarak Leclerc Sarayı'na doğru yola çıkıyorum.

İtiraf etmeliyim ki keyfim yerinde. Kız savurganlıklarını nasıl telafi edeceğini biliyor, bu sadece anlık bir fiziksel durumu tatmin etme meselesi olsa bile. Benim üzerimdeki etkileri kesinlikle kısa sürüyor.

Hepsinde olduğu gibi.

Hep öyleydi.

"Günaydın tatlım," diye selamlıyorum ağabeyimin sekreterini.

"Günaydın, Aries.

Yönettiği resepsiyon masasının üzerine eğilip ona soruyorum:

"Yüce Tanrı özgür müdür?"

"Ona geldiğinizi haber verebilirim, böylece kendini kurtarmak için bir nedeni daha olur."

Gözünü sıkıyorum ve kızarıyor, kardeşimle iletişime geçip ona varlığımı bildiriyorum.

Ofisinden Asyalı olduğu her halinden belli olan bir adam çıkıyor, ardından da tercümanları olduğunu tahmin ettiğim iki kadın geliyor. Taurus onları kendi dillerinde selamlıyor bile. Yüzümü buruşturarak ona iltifat ediyorum ve başımı eğerek ofise giren misafirlerine doğru eğiliyorum.

"Beynim patlıyor." Taurus alnını ovuşturuyor, ben de kendime biraz burbon doldurmaya gidiyorum.

"Sen de ister misin?"

Onu koltuğunda yorgun bir şekilde otururken ve başıyla inkar ederken görüyorum.

"Olağan migren mi?"

"Çok fazla şey yapıyorum ve çok fazla endişeleniyorum, hepsi bu!"

"Yine de pis işleri yapmama izin veriyorsun." Oturdum ve yüzümü buruştururken likörün tadına baktım.

"Nasılsın Koç?" diye soruyor ciddi bir şekilde, gözlerimin içine bakarak.

"Ne tür bir soru bu, varoluşsal sorulardan biri mi yoksa koşulların merak uyandırıcı yanlarından biri mi?"

"Sadece kardeşime nasıl olduğunu soruyorum".

Burbonumdan bir yudum daha alıyorum. Soru beni şaşırtıyor ve utandırıyor. Sandalyemde titriyorum ve bardağı masanın üzerine bırakıp atıyorum.

"Bunu yaptığında beni endişelendiriyorsun, Taurus. Bir şey mi oldu? Ben bir şey mi yaptım?"

"Beni hiç hayal kırıklığına uğratmadın, Aries. Asla! Venüs'le arkamdan iş çevirdiğinde bile."

"Komplo kurduğumu söylemek doğru değil, ben sadece o absürd hikayedeki rolümü oynamaya çalışıyordum".

"İçiniz rahat olsun, yanlış bir şey yapmadınız. Sana büyük saygı duyduğumu ve nasıl bir adam olduğunu bildiğimi biliyorsun, seni asla yargılamam."

Gömleğimin manşetlerini açıyorum ve sıvamaya başlıyorum. Klima yeterli görünmüyor. Belki de sesini açmalıyım.

"Saygınız için teşekkür ederim, hislerimiz karşılıklı. Ancak oyaladığınıza göre, bana kötü bir haber vermek üzere olduğunuzu varsaymak zorundayım."

'Duruma göre değişir'.

"Neyden?"

'Hissettiklerinizden'.

"Taurus, ne oluyor lan!" Avuçlarım terliyor. "Sadede gelebilir misin?"

Gözle görülür bir gerginlikle masasından kalkıyor ve iPad'alıp açıyor, parmaklarını ekranda gezdiriyor.

Masanın etrafında dönüyor ve kenarına yaslanıyor, sonra tableti bana uzatıyor. Tableti elime alıyorum ve ilk gördüğüm şey onun bir fotoğrafı oluyor.

Kan damarlarımda kaynıyor, beynime hücum ediyor. Sanki beni ters çevirmişler de dönemiymişim gibi.

Gözle görülür şekilde paparalaşmış çekimde, Crystal karşıdan karşıya geçmektedir. Parmaklarının arasında bir sigara ve diğer elinde de paketi vardır. İlerliyor ama sanki birinin onu takip ettiğini fark etmiş gibi gövdesi dönüyor.

Adımlarının hızıyla hareket eden saçları rüzgarda uçuşuyor gibi. Her zaman aynı renkte, aynı uzunlukta. Kristal mavisi gözlerinden neredeyse elle tutulur bir hüznün parlıyor.

Üzerime geldiğini
hissediyorum. Kollarımda.

Göğüste.

Yutkunuyo
rum.

Görüntüyü yakınlaştırıyorum ve parmaklarım kendilerini ekrandaki dolgun dudaklarına dokunurken buluyor.

Gözlerim dalıyor ve resmine bakmayı bırakıyorum.

Dokuz yıldır onu ilk kez görüyorum. Çok değişmemiş olsa da Crystal'ın artık kendi başına bir kadın olduğu açık. Bakışlarında olgunluk ve hüznün açıkça görülüyor.

Gözlerimi kırıştıyorum ve gözlerimin yandığını hissediyorum.

"Onu üç gün önce serbest bıraktılar".

"On iki yıl yatması gerekmiyor muydu?"

'Önemli bir ceza indirimi aldı'.

"Ah!", başımı sallıyorum. "Şimdi de katiller indirim mi alıyor?"

"Ne hissediyorsun?"

"Hiçbir şey hissetmiyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum!" diye yalan söylüyorum.

Nasıl hissettiğimi gerçekten bilmiyorum. Crystal'ın yeniden doğduğunu henüz fark . Hep öldüğünü düşünmüştüm. Onu kaybetmek yas tutmak gibiydi.

Onu vahşi doğada tanımak, ikinci kez doğuşunu görmek gibidir.

Ne yazık ki benim için yeraltında kalacak, tuvalete atılmış bir hayatın eski anıları arasında gömülü kalacak.

Makalenin başlığını ve ardından giriş bölümünü okudum, endişeyle dudak büktüm.

"Crystal Colin, şu anda 26 yaşında olan Crystal Killer, cinayet cezasını çektikten sonra serbest bırakıldı. On yedi yaşındayken Paris kadın hapishanesinde on iki yıla mahkum edilmiş, ancak iyi halden cezası dokuz yıla indirilmiştir. Burada onu, mülklerinden birini emrine verdiği söylenen vaftiz babası milyarder Taurus Leclerc'in tek odalı dairesine dönerken görüyoruz. Daireyi nasıl kazandığını kim bilebilir? Geçmişte eski erkek arkadaşı Aries Leclerc'in babasıyla da seks yaptığı ortaya çıkarsa kimse şaşırmaz. Ne de olsa küçük femme fatale olgun erkeklerden hoşlanıyordu."

iPad'i kardeşime veriyorum.

"Ew!", diye yorum yapıyorum. "EW, EW, EW!" diye bağırıyorum ve edemediğim bir öfkeyle evrakları yere bırakıyorum.

Kardeşimin elinin omzumu kavradığını hissediyorum ama aniden geri çekiliyorum.

"Mülklerimizden birini kullanmasına izin verdiğim için pişmanlık duyuyorsanız, tek yapmanız gereken bana söylemek ve ben de ona farklı bir şekilde hizmet vereceğim."

"Bunun bizim dairelerden biri olduğunu nasıl öğrendiler?"

"Gazetecilerin nasıl olduğunu bilirsiniz!"

"Avukatları ara. Bununla hiçbir alakam olsun istemiyorum. Beni ya da ailemizin başka bir üyesini karalamaya cüret eden herkesi dava etsinler. Ve Crystal'a ihtarname gönderilmesini istiyorum. Benim hakkımda hiçbir yerde konuşmamasını talep ediyorum. Kalbim yerinden çıkacak gibi. Ayaklarımlın altındaki zeminin parçalandığını hissediyorum. Masanın önündeki sandalyeyi tekmeleyip diğerine yığılıyorum.

"Sakin olmalısın, Koç. Ben her şeyi halledeceğim ama sen lütfen kendini kontrol et ve bunun seni geri getirmesine izin verme."

Yüzümü ellerimin arasına saklıyorum. Hayır, buna izin veremem.

Beni ikiye bölmeye devam etmesine izin vermeyeceğim. Yeter artık!

"Onu görmek istemiyorum ve kardeşimizin yakınında olmasını da istemiyorum. Bu noktada, aramalarının beni bundan haberdar etmek için olduğunu düşünüyorum, Crystal'ın dışarıda olduğunu da bilecek...".

"Muhtemelen, ama...". Taurus eğildi ve yüzünü kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Chantal isterse onunla buluşmasını engelleyemezsin. Yıllar önce hepimiz senin tarafını tuttuk. Özel olarak ve herkesin önünde senin yanında durduk. Crystal'ı terk ettik ve..."

"Öyle söyleme!"

"Evet, Koç! Not almalısın. Yaptığımız şey buydu. Onu terk ettik. Hepimiz!" .

Gözyaşlarımı tutmaya çalışırken gözlerim sulanmaya başlıyor. Ağlamıyorum ama onların parladığını, hiç kabul etmek istemediğim bir duyguyla zonkladığını hissediyorum.

'Terk edilme' terimi üzerimde ağırlık yapıyor, beni eziyor, onu gömdüğüm yerin altına itiyor.

Bu kelimeden nefret ediyorum.

Onu gerçekten ortadan kaldırdığım bilgisine sahip olmaktan nefret ediyorum.

Sana ihanet etti.

"Yani, vicdanınızı rahatlatmak için, onun dairelerimizden birinde yaşamasına izin verdiniz. Takdire şayan!"

"Ben onun vaftiz babasıyım, Aries. Birçokları için bu hiçbir şey ifade etmeyebilir, ancak onun durumunda, babasının olmadığı ve annesinin onu yasal olarak evlatlıktan reddettiği bir yerde, onu bir şekilde korumam gerektiğini hissediyorum. Onu hapishanede hiç ziyaret etmemiş ya da ona hiç mektup yazmamış olsam da, bu yıllar boyunca onun için hiçbir şey yapmadığım anlamına gelmez.

"Başka ne yaptın?" diye soruyorum. "Duyalım bakalım!"

"Bir fon açtım ve içine bir miktar para koydum. Leclerc şirketlerine yatırım yapma konusundaki yeteneğiniz sayesinde bu fon oldukça olgunlaştı ve dokuz yıl içinde başlangıçtaki miktarı dörde katladı".

'Yaptıklarından sonra ona para da verdin,' diye başımı sallıyorum.

'Hatalarının bedelini ödedi'.

"Peki ya bana yaptıkları için?" diye bağıriyorum, ayağa kalkıp onu itiyorum. "Onu sevdim. Ve üvey babasıyla cinsel ve rızaya dayalı ilişkileri vardı. Jean o zaman kaç yaşındaydı?"

Taurus cevap vermiyor, sadece başını eğip boşluğa bakıyor. Crystal onu öldürdüğünde kırk iki yaşındaydı.

Eğer bu saçmalık değilse, ne olduğunu bilmiyorum.

"Sana yaptıkları için Koç, hayat onu cezalandırmanın çaresine bakacaktır. Suçluluk duygusu, kabuslar, pişmanlık..."

"Yargıcın ona o adamla ilişkiye girdiği pişman olup olmadığını sorduğu günü çok iyi hatırlıyorum..."

"Ben de hatırlıyorum.

"Hayır dedi." Döndüm ve kapıya doğru yürüdüm. "Avukatlarla konuş, Crystal'ı fotoğraflarda bile görmek istemiyorum!"

Şatonun arka bahçelerinde, küçük kardeşlerimin oyunlarını duyabildiğim ve görebildiğim bir alanda duruyorum. Onlar çitlerin önünde koşarken, Sibirya kurdu köpeğimiz Ariel bir panter gibi uzanan labirentlerin çalılarında atlıyor. Oysa o yarı kurt. Şu anda biraz kimlik bunalımı yaşıyor.

Crystal'ın hapisten çıktığını duyduğumdan beri içimde taşıdığım duyguyu uyuşturmak ve midemi yakmak için biraz votka yudumluyorum, kesinlikle sek.

Onu görmeye hiç gitmedim. Tek bir kez bile.

Müller'in bana gönderdiği tüm mektupları yaktırdım. Bir mektup seli.

Açmak şöyle dursun, onları hiç saymadım bile. Gözaltına alındıktan birkaç yıl sonra benim için öldüğünü anladı ve sonunda bana yazmayı bıraktı.

Onu silmek istedim.

Onu öldürmek istedim.

Onu kalbimden

kazımak.

Ve bugün, onun yokluğunu mükemmel bir şekilde idare ettiğim bunca zamandan sonra, kendimi duygularımı kontrol etmenin bir yolunu ararken buluyorum.

Yoruldum.

Margot bana yazıyor, beni görmek istiyor ama ona olduğumu söylüyorum. Chantal bana "neredesin?" diye bir mesaj gönderiyor ve ben de ona yolu tarif ediyorum. Onunla Crystal hakkında konuşmayacağım ve onu görmesini de istemiyorum ama Taurus'un dediği gibi, yıllar önce yaptığım gibi

nasıl davranmak istiyorsam öyle davranacağsın.

Kulaklığı cep telefonuma takıyorum ve daha yavaş bir şarkı arıyorum. Taş yok, kaos yok.

Ruelle'in *The Other Side*'ında play tuşuna basıp içkimi yudumlarken bahçenin yaz gecesiyle birlikte yavaş yavaş renklerini kaybetmesini izliyorum

ilerliyor.

Piyano açılış notalarını seslendiriyor, sonra ses geliyor ve ben her dizenin tadını çıkarıyorum.

Birbirimiz olmadan kim olduğumuzu bilmek istemiyorum. Bu çok zor.

Metin öyle diyor.

Kaçınılmaz olarak, sanki yirmili yaşlarımda uyanmışım gibi, kendimi Crystal ve benim ne olduğumuzu düşünürken buluyorum.

Ama bugün ne olduğumuza bakmakta ısrar ediyorum, çünkü geçmiş geri gelmiyor. Yabancılar.

*Parçalanmış hayallerle gömüldük
Sebepsiz yere diz çöküyoruz
Sensiz yaşamının nasıl bir şey olduğunu bilmek istemiyorum.
Sensiz bir dünyanın diğer tarafını bilmek istemiyorum.*

Eskiden böyle düşünürdüm. Bugün sadece *paramparça olmuş hayaller tarafından gömülmüş* hissediyorum.

Piyano nakarata eşlik ediyor ve omzumda bir dokunuş hissettiğimde irkiliyorum. Kim olduğu umurumda değil, zaten biliyorum.

Chantal yanımdaki hasır sandalyeye oturuyor ve elimi tutuyor. Tek kelime etmeden sıkıyorum, karanlık ilerlerken şarkının kulaklarımda çalmaya devam etmesine izin veriyorum, küçük kardeşlerim bahçede Ariel'le koşturmaya devam ediyor ve ihtiyacım olan tek şey bu.

Gerisi bir bok sayılmaz.

Sanki Ariel de koşturmaktan yorulmuş ruh halimi hissetmiş gibi yanıma gelip oturuyor ve ağzını uyluğuma .

Evet, gerisi bir boka yaramıyor.

On iki yıl önce.

Renkli ışıklar, okulun yarısının erken yaz müziklerinin ritmiyle dans ettiği dans pistini aydınlatıyor. Boğazımı bir kokteyl yudumluyorum. Alkolsüz istemiştim ama bu kesinlikle sert bir şeyle iyi hissettiriyor.

Kulüpte her şey sanki benden uzakta saf bir çizgi gibi akıp gidiyor. Arkadaşlarımın sesleri kulaklarıma ulaşmıyor. Dilsiz, cansız görünüyorlar. Alışılmadık bir huzursuzluk hissederek, bilmiş bir gülümsemeyle etrafıma bakıyorum. Arkadaşlarımın Saint Germain takımından adamların şakaları yüzünden eğlendiklerini izliyorum, konuşmalarında komik hiçbir şey olmasa ve tam tersine onlarla büyük bir alay gizlese bile. Ama bu arada gülüyorlar, çünkü artık kafalarında onlardan birini ayartma fikri kendilerine duydukları saygıyı çoktan aşmış durumda.

Kendimi sudan çıkmış balık gibi hissediyorum, sanki buranın benim yerim olmadığını ya da en azından şu anda olmak istediğim yer olmadığını biliyorum.

Şatoda Chantal, Koç, Terazi ve benim sinema odasında film izlediğimiz akşamlar için pişmanlık duyuyorum. Göğüslerim büyüdüğünde bunu yapmayı bıraktı. En azından kız kardeşleri böyle iddia ediyor. Sanki onlara sahip olmak bir kusurmuş gibi.

Sonunda, o pislik akşamımı mahvetmeyi başardı!

Dudaklarımı kilitlemedi, çok daha fazlasını yaptı: bir gölge oldu, hava oldu, mevcut olmayan ama üzerimde, içimde hissedebildiğim bir şey. Ağzımı kilitlemedi ama zihnimi mühürledi, geri kalan tüm kapıları kapattı. Ve zihin, başka odalara seyahat ettiğinde, dünyayı fark etmez, etrafı tatmaz, çünkü tatmak istediği tek tat, sahip olamadığı tattır. Bizler tatminsiz, kaprisli ve bencil varlıklarız. Ve şimdi hissediyorum ki

Bir şeylerden yoksun olduğum için tatminsiz, daha fazlasını istediğim için kaptisli ve sadece kendimi düşündüğüm için bencilim.

"Biraz dalgın görünüyorsun," diyor arkamdan biri.

Arkamı dönüyorum ve kendimi Christian'ın en iyi arkadaşı (Chantal'ın hoşlandığı çocuk) Kevin'in önünde buluyorum. Şık lacivert takım elbisesi içinde harika görünüyor. Ona tepeden tırnağa bakıyorum, neredeyse onu tanıyamıyorum. Okulda hepimiz üniforma giyeriz, o da antrenmanlara resmi olmayan kıyafetlerle gelir, ama bu gece, itiraf etmeliyim ki, gerçekten şık ve çekici görünüyor.

"Sadece fazla düşünüyordum," diye küçümsüyorum.

"Doğruyu söyle..." etrafımda dönerek beni bakışlarını takip etmek için arkamı dönmeye zorluyor. "Saint Germain öğrencilerinin ne kadar aptal olduğunu ve kendini onlar gibi hissetmediğini düşünüyorsun."

Şaşkınlıkla ağızımı kocaman açıp ifademi düzeltmeye çalışıyorum.

"Nasıl... nasıl...?" Gözleri koyu kum renginde, yeşil benekli ve olağanüstü etkileyici.

Omuz silkiyor ve etrafına bakınıyor.

"Sizin yaşınızdaki kızlar bir köprüden geçiyorlar. Onlar hâlâ çocuk ama kadın olmak istiyorlar. Ve onlar için kadın olmak benim ekibimden biriyle birlikte olmak anlamına geliyor."

"Bizim okulumuzda ya zengin ve ünlüsünüzdür ya da zengin ve ünlü biriyle birliktesinizdir. Eğer ikisinden birine sahip değilseniz, marjinalleştirilirsiniz. Bunları yüzeysel mi yoksa zeki olarak mı değerlendirmeliyim bilmiyorum".

'Kesinlikle akıllıca, hatta yüzeysel, boş olduğunu da ekleyebilirim'.

Daha önce fark ettiğim küçük grubu gözlemlerken yanımda duruyor. Kasıntı bir adam, sanki göğüslerinin yumuşaklığını test etmek istermiş gibi parmağını kızlardan birinin göğüs dekoltesine bastırıyor. O kız da buna karşılık kaz gibi gülerek beni şaşkına çevirdi. Ona beşlik çakabilirdim.

"Dans edelim mi?"

"TAMAM!"

"E değil içki Bu şeyler!" Ben alır itibaren eller ve benim İçkiyi yüksek yuvarlak masalardan birinin üzerine koydu.

"Neden?"

"Adamlar alkolsüz kokteyllere votka koyuyorlar".

"Ne göt herifler! Tadının ne kadar tuhaf olduğunu fark etmiştim'.

Kevin bir elini omzuma koyarak beni dans pistine doğru yönlendiriyor. DJ'e doğru bir kolunu kaldırdığını ve ona bir tür baş selamı verdiğini görüyorum.

Salonda müzik kesilir ve farklı bir türde başka bir müzik çalınır. Yavaş bir müzik.

Böyle bir öngörüden utanarak ve gurur duyarak, dansı yönetmeye başlarken beni tutmasına izin veriyorum. Diğr yoldaşlar da katılıyor ve Chantal'ın Christian'a eşlik ettiğini görmekten memnun oluyorum.

Her şey mükemmel görünüyor.

Arkadaşım bana hevesle yüzünü buruşturuyor ve ben onun ne düşündüğünü çok iyi biliyorum. Sürekli tekrarladığı dileklerinden biri de kendi küçük grubumuzu oluşturmak. Yani, o ve ben en iyi arkadaşlarız, dans ettiğimiz diğör iki en iyi arkadaşımızla nişanlıyız.

"Kulağa klişe gelebileceğini biliyorum," diyor Kevin, "ve arkadaşlarımla yaptığını seni tavlamaaya çalıştığını düşünebileceğini de biliyorum, ama..." ensemleri okşuyor, sırtımdan aşağı kayıyor ve kalçalarımda duruyor. "İçlerinde en güzeli sensin Crystal. Ve akıllısın. Farklısın. İlginçsin. İlgi çekici. Cehennem kadar seksisin."

Sözlerinin üzerimdeki etkisini çözemiyorum çünkü hissettiğim şey daha çok midemde bir yumru gibi.

Aries'in uyarılarını ve çocukların beni nasıl gördüğünü düşünmeden edemiyorum.

"Teşekkür ederim!"

'Ve bu elbise de... sana çok yakışıyor,' diye utanarak gülümsüyor.

"Affedersiniz ama herkes gibi görünmeden size iltifat etmekte zorlanıyorum."

"değil, Kevin."

Gülümsüyor ve beni vücuduna yaslıyor. Bırakıyorum ve yanağımı göğsüne yaslıyorum. Başımı tekrar kaldırdığımda, onun arkasında, odanın sonunda, içki servisi yapılan tezgâhın önündeki taburelerden birinde oturan Aries'in bir şeyler yudumladığını ve yüzünü tiksintiyle buruşturarak başını salladığını görüyorum.

şöyle diyor gibi görünüyor: , *meşgul olmaya başladın* .

Gözleri Kevin ve bana sabitlenmiş, sıkılı çenesi sadece alkol yudumlarını yutmak için gevşiyor, gözleri iki yarığa kadar daralmış ve vücudu gergin, sanki kendini oturmaya zorluyor.

Onu fark ettiğimi fark eder etmez, bardağını tezgâhın üzerine koyuyor ve davranışına iltifat etmek istercesine ellerini yavaşça çırpmaya başlıyor.

Ne kadar utanmaz olduğunu görünce gözlerimi kocaman açtım.

Buraya gelmeye nasıl cüret eder? Gecemi tekrar mahvetmeye nasıl cüret eder? Ve dahası, şimdi Kevin ve ben yakınlaştık.

Ona yakın sallanıyorum ve Koç'u bir daha görmemek için arkamı döndüğümünden emin oluyorum.

Yerimde kalmaya çalışıyorum, sırtımı o ne yapacağı belli olmayan pislığe gösteriyorum.

Chantal'ın gururla bana baktığını ve en azından dansa partnerimi nasıl alt ettiğini gördüğünü fark ediyorum. Onu uyarmayı uygun görüyorum, bu yüzden bir bakış ve bir baş hareketiyle davetsiz misafirin burada olduğunu belirtiyorum. Ağzını teatral bir şekilde kocaman açtığını görüyorum.

Omuz silkerek, kardeşinin aklından neler geçtiği hakkında hiçbir fikrim olmadığını söylüyorum, ama sonra Christian "ın elinden tutarak sürüklüyor ve ortadan kayboluyor.

Hoşuna gittiğini biliyorum ama umarım sonunda pişman olacağı bir şey yapmaz.

"Seni bir akşam dışarı davet etmek istiyorum."

"Ha?"

"Seninle çıkmak istediğimi söyledim."

"Oh, evet, tabii. Bu harika olur."

Çok tatlı birine benziyor. Daha büyük, on sekiz yaşında, benden daha fazla inisiyatif alabildiğini görebilirsiniz. Bu beni yüreklendiriyor, çünkü kesinlikle deneyimim yok.

Ellerinin çok yavaş ve şehvetli bir şekilde sırtımı okşadığını hissediyorum. İçimden geçen ürperti onun dokunuşundan değil, Aries'in bu harekete odaklandığından emin olduğum gözlerinden geliyor.

Düşüncesizce bir şey yapma, Kevin. O deliyi kışkırtma, lütfen.

Belki de onu uyarmalıyım.

Ama o devam ediyor. Bir eli yukarı çıkıyor, saçlarımı tutup parmaklarının arasında sıkıyor, diğeri aşağı iniyor, aşağı, aşağı... Hangi cehenneme götürmek istiyor?

"Yeter!" İkimiz de şok olmuş bir şekilde, müdahaleci elin tırmanışını kesen Aries'e doğru dönüyoruz.

İşte, biliyordum, şimdi saçmalamaya başlayacak. Umarım çok fazla içmemiştir.

"Sorun yok, sorun yok," diyorum ona. "Gidebilirsin, teşekkürler."

Deliler nezaketle şımartılmalı diye düşünüyorum, bu yüzden ona 'iyi' davranıyorum.

"Sanırım sen Kevin'sın," diyor ona.

"Evet! Ve sanırım sen de Chantal'ın kardeşisin."

Deli mi bu?! Onu tanıdığını göstererek ne halt ettiğini sanıyor? Ne utanç verici! Şimdi Kevin ona ondan bahsettiğimi düşünecek. Tanrım!

"Kevin, susadım, bir içki içmek için bana eşlik etmek istemez misin?", onu uzaklaştırmaya çalışıyorum, ama adam aptalın meydan okumasını kabul etmiş görünüyor.

Arkadaşımdan çok daha uzun ve kaslı olan Koç'un belli bir huşu uyandırması gerekir, ancak arkadaşım onun bakışlarını bir provokasyon olarak algılıyor, bu yüzden beni görmezden geliyor.

"Bu özel bir parti, içeri nasıl girdin?"

"Ben bir Leclerc'im, nereye istersem oraya girerim".

"Kevin, gidelim mi?" Gereksiz yere onu çekiyorum.

Deli adam arkadaşımın koluna yapışan elimi fark ediyor ve sanki ondan iğreniyormuşum gibi bana bakıyor. Şu anda yeterince sakın görünüyor, ama bu beni endişelendiriyor, çünkü o kadar ciddi, o kadar sert ki, neredeyse gerginlik yaratıyor gibi görünüyor.

Ve eğer öfke besliyorsa, çok yakında bunun patlamasına izin vereceğini biliyorum.

"Hadi Crystal," diye elini uzattı Aries bana. "Benimle gel."

"Ne?"

"Seni içmeye götüreceğim. Gidelim, hadi!"

Ona tokat atma niyetiyle ciddi bir şekilde hareketine bakıyorum.

"Hayır, Kevin ile gideceğim, teşekkürler."

Yemin ederim burun deliklerinin açıldığını ve çizgi filmlerdeki gibi duman çıkardığını görebiliyorum.

Aries Leclerc zorluk nedir bilmez, bu yüzden kolay kolay bırakmayacağını tahmin ediyorum. Yapılacak tek şey arkamı dönüp uzaklaşmak ama ben niyetimi gerçekleştiremeden kolumdan tutup beni Kevin'dan uzaklaştırıyor ve bir saniye içinde kıyamet kopuyor.

"Onu rahat bırak!" diye ortağım onu benden uzaklaştırıyor. Derimin çekiştirildiğini hissediyorum çünkü diğeri beni bırakmıyor, bu yüzden onunla birlikte ben de savruluyorum.

"Ellerini üzerime mi koydun?" diye bağırır Koç. "Bana mı?"

"Neden, sen de kimsin?"

Aman Tanrım! Gözlerimle Chantal'ı arıyorum ama bulamıyorum. Etrafımızda küçük bir seyirci çemberi oluşmuştu.

Koç, bir koluyla karnımı kapatıyor ve beni arkasına iterek vücuduyla koruyor.

"Lütfen!" diye arkasından yalvarıyorum ama o artık yok!

"Ne sanıyordun, gecenin sonunda onu sana bir sokak arkasında vereceğini mi?"

"Eğer onun için biri olsaydınız, belki bu müdahalenizi anlayabilirdim, ancak sizin daha çok bir baş belası olduğunuzu görüyorum."

Koç'u geçmeye çalışıyorum ama o, sanki gözleri kafasının arkasındaymış gibi, hareketimi hissediyor ve beni arkasına yerleştirmek için geri dönüyor .

"Biraz gezintiye çık Kevin, ellerimi senin kıç suratınla kirletmeyeceğim."

"Crystal ile küçük bir gezintiye çıkıyorum!"

"Ne dedin sen?" diyerek ona doğru ilerler ve Aries artık o kadar da cesur görünmemektedir. Başını daha uzun olan Koç'a doğru kaldırarak geri çekilir. "Ne dediğini tekrar et!"

"Koç!" diye sesleniyorum ona, çünkü yumruklarını sıkıldığını ve ellerinin titrediğini fark ediyorum.

"Crystal ile küçük bir yürüyüşe çıkacağımı söyledim, belki bir ara sokakta." Aman Tanrım!

İlk başta her şeyi ağır çekimde görüyorum: sağ yumruğu yükseliyor ve Kevin'in yüzüne doğru uzanıyor, onun boşlukta durduğunu görüyorum ve sonra... *Bang!* Her şey kaotik ve hızlı görüntülerin art arda gelmesiyle ortaya çıkıyor. Aries'in yumruklarının Kevin'in burnuna çarpması, Kevin'in ayağa kalkıp kendini onun üzerine atması, insanların yoldaşımız için bağırıp tezahürat yapması... Geri çekiliyorum, gözlerim yaşlarla doluyor, kalbim Aries'in Kevin'in yüzüne savurduğu her darbeye göğsümde çarpıyor.

"Dur!" diye bağıyorum.

Hiçbir şey! Beni duyamıyor. Biri koşup görevlileri çağırıyor. Etrafımızdaki okulun yarısı sanki tüm bunların sebebi benmişim gibi bana bakıyor.

Kavga, fiziksel boyutlarından ve kulaklarındaki kulaklıklardan tanıdığım fedailer tarafından bastırıldı.

Aries ağırlıkla sürüklenirken, Kevin kanepelere doğru itilir.

Ona doğru bakıyorum, özür dilemek için ona uzanmak istiyorum, ama gözlerim diğerini, her şeyi başlatanı aramak istiyor ve onu dışarı atan iki adama şikayet ederken buluyorlar.

Kime gitmeliyim?

Kevin'in sözleri sadece bir kışkırtma amacı taşıyor olabilir. Beni küçük bir gezintiye çıkarmayı planlamıyordu, değil mi? Hayır, kibarlık yapıyordu. Böyle şeyler düşünmüş olamaz.

"Crystal!" arkadaşım arkamda belirdi. "Bana ne olduğunu anlattılar. Nerede o salak?"

"Onu dışarı çıkardılar.

Chantal ve ben doğum günü çocuğundan özür dilemek zorunda kaldık. Ben fitilin patlamasına neden olduğum için, o da kız kardeşi olarak Aries'in yerine geçtiği için. Olanların tamamen benim hatam olduğunu düşünmüyorum ama nezaketen Christian'dan özür dilemenin uygun olacağını düşündüm.

Kevin'i bir daha görmedim, bu yüzden onunla konuşma fırsatım olmadı. Birtelefon numarasını bulacağım ve sadece kışkırtmaya mı çalıştığını yoksa niyetinin gerçekten itiraf ettiği gibi mi olduğunu anlamaya çalışacağım.

Chantal telefonda Aries'le konuşuyor ve ona arka otoparkta kendisine katılmasını söylüyor. En azından benim için taksiye binmeyi öneriyorum ama onun için böyle bir şey söz konusu değil ve sonunda o çılgın kardeşine söyleyecek bir şeyi olduğuna ikna olarak onlarla gitmenin daha iyi olacağına karar veriyorum.

Onu hemen fark ediyoruz, arabanın kapısına yaslanmış, dudağı şişmiş ve ağzında bir sigara. Prestijli gömleği yırtılmış ve her iki elinin eklemleri kanlı ve morarmıştı. O kadar kötü yaralandığını düşünmemiştim.

Ona ulaştığımızda, arabanın kaputunun sanki biri yumruk atmış gibi ezik olduğunu görüyorum.

Şimdi anlaşıldı!

Tek kelime etmeden, bana bakmadan ve hepsinden önemlisi özür dilemeden burnunu kaldırıyor. İzmariti yere atıyor ve kız kardeşi için kapıyı açıyor. O arabanın içinde dolaşırken ben arkaya oturuyorum.

O yerine oturduğunda ortam geriliyor ve üçümüzün de nutku tutuluyor. Yakında birinin patlayacağını ve kavga etmeye başlayacağımızı çok iyi biliyorum. Açıkçası ikiye karşı bir.

Koltuğun ortasına geçiyorum, Chantal'ın Aries'e nadiren baktığını ve ona unutulmaz pis bakışlar attığını fark ediyorum. O hiç ortalıkta yok, araba sürmeye odaklanmış, eklemleri çatlamış, gözleri kızarmış ve şimdi fark ediyorum ki bir kolu çizilmiş.

Dikiz aynasından onu arıyorum ama bu sefer karşılık vermiyor. Gittiğim yolun Paris'in merkezine değil de şatoya çıktığını fark ediyorum, beni nereye götüreceğini.

"Chantal..." diye onu uyarıyorum ve o da anlayış göstererek benim yerime Aries'le iletişim kurmayı düşünüyor. Onunla konuşmak istemediğimi hissetmiş olmalı.

"Crystal yatıya kalmıyor, evine kadar eşlik etmek zorundasın". Çok asık suratlı ve sert bir ton kullanıyor.

"Size eşlik ettikten sonra bunu yapacağım."

"Ama bu hiç mantıklı değil!"

"Bana mantıklı geliyor.

"Uyuşturucu mu kullandın? Çünkü kullandıysan Taurus'a söylerim ve ehliyetine el koydururum!".

'Kapa çenenî, Chantal.

Bana doğru döndüğünü görüyorum ve başımı sallayarak benim için sorun olmadığını belirtiyorum. Onunla onsuz biraz konuşmam gerekiyor.

Koç'un böyle şeyler duymasına izin vermek istemediğim için cep telefonumu çıkarıp ona mesaj atıyorum.

Merak etme. Eve gideceğim ve sonra sana anlatacağım. Onunla konuşmam lazım.

Onu hiç böyle görmemiştim. Onunla biraz mantıklı konuş, . Emin ol.

Korkarım uyuşturucu kullanıyor.

Uyuşturucuyla alakası yok. Sakin ol! O zaman ne olabilir?

CRYSTAL: Sanırım beni

kıskanıyor. Oh. Benimkini. Tanrım!

"Kiminle mesajlaşıyorsun Crystal?" Sesini bu kadar sert duyunca nefesim kesildi.

"Bu seni ilgilendirmez.

Arkadaşım "Evet, bu seni ilgilendirmez" diye beni savunuyor.

"Sen karışma, Chantal."

"Ben buradayım, ben karışıyorum".

"Tekrar söylüyorum Crystal: Kiminle mesajlaşıyorsun?"

"Benimle, seni pislik!" diye bağırır kız kardeşi.

"Sana sormadım. Dilini mi yuttun, Crystal?"

"Seninle konuşmak istemiyorum," diye cevap veriyorum.

"Yazmana gerek yok, bana sözlü olarak hakaret edebilirsin, ben buradayım, konuş. Rahatsız etmeyeceğim."

"Pekala!" diye karşılık veriyorum. "Ne diyorduk, Chantal...?"

"Sanırım kardeşim senden hoşlanıyor."

"Ne?" diye bağırır Aries.

"*Kapa çeneni!*", biz kızlar senkronize olarak söylüyoruz.

Hiç düşünmeden arkadaşşıma her şeyi anlatmaya başladım.

"Beni almaya geldiğinde, arabaya binmeden önce bana iğrenerek baktı ve işe yaramaz biri gibi görüldüğümü söyleyerek beni aşağıladı...".

"Ben öyle bir şey demedim," diye inkar ediyor Aries. "Ve iğrenmedim de!"

"*Kapa çeneni!*".

"Sana kız kardeşlerime davrandığım gibi davranıyorum. Kimseye aşık değilim."

"O zaman kendi işine bakmalı ve Kevin'le dans etmeme izin vermeliydin, tıpkı kız kardeşinin de bir erkekle dans ettiğini fark edip ona izin verdiği gibi. Ve eğer bana kız kardeşlerine davrandığın gibi davrandığın doğruysa, o zaman Christian'ı da yumruklamalıydın."

"Bu diğer embesil de listede, merak etmeyin!"

"Umarım bir dahaki sefere yanımda olmazsın, seni troglodit."

"Troglodit mi? O ellerini kıkına koymak üzereydi."

"Sana ne ki? O benim kığım!"

Cevap vermiyor ama arabanın direksiyonunu tokatlıyor, hızla akan yolda keskin bir şekilde hızlanıyor.

İki koltuk arasında ilerleyip Chantal'a dönüyorum.

"Onu öpmemi istedi."

"Kevin?" diye soruyor şaşkınlıkla.

"Ben," diye ağzından kaçırır Aries. "Bunun sikle ne alakası var! Beni öpmesini istedim."

"Ne istedin?" Chantal bana baktı ve her zamanki meraklı, dedikoducu yüz ifadesiyle, "Peki istedin mi?" diye sordu.

"Tabii ki hayır!"

"*Tabii ki hayır gne gne*". Pislik herif bana hamle yaptı.

"Onunki sadece benim eğlenmemi engellemenin bir yoluydu. Hasta kafasına göre, eğer onu öpseydim, kendimi ona bağlı hissedecektim ve bu yüzden kendimi adamış olacaktım'.

"Bağlandın mı?" diye alay ediyor benimle. "Sanki sana evlenme teklif etmişim gibi."

Çok ileri gidiyorsun, Crystal.

"Çok ileri gittiniz!" .

Cep telefonumun ışığı yanıyor ve bir mesaj bildiriminin sesi herkes tarafından duyuluyor.

"Kim o?" Gergin bir şekilde dikiz aynasından bana bakıyor.

"Benim," Chantal üzerimi örtüyor.

"Telefonu kullanmıyorsun. Kim o, Crystal?"

'Kim olduğunu söylemekte bir sorun görmüyorum'.

"Ve söyle!"

"Ben Kevin.

"Uuuuh, ne yazıyorsun?" diye soruyor arkadaşım, bu kadar dedikodunun heyecanıyla.

'Olay için özür diliyor'.

"Ver şu telefonu bana." Aries'in eli bana uzandı.

"Sana hiçbir şey vermiyorum, sadece sür."

"Crystal, ver şu telefonu bana." Bacaklarıma dokunmaya, onları çimdiklemeye başladı.

"Deli misin sen?"

"Ver onu bana!" Kalçalarımda tuhaf bir his hissederek saldırısını savuşturmaya çalışıyorum. Sakladığım cep telefonunu aramak için bana dokunmaya devam etmesine izin veriyorum. Beni çimdiklemesine izin veriyorum ve sonra elini dizimin üzerinde tutuyorum.

Dur.

Sanki sadece benim dokunuşumu hissetmek istiyormuş gibi. O benim, ben onun.

"En iyi arkadaşıma mı aşık oldun?" diyor Chantal birden. "Aman Tanrım, bu gelmiş geçmiş en kötü klişe."

Aries elini kaldırır ve tekrar direksiyona koyar.

"Ben kimseye aşık değilim!".

Kevin'in mesajına cevap veriyorum, kavgadan önce kullanılan kelimelerden bahsediyorum ve sonra ona iyi geceler diliyorum. Birkaç saniye sonra, başka bir mesaj alıyorum .

"Bu moron sana ne yazıyor?" Puff, o asla vazgeçmez!

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Sana soruyorum lan!"

"Sadece *bu gece güzel olduğunu* yazdı".

"Seni sik kafalı".

Şatoya varıyoruz, arabayı buyurgan kapının önünde durduruyor ve Chantal uzaktan kumandasına basarak kapıyı açıyor. Ağaçlarla kaplı uzun yola giriyoruz. Güney kapısına ulaştığımızda arkadaşım bana dönüyor ve anlayışlı bir şekilde gülümsüyor.

"Ayrıntılı bir rapor bekliyorum canım. İyi geceler!"

"İyi geceler".

"Ve sen," diye saldırdı kardeşi, "eğer onu bir daha kızdırdığını öğrenirsem, taşaklarını keserim."

"Kaybol, Chantal!"

Aries kız kardeşinin kapıyı arkasından kapatmasını bekler ve ardından çıkış yoluna devam etmek için avlunun etrafında yürür.

Korkuluklara geldiğimizde o kadar sert fren yapıyor ki koltuğun üzerinde savruluyorum.

"Önden gitmeyi mi planlıyorsunuz yoksa şoförünüzün yapmasını mı istiyorsunuz?"

Sesli bir şekilde homurdanıyorum ve kapı tekrar açıldığında, elbise çok dar olduğu için bacağımı zar zor uzatarak onunla birlikte gitmeye çalışıyorum.

Küçük kokpit beni gövde mi ona doğru eğmeye zorluyor ve kendimi yüzüne çok yakın buluyorum. Terlemem artıyor, kollarımda garip bir karıncalanma hissediyorum ve göğüslerimden gözlerime dikilen gözleri, çözmeye korktuğum belirsiz bir şey söylüyor.

Birkaç saniye öyle kalıyorum, arka ön koltuklar arasında geziniyorum. Aries'in yüzü göğüs hizamda, bakışları göğüs dekolteme dönüyor, başım tavana çarpıyor.

"Yapabilir misin, yapamaz mısın? Göğüslerinin yüzümde olmasına aldırdığımdan değil ama...".

"Siktir git!" Sonunda oturmayı başardım. Yüzümü cama dönüp görmezden gelmeye başlıyorum. Arabanın motoru çalışmaya devam ediyor ama hareket etmiyor.

"Gidiyor musun, gitmiyor musun?" diye soruyorum, ona bakarak. Ve onun bakışlarını buluyorum.

Beni yemek istiyor gibi görünüyor.

"Buraya gel.

"Burası neresi?"

"İşte!" diye bacaklarını işaret ediyor.

"Asla olmaz!"

Öfkeyle puflayarak arabayı alır ve el frenini çeker.

Bileğimi tutmak için bir kolunu bana doğru uzatıyor ve beni aniden çekiyor.

"Koç, ne halt ediyorsun?".

"Dedim ki...", beni ayağa kaldırmayı başardı, "seni burada istiyorum!" ve zorla beni üstüne oturttu. Sırtımı penceresine yaslamış, popomu açık kalçalarının arasına sokmuş ve çıplak bacaklarımı ayaklarım boş koltuğa değene kadar uzatmış halde buluyorum kendimi.

Kırmızı yakut yüzüğün öne çıktığı eli bacaklarımın arasını okşuyor, dizlerime kadar iniyor, diğeri arkamdan geçiyor, sonra direksiyona konuyor.

Sesli bir şekilde nefes alıp veriyorum ve dudaklarında beliren yarım gülümsemeyi bir anlığına yakalıyorum. Pislik herif üzerimde belli bir etki bırakmaktan memnun.

"Ne yapıyorsun, Aries?"

"Guido!" Beni keşfeden parmaklar baldırlarımın altındaki şanzımana ulaştı.

"Benimle birlikte mi süreceksin?" diye soruyorum, birinci vitese takıp yola çıkarken. Şok oldum!

"Ben barış yapacağım.

"Hayır, beni barışmaya zorluyorsun. Burada olmak istemiyorum!" diyerek ayağa kalkmaya çalıştım.

"Hareket etmeye çalışma Crystal!" Leğen kemiğini kaldırıyor ve bacaklarını daha geniş açıyor. "Kendini daha iyi düzelt!"

Ona bu kadar tehlikeli bir şekilde bağlandığıma, yüzünün bana bu kadar yakın olduğuna, kokusunun bu kadar sarhoş edici olduğuna ve sıcaklığının popomun altında olduğuna inanamıyorum.

İlk kez bu şekilde bağ kurduk ve bir erkeği bedenime karşı bu kadar çok, bu kadar samimi bir şekilde hissediyorum.

"Kıçını düzelt!" Bir elini tam popomun altına yerleştiriyor, sıkıyor ve yukarı kaldırıyor ve sonra beni bacaklarının arasına mükemmel bir şekilde yerleştiriyor.

Onlar. Basitçe. Üzgünler.

Konuşamıyorlar.

Nefes nefese.

Cevap verme yeteneğim yok ve vermek de istemiyorum, çünkü... çünkü... Kahretsin! Çünkü ona bu kadar yakın olmayı çok seviyorum.

Koç yola bakar, sürüşe iyice odaklanmıştı, bu kez öncekinden daha itidallidir.

'Eğer bizi durduracak olsalardı, size ceza keserlerdi'.

"Ve bunun için para ödeyeceğim."

'Lisansınızı elinizden alabilirler'.

"Bu gece birine rüşvet vereceğim."

Bir an için bana bakıyor, sanki gerçekten orada olduğumdan emin olmak ister gibi.

Burada olduklarını. Onunla birlikte.

Ben buradayım, seninleyim.

Trafik ışıklarında fren yapıyor ve bana tekrar bakıyor. Tırmalanmış eli enseme çevreliyor ve yüzümü boynuna yaklaştırıyor.

Bu jest karşısında şaşırarak onun isteklerine uyduğum ve yanağımı onunkine koydum.

Dudaklarını alnımda hissediyorum ve gözlerim anı mühürlemek için kapanıyor, sanki zihnimde bir fotoğraf çekmek, sonsuza dek hatırlamak istiyormuşum gibi.

"Barış yapıldı mı?"

"Henüz değil".

Yeşil ışık yandı ve yola çıktık. Motora gaz vermek için hareket eden kalçaları benimkilere sürtünüyor, bu da Aries Leclerc'in okşamadığını, yaktığını düşünmeme neden oluyor.

Onunla her temasım bana bir alevin sıcaklığını hatırlatıyor: hafiftir, ölümcül değildir, ama ona yaklaşmakta ısrar ederseniz yanarsınız.

Dudakları tekrar alnıma yapışıyor ve bana sayısız şehvetli öpücükler göndermeye başlıyor.

"Artık konuşmuyor musun?" diye soruyor.

'Seninle konuşmak faydasız, bana saldırmaya devam ediyorsun'.

Ve sonra ağzını yüzüme sürmesini tercih ederim.

"Neyin var senin? Neden böyle davrandın?"

"Bilmiyorum.

"Yol boyunca düşünüp evime vardığımızda bana bir cevap verebilir misin?"

"Sadece boynumu öpersen".

Bu istek bana bacaklarımın arasında bir okşayış gibi geliyor. Karnımın alt kısmındaki elektrik çatırdıyor, bu kelimeleri saf ateş haline getiriyor, tıpkı onun her dokunuşu gibi.

Ona cevap vermiyorum ama tüm kalbimle bunu yapmayı dileyerek burnumla boynuna uzanıyorum ve ucuyla onu gıdıklamaya başlıyorum. Dudaklarım

Kulağının arkasından hafifçe dinlenirken, leğen kemiğinin yukarı kalktığını ve kalçama baskı yaptığını hissediyorum, bunun onun uyarılması olduğunu anlıyorum.

"Devam et, Crystal!"

"Düşünüyor musun?"

"Kolay değil ama evet, bunu düşünüyorum".

"Güzel, çünkü bir açıklama istiyorum."

"Sana istediğin her şeyi veriyorum, ama sen durmuyorsun!"

O takdir ettiği ve ben de izin verdiğim için denemeye başlıyorum. Ağzımı açıyorum ve ona öpücük vermek yerine dilimi çıkarıp köpük banyosu kokan teninde gezdiriyorum. Dudaklarımı bir kanadın etrafına kapatıyorum ve gürültülü bir şekilde emiyorum.

Aries pelvisini tekrar kaldırıyor ve bu sefer kendimi ona doğru bastırıyorum, onu daha da sert hissediyorum. Sanırım çok tahrik oldu. Sadece boynunu öpüyorum, sanki ben... Tanrım! Aç hissediyorum.

Elinin saçlarımı tutup çektiğini hissediyorum, sonra beni boynuna doğru itiyor, beni teşvik ediyor. Ona tekrar ve sonra onu emiyorum, beni çektiğini hissediyorum. Gözleri sokaktan bana, benden sokağa bakarken başımı .

"Dudaklarıma da aynısını yap!"

"Seni öpmemi ister misin?"

"Aynı şeyi benim ağzımla da yapmanı istiyorum."

Bu bir tür öpücük değil de nedir? Anlamıyorum.

Kevin'in aldığı darbeden dolayı biraz şişmiş olan dudaklarımı onunkilere yaklaştırıyorum. Burnumun ucuyla okşamaya başlıyorum ve o da ısırarak beni şaşırtıyor. Ağzını yarı açık tutarak kendi ağzımla okşuyorum. Aries'in gözleri yola sabitlenmiş ama tamamen benim.

Ve bu şimdiye kadar yaptığım en şehvetli şeydi.

Bu benim ilk öpücüğüm ve en inanılmaz ve erotik şekilde gerçekleşiyor.

Alt dudağımı ısırıyorum ve onu emmeye başlıyorum. Aries'in iniltisi bana bundan hoşlandığını gösteriyor. Aynı şeyi üst dudakla da yapıyorum, sonra ağzının hatlarını takip ediyorum, sanki şeklini izlemek ve üzerimde aynen kopyalamak istiyormuşum gibi benimkiyle fırçalıyorum.

"Ne yaptığını biliyor musun, bebeğim?"

"Sen söyle!"

"Dudaklarımı kilitliyorsun."

Koç, beni ona tutunmaya zorlayan bir dönüşle sokağıma park etti.
Gideceğim yere vardığımı fark etmemiştim bile.

Ağızıma saldırdığında ne motoru kapattığını fark edecek ne de cümlesine
cevap verecek zamanım var.

On iki yıl önce.

Sonunda arabayı park ettim ve motoru kapattım. Daha fazla dayanamıyorum. Crystal'ın yüzünü alıp kendimi onun ağzına yapıştırıyorum ve aylardır bana işkence eden tüm özlemle onu öpüyorum. Dilim sanki ilk öpücükmiş gibi onun tadını çıkarıyor, tek öpücük, bu gece onu başka biriyle gördüğümde hissettiğim öfkeyi dindirebilecek tek öpücük.

Buna tahammül edemezdim.

Ona ilk yavaşlığını, ilk öpücüğünü, ilk kalp atışını, ilk iniltisini, ilk lanet aşkını veren kişi olmaktan başka bir şey yapamazdım.

Her şeyde onun ilki olmak istiyorum.

Dolgun dudakları ısırılmalarına izin veriyor.

Pek çok kez onlara dokunmak.... onları öpmek.... penisimi onlara sürtmek istedim.

Bu düşünce beni daha da tahrik ediyor ve hareketlerimi daha cesur hale getiriyor.

Şimdi onu yalayabilirim, şimdi ona dokunabilirim, şimdi ona ne yapacağımı, ona ne vereceğimi, ne alacağımı daha özgürce hayal edebilirim.

Crystal'ın poposu ereksiyonumun üzerinde hareket ediyor. Çok ileri gitmemeye ve sadece etine sürtünmeye çalışıyorum. Ama o doymak bilmez, saldırıya uğramaya istekli, saçlarımı çekiştiriyor ve dili silahsızlandırıcı bir duygusallıkla benimkinin etrafında dolaşıyor.

Dudaklarımız şapırdıyor, nefeslerimiz yoğunlaşıyor, elleri gömleğimin altına giriyor, göğsümü hissediyor.

"Lanet olsun! Neden kalede kalmadın, lanet olsun!"

"Sen olsan ne yapardın?"

"Her şeyin! Sana yapardım!"

Onu altımdan kaldırdım ve ereksiyonumun üstüne koydum.

"Bunu duyuyor musun?"

"Evet.

"Seni istiyor!"

Onu tekrar öpüyorum, elbisesinin askısını indirmeye cesaret ediyorum, sonra boynuna saldırıyorum ve yumuşak göğüslerinin arasına dalıyorum. Crystal başını geriye atıyor, beni tam orada, göğsünde tutuyor ve yumuşak etinin kıvrımlarını yalamama izin veriyor.

Yüksek sesle nefes alıyor, ona daha fazlasını vermem için yalvarıyor ve onu ne kadar tatmin etmek, tüketmek, benim için parçalandığını hissetmek istediğimi yalnızca Tanrı biliyor.

Elimi bacaklarının arasına sokuyorum ve o beni durdurmuyor, patlamak üzere olan ereksiyonumun üzerinde kalçalarını oynatmaya devam ediyor.

"İstediyini söyle bebeğim, söyle bana!"

"İstiyorum, Koç. Çok kötü istiyorum!"

Kolum elbisesinin eteğini aşıyor ve parmaklarım külotuna ulaşıyor. Çılgınca külotunu çıkarıyorum ve kendimi ıslak kıvrımlarının arasında dolaşırken buluyorum.

"Tanrım, Aries! Yolun ortasındayız, belki de değiliz...".

Aç bir kedi gibi onu yalamaya devam ederek dudaklarından konuşuyorum.

"Duramam, Crystal. Duramam!"

Parmaklarım onu ıslak ve sıcak hissettiğim yerde okşamaya başlıyor.

"Beni affettin mi?"

"Evet.

"Seni böyle giyinmiş gördüğüm için iğrendiğimi düşündüysen özür dilerim, ama kıskançlıktan deliye dönmüştüm!"

"Ben !" Ağzımı tıkıyor ve bu arada masaj yapıyor.

"Bana hiç kimsenin sana böyle dokunmadığını söyle."

"Sen ilksin.

Tek bilmek istediğim, tek istediğim buydu. Sahip olmak. Sadece. Benim için.

"Yatağında olsaydın, seni tam burada yalardım!", Onu daha sert ovuyorum ve o kadar duygusal bir şekilde inliyor ki dudaklarını mühürlemek zorunda kalıyorum ya da çıldırıyorum ve hemen çıkarıyorum.

Dişlerimle elbisesinin yakasına yapışıp bir hayvan gibi aşağı çekiyorum. Onu biraz açıyorum ve siyah dantelli sütyenini görmek beni bayıltıyor.

Hiç beklenmedik bir şekilde becerikli olan Crystal, bir fincanı indiriyor ve bana gergin, pembe meme ucunu sunuyor.

Gerçekten istediği şeyin bu olup olmadığını anlamak için bir an ona bakıyorum. Benimle yaptığı her şeyin istendiğinden emin olmak niyetinde olduğum gerçeği, bilmediğim bir yanımlı keşfetmeme neden oluyor. Ama sanırım bu her zaman ona ait olan bir yan.

Onun içinde yaşayan parçam.

Ağzımı meme ucuna doladım ve yavaşça yaladım. Yavaşça.

Yavaşça.

Her şeyin tadını çıkarıyorum, ona öpücüklerimin sadece dudaklarına değil, onun her parçasına ait olduğunu gösteriyorum.

"Beğendin mi?"

"Sanırım bana dokunmaya ve... böyle emmeye devam edersen, ben... ben...".

"Gel, bebeğim. Sen gel."

Dikkatle ve nazıkçe, dişlerim areolanın üzerinde geziniyor ve o ağzımı talep ederken parmaklarım ona işkence etmeye başlıyor.

"Eğer burada olmasaydık, lanet yolun ortasında!"

"Sen olsan ne yapardın?"

"Hepinizi istiyorum!"

"Dünya kadar vaktimiz var.

Crystal çok tehlikeli bir sınırı geçtiğimizi hemen fark ediyor, bu sınırın ötesinde artık durmak mümkün değil, bu yüzden bileğimi tutuyor ve elimi zorla elbisesinin altından çekiyor.

"Lütfen, burada olmaz, Aries. Burada olmasını istemiyorum."

"TAMAM." Hayal kırıklığına uğramadım, sadece çıldırmamak için heyecanımı bastırmaya çalışıyorum. Ona bundan daha iyi bir deneyim borçluyum. Bazı şeyleri ilk kez böyle, arabada, birinin bizi görme yapmayı hak etmiyor.

Yüzünü okşuyorum ve onu daha nazıkçe öpmeye devam ediyorum, beni istediği gibi okşamasına izin veriyorum, bu sırada onu giydirmeye başlıyorum, elbisesini tekrar kaldırıyorum.

"Beni affettiğini söyle!"

'Seni affediyorum'.

"Her şey yolunda o zaman?"

'değil'.

"Seni bu elbisenin içinde gördüğümde içimde bir şeyler koptu. Uzun zamandır benim için bir çocuk değildin. Eğer son zamanlarda senden ve Chantal'dan uzak durduysam, bunun nedeni başka

İlgi. Bunu yaptım çünkü birdenbire büyüdün ve benim gözümde güzel bir kadın oldun. Sen gittiğinde neler hayal ettiğimi bilemezsin.

"Anlat bana!"

"Sanırım seni her zaman istiyorum. Geceleri, sabahları, her zaman! Sanırım... Sanırım... Sanırım seninle sevişmek istiyorum!"

Crystal'ın yüzü birden yumuşadı, mavi gözleri sanki ona her zaman duymak istediği bir şeyi söylemişim gibi duyguyla parladı.

"Bu gece seni yalnız bırakamazdım. Bir pisliğin bunu deneyeceğini biliyordum, bu yüzden kulübe geri döndüm ve bir süre sana uzaktan göz kulak oldum. Sonra seni orada o adamla konuşurken gördüm ve göremedim. Ellerini üzerinde görmek beni incitti.

"Ve kontrolünü kaybettiğini görmek beni incitti. Artık bunu yapmana gerek yok Koç. Bunu yapmana gerek yok."

"Neden?"

"Çünkü seni ilk gördüğümünden beri seninim".

Ve bu bana söyleyebileceği en güzel şey, çünkü benim de Crystal en tatlı şekilde bana ait. Bugün onun bana en tutkulu şekilde ait olmasını istiyorum.

"Senden çok etkileniyorum," diyorum dudaklarına.

"Benden bu kadar hoşlandığını düşünmemiştim."

"Bunu garip mi buluyorsun?"

"Evet.

"Neden?"

"Çünkü ben senin liginde değilim." Elimle ensesini sarıyorum ve yüzünü kendime yaklaşıtıyorum, alınlarımız birbirine yapışıyor, ağzım onunkinin üzerinde konuşmaya devam ediyor.

"Crystal, bırakın diğer insanları, kimin benim ligimde olduğuna bile ben karar vermiyorum."

"Peki buna kim karar veriyor?"

"Benim kalbim. Ve senin'.

'Korkuyorum'.

"Ne hakkında?"

"Bana acı çektirebilirsin. Sizi tanıyorum, dünyanızın nasıl olduğunu biliyorum. Yakında benden bıacak ve yerime daha güzel, daha zengin bir kız bulacaksın."

"Olabilir," diye şaka yapıyorum ve böğrümde bir çimdik yiyorum. "Ama denemezsek asla bilemeyiz."

"Benimle birlikte olmayı denemek ister misin?"

"İstiyor musun?"

"Bu gerçek bir istek mi?"

"Eğer ciddi olmasaydım, şimdiye kadar sana sahip olurdum. Her zaman istediğimi elde ettiğimi biliyorsun."

"Neden ben?" Ne kadar güzel, zeki ve eşsiz olduğunu fark etmeyecek kadar naif ve duygusal olması onu benim için daha da değerli kılıyor.

"Çünkü seni sevdiğime inanıyorum, Crystal".

Gözleri dalgalanmaya başladı, nemlendi ve daha da kristal bir görünüme büründü.

"Benim gibi.

"Senin gibi mi?"

"Seni her zaman sevdim, Aries. Şatonun bahçesinde düşüp dizimin derisini yüzdüğümde beni kurtardığın ilk andan beri.

O anı hatırlayarak gülümsüyorum.

"Kaç yaşındaydın?"

"Sekiz yaşındaydın ve şu an benim olduğum yaştaydın."

"O gün çok garip görünüyordun," diye gülüyoruz. "Sonra o güzel gözlerini bana diktin....".

"Ve sana söyledim...".

"*Sen prens* misin?" tamamladı.

"Ve sen cevap verdin: *Eğer istersen, senin prensin olabilirim*".

"Ve o andan itibaren beni her gördüğünde herkese bir gün kız arkadaşım olacağını söyledin".

"Evet!"

"O an geldi. Kız arkadaşım olur musun?"

Crystal duygulandı ve ben de duygularımı içimde tutmaya çalıştım. Cevabını beklerken boğazımda bir yumru hissetmeyi hiç beklemiyordum.

"Eee?" diye soruyorum, dudaklarına uzanarak.

"Bana böyle söyle, ağzın benimkine yapışırken."

"Evet, Koç!" Bana dilini uzatıyor, onu tutuyorum ve dünyadaki tüm sakinlikle tadına bakıyorum. Şimdi mutlak bir özgürlükle onun bana ait olduğunu söyleyebilirim. O tamamen benim. Sadece benim.

"Sana bir şey vermek istiyorum." Kolyemin zincirine uzanıyorum ve gömleğimden çıkarıyorum. Parmaklarımı başımın arkasına getirip çözüyorum. "Doğduğumdan beri bende idi ve şimdi senin de almanı istiyorum."

"Sembolünüz...".

"Ayrıca bunun *senin* sembolün olmasını istiyorum. Onu her zaman takmanı ve hiç çıkarmammanı istiyorum. Söz veriyor musun?"

"Evet," diye yanıtlıyor gözlerinde lezzetli bir parıltıyla. 'İşte, bu ışığın sadece benim için sonsuza kadar açık kalmasını çok isterim. "Söz veriyorum."

Üzerinde Koç sembolü olan kolyesini göğüslerinin arasına asıyorum. Tam ortasına bastırıyorum, göğüslerinin arasında bir tür piercing gibi görünmesini sağlıyorum. Tam oraya, yumuşak kıvrımların arasına koyuyorum ve onu öpüyorum, yalıyorum ve kolyemi de tükürükle ıslatıyorum.

Bu kıza karşı bir saplantım var, şu andan itibaren onun her şeyi olacağımı ve onun da benim her şeyim olacağını bilmesini istiyorum. Bu yüzden onu bildiğim her şekilde markalaştırmaya çalışıyorum, onun ve hissettiğim her şey hakkında bir peri masalı yazmayı umuyorum.

"Daha önce beni her zaman sevdiğini söylemiştin."

"Evet," diye kızarıyor.

"Tekrar söyle.

"Sanırım seni seviyorum, Aries Leclerc".

"Öte yandan ben eminim Crystal Colin".

Bugün.

Koridorda heykeller üç katına çıkıyor, ama ne diyorum, sanki yüzlerce olmuşlar. Kaidelerinden sıçrayıp cilalı mermerin üzerinde geziniyorlar. Şişeden büyük bir yudum votka yutarak aralarında sendeliyorum.

Resimler bile canlanmaya başlıyor. Atalarımın yüzleri benimle alay ediyor, alaycı bir şekilde gülümsüyor, seslerinin benimle alay ettiğini duyabiliyorum, bana yaşlı bir adamın onu becermesine izin veren küçük bir orospu tarafından boynuzlanan büyük bir pislik olduğumu söylüyorlar. Onları duyuyorum... Atalarımı... Onları duyuyorum. Kıs kıs gülüyorlar ve bana küçük bir fahişenin ateşli ruhlarını tatmin edecek kadar iyi olmadığımı söylüyorlar.

Bunu zor yoldan yapmalıydım.

Kahretsin.

Evet.

Onu hak ettiği gibi becermeliydim. Vahşice, vahşî bir canavar gibi. Onun gibiler için romantizm yok.

Belki de Jean tarafından bir kaltak gibi üzerine binilmesine izin vermezdi. Lambert'in resmine bakıyorum.

"Ne bakıyorsun lan sen, Lambert Leclerc, adının ilki, taşaklarımın kralı, taşakların yok edicisi...". Büyük bir yudum daha alıyorum. Vücudum ileri geri sallanıyor. "Yaşlı adam!" Votkaya tekrar sarılıyorum. Tadı iğrenç ama kendimi daha iyi hissediyorum. Kahretsin, daha iyi hissediyorum. "Eğer hayatta olsaydın, Crystal bacaklarını ayırırdı... Yaşlılardan hoşlanıyor!"

İleri gidiyorum, zemin eğiliyor gibi oluyor ve kayarak yere düşüyorum. Şişe kırılmıyor ama votka mermerin üzerine dökülüyor. Kendimi yüzüstü bırakıyorum, lanet olsun, istersem birazını yalayabilirim....

Sikeyim. Sikeyim. Siktir.

Arkamı dönüp freskli tavanlara bakıyorum. Crystal, İşaretler tablosunda iyi görünürdü. Fahişе sembolünü temsil ederdi. Zodyak partilerinden hoşlanırdı. Büyükbabamla kesinlikle seks yapardı.

Onları eski seviyor.

Lanet olsun, başım dönüyor.

Tanrım.

"Bay Aries!"

"Bu da kim lan?"

"O iyi mi?"

"Ah, sensin, Müller...".

"Kendini topla. Kafasını mı vurdu? Yaralandın mı?"

"Hayır, hayır, sadece sarhoşum. Crystal ile seks yaptın mı?"

"Affedersiniz, efendim?"

Uşak ayağa kalkmama yardım ediyor, kolumla sırtını çevreliyor ve böylece ona tutunabiliyorum, sayıklamalarıma devam ediyorum.

"Crystal'ımı hatırlıyor musun? Nişanlımı?"

'Genelde bundan bahsetmemi istemezsiniz efendim. Şimdi konuşmak ister misin? "

"Evet, şimdi onun hakkında konuşmak istiyorum. Ne kadar güzel olduğunu hatırlıyor musun?"

"Evet efendim, Bayan Colin çok güzeldi."

Uşak beni dairelerime doğru götürüyor ama irkilmiyorum bile.

"O, Müller, o değildi, o çok güzel. Pahalı bir fahişe kadar çekici".

"Onu tekrar gördün mü?"

"Hayır, Tanrım, hayır. Asla yapamam!"

"Neden olmasın, efendim?"

Kopuk kopuk gülmeye başlıyorum ama kısa süre sonra mide bulantısı histerimi kesiyor ve boğazımda bir tıkaç düğümleniyor.

"Ölmemi mi istiyorsun? Seni görürsem ölürüm.

"*Matmazel* Colin'in sicili göz önüne alındığında sizi öldürebileceğini mi söylemek istiyorsunuz, yoksa..."

"Yani..." diye mırıldanıyorum, neredeyse yere düşüyordum, "Onu görmek istemiyorum çünkü göremiyorum. Bu tehlikeli... *feeeeemme fataaaale*".

"Anlıyorum efendim.

"Naaaaa! Kimse anlamıyor. Doğruyu söyle Müller, seni de baştan çıkardığını söyle. Ondan biraz daha nefret etmem gerek. Buna ihtiyacım var!"

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm efendim, ama bana hiç yaklaşmadı."

"Büyükbabam... büyükbabam kesinlikle ona çaktı! Crystal'ımı gerçekten severdi. Sanırım ona çaktı. Ondan çok etkilenmişti. Çok fazla. Bana en azından onu becerdiğini söyle."

"Bundan haberim yok, Bay Aries."

"Siktir!"

"Eğer söylememe izin vererseniz... Neden bu düşüncelere sahipsiniz?"

"Çünkü ondan biraz daha nefret etmek zorundayım, *femme fataaaaaale*! Bana gönderdiği her lanet mektubu yakmanı emretmemiş olsaydım, bugün daha fazla bilgiye sahip olacaktım. Belki de yazdığı o saçmalıkta babamı da becerdiğini itiraf etmiştir! Ona sormam lazım... Hatırlat da yarın arayayım".

Elbette. Her neyse, Bayan Colin'e karşı bu kadar acımasız olmayın, kısa yaşamında o kadar çok ilişki yaşamış olamaz. Hapse girdiğinde sadece on yedi yaşındaydı."

"Çok haklısın! Çok erken başlamış olmalı, kesinlikle ben onun amcığının açılışını yaptıktan sonra. Çünkü ben ilktim, biliyor musun? Sıkı, sıkı, sıkıydı, benden önce kimse oraya giremezdi."

"İşte odanızdayız, sizi yatağınıza götürmemi ister misiniz?"

"Abartmayalım Müller, ben iyiyim. Yapabilirim."

"Pekala!"

"Eğer buraya gelirse, o, benim Crystal'ım...".

"Evet, efendim."

"...Aramalı mı, kaleye yaklaşmaya çalışmalı mı...".

"Ne yapacağımı bilirim, Bay Aries."

"Güzel. İyi geceler!"

Kapıyı kapatıyorum ve kafamı tahtaya vuruyorum. Tekrar çarpıyorum, tekrar ve tekrar. Ta ki yere düşene ve gözyaşlarıma teslim olmaktan başka bir şey yapamayana kadar.

Özgürlüğün yedinci günü.

Sevgili Reine,

Bu mektup karşısında kıvrıcık kafanızı sallayacağınızı şimdiden tahmin edebiliyorum.

Hücremizden ayrılalı sadece bir hafta oldu ve şimdiden sana yazma ihtiyacı hissediyorum. Yeni bir sayfa açmam gerektiğini ve son görüşmemizde bana söylediğin gibi yeni hayatımın kitabını yazmaya başlamam gerektiğini düşünüyor olmalısın. Bunun yerine kendimi bir kâğıdın önünde buldum ve şu anki varlığımın bir parçasını seninle paylaşmak istedim.

Burada her şey çok karmaşık ama size kendimi çok yalnız hissettiğimi, evden çıkamadığımı çünkü her gün binamın ön kapısının önünde beni uygunsuz sorularla bunaltmaya hazır bir gazeteci ya da köşede fotoğraf çekip basına satmak için pusuya bir paparazzi olduğunu söylediğim kısmı atlamak istiyorum.

Size başıma gelen birkaç iyi şeyden bahsetmek istiyorum. Nolan bana bir sürpriz yaptı: beni hapishane duvarlarının dışından aldı ve vaftiz babamın vicdanını rahatlatmak için bana önerdiği daireye götürdü. Merak ediyorsanız söyleyeyim, onunla henüz tanışmadım. Sevgili psikoloğumuz bana başımı sokacak bir ev verdiği için ona teşekkür etmem gerektiğini söylüyor.

Sizce bunu kabul etmeli miyim?

Size mutfağımdaki mermer adadan yazıyorum. Mutfağımı görmelisiniz! Harika ve süper donanımlı, bembeyaz ve parlak, çok çeşitli eşyalarla dolu. Aletler bir iPad tarafından aktive ediliyor. Işıkları, televizyonu ve daha pek çok şeyi bile açabiliyorum. Stüdyo çılgınca, başka bir hayatta birlikte yaşasaydık, üniversiteye giden iki öğrenci gibi, onu nasıl dekore edeceğini hayal edebiliyorum. Her şey burada

Çok beyaz, gri ve siyah, soğuk ve minimalist, ama çıplak olduğu için seviyorum. Yazmam gereken kitapla onu dolduracak kişinin ben olmam gerektiğini söyleyebilirsiniz. Bu beni zihinsel olarak meşgul ediyor, çünkü her zaman onu nasıl kişiselleştirebileceğimi düşünüyorum. Yakındaki meydanda bulunan pazara gittim ve satın alınabilecek pek çok ilginç şey gördüm. Belgelerimi güncelledikten ve ikametgahımı değiştirdikten sonra bankaya gideceğim ve finansal olarak ne durumda olduğuma bakacağım. karşılayacak kadar param varsa, bir sokak ressamının bir hücrenin zemininde oturan, yüzü kucağında saklı bir kızın resmini satın alacağım. Resmi gördüğümde hemen onunla özdeşleştirdim ve bana geçmişi hatırlatan nesneleri biriktirmemem gerekse de, bir parçam hapishanedeki deneyiminin bile hala Kristal'in bir parçası olduğuna ve unutulmaması, aksine değer verilmesi gerektiğine inanıyor.

iPad'imle evimin fotoğraflarını çekip senin için çıktısını alacağım, böylece sana şu anda nasıl yaşadığımı gösterebilirim ve sen de bizi birlikte hayal edebilirsin. Oturma odasında büyük koyu gri bir köşe kanepesi var, onu gördüğümde aklıma gelen ilk şey, günün sonunda seninle uzanmak ve 4. bölge sakinleri hakkında dedikodu yapmak oldu. Yukarıdaki minderler odadaki tek renk unsuru: tamamen fuşya.

Kesinlikle onlardan nefret ederdin!

Alan çok geniştir ve tamamı yaşam alanında yoğunlaşmıştır. Oturma odasının ötesinde dört koltuklu cam bir masa var. Oraya oturup sadece kendim için ayarladığımda, yardım edemem ama karşısında oturduğun ve bize getirilen çok pişmiş makarnadan şikayet ettiğin zamanları düşünüyorum.

Sürekli inlemelerinizi duymadan yemek yemek pek hoş değil.

Yemeğimi huzur içinde bitirmeme izin vermenizi istediğim tüm zamanlar için özür dilerim, bugün keşke burada olsaydınız da bana gevezelik etseydiniz.

Yatak da yaşam alanında yer alıyor ve Reine, ilk kez içinde uyduğumda ne hissettiğimi anlayamazsın. Eskiden şilte dediğimiz hasıra hiç benzemiyordu. Gıcırdama yok, sert yaylar yok ve hepsinden önemlisi, partnerimin gece boyunca kendine dokunurken çıkardığı inlemeler yok.

Ben de bunu özlüyorum, düşünebilir miydin?

Artık yeni bir hücre arkadaşın olup olmadığını bilmek isterim.

Seni seviyorum ve çok özliyorum.

Kristal

Kağıdı dikkatlice zarfa sığacak şekilde katlıyorum ve günlerdir bana gelenlerle karışmaması için bir kenara koyuyorum.

Hepsini açmadım. İçlerinde ne olduğunu anladığımda afalladım ve kafam karıştı, bu yüzden onları okumayı bıraktım. Hapishanedeki ilk günlerimde bana gönderilen mektupları hiç karıştırmak istemedim. Artık bana teslim edilmemelerini talep ettim.

Dün bana teslim edilen bir buket siyah gül beni üzdü. Kuzguni tomurcuklar üzerimde kötü bir etki bıraktı. Şimdi onları bir vazunun içine, kanepe ile televizyon arasındaki küçük beyaz sehpanın üstüne koydum.

Ekteki notta şöyle yazıyordu: *Tutuklandığından beri seni seviyorum. Benim için bu siyah güller gibisin. Sana yeni renkler vermeme izin ver. Bay X.*

İnsanların gerçekten tuhaf zevkleri var. Birçok insan on yedi yaşından beri hikayemi takip ediyor. Benim bir tür *femme fatale*, olgun erkekleri baştan çıkarabilen bir seks bombası ve aynı zamanda fiziksel olarak güçlü ve onları hissetmeden öldürebilecek kadar soğuk olduğuma inanıyorlar. Birçok erkek için bu büyüleyici, aslında mesajları buluşma istekleri, romantik ithaflar ve cinsel fantezilerin itiraflarını içeriyor. Birkaç tanesinde baş kahramanı ben olan gerçek porno hikayeler buldum. Kadınların notları ise çok farklı. Bazılarının cinayetimle ilgili kendi paralel hikayelerini yarattıklarını keşfettim. Bazıları Jean'ı bana kötü davrandığı için öldürdüğümü, bazıları ise sapık olduğu için doğru olanı yaptığımı düşünüyor; bazıları ise benden ilham aldıklarını ve bir gün kocalarını öldürecek cesareti bulacaklarını söylüyor. Bunların hepsi ürkütücü ve saçma. Bir de beni katil ve kolay erdemli bir kadın olmakla suçlayan azımsanmayacak bir kesim var. Paris'i terk etmem gerektiğini çünkü zaten birçok insana acı çektirdiğimi yazıyorlar. Üvey babamın çocuklarının da bu şehirde yaşadığını unutmadım. Bazı insanlar bana bunu hatırlatmakta hiç vakit kaybetmiyor.

Mektup yığınını kaldırıyorum, alt kattaki sokak gazetecilerden temizlenir temizlenmez onları atacağımı hatırlıyorum. Geniş açıklıklardan birinden onları izliyorum, çok açık gri renkteki tül perdenin arkasında saklanıyorum.

Pencereden dünyaya bakarken buzlu şeftali çayımı yudumluyorum. Bir hapishaneden çıkıp diğerine girdim ama bu sadece an meselesi, diyorum kendi kendime. Yeni, daha ilginç bir dedikodu ortaya çıktığında herkes yorulacak ve yine kristal katili unutacaklar.

Keşke bana tekrar böyle demeyi bıraksalar....

Bugün sadece Crystal Colin olmak istiyorum. Sıradan bir kız.

iPad'i elime alıp kanepeye oturuyorum. Bardağımı masanın üzerine, siyah güllerin yanına koyuyorum ve biraz rahatlamaya çalışıyorum.

Nolan bana sosyal medyanın gücü ve kitleleri şartlandırma ve zayıf insanları etkileme konusunda ne kadar yetenekli oldukları hakkında bilgi verdi.

Benimle bu konuda çok olumsuz konuştu, öyle ki son dokuz yıl boyunca aldığım yorumları ve *etiketleri* okumadan Facebook profilimi kalıcı olarak kapatmaya karar verdim.

Yine de, bu sosyal ağların olumlu bir olmalı diye düşünüyorum, belki de beni insanlarla tanışmak zorunda kalmadan onlarla temasa geçirebilecek tek araç bu olabilir. Onları Kristal Katil hakkında değil Kristal hakkında konuşmak için kullanabilirim. Onların güçlü iletişiminden yararlanarak benim de herkes gibi bir insan olduğumu ve ikinci bir şansa hakkım olduğunu söyleyebilirim.

Nolan bana uygulamaları nasıl indireceğimi öğretti, ben de sıfırdan başlamak istediğim için Instagram'ı yükledim.

Kişisel bilgilerimi içeren birkaç hesap olduğunu keşfediyorum ve bu kadınların en az bir kez benimle karıştırıldığını hayal ediyorum. Zavallı şeyler!

Birkaç deneme yapıyorum ama izin verilen isimler bana pek cazip gelmiyor. Koç'un kolyesiyle oynuyorum ve altın zinciri dişlerimin arasında tutuyorum.

Henüz değeri hakkında herhangi bir bilgi almadım, şu anda boynumda tutuyorum. iPad bekleme moduna geçiyor ve yüzüm ekranda beliriyor, aynı zamanda dişlerimin arasında sallanan kolyeyi de yansıtıyor.

Koç burcunun sembolü bana hemen ana yıldızlarını hatırlatıyor: Hamal, Sheratan, Mesarthim ve Botein, bu yüzden Instagram için bir isme karar verdim ve *crystal_colin_sheratan* olarak kaydoldum.

Hesap etkinleştirildi ve birkaç saniye sonra beni takip eden birilerini görmeye başladım. Bunlar garip profiller, resimsiz, yabancılar. Onları görmezden geliyorum ve bilmediğim bu sosyal ağda dolaşmaya başlıyorum. Anlayamıyorum

Hemen nasıl çalıştığını, özellikle de hashtag'li kelimelere atıfta bulunarak. Büyütece tıklıyorum ve kendimi dünyanın dört bir yanından gelen sonsuz bir fotoğraf galerisinde buluyorum.

Bu olağanüstü!

Etrafıma bakıyorum ve çok fazla seyahat eden insan görüyorum. Kadınlar makyaj yapıyor ve yüzlerini tamamen değiştiriyorlar. Hayret ediyorum! Yakışıklı adamlar kamera önünde giyinip süsleniyor ve geçit töreni yapıyor. Bunu neden yapıyorlar?

Çok sarı saçlı ve garip kıyafetli güzel bir kadın gibi hayvanlar çok popülerdir. Fotoğraflarına en sık eşlik eden yazı *Dracarys*. Onun bir TV dizisinden bir karakter olduğunu keşfettim.

Ekran dünyaya açılan gerçek bir pencere sunuyor ve artık kaçırdıklarımı bakmadan duramıyorum. Her şey değişti.

Ve sonra beni hemen çarpan bir görüntüyü açıyorum. Sırtı dönük, çıplak, saçları ensesinin bir kısmını kapatacak kadar uzun, kaslı kollarını dünyayı kucaklamak istercesine açmış bir adam, seyirciler ayaklarının dibinde. Dikkatimi çeken şey sırtını dolduran dövme: diğer küçük desenlerle dolu bir arka planda stilize bir akrep.

Tanıdık bir his beni yazının içeriğini okumaya itiyor. Scorpio adında bir DJ olduğu yazıyor.

Scorpio!

Parmağım yanlışlıkla fotoğrafının üzerine geliyor ve üzerinde *scorpio_leclerc_dj_official* yazan küçük siyah bir kutu beliriyor.

Bu o!

Sezgilerime güveniyorum ve isme tıklıyorum. Kendimi onun sayfasında bulunca nefesim kesiliyor. Milyonlarca takipçisi ve çok sayıda beğenisi var. Çok ünlü biri olmalı.

Onu son gördüğümde on beş ya da on dört yaşlarında olmalıydı.

Artık bir erkek ve onu hatırladığımdan çok farklı. Klasik asi çocuk yüzüne sahip, tüm fotoğraflarında genellikle ağzında sigara, kapalı alanda olmasına rağmen güneş gözlüğü takmış, arka planda birkaç şişe alkol ve sonra kızlarla görünüyor. Kızlar ve kızlar. Venüs adında biriyle evli olduğunu duymuştum.

Televizyon izleyebildiğimiz zamanlarda haberlerde duymuştum. Ama profiline bakınca hiç de öyle bir adam gibi görünmüyor.

kararlıydı. Daha fazla fotoğrafa bakarak aşağıya iniyorum ve dokuz yıl sonra ilk kez onu gördüğümde başparmağım boşluğa sıkışıyor: Koç'umu.

Kalçamdaki dövme karıncalanıyor, parmaklarım onun sembolünün kolyesini kavriyor. Gözlerim onun ve Akrep'in bir teknede güneşlenirkenki görüntüsüne takılı kalıyor. Akrep'in ağzında bir sigara ve güneş gözlüğü var, Koç'un elinde bir içki var ve kardeşinin omuzlarına sarılmış, fotoğrafa gülümsüyor ve bembeyaz dişlerini, masmavi gözlerini ve yazın her zaman daha açık, kışın daha koyu olan sapsarı saçlarını öne çıkarıyor.

Ve bu... çok güzel.

Çılgın bir fiziği var, dokuz yıl öncesine göre daha kaslı. Gülümsemesi eskisine göre gözle görülür şekilde daha olgun, daha bilinçli ve şehvetli. Ağır dövmeli Scorpio'nun aksine, temiz bir cilde sahip.

Fotoğrafa dokunuyorum ve adının yazılı olduğu küçük dikdörtgen kutu burada da beliriyor. Bunun Facebook'ta kullanılan bir tür *etiket* olduğunu fark ediyorum.

Eğer üzerine tıklasaydım, profiline girer ve bugün dönüştüğü adamı görürdüm.

Ağzım açık kalıyor, havayı içime çekmeye çalışıyorum. Gözlerim onun görüntüsünde sabit kalıyor. Parmağım titriyor, hayatına göz atma isteği çok güçlü.

Sembolünün dövmesi derimin altında geziniyor ve beni hayatım boyunca sevdiğim çocuğun bugün kim olduğunu görmeye davet ediyor.

Çenemi sıkıyorum ve bu sosyal ortamdan çıkıyorum. iPad'i kapatıyorum ve kendime bunu yapmamam gerektiğini; onu bırakmam gerektiğini; hayatına burnumu sokmaya ya da onu görmeye hakkım olmadığını söylüyorum.

Artık onun için hiçbir şey ve hiç kimse değilim. Tekrarlıyorum, tekrarlıyorum ve tekrarlıyorum.

Hiçbir şey ve hiç kimse.

Zilin çaldığını duyar duymaz kelimenin tam anlamıyla havaya sıçradım. Şaşkınlık içinde ayağa kalkıyorum ve cevap arayan bir gazeteci ile karşılaşmaktan korkarak yavaşça girişe doğru yürüyorum. Zil tekrar çalıyor ve cevap vermeye hiç niyetim yokken kim olduğunu görmek için gözetleme deliğine yaklaşıyorum.

İçimi çektim ve böyle düşündüğüm için aptal olduğumu fark ettim. Muhabirler, kesinlikle patavatsız olsalar da, özel mülke izinsiz girmelerine asla izin vermezlerdi. Kapıyı açıyorum.

"Merhaba, Nolan!"

"Günaydın," diye girdi içeri, bir elinde bir paket, kolunun altında da kâğıda sarılı bir tabloya benzeyen bir şey tutuyordu. "Nasıl oldu bilmiyorum ama fotoğrafım çekilmeden içeri girmeyi başardım."

"Belli ki o kadar da ilginç biri değilsin," diye şaka yaparak elindeki kâğıt torbayı kapıyorum. "İçinde ne var?"

"BlackBerry'niz gitti. Teknisyen tamir etmenin iyi olmayacağını söyledi. Ben de sana eski bir cep telefonumu getirdim.

Çıkardım ve 'eski' olmasına rağmen bana yüksek teknolojili göründü.

"iPad gibi çalışıyor".

"Teşekkür ederim!" Ona gülümsüyorum. "Orada ne var?" Nolan gömleğinin ilk iki düğmesini açıyor ve eliyle kendini yelpazeliyor.

"Otur, hazırlan!"

"TAMAM!" Ben mutfak adasının yüksek taburesine atlıyorum, o ise diğer taraftan nesneyi mermerin üzerine yerleştiriyor ve açmaya başlıyor.

Ambalajı kaldırdığında bunun gerçekten bir tablo olduğunu fark ediyorum ama ters çevirdiğinde fuşya bir çerçeve içinde derecemi görünce şaşıyorum.

Ellerimi ağzıma götürdüm ve şaşkınlıkla iç çektim.

"Sonunda onu duvara asabilirsin!"

"Tanrım, teşekkür ederim!"

"Parşömen önemli bir şey Crystal, bir hedefe ulaştığını ve zamanının değerli olduğunu hatırlatıyor".

Ona ulaştım ve heyecanla sertifikamı aldım. Hapishanede geçirdiğim yıllar boyunca çeşitli etkinliklere katılabildim. Mezun oldum, birkaç sertifika aldım ama en önemlisi, beni en çok gururlandıran ve düşündüğümünden daha az korkunç hissettiren, Modern Edebiyat diplomasıyla mezun olmaktı.

Nolan'la birlikte diplomamı asmak için bir duvar seçtik ve bana nazikçe verdiği cep telefonuna eski sim kartımı taktık.

"Artık telefon rehberine erişimin olduğuna göre, teşekkür etmek için vaftiz babanı arayabilirsin, öyle değil mi?"

Kaşlarımı çatıyorum ve ona ters ters bakıyorum. Bunu hep yapıyor, önce tatlı istiyorum, sonra dayak.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Ayrıca, dokuz yıl oldu, numarasını değiştirmiş olabilir."

"Sadece onunkine sahip değilsin ki. Kalede telefon yok mu?"

"Aslında yüzlerce telefonları var ama Leclerc'lerin asla doğrudan cevap vermediği bir santralleri var. Bu durumun hala geçerli olup olmadığını bilmiyorum".

"Elbette internete girip Holding Sarayı'nın adresine bakabilir ve onu sorabilirsiniz. Bugünlerde birinin izini sürmek o kadar da zor değil".

"Nolan, Leclerc ailesinden bahsediyoruz. Her birinin sadece aile ve arkadaşlarına verilen kişisel bir numarası var, korumalarla dolaşıyorlar ve Taurus kolayca ulaşamayacak kadar yüksekte. Saraydaki herhangi bir numarayı arayıp kendimi Madonna olarak tanıtsaydım, çok uzun bir bekleme listesine alınırdım ve muhtemelen yirmi yıl sonra onunla konuşabilirdim' .

"Ne kadar abartıyorsun! Siz deneyin. Zaten sahip olduğunuz bağlantıları kullanın, ne de olsa eskiden arkadaş ve akraba çevresine aittiniz.

Konuyu değiştirmeye çalışıyorum çünkü şimdiden endişelenmeye istemiyorum.

"Hâlâ şiş parmaklar mı?" Nolan sırtıyor ve sonra ayağa kalkıp buzdolabına doğru ilerliyor.

Arkasından mırıldanıyor, "Korkunç derecede şişmiş, Crystal. Korkunç derecede!"

Yeni cep telefonumun adres defterine giriyorum ve karşıma çıkan ilk numara: *Love* .

Hiç tereddüt etmeden hemen siliyorum.

Dokuz yıl önce.

Art arda on altı saattir buradayım. Gözümü bile kırpmadım. Yemeğe dokunmadım. Yıkanmadım. Annemi görmedim. Sorgulamaya daha fazla dayanamıyorum. Sadece beni hapse götürmelerini ve her şeyi bitirmelerini istiyorum.

"Crystal", sosyal hizmet görevlisi benimle sanki bir çocukmuşum gibi konuşuyor. Yorgun gözlerimi ona dikiyorum ve söyleyeceklerini bekliyorum. "Bugünlük bu kadar yeter, ama burada söylediğin her şeyi hakime de tekrarlayan gerekecek, tamam mı?"

Başımı sallıyorum, boşlukta bir noktaya bakıyorum ve gözlerimi kapatmamaya çalışıyorum. Yıgılmak üzereyim.

"Artık geçmesine izin verebilirsiniz!" diyor sosyal hizmet görevlisi.

"Koç mu o?" diye bağıriyorum, aniden umutlanmış ve uyanmış bir halde. "Beni görmeye geldi..." diyorum kendi kendime.

Parmaklarımla gözlerimin kenarındaki yaşları siliyorum. Eşofmanımı düzeltiyorum ve saçlarımı düzeltmeye çalışıyorum. Beni böyle görmesini ve berbat görüldüğümü düşünmesini istemiyorum. Güçlü olduğumu ve beni desteklerse bunu da atlatacağımı bilmesini istiyorum.

Kapı açıldığında onu görünce sevincime hakim olamıyor, gözlerimin parıldamasına engel olamadan duygulanmaya devam ediyorum ama müfettiş elinde bir evrak çantası tutan başka biriyle içeri girer girmez onun Koç olmadığını anlıyorum.

Gözyaşlarım gibi gülümsemem de kayboluyor. Gözyaşlarımın yanaklarımda donduğunu ve durağan bir yüz ifadesine hapsediğini hissediyorum.

Birkaç saniye sonra vaftiz babam da ortaya çıkıyor ve biraz daha az endişeli hissediyorum.

Ayağa kalkıp masanın etrafında dolaşıyorum ve kendimi onun kollarına atıyorum. Görüşme odası ağlama seslerimle doluyor. Belki de sosyal hizmet görevlisi bana bir çocukmuşum gibi davranmakta haklıydı. Haklıyım!

"Çok üzgünüm vaftiz baba!" diye hıçkırmaya başlıyorum ve kendimi onun güvenli göğsüne bırakıyorum. Taurus kaslı kollarını etrafıma sarıyor, bana babamın kucaklamalarını hatırlatıyor, canım yandığında beni kucaklıyordu. "Onu öldürmek istememiştım!"

"Sakin ol, tatlım. Merak etme. Ben halledeceğim!"

"Hiçbir şey yapamazsın. Hapse gireceğimi söylüyorlar."

Saçlarımı okşuyor ve alnıma bir öpücük kondurarak sandalyeme kadar bana eşlik ediyor. Oturuyorum, burnumu karıştırıyorum ve gözlerimden süzölen yaşları silmeye çalışıyorum.

Yerlerine oturur oturmaz her şey yeniden resmiyet kazanıyor.

"Davanızla ilgilenecek avukatlardan biri." Taurus elini bana doğru uzatıyor ve ben de zihinsel olarak merhamet dileyerek ve bayılmayı, sonunda uyumayı ve olan her şeyi unutmayı umarak elini sıkıyorum.

"Crystal, bana bak!" diğör elimi de tutuyor, itaat ediyorum ve mavi gözleri sevgiyle gözlerime giriyor. "Bana ve avukatlarına karşı dürüst olman çok önemli. Savunmanı hazırlamak zorundalar, bu yüzden her şeyi, her ayrıntıyı bilmeleri gerekiyor, böylece mahkemede hazırlıksız olmayacaklar. Anlaştık mı?"

"Evet, ne gerekiyorsa söyleyeceğim".

Avukat da hazır bulunmasına rağmen, görüşmeyi vaftiz babam yürütüyor. Muhtemelen beni rahat hissettirmek için yapıyor ama benim için

En sevdiğim insanlardan biri olan ona her şeyi itiraf etmek zor.

"Sondan başlayalım," diyor, "Jean'i sen mi öldürdün?"

"Evet, Taurus, üzgünüm ama ben bir canavar değilim. Beni tanıyorsun, bir canavar olmadığımı biliyorsun..."

"Hayır, değilsin. Değilsin!" diye beni teselli etmeye çalışıyor ama ben artık durmak bilmeyen bir gözyaşı şelalesine dönüşmüş durumdayım. Göğüs cebinden bir bez mendil çıkarıp bana uzatıyor.

T ve *L* gravürleri gözyaşlarımın altında son buluyor.

"Sen ve Jean..." diye devam etti, bariz bir sıkıntıyla, "Sen ve o..."

Yutkunuyorum, kalbim paramparça, ruhum bedenimden tamamen buharlaşmış. Cansızım, özüm yok. Öldüğümü düşünüyorum.

"Evet," diye ona yardım ettim. "Jean ve ben neredeyse bir yıldır bir ilişki içindeydik." Çenesini sıkıyor ve hızla ellerimi bırakıyor.

Kalbim yavaş yavaş parçalanmaya başlıyor, kopan parçalar ruhum gibi yok oluyor.

Boşalmaya başladım.

Gittikçe daha çok kayboluyorum.

"Annenin bundan var mıydı?" Başımla inkâr ediyorum. "Zamanını okul, kale, Aries, ailen ve Jean arasında nasıl bölüştürdün?"

Bu soruyu yanıtlamadan önce uzun bir süre düşündüm.

"Gece," diye yutkunuyorum, kendimden utanarak. Taurus'un bana bakışı korkunç. Ve şu anda, tam da şu anda, cennetten bana bakan babamın ne düşünüyor olabileceğini hayal etmekten kendimi alamıyorum.

"Geceleri annem uyurken odama gelirdi. Sevişirdik ve sonra anneme geri dönerdi. Benim odam alt katta olduğu için hiçbir şey duyamazdınız. Bazen ağzımı bandajlardı, çünkü hoşuma gidiyordu..."

"Ayrıntılardan kaçının lütfen," diye beni engelliyor.

"Peki ya kız kardeşin?" diye sorar avukat.

"Kız kardeşimin hiçbir şeyden haberi yoktu!" diye geveliyorum. Onun bu işe karışmasını istemiyorum.

"Jean'i öldürdüğünde neden odan yerine çalışma odandaydın?" Taurus karakteristik soğukluğunu yeniden kazanmış gibi görünüyor. Bana olan saygısını yavaş yavaş kaybettiğini düşünmek beni incitiyor.

"Çünkü onunla konuşmaya gitmiştim. Onu sessiz kalmaya ikna etmek istedim. Bir gece önce bana hikayemizin devam edebileceğini ima etmişti.

Sadece ben Aries'i, o da annemi terk etseydi. Özgür olduğumuzda birlikte olmaya devam edebilirdik".

"Jean anneni terk etmeyi mi planlıyordu?"

"Evet.

"Ve sen istemedin".

"Hayır!" diye bağıarak masaya bir yumruk indiriyorum. Ayağa kalkıp açık avuçlarımı avukatın evraklarına bastırıyorum. "Hayatımı mahvetmek istedi. Eğer anneme seks yaptığımızı söyleseydi ne düşünürdü? Peki ya Aries? Onu kaybederdim. Onu seviyorum. Onu seviyorum!"

"Sakin ol ve otur!" diye emrediyor, sert bir bakışla, sanki bana inanmıyormuş gibi, sanki şu andan itibaren onun için artık yokmuşum gibi.

"Koç nerede?" diye fısıldıyorum, gözyaşları içinde, sanki aniden delirmişim ve ne yaptığımı yeni fark etmişim gibi. "Bana orada olduğunu ve daha sonra beni görmeye geleceğini söyle."

"Otur!"

"Hayır!" diye bağııyorum, yumruklarımı hâlâ masaya vuruyorum.

"Nerede o? Onu buraya getirin! Git getir onu, Taurus."

"Yeter, Crystal!" kalın sesi benimkini bastırıyor. "Otur ve teslim ol. Koç gelmeyecek."

"Neden?"

"Ve sen bana soruyorsun?" Avukata döner ve fısıldar: 'Psikiyatrik bir rapor düşünün.

"Ben deli değilim!"

"O adamla ona ihanet ettikten sonra Aries'in seni görmek için buraya gelmesi gerektiğini düşünüyorsan, evet Crystal, sen delisin!"

Dudaklarım titriyor, artık kurtulamadığım bir hüznle yüzümü buruşturuyorum. Kusacak gibi oluyorum ama hiçbir şey yemedim, vücudum muhtemelen beni etkisiz hale getirmek ve acıya katlanmama yardımcı olmak için kalan yanıımı da reddetmek istiyor.

"Seni yalnız bırakmayacağım, ihtiyacın olan desteği alacaksın ama şimdilik kardeşimi unut. O gelmeyecek ve ben de ondan uzak duracağım. Hesap vermem gereken hissedarlarım ve kamuoyu var. Hayatımda herhangi bir krizi göze alamam, bu yüzden lütfen beni görmediğinizde bile sizin için her şeyi yapacağımı bilin. Crystal, bana bak!"

Gözyaşlarımın tuzlu tadını hissederek öyle yapıyorum.

"Ailemden ya da benden kimseyi şahsen görmeyi beklemeyin. bir parçası olamayız. Ne kadar büyük olduğunu biliyorsun.

ve sen de bunu anlıyorsun, değil mi?". Başıımı salladım.

"Aries'e üzgün olduğumu ve Jean'ı sevmediğimi söyle. Onu hiç sevmedim."

"Onlara söyleyeceğim."

"Ona söyle, sadece o var."

"Pekala, Crystal."

"Ve ona beni görmeye gelmezse anlayışla karşılayacağımı söyle."

.

Bir saat daha geçiyor, sorular hep aynı ve artık konuşacak gücüm .

Taurus ve avukat odadan çıkmak için ayağa kalkıyorlar ve ben her şeyin bittiğini anlıyorum.

'Kendine iyi bak,' diyor, bu sefer bana sarılmadan.

Küçük salonun kapısının ardında kaybolan omuzları, ona dair gördüğüm son şey oluyor.

"Koç!" Kafamın içinde bir çekiç konuşuyor. *Koç. Koç. Koç.* Çekiçler konuşur mu? "Koç, uyan!".

"Her kimsen, hemen yatağımdan çık!" diye yakınıyorum ve o da kıkırdıyor.

"Kahvaltıya gelmedin, ben de sana kruvasan getirdim. Oops...".

Sırtımda yapışkan bir *sıçrama* hissediyorum. Ödül maması hedefine ulaşmış, yuvarlanarak yüzümün hizasına kadar gelmişti. Kokudan iğreniyorum ve hızla kendimi yukarı çekiyorum.

Taşaklarım sabahın erken saatlerinde şişmeye başladı bile. Sekiz yaşındaki küçük kız kardeşim St  phanie, Leclerc'lerin onuncusu Aquarius, turkuaz elbisesi ve başındaki k  l sarısı topuzuyla yatağımanın   zerinde diz     m     duruyor. Ellerini kal  alarının   zerinde tutuyor ve ona kurnaz ve zeki bir g  r  n  m veren iki gamzenin s  slediğı yanaklarıyla bana g  l  ms  yor.

G  zelliğı beni b  y  l  yor ve bir an i  in bana, onun ya  ındayken Chantal'da kaldığında, beni uyandırmak i  in onunla birlikte gelip g  zlerimi a  mamı bekledikten sonra y  z  me bir bardak su fırlatıp ka  an Crystal'ı hatırlatıyor.

Her seferinde bir pislik gibi kandım, ta ki bir g  n daha hızlı davranıp bir bardak su yerine, o hareket edemeden ona bir kola fırlatana kadar. Yarım saat boyunca   ekerli ve yapış yapış kaldı,     nk   onu bilerek oturma odama kilitlemi  tim, b  ylece yıkanma   ansı olmayacaktı.

Sadece ağladığını duyduğu  mda a  tım. Bir hafta boyunca benimle konu  madı. Bunu telafi etmek i  in ona bu oyuna devam edebileceğini s  yledim, ta ki oynamayı bırakana kadar, belki de   ok b  y  d  ğ  m  z ve yatağımda bulunmanın gariple  meye ba  ladığı i  in.

Sırtımı yatak ba  lığına yaslıyorum ve kollarımı uzatıyorum.

"Gel ve bana sarıl, aşkım!"

"Evet, buradayım!"

Küçük kız kardeşim göğsüme atlıyor, onu sıkıca tutuyorum, alnına bir öpücük konduruyorum, kalenin koridorlarında büyüyen ve yavaş yavaş kalbimi çalmayı başaran o küçük kıızı düşünmeden edemiyorum.

"Chantal senin melankolik olduğunu söylüyor".

"Bunun dili çok uzun.

"Neden üzgünsün?"

"Hani birinden çok nefret edersin ve onu görmek istemezsin ya?"

"Evet. Bana sadakat sözü veren ama şimdi Eléa ile oynamayı tercih eden o aptal Jacques'tan nefret ediyorum. Onu bir daha asla görmek istemiyorum."

"Ne?", bir elimle yüzünü tutuyorum ve bana bakmasını sağlamak için başını kaldırıyorum. "Jacques kim lan? Hayır, Stéphanie, hayır. Asla olmaz!"

"Yapılmaması gereken ne var?"

"Yirmili yaşlara kadar erkek arkadaş yok! Anlıyor musun? O yaşa kadar benim küçük kız kardeşim olacaksın ve hiçbir Jacques sana yaklaşmayacak, anlıyor musun?"

"Yirmi yıl bana abartılı geliyor. Michelle altı yaşında ve şimdiden üç erkek arkadaşı oldu" .

"Ne?" Küçük kız kardeşlerimle biraz konuşmam gerek. Çılgınca şeyler!
"Sakin bana Leo'nun daha üç yaşındayken bir aile kurduğunu söylemeyin!"

Küçük Kova yüksek sesle gülüyor ve onun eğlencesi bana da bulaşıyor.

"Şimdi daha mı az üzgünsün?"

"Evet, aşkım, daha az üzgünüm."

Duş aldıktan ve odaya kahve istedikten sonra siyah bir pantolon ve beyaz bir gömlek giydim. Paçaları dirseklerime kadar kıvırdım ve kırmızı yakut yüzüğü sağ orta parmağıma taktım.

Arabamın anahtarlarını, cep ve iPad'imi alıyorum ve aynanın karşısında saçımı düzelttikten sonra ofise gitmeye hazırım.

Salonuma ulaştığımda Müller'i odanın ortasında fark ediyorum. Beyaz eldivenlerle sarılmış elleri eski bir kutuyu tutuyor.

bir çift ayakkabınıninkine benzer. Göğsünde, Leclerc ailesine mutlak sadakatının bir işareti olarak her zaman aile arması olan siyah turna broşunu taşır.

"Günaydın, Bay Aries. İyi olduğunuzdan emin olmak için geçiyordum."

"Evet, sorun değil. Her zamanki gibi akşamdan kalmayım, aslında seni saçmalıklarımın bir parçası yaptığım için özür dilerim. Sanırım akılda kalıcı oldular, bir dahaki sefere bana bir video ver." Gözlerini sıkıyorum.

"Bunu düşüneceğim efendim".

"Orada benim için bir şey var mı?" Uşak, taze çiçeklerin her zaman odayı güzelleştirdiği küçük masalardan birine doğru ve kutuyu oraya yerleştirdi. Sertleşiyor ve benimle her zamankinden oldukça farklı bir tonda konuşuyor.

"Öncelikle, geçmişte emirlerine itaat etmediğim için sana bir özür borçluyum." Şaşkınlıkla kaşlarını çatıyorum. Anahtarlarımı ve cep telefonumu cebime koyup iPad'i aynı masanın üzerine yerleştiriyorum.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Leclerc ailesinin her üyesinin direktiflerine her zaman uyacağıma söz verdim ama yeminimi ihlal etmiş olabilirim. Dün gece, içki içtiğim bir akşamın ardından onu ilk kez yerden kaldırışım değildi..."

"E...?"

"Ve biliyorum ki sarhoş olduğunuzda acımasızca dürüst olma eğilimindesiniz".

"Sadede , Müller!"

"Bayan Colin'den bahsetmişken..."

"Ondan bahsetmen yasak!" diye kaba bir şekilde sözünü kesiyorum.

"Düzelتيyorum. Patlamasını dinleyince, bana Bayan'ın mektuplarını yakma görevini verdiği için pişman olduğu ortaya çıktı. onları hapishaneden gönderdi'.

Yutkunuyorum ve dişlerimi sıkıyorum. Göz ucuyla masanın üzerindeki kutuya bakıyorum, sanki her an patlayacakmış gibi.

"Yani onları yok etmedin," diye çıkarım yapıyorum.

"Hayır, Bay Aries. Bunu yapmadım çünkü bir gün belki de bilmek isteyeceğiniz bir şeyi yok etmemenin uygun olacağını düşündüm."

"Neden bana hiç söylemedin?"

"Çünkü bazı şeylerin tam olarak takdir edilmesi için doğru zamanda yapılması gerekir".

"TAMAM!"

"Harekete geçmeden önce Sayın Leclerc'e eylemimin nedenlerini açıklama fırsatı vermenizi rica ediyorum" .

"Erzak?" Elimi omzuna koydum ve sıktım.

"Böyle bir şey için seni kaleden atabileceğimi mi düşünüyorsun?"

'Konu Bayan Crystal olunca çok hassas oluyorsunuz'.

"Onun adını duymak istemiyorum!"

"Aynen öyle!"

"Ama sizinki gibi asil bir jesti de cezalandırmak istemiyorum, Müller."

"Yani kızgın değil mi?"

"Hayır, çünkü eyleminiz şahsıma zarar vermiyor; tam tersine, artık tatmin edemeyeceğimi düşündüğüm bir ihtiyacımı karşılıyor."

Uşak gururla gülümser.

"İşte bu yüzden ailenize hizmet etmeyi seviyorum, çünkü siz Leclerc, kaprisli ve sorunlu olmanıza rağmen, biri sizin için bir şey yaptığında bunu her zaman anlıyorsunuz".

Sempatik gülümsemesine karşılık veriyorum çünkü evet, söylediği doğru. Taurus bize insanların davranışlarını takdir etmeyi öğretti. Bu yüzden kardeşlerim ve ben bizi dünyaya getirenleri hiçbir zaman ebeveyn olarak görmedik. Her zaman sevginin görevlerden değil, eylemlerden doğduğunu düşündüm. Çocuklar onları dünyaya getirerek değil, yetiştirerek sevilir. Ve Taurus bize babamızdan daha fazla sevgi aktararak, bizimle ilgilenen diğer insanlara nasıl davranmamız gerektiğini öğretti.

"Teşekkür ederim, Müller." Yanından geçip ona iyi günler diliyorum, kutuyu tamamen görmezden geliyorum. Onu yakmakla ben ilgilenirim.

Kesinlikle!

Maserati ile kaleden ayrılıyorum. Bugün müzik dinlemek bile istemiyorum. Gürültü yapan ve diğer tüm sesleri bastıran çok fazla düşünce var. Yol sessiz akıyor ve beni yıllardır kafamı bombardımana tutan o düşüncelere konsantre olmaya zorluyor.

Hepsi aynı anda geri geldi: zorba ve saldırgan.

Crystal'ın başına gelenlerden sonra hayatıma devam etmek kolay olmadı. Uzun bir süre benim de onun gibi bir cezaya çarptırıldığımı düşündüm. Kendimi şanslı bir adam olarak görüyorum, hiçbir şeyden yoksun kalmadım, her zaman istediğim her şeye sahip oldum: zenginlik, kadınlar ve büyük bir aile. Ailemin sevgisinin eksik olduğu zamanlarda bile

Her şeyi dengeleyen kardeşlerimdi. İş konusunda tutkuluyum. Futbol takımını yönetmek, T-Leclerc Motors ahırını yönetmekle birlikte yapmayı en çok sevdiğim şeylerden biri. Küçük kardeşlerime elimden geldiğince bakmayı seviyorum, bu yüzden kalede kalıyorum ve yaşıyorum. Onları asla terk edemem. Ancak dokuz uzun yıl boyunca bana eşlik eden lüks, yüksek ve sosyal hayata rağmen, ben de Crystal gibi bir hapishanede yaşadım, en kötüsü de hafızasıydı.

Beni aşktan uzak tutan hücre oydu.

Holding Binası'nın bulunduğu sokağa ulaştım. Arabadan indiğimde anahtarları Jim'e atıyorum.

"Bugün arabada disko yok mu, Bay Aries?"

"Bugün biraz sinirliyim.

"O zaman ağzımı mühürleyeceğim!" dudaklarını mühürleme hareketi yapıyor, lanetli olanın dudaklarını mühürleme takıntımın anısıyla midemde bir yumru uyandırıyor.

"İyi iş, Jim!"

"Size iyi çalışmalar!"

Döner kapıyı iterek açıyorum ve güneş gözlüklerimi gömleğimin yakasına asıyorum.

Birkaç personelle selamlaşıyorum ve hızlı adımlarla resepsiyona doğru ilerliyorum. Cebimdeki telefon titriyor ve elime alıp Margot'dan gelen önemsiz mesajları okuyorum. Gözlerim ekrana sabitlenmiş bir şekilde yürürken kazara birine çarpıyorum, telefonum ve iPad'im yere düşüyor.

"Affedersiniz!", bir kız sesi duyuyorum.

"Kahretsin!", onu almak için eğildim, ama unutkan olanın elleri önce uzandı. O benim tabletimi aldı, ben de akıllı telefonumu.

"Gerçekten üzgünüm, seni görmedim...".

Kafamı kaldırdım ve taş kesildim.

"Crystal".

"Koç".

Dengemi kaybediyorum ve parmaklarım yere düşüyor. Üzerimden bir tren geçiyor, beni acımasızca sıkıştırıyor, hareket etmemi engelliyor.

Gerçekten de

o. Yüce

Tanrım!

Yutkunuyorum ve bakışları altında giderek ezildiğimi hissediyorum. Kristal gözleri parıldıyor, dolgun dudakları ayrılmış gibi. Belirgin bir şekilde iç çekiyor, siyah atletinin gizlediği biçimli göğsü kabarıyor.

Boynundaki kolyemi gördüğümde gözlerimi kocaman açıyorum. Onu saklamam utanç verici.

Uzun saçlarını bir kulağının arkasına sıkıştırıyor, başını dikkat çekici bir şekilde sallıyor, güvende ve sağlam, hala sağlam ve onu ezen trenin kurbanı değil.

Parçalanan sadece benim. Her zamanki gibi!

iPad'imi tutmaya devam ederek yavaşça ayağa kalkıyor. Vücudunu inceliyorum: biçimli göğüsleri, düz karnı, yüksek belli, yırtık pırtık, kısa bir kot pantolonun etrafındaki kemer. Ve sonra ince, sıkı kalçaları.

Bir an için gözlerimi kapattım.

Çıkarın onu gözümün önünden. Çıkarın onu gözümün önünden. Çıkarın onu gözümün önünden.

Nefes alıyorum ve veriyorum. Ve kendimi yukarı çekiyorum.

"Umarım mahvolmamıştır," diye bana hitap etme cüretini gösteriyor. Bana tableti uzatıyor, ben de zorla elinden alıyorum.

Ona duyduğum nefretle kıyaslanamayacak kadar kötü bakışlarımdan etkilenerek geri çekiliyor. Alkolle kendime zarar vermek istediğim onca zamanla kıyaslanamaz bile, çünkü o yıkım işine başlamıştı ve ben de bitirmek istiyordum.

Bakışlarını indiriyor, sanki karşımda durmaktan utanıyormuş gibi gözle görülür bir şekilde suçlu.

Gerçekten de böyle hissediyor olmalı. En azından beni iğrendirdiğinin farkında olduğunu gördüğüme sevindim.

"Cep telefonu iyi mi?" diye soruyor. Bir göz attım ve ekran kırık değildi.

Size şunu söylemek isterim ki, benim o kadar çok parçamı kırdınız ki, yüz bin gün hapis yatsam bile onları bir araya getiremem.

Ama taş kesildim ve içinde tiksinti, öfke,... Tanrım, bilmiyorum... olmayan tek bir kelime bile söyleyemiyorum.

Çek şunu önünden.

Sanki bir şey bekliyormuş gibi bana bakıp duruyor. Onu özgürlüğüne kavuşturacağımı mı sanıyor? Bildiğim kadarıyla, onu

bir süre hücresinin anahtarlarını verdi. Orada kalabilirdi ve benim için hiçbir şey fark etmezdi. Aslında, daha iyi olurdu. Kesinlikle daha iyi!

Sanki ne kadar büyüdüğünü iyice görmek istiyormuşum gibi gözlerim onun bacaklarında geziniyor.

O da aynısını yapıyor, göğsünü dans dikkat çekici bir iç çekmeye devam ediyor.

"İyi görünüyorsun," diye utangaç bir gülümseme bırakıyor. Tanrım!

Ona ne söylemem gerekiyor? Benim de onu her zamanki gibi iyi ve fiziksel olarak güzel bulduğumu mu?

Makyajsız, kirpikleri koyu ve uzun, dudakları doğal rengine, yüzü eskisine göre biraz daha ince ama fiziği çok ateşli.

Gözlerimi ovuşturuyorum ve kendime hemen tepki vermem gerektiğini yoksa çok şaşırdığımı, şok olduğumu düşüneceğini söylüyorum, her zaman üzerimde fiziksel bir etkisi oluyor, midemi yumrukluyor, beni gözlerimle yemeye zorluyor, kendimi bir pislik gibi hissetmeme neden oluyor.

Siktir git!

Crystal çantasını yerden alırken ben de güvenlik görevlilerinden birine dönüp yaklaşmasını işaret ediyorum.

"Tekrar özür dilerim," diyor ama onu duymazdan geliyorum. Bu sırada görevli bize katılıyor ve ben ona odaklanıyorum.

"Söyle, Bay Leclerc".

"Genç bayana saraydan çıkana kadar eşlik edin, kişisel bilgilerini alın ve bir daha buraya adım atmamasını sağlayın."

"Hemen halledeceğim efendim!"

"Gerek yok, ben de tam gidiyordum" diye karşılık veriyor, telaşla bana bakarak. Kolundan tutuluyor ama sesini çıkarmıyor. "Gerek yok, kendi başıma çıkabilirim. Çek ellerini üzerimden!"

Onu geçiyorum ve arkama bakmadan yoluma devam ediyorum.

Asansöre binmiyorum, dört lanet katı durmadan yürüyorum, gerginliği azaltmaya çalışıyorum, öfkenin yatışmasına izin veriyorum ve önüme çıkan her şeyi tekmelemiyorum.

Taurus'un ofisinin bulunduğu en üst kata çıkıyorum ve izin almadan, sekreterin sözlü girişimleriyle engellenerek kapıyı açıyorum ve arkamdan sertçe çarparak içeri giriyorum.

"Crystal'ın burada ne işi vardı?"

Venüs masada oturmuş bazı belgeleri okuyor, kardeşim de aynı şeyi sandalyesinden yapıyor, sonra sakince kalkıp masanın etrafında dolaşıyor.

"Bizi yalnız bırakabilir misin, Venüs?"

"Tabii ki!" Baldızım masadan kayarak eşyalarını topluyor.

Yanımdan geçerken durup sert yüzümü okşuyor.

Gülümsüyor ve tek kelime etmeden yanımdan geçiyor. Bu dokunuş beni nispeten sakinleştiriyor. Bu rahatlama hissi çok kısa sürüyor, çünkü eşyalarımı yerleştirir yerleştirmede ellerimi kalçalarımın altına koyup kardeşime bakıyorum.

"Mülklerimizden birinde yaşamasına izin veriyorsun; onun için bir fon açıp içini parayla dolduruyorsun; ve şimdi de buraya gelmesine izin veriyorsun! Bence sende baba sendromu var."

'Baba sendromu diye bir şey yoktur'.

"Var, çünkü artık bundan aşırı derecede etkilendiğiniz tespit edildi.

Şimdi bana onun neden burada olduğunu açıklayın!"

"Sakin olur ve bana cevap verme şansı tanırırsanız, benimle buluşmasına izin vermediğimi bilirsiniz."

Anlamıyorum. O zaman sarayda ne işi vardı?! Oturuyorum, dizlerim gerginlikten titriyor. Ellerimi birbirine sürtüp Taurus'un beni aydınlatmasını bekliyorum.

"Kendi geldi. Resepsiyonda durdu ve beni sordu. Kişisel bilgilerini verdi ve bana telefonu uzatıp Crystal Colin'in beni görmek istediğini söylediğinde, ona bir toplantıda olduğumun söylenmesini emrettim" .

"Nasıl oldu da onu bırakmak istemedin? Sendromunuzdan dolayı ona bir iş verdiğinizizi ya da barda eve hoş geldin partisi düzenlediğinizi düşünmüştüm".

"Onunla tanışmadan önce seninle bu konu hakkında konuşmak istedim. Seni arayıp nerede olduğunu soracaktım, böylece onunla karşılaşmayacağından emin olacaktım."

"Ve onun yerine onu gördüm. Bu bir patlama ile karşılaşmaydı! Neredeyse kendini üzerime atacaktı!"

"Ne demek istiyorsun?" diye kızgın bir şekilde sorar.

'Öyle değil... bir kazaydı'.

Bir süre sessiz kalıyoruz. Konunun ilgisini çektiğini fark ediyorum ama sormaya korkuyor çünkü Crystal söz konusu olduğunda tepkilerimin her zaman aşırı ve öngörülemez olduğunu biliyor.

"Konuştunuz mu?" diye sordu sonunda.

"Sohbet etmeye çalıştı, ona tek kelime etmedim. Güvenlik görevlisini çağırdım ve onu dışarı attırdım".

Başıyla onaylamayarak reddediyor.

"Sana nasıl göründü?"

Soru beni olumsuz yönde şaşırtıyor. Sandalyemde rahatsız bir şekilde kıpırdanıyorum, ama içimde açılmak ve gerçeği söylemek için güçlü bir istek var. Kardeşim beni anlayacak ve yargılamayacaktır, lanet kurallarına bir ara verebilirim.

"Ne anlamda?" diye sordum.

"Fiziksel olarak... iyi miydi? Onu bitkin buldunuz mu?"

"Hayır.

"E?"

"Yüzü biraz daha ince, daha çok... bir kadına benziyor!".

"Mmh!"

Bir an için birbirimize bakıyoruz, o her zaman düşüncelerimle mükemmel bir bağlantı içinde, ben ise hissettiklerimi saklamaya çalışıyorum.

'O her zaman çok güzeldi,' diye yorum yapıyor.

'Şimdi daha güzel'.

Gözlerini kısarak beni inceliyor. Ne yapmam gerekiyor? Ona ne söylemeliyim?

"Daha güzel, ha?"

"Acımasızca becerdiklerinizden biri olması anlamında. Tek gecelik ilişkilerden biri. Bir fahişe! Anladın mı?"

"Konsepti kavradım.

"Hayır, bir boktan anlamıyorsun Boğa!", ona saldırıyorum ve ayağa kalkıyorum.

"Biliyorum Koç," diye ısrar ediyor, ellerini omuzlarıma koyarak. "Kristal bölümü yeniden açılmayacak. Şimdi Margot'ya konsantre ol ve onu unut."

Lanet olsun! O kadın iki gündür beni arıyor.

Gerginliğimi saklamadan homurdanıyorum.

"Margot'yla olan bu ilişkiyi bir an önce bitirmeliyim, zaten bıktım usandım. Artık dayanamıyorum."

"Senden yapmanı istediğim şey sana ağır gelmeye başlarsa, her şeyi bırak. Yatı al ve tatile çık. Rahatla! Bir süreliğine Paris'ten ayrıl ve kendini düşün. Adamıza git ve sadece istediğin zaman geri dön. Burada her şeyle ben ilgileneceğim.

Patronla pazarlık yapıyorum, bu sefer kaçmamaya niyetliyim.

"Hayır, Taurus. Eğer onu istemiyorsam, hayatımın bir parçası olmasına izin vermeyeceğim!"

"Eğer istemiyorsan, yani."

"İstemiyorum!" diye bağırdım.

"O zaman sorun yok. Onu uzak tutacağız."

Bu sabah hayatımda bir başka aşağılanmaya daha katlanmak zorunda kaldım. Yeni yolumda ilk kez. Düşünmek ve neler olduğunu anlamak için zamanım yoktu. Güvenlik görevlisi hiçbir incelik göstermeden beni sürükleyerek dışarı çıkardı ve evraklarımı istemeye devam etti. Beni sürgülü kapıdan ittiğinde kendimizi sokakta bulduk ve kimliğimi vermenin bir faydası yoktu çünkü genç bir adam parmağıyla beni işaret etti ve beni tanıdı: *Kristal Colin, Kristal Katil*, dedi.

Bir saniyeden kısa bir süre içinde kaldırımdan geçmekte olan bir kadın durup bana baktı ve bir diğeri de çocuğunu korumak istercesine onu benden uzaklaştırdı.

Bu beni her şeyden daha çok incitti.

Hâlâ uzak durulması gereken tehlikeli bir katil olarak görüldüğümü bilmek beni derinden yalnız hissettiriyordu.

Kanunsuzun benimle kalmak için bir nedeni kalmamıştı ve artık sarayın etrafında görünmememi emretti.

Arkamı döndüm ve başımı eğerek oradan ayrıldım.

Ve şimdi evdeyim. Kanepemde uzanıyorum, yemek masanın üzerinde soğumaya bırakılmış. Üzerimde kir, utanç ve mahcubiyet hissi.

Koç bana baktığını fark ettiğinde bana böyle hissettirdi.

Bana sanki iğrenç bir varlıkmışım gibi baktı. Dudakları tiksinti dolu bir yüz ifadesiyle kıvrılmıştı, gözlerinden öfke fışkırıyordu. Sessizliği, sadece aptalca şeyler söyleyen benden daha yüksek sesle konuşuyordu. Eşyalarını düşürdüğüm için değil, başka bir şey için özür dilemeliydim.

Onu tekrar görmek hayatımın kasetini geri sarmak ve aniden geçmişe dönmek gibiydi. Ancak aynı zamanda kendimi yeni, farklı bir insan gibi hissettim; büyüleyici bir adamla karşılaşp şimşekleri üzerine çekenlerden biri gibi.

Bir şimşek gibi bir şey hissettim ama aynı zamanda tüm duyguları yüzeye çıkaran bir kasırğa gibi.

Orada, karşımdaydı ve ona mantıklı bir şey söyleyecek cesaretim yoktu.

Onu hayal etmekten başka bir şey yapmadığım, onu zihnimde birkaç kırıksıklıkla, tavırları daha olgun, sesi daha yoğun olarak çizdiğim dokuz uzun yıldan sonra oradaydı, benimleydi.

Oradaydı ama artık benimle bağlantısı yoktu.

Koç burcu geçmişin Kristal'inden tamamen kopmuştu. Gözlerinde, ilk tanıştığımız andan beri bana her zaman aktardığı sevgi yoktu artık. Bakışlarında artık aynada yansıdığım zamanki gibi değildim.

Tek gördüğüm öfke ve aşağılamaydı.

Bu yıllar boyunca en ufak bir acı hissetmişse, bu tamamen benim hatam ve bunu telafî etmek için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Burnumu çekiyorum, dudaklarıma bir parıltının ulaştığını fark ediyorum. Ses çıkararak ağlamayalı, ıstırabımı dışa vurmayalı yıllar olmuştu. Nolan ağlamamanın yanlış olduğunu, bunun daha çok acı verdiğini ve bazen vücudun kendini sıfırlamak, hissettiklerini haykırmak ve kendini özgürleştirmek için duyguları dışarı atması gerektiğini söylüyor

Her zaman hapishanede gözyaşlarının bir zayıflık olduğunu ve kendini temizleme ilkesinin benim gibi kirli insanlar için geçerli olmadığını, beni dinleyecek kimse olmadığı için bağırmanın hiçbir işe yaramayacağını düşündüm.

Kendime bir can almaya izin verdiğimden beri bir insan olarak daha az değerli hep biliyordum.

Ve her zaman, cezamı çektikten sonra bile, benim için asla kefarete olmayacağına inandım.

Bir gün Tanrı'nın huzuruna çıktığımda bana bir yol gösterecek, parmağını karanlık tarafa doğru uzatacak ve bana Cennet'te yer olmadığını söyleyecek, çünkü ben karanlığın çocuğuyum.

O zaman bile başımı öne eğip gideceğim.

Kapı zilinin sesi beni sarsıyor. Burnumu çekiyorum ve gözyaşlarımı siliyorum. Saatin kaç olduğunu görmek için bir an cep telefonumu açıyorum ve saat 21:28'i gösteriyor.

Yalınayak kapıya doğru yürüyorum, Nolan'ı göreceğim ve bana kendimi nasıl seveceğimi öğretebilecek tek kişi olan onunla konuşabileceğim düşüncesiyle rahatlıyorum.

Kolu tutup çekiyorum, açılıyor.

Ama diğer tarafta beklediğim kişi yoktu.

Sersemlemiş bir halde elimle topuzu tutuyorum.

Tüm gücüm ve duygularım o noktada birleşiyor, eklemlerin çekildiği ve tırnakların çeliği çizdiği yerde.

Önümde, göğsünde bir kolyeyi andıran altın aplikeleri olan bej renkli, dar ve kısa kollu bir elbise içinde Chantal Leclerc duruyor.

Gözlerime sabitlenmiş, hareketsiz duruyor. Louis Vuitton'u parmaklarının arasında gergin bir şekilde tutuyor. Vücudunun ağırlığı bir ayağından diğerine kayıyor.

Saçları her zamankinden daha kıvılcık, dudakları uyumlu ve gözleri mükemmel makyajlı.

Nefesimi tutamadan tam olarak onun parlak ve heyecanlı koyu renk gözlerine odaklanıyorum.

Çok şaşırdım ve sizi burada gördüğüme sevindim mi yoksa kızdım mı bilemiyorum.

Chantal elini göğsüne koyarak heyecanla nefes alıp vermeye başlıyor. Yüzü aniden seğiriyor ve tenime bir ürperti, içten bir duygu gibi çarpan gürültülü bir çılgılık patlatıyor.

Kendini üzerime atıyor ve kollarını etrafıma doluyor, bedenime yapışıyor ve bana sıkıca sarılıyor.

"Çok üzgünüm Crystal. Ne kadar üzgün olduğumu anlayamazsın!"

Omzuma doğru hamle yapıyor ama ben tepki vermiyorum. Bakışlarım sahanlığın koridorunda sabit kalıyor, elim sanki ezmek istiyormuşum gibi kapıyı kavramaya devam ediyor ve diğeri bir yumruğu sıkarak hareketsiz kalıyor.

"Seni çok özledim!"

Onun fiziksel temasını hissetmek bana hiç düşünmediğim bir şeyi hissettiriyor. Karşılık vermeliydim, sevgisini hoş karşılamalıydim, ama yine de

Bir parçam, hapishanede doğup büyüyen parçam, her şeye üstün geliyor ve kanımı, anılarımı, içgüdülerimi donduruyor.

İçgüdüsel olarak kucaklaşmaya karşılık verirdim, ama akıl, beni hapishanedeki gecelerde uyanık tutan akıl, bana bir ziyaretçi, bir mektup, bir işaret olup olmadığını sorduğum tüm zamanları hatırlatıyor. Bir şeyler.

Ve hiçbir şey gelmedi.

Elimi kulptan çekiyorum ve kollarını boynumdan fiziksel olarak çekerek onu nazikçe hareket ettiriyorum.

Ağlamaya devam eder, kırmızı sırlı parmaklarıyla gözyaşlarını siler, sonra kendini toparlamaya başlar.

"Özür dilerim, içeri girmek için sizden izin bile istemedim."

"Chantal Leclerc ne zamandan beri izin istiyor?" diye soruyorum soğuk bir şekilde, sahip olduğumu düşünmediğim bir ses tonuyla.

Kapıyı kapatmak için yanından geçiyorum ve ona bakmadan konuşmaya devam ediyorum:

"Sanırım bu sabahki olayı duymuşsunuzdur."

"Evet, ama bu yüzden burada değilim."

"O zaman neden buradasın?"

"Senin için."

Kaç kez bana bu cevabı vermesini diledim. O, annem ya da Aries olsun.

Ağlamayı kesti ve bana garip garip bakmaya başladı.

Ne bekliyordu ki, ona sarılacağımı ve benim de onu özlediğimi söyleyeceğimi mi?

Beni tepeden tırnağa inceliyor, sanki benim de kendisi gibi bir kadın olduğumu fark etmiş gibi. Hapishanedeki zamanımın bittiğini mi düşünüyordu?

"İçecek bir şey ister misiniz?"

"Bir bardak su lütfen."

"Güzel, çünkü sahip olduğum tek şey bu!" diye kabaca karşılık veriyorum.

Chantal pahalı el çantasını kanepenin önündeki sehpanın üzerine koyuyor ve oturmaya gidiyor. Oturuşu ve hareketleri bana Claudie'yi hatırlatıyor, bunun onu inciteceğini söylüyor.

"Gittikçe annene daha çok benziyorsun." İşte, ona söyledim!

"Lütfen beni o kadınla kıyaslama!"

Buzdolabını açıp bir şişe su alıyorum. Dolaptan iki bardak alıp dolduruyorum. Oturma alanına doğru yürüyorum ve bir tanesini ona uzatıyorum,

Benimkini çabucak içiyorum ve sonra gidip yemeğimin durduğu cam masaya vuruyorum.

Çok fazla koku yaymaya başlamadan önce tabağı topluyorum ve gidip her şeyi çöp kutusuna atıyorum.

"Crystal!" Bana nadiren duyduğum bir ses tonuyla sesleniyor: nazik, özenli ve tatlı.

"Evet?", dikkatimi ona çeviriyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Sofistike bir hareketle elini kanepeye vuruyor.

"Lütfen oturun."

Elimde olmadan biraz homurdanıyorum ve onunla birlikte gidiyorum ama ondan uzakta oturuyorum.

Bacaklarımı açtım ve dirseklerimi dizlerime dayadım, kendimi ondan çok farklı, çok kaba, çok sıkıcı, onun ısıltılı dünyasından çok uzak hissediyorum.

"Sanırım sana bir sürü açıklama borçluyum."

"Merak etme Chantal, bana hiçbir şey borçlu değilsin."

"Evet, biliyorum!"

"Hayır!", sesimi yükseltiyorum. "Olman gerektiği gibi davrandın. Belli ki aramızdaki şey gerçek bir dostluk değildi, çünkü bana karşı azıcık bile iyi hissetseydin, er ya da geç, dokuz lanet yıl içinde beni görmeye gelir, bana bir mesaj gönderir ve yanımda olurdun."

Chantal başını eğip endişeyle iç geçiriyor.

"Ailem tarafından seni ziyaret etmem yasaklandı. Koç yıkılmıştı ve..."

"Onun hakkında konuşmak istemiyorum!" diye bağıriyorum.

"Ailem bir skandalla sarsıldı. Bize çok yakındınız, sonuç olarak tüm dünyadaki gazeteler ve televizyonlar bu konu hakkında konuşmaktan başka bir şey yapmadı. Hayatımızın geri kalanında sizinle birlikte anılmayı göze alamazdık. Aralarına mesafe koymaya karar verdiler ve ben de uyum sağlamak zorunda kaldım".

"Peki ya on sekizinci doğum gününden sonra? Her zaman bir şoförün vardı, ondan seni en iyi arkadaşına götürmesini istemek çok zordu, sadece bilmek için...", sesim kırıldı ve duygularım beni ele geçirdi, "onun iyi olup olmadığını, sana ihtiyacı olup olmadığını bilmek için." Gözyaşlarımı saklamaya çalışarak yüzümü kapatıyorum. Hissediyorum ki

Chantal yine duygusallaşıyor ama benim aksime o duygularını göstermekten korkmuyor.

"Artık gelmiyorum çünkü utanıyordum, Crystal". Ona bakıyorum ve artık kendimi onun gözlerinde yansıtmakta sorun yaşamıyorum. "Benim hakkımda ne düşündüğünü bilmiyordum. Kızgın ve hayal kırıklığına uğramış olduğunu hayal ettim. Beni seni terk etmekle suçlayacağından emindim. Ve sana gelip gözlerinin içine bakarak hayatımın harika olduğunu, hiçbir şeyi kaçırmadığımı ve sen orada kalırken her şeyin yolunda gittiğini söylediğim için çok utandım. Çok özür dilerim, beni affedebilecek misin?"

"Özgürlüğünüzü asla kıskanmazdım. Sadece yalnız olmadığımı bilmek istedim."

Bu son kelimeyle birlikte histerik bir ağlama krizine girer, titremeye ve çaresizce hıçkırmaya başlar.

Homurdanarak ona biraz daha su doldurmak için ayağa kalktım ve bardağı ona uzattım.

"Chantal, beni dinle...", yerime dönüyorum. Gözlerini gözlerime dikti, makyajı yanaklarına akmıştı ama bunu ona söylemek onu daha da ağlatacaktı. "Aileni ve etrafında dönenleri biliyorum ve benimle birlikte olma şansın olmadığını anlıyorum. Bunu kabul ettim, tıpkı kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa özrünü kabul edeceğim gibi, ama ben eskiden olduğum kişi değilim, bu yüzden Crystal'dan özür dilediğini sanıyorsan boşa nefes tüketiyorsun, çünkü o versiyon artık yok. Bunu anlamak zorundasın."

"Bu, yeni Kristal'i telafi etmeye çalışacağım anlamına gelecek."

Ona gülümsüyorum ama yüz ifadem pek doğal ve içten değil. Bunu sadece o sakinleştiği ve hıçkırmayı bıraktığı için yapıyorum.

"Koç seni saraydan kovduğu için üzgünüm."

Onun hakkında konuşmak istemediğimi zaten söylemiştim. Adını duymak bile beni tedirgin ediyor, göğsümü ve yanımı onun sembolüyle yakıyor. Yine de bundan kaçınılamayacağını, bağların kopmuş olsa da sadece o burada olduğu için var olmaya devam ettiğini fark ediyorum.

"Bu kadar aptal olmamalıydım. Oraya gitmekle hata ettim."

"Orada çalışıyor, belki de bunu beklemiyordunuz".

"Hayır. Bunu gerçekten düşünmemiştim." Ayaklarımızın altındaki parke zemine bakıyorum. Onunki açık bej rugandan çok şık ayakkabılar giyiyor, benimkiler çıplak ve bakımsız, tırnaklarında oje yok.

"Palais Leclerc'e neden gittiğinizi sorabilir miyim?"

"Taurus'la buluşup bana bu tek odalı daireyi verdiği ve bu yıllar boyunca bana en iyi avukatları sağladığı için teşekkür etmek istedim. Hepsi bu kadar."

"Taurus çok meşgul bir adam.

"Aslında bir toplantıdaydı".

"Senin için ona teşekkür edebilirim," diye gülümsüyor.

"TAMAM.

"Aslında, bu konuda..."

El çantasını açıyor ve kapalı bir zarf çıkarıyor. Bana uzatıyor ve zarfı aldığımda göndereni okumak için ters çeviriyorum. Üzerinde tanınmış bir Paris bankasının mührü var. Şaşıracak ona bakıyorum ve bir açıklama yapmasını istiyorum.

"Biliyorsun, iş konusunda her zaman yetenekli olmuştumdur. Dokuz yıl önce bu tür şeylere yabancı değildim, bu yüzden Taurus'tan senin için bir fon oluşturmasını istedim, böylece hapisten çıktığında, ipin ucunda olmayacaktın ve başlamak için küçük bir miktarın olacaktı."

"Ne? Bir fon mu? "

'Evet, ama aşırı değil, küçük bir miktar'.

"Ne kadar?" diye soruyorum telaşla. Chantal için 'küçük bir meblağ', sıradan ölümlüler arasında bundan daha fazlasına karşılık gelir.

"Taurus bize yüz bin avro ödedi.

"Ha?" diye ciyakladım. "Ama bu küçük değil!"

"Crystal!" diye kolumu okşadı. "Kardeşim hayatının her saniyesinde bundan çok daha yüksek rakamlar kazanıyor. Biz konuşurken muhtemelen birkaç milyon kazanmıştır bile."

"Aman Tanrım. Onları kabul edemem!"

"Tabii ki yapabilirsin! Ayrıca, bu sadece yüz bin değil."

"Ah?"

"Aries bu miktarın yatırılmasıyla ilgilendi. O çok iyi, şirketlerimiz için adeta bir mücevher. Çocukluğundan piyasayı takip ediyor ve parayı nasıl daha fazla paraya dönüştüreceğini biliyor. O yüz bin avroyu dört yüz bin kusura avroya çevirdi ve şu anda fonunuzda neredeyse beş yüz bin avro var".

Şaşkına döndüm!

Bitmek bilmeyen bir süre boyunca ağzım açık kalıyor. Bana gülümsüyor ve parmaklarını çenemin altına getirmek için uzatıyor ve böylece dudaklarımı sıkıyor.

"Bunu benim için Aries mi yaptı?"

"Bildiğini sanmıyorum. Aksine sizi boş bir dipale bıraktı. Sadece bir paketle uğraştı, sizin olduğundan habersizdi."

"Gerçekten, Chantal, onları kabul edemem!"

"Onlar senin, ne istersen yap! Taurus sana hep orada olacağını söylediler, hiç gelmese bile. Bu onun seni düşündüğünü bilmenin bir yolu, bu diğeriyle birlikte..." diyerek stüdyoyu işaret ediyor.

"En azından yatırdığım miktarı iade edebilir miyim?"

"Ve sadece tahakkuk eden faiz mi kalsın?"

"Evet, bu beni daha iyi hissettirirdi."

'Onunla bu konuyu konuşabilirim ama garanti ederim ki onları geri almayı asla kabul etmeyecektir. Bunun yerine onları önemseyeniz bir şey için kullanın. İsterseniz onları Vakfımıza bağışlayabilirsiniz."

Aklıma hemen hapisane duşları geldi. Ortam yaşanmaz haldeydi, onları hapisaneye bağışlayabilir ve tuvaletleri tamir etmelerini sağlayabilirdim.

"Evet, böyle bir şey düşüneceğim."

"Çok güzel bir kadın oldun Crystal ve eminim ki sen de çok güzel bir insansın."

"Beni iyi tanısaydınız böyle söylemezsiniz."

"Seni tanıyorum!" diye acı acı gülümsüyor bana. "Ve bekleyeceğim."

"Ne için bekleyeceksin?"

"Gerçeği!" Ayağa kalkıyor ve beni orada, kanepede, sözlerini deşifre ederken bırakıyor. Topuklu ayakkabıları açık gri parke zeminde tıkırdıyor ve stüdyo dairenin etrafına göz gezdiriyor.

"Vay be! Mezun mu oldun?" Duvara asılı parşömenime dikkatle bakıyor. Ona doğru uzanıyorum, ellerim arkamda, sanki ona yakın olmaktan rahatsızmışım gibi. Aslında öyleyim, çünkü gerçekmiş gibi hissetmiyorum. Her zaman ondan nefret edeceğimi ve onu bir daha görürsem hayatımdan çıkaracağımı düşünmüştüm. Oysa o karşımda duruyor, bana gülümsüyor ve affımı kazandığına inanıyor.

Bunu ona gerçekten verdim mi bilmiyorum, bunun üzerine düşünmek bir sonraki adım olacak, ancak onun burada olması beni her zaman hatalı hissettirse de, sanki daha aşağı bir varlıkmışım gibi beni rahatsız etmiyor.

"Seni bir ara arayabilir miyim?" diye soruyor.

"Benim numaram her zaman aynıdır."

'Zaman içinde çok fazla cep telefonu değiştirdim, bu yüzden kaybettim'.

Beni geçip el çantasına uzanıyor ve içinden büyük akıllı telefonunu çıkartıyor. Bana uzattı, bağlantımı kaydetmeye hazırdı.

Adımı ve soyadımı yazıp ezberliyorum.

"Crystal Colin?" diye okuyor. "Kulağa çok resmi geliyor. Sadece Crystal yazacağım!"

"Her neyse!"

"Gitsem iyi olacak".

Onu kapıya kadar geçiriyorum ve çıkmadan önce bana sarılmak için geri geliyor.

Bu sefer kendimi kontrol edemeden ellerim hareket ediyor ve hafifçe sırtına dokunuyor.

"Kim olduğunu biliyorum".

Hayır, bilmiyor ama buna inanmasına izin veriyorum.

"İyi geceler, Chantal".

"İyi geceler Crystal."

Bir mesaj aldığımda uykuya dalmak üzereydim.

Numara bilinmiyor ama okudukça kim olduğunu anlıyorum.

Seni düşündüğümü söylemek için sana telefon ettiğim zamanları hatırlıyor musun? Sen bir tane daha aldırırdın ve ben tekrar aldırırdım. Ve oradan, sonsuz zil sesi. Ve en iyi mesajlarımızı gnlğmze kopyaladığımız zamanları? Cumartesi geceleri özeldi çünkü odamda kalıp sohbet etmekten ve gelecekle ilgili hayaller kurmaktan memnunduk. Biz, sadece ikimiz, dünyayı birlikte yediğimizi sanıyorduk. Ama her şeyden daha iyi hatırladığım şey, neden arkadaş olduğumuzdu. yleydik çünkü birbirimizi tamamlıyorduk. Bugün, sana karşı her zaman hissettiğim o sevgi hâlâ canlı. Bunca yıl onu içimde sakladım, böylece dağılmayacaktım, böylece kardeşime artık hayatımda olmamanın ne kadar zor olduğunu gstermeyecektim. Taraf seçmek zorundaydım ve ailemi, Aries'i ve sessizliği tercih ettim. Bu, sevgili Crystal, sana olan sevgimi asla değiştirmede ve her zaman değiştirecek. Umarım beni affeder ve bana bir şans daha verirsin.

Hiç beklemediğim ve bana muazzam bir zevk veren bu sözler karşısında donup kalıyorum. Her zaman ikinci bir şans verilmesi gerekenin ben olduğumu düşünmüşümdür, oysa bana soran Chantal'dır. Dudağımı ısırıyorum, vermek istediğim cevabı susturmaya çalışıyorum ve

sanki sırf beni incittiği için onu affetmemek için kendimi zorlamak istiyormuşum gibi.

Ama zamanın akıp gittiğini hissetmenin, yetişememenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve hayatımın daha fazla gününü bir kapıyı kapalı tutmaya çalışarak, tüm enerjimi onu engellemeye harcayarak ve insanları benden uzak tutarak harcamak istemiyorum.

Vazgeçiyorum, zayıf olduğunu düşündüğüm, her zaman reddedilmekten ve bir kenara atılmaktan korkan kişiyi korumayı bırakıyorum.

Chantal, kapalı tutmaya çalıştığım o kapının ardında beni bekliyor. Sadece geçmesine izin vermeye ya da kendim geçmeye karar vermeliyim.

Kararsız parmaklar klavyenin üzerinde zıplar ve sonunda yol verir. Kelimeler gecenin içinde fısıltılarla yankılanır ve cevabı bir mesajda yakalar.

Hayatına geri döneceğimi hiç iddia etmedim. Beni artık istemediğine ikna olmuştum. Ama eğer bir parçanın hala geçmişin Kristalini gördüğü doğruysa, o zaman onu bulmama yardım et. Kendimize ikinci bir şans verelim ve ne olduğumuzu birlikte hatırlamaya çalışalım.

Bugün nasıl bir kadın olduğunu merak ederek Instagram'da onu aradım ve hemen buldum. Tahmin ettiğim gibi, o da çok fazla takip ediliyor. Profilinde lüks içinde yaşayan, özel jetiyle seyahat eden, tekne tatilleri yapan ve tanınmış yüksek moda markalarına poz veren çok zengin bir kızın hayatı anlatılıyor. Çok güzel mankenlik pozları var, belki de öyledir de benim haberim yoktur. Biz küçükken annesi ona Dior çocuk koleksiyonu için bir fotoğraf çekimi yaptırmıştı. Chantal benim de çekimde yer almamı istedi, çünkü kendi deyimiyle bazı 'önemli fotoğrafları saklamak istiyordu, böylece bir gün onlara nostaljiyle bakabilecektik. Kendimi onunla birlikte hazırlamıştım. Kuaförler saçlarımızı şekillendirmiş ve makyajımızı hafifçe yapmıştı. Fotoğrafçı bize poz verdiğinde, Chantal'ın annesi Claudie beni setten çekti ve gitmemi istedi. Kendimi aşağılanmış hissettim ve bahçeye saklanıp yalnızlık içinde ağladım. Sonra korkunç bir günü unutulmaz kılmak için geldi.

"Kız kardeşime saygısızlık etmek istemem ama sen daha güzelsin. Fotoğrafçı seni kitaba almayarak büyük bir hata yaptı".

"Beni kovan annendi!".

"Kim? O kötü cadı mı? Ah, o sayılmaz! Sana birkaç atış yapmama ne dersin?"

Böylece, süper teknolojik cep telefonuyla fotoğraflarımı çekmeye başladı, ama korkunçtular çünkü gözlerim şişmişti ve gözyaşları yanaklarımdaki allığın üzerinde ince çizgiler oluşturmıştu.

Ama beni daha iyi hissettirdi. Beni gülümsetti. Hayatımda ne olursa olsun, onun her zaman bir melek gibi ansızın gelip her şeyi yoluna koyacağını düşündürdü.

Onu o zaman bir çocuğun sevebileceği gibi sevmiştim. Şimdi de bir kadının aşık olabileceği kadar seviyorum. Yine de buna hakkım olmadığını biliyorum.

Chantal'ın küçük bir adım attığını bilmesi için 'takip et' seçeneğine tıklıyorum. Profilinden çıktığımda ise öneriler arasında Koç burcu görünüyor.

Yapmayın. Yapmayın. Yapmayın.

Ama yapıyorum. Ne pahasına olursa olsun kendine zarar vermek isteyen aptal bir işpiyoncu gibi hissederek hesabına girdim. Paylaştığı son fotoğraf birkaç dakika önceydi. Ona bakmak ve başlığını okumak canımı o kadar acıtıyor ki telefon elimden kayıp yatağa düşüyor.

Bekleme moduna geçmesine izin verdim ve başka hiçbir şeye bakmadan kapattım.

Margot'yu o kadar sert beceriyorum ki onu ikiye ayıracağımdan korkuyorum. Ayağa kalkmaya çalışıyor, ama onu odamdaki masaya geri itiyorum, kalçalarına yapışıyorum ve bastırılmış tüm öfkeyi ona pompalamaya devam ediyorum.

Kıyafetlerinizi bile çıkarmadığınız o klasik şipşaklardan birini yaşıyoruz. Parmaklarımla tangasını yana doğru tutuyorum ve sikimi ıslak amına sokuyorum. Gömleğim hala üzerimde, pantolonum taşaklarımın altında, umutsuz bir boşalma dürtüsü var.

Vuruşlar güçlü ve sert, ritmik bir alkış gibi tenin diğer tene çarpışını hissedene kadar ona sonuna kadar nüfuz ediyorum. Bir şekilde dudaklarımı aramak için ayağa kalkmaya çalıştığında onu her zaman aşağı itiyorum ve sadece fiziksel bir ihtiyacım olduğu için onu beceriyorum.

"Tanrım, Aries!" diye kendini beğenmiş bir şekilde inliyor. "Beni katlediyorsun!"

"Kapa çeneni!"

"Neyin var senin? Kahretsin, bu çok iyi! İçinde lanet bir ateş var!"

"Aynen öyle!"

Açık konuşmak gerekirse, bir yangınım var. Yangın bu sabah, kendimi dokuz lanet yıl boyunca kalbimi ve ruhumu mahveden kadının karşısında bulduğumda başladı. Bütün gün boyunca midemde alevlerin hissettim, tıpkı sizi içten içe yıpratın lanet bir hastalığınız olduğunda olduğu gibi.

İşte Crystal budur: sizi kendinizden uzaklaştıran çirkin bir hastalık.

Hayatımı engellemesine izin vermeyeceğime karar verdim, bu yüzden ateşi söndürmek yerine, ateşin sürtük yüzünü karartana kadar öfkelenmesine izin verdim.

Ve şimdi Margot'yu yapıyorum, Crystal'ın yaşlı bir adam tarafından aynı şekilde alınırken ne kadar sürtük hissetmiş olabileceğini düşünüyorum.

Seni koca fahişe!

"Sana *fahiş*e diyebilir miyim?" diye inliyorum.

"Seni tahrik ediyor mu?"

"Beni tahrik ediyor!"

"Yap o zaman!"

Onu yukarı çekip göğsüme çarpıyorum, elbisesinin yakasını şiddetle indiriyorum ve meme uçlarını cımbızlıyorum. Sırt sırta, bana yapışık bir şekilde duruyor, içindeki penisim yılmadan sürünüyor. Bacağını kaldırıyorum ve topuğunu masanın üzerine koyuyor. Onu bu şekilde alıyorum, dudaklarım kulağına kirli kelimeler fısıldıyor, kesinlikle onun için olmayan ama söylediğim anda kendimi daha iyi hissettiren bir şey.

"Seni küçük bir orospu gibi becermeleri hoşuna gidiyor mu?" *Crystal?*

"Sadece beni becermenden hoşlanıyorum!"

"Hayır, seni sikmelerini istiyorsun, nokta. Bırak seni bir güzel siksinler, çünkü sürekli aç bir amın var!". *Değil mi, Crystal?*

"Koç, lütfen gelmeme izin ver!"

"Sert mi yoksa yumuşak mı boşalmak istersin?" *Hayır, sen vahşi bir seks kızısın Crystal. Öfkeli bir tutku istiyorsun.*

"Vahşi!"

"Hiç şüphem yoktu. Bana benim fahişem olduğunu söyle!" *Söyle, Crystal!*

"Hayır, sen yap!"

"Sen benim fahişemsin...". *Crystal!*

Onu masaya yatırdım ve bacaklarını açarak kendimi aralarına yerleştirdim. Kolaylıkla içine kayıyorum ve parmaklarımı kullanarak onu patlatıyorum, aynı anda kendi orgazmıma odaklanıyorum.

"Öp beni!" diye yalvarıyor.

Hayır Crystal, bir daha asla ağzına dokunmayacağım.

"Şşşt!" Klitorisini sertçe ovuyorum. "Sesini duymak istemiyorum. Sikimi içine al, bebeğim'.

Kaslarının penisimin etrafında kasıldığını hissediyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve onu önümde, Saray'da, eşyalarımı toplamak için diz çökerken görüyorum. Biçimli göğüsleri referans noktam oluyor. Dudakları açılıyor. Oradayım, resepsiyon alanındayım, etraftaki insanlar hareketsiz duruyor. Duraklıyorlar. Onu saçlarından, ensesinden tutuyorum ve başını şiddetle geriye yatırıyorum. Yaramazca gülümsüyor, deneyimli ve becerikli. Ağzını açıyor ve bana uzatıyor.

Margot'nun vücudunun içine ama Crystal'ın ağzını beceriyorum.

"Sen benim fahişem misin?" diyorum yüksek sesle.

Sen benim fahişem misin, Crystal? Zihnimde tekrar ediyorum.

"Evet, oh, siktir, Arieeeeees!"

Evet, Koç, ben senin fahişenim, diyor fantezimdeki Crystal.

Beni tutkuyla emerken kristal gözlerinin bana baktığını hayal ettiğimde boşalıyorum.

İşte benim kaltağım!

Ellerimi masanın üzerine, iyileşmekte olan Margot'un etrafına koyuyorum. Ona bakıyorum ve o olmadığını fark ediyorum.

Ki bu asla o değildir.

Sahip olduğum tüm kadınların sadece yüzler olduğunu, hiçbir iz bırakmayan geçici dişiler olduğunu.

"Kirli ve kaba seviyorsun".

"Ya sen?" diye nefes nefese kaldım.

"Takdir ettim!"

"Güzel, çünkü sonra seni böyle becereceğim!"

Dolu prezervatifi çıkarıp çöpe atıyorum.

Yarım saat sonra, Margot ve ben duştan çıktık. Onu ıslak saçları ve suyla ıslanmış sırtıyla görmek bana aptalca bir fikir verdi, ama birden fazla amaca hizmet eden bir fikir.

Arkasına geçip omzunu öptüm.

"Fotoğrafınızı çekebilir miyim?"

"Deli misin sen? Çıplağım.

"Sadece sırtını alacağım, lütfen. Çok seksisin!"

"Instagram'a koymak ister misin?"

"Bu muhteşem vücudun bana ait olduğunu herkesin bilmesini istiyorum! Seni etiketlemeyeceğim, biraz gizem yaratalım."

Margot muzipçe gülümsüyor, gözlerinde parlayan ışık bana istediği şeyin bu olduğunu söylüyor. Ne de olsa bugün onun gibi kızlar sadece bunu arzuluyor. Sanırım onu bir üst basamağa, planımın gerçekleşmesine daha da yaklaştırdım.

Sanki bir kameranın önünde poz vermek onun için doğal bir şeymiş gibi dönüyor ve kendini çalışılmış, şehvetli bir şekilde konumlandırıyor.

Çekimde sadece sırtını yakalıyorum, başı hafifçe yana eğilmiş, saçları küçük dalgalar halinde bir omzunun üzerinden kayıyor.

Arkadan bakıldığında daha da ilginç, özellikle de ben onu monte ederken. İlham vermeyen şey onun beyni.

"Bunu yayınlayabilir miyim?", ona gösterdim ve o da onayladı.

"Bunu sevdim. Hadi! Altına ne yazacağınızı merak ediyorum".

Hadi Koç, bir çentik daha at.

Fotoğrafi yalnızca bir hashtag kullanarak paylaşıyorum: **#mysexywoman**

Bu basit kelimeleri okuduğunda, onun üzerinde istediği etkiyi yaratıyor. Sanki ona gerçekten benim seksi kadını olduğunu söylemişim gibi boynuma atlıyor ve beni tutkuyla öpüyor.

Gerçek şu ki, bunu yaptım çünkü her neredeyse Crystal'ın bu fotoğrafı görmesini ve hayatımın devam ettiğini ve onunla durmadığımı anlamasını umuyorum.

Dayatılan partnerimle yaşadığım bu maskaralığın en sıkıcı yanlarından biri de gerçek bir ilişkideymiş gibi davranmak zorunda olmak. Bu yüzden Margot'u eve ben götürüyorum. Açık olmak gerekirse... onu yatağa götürüp sonra da odamdan atamam, ciddi niyetleri olan bir erkeğin yapacağı şeyleri yapmam gerekiyor, herkesin içinde elinizi tutan ve özel hayatında sizi saçlarınızdan tutup vahşice beceren erkeklerden birinin yapacağı şeyleri yapmam gerekiyor. Bu yüzden, nezaketimden onu eve götürüyorum ve iyi geceler öpücüğü vermeden önce arabada, motoru kapalı bir şekilde yirmi dakika boyunca sohbet etmeye katlanıyorum.

Ne hale geldim ben?!

"Yarın boş musun?" diye soruyorum, dudaklarımın arasına bir sigara koyarak. Hemen homurdandığını duyuyorum çünkü sigara içtiğimde saçlarının koktuğunu iddia ediyor. Gerçekten umurumda olmadığı için sigara içen elimi pencereden dışarı tutuyorum.

"Yarın azınlık hissedarlarla bir toplantım var. Bütün gün danışmanlarımla meşgul olacağım. Babam öldüğünden beri her şey bana geçti ve pek çok resmi durumda, özellikle de bir yönetim kurulu toplantısı olduğunda benim varlığım gerekiyor. Fi-TeX'in çoğunluğuna sahip olduğum için oraya gitmek zorundayım".

"Böylesine önemli bir şirketle ilgilenmek kolay olmasa gerek.

"Hayır, hiç de değil. Özellikle de iş yönetimi hakkında hiçbir şey bilmiyorsanız ve bu yolu kendiniz seçmediyseniz".

"Her zaman yapmak istediğin şeyi yapmalısın, Margot. Fi-TeX babana aitti, eğer sana ait olduğunu düşünmüyorsan her zaman iş arkadaşlarına rollerini devredebilir ve yapmak istediğin şeye odaklanabilirsin."

"Söylediğin şey harika." Beni okşuyor ve tatlı tatlı gülümsüyor. Ve ilk kez bir nebze olsun tereddüt etmeye başlıyorum. Ne zaman

Kirli oynarsınız, dikkate almamanız gereken şeyler vardır, aksi takdirde kaybetme riskiniz katlanarak artar. Örneğin bu, kendimi kandırmaya çalıştığım kişinin yerine koyduğum ve sırf onu bir amaç için kullandığım için kendimi bok gibi hissettiğim anlardan biri.

Yutkunuyorum ve elini öpüyorum, kendime bunu da çözeceğimi, asla bilmeyeceğini ve bir gün ona sadece onu aldattığımı söyleyeceğimi, böylece beni terk edeceğini söylüyorum.

"Gerçekten yapmak istediğin şey nedir, Margot?"

"Modayı seviyorum ve çocukluğumdan beri kıyafet, ayakkabı, çanta... bu gibi şeylerin modellerini tasarlamaktan başka bir şey yapmadım." Yüzündeki mahcubiyet onu yumuşatıyor. Kendisinden bahsederken, kendisine *fahişe* denmesine izin vererek sikilen kızıdan çok farklı.

Ona bu sözlerin kendisi için olmadığını söylemek isterdim ama bunu yapmak onu nihai amacımdan uzaklaştırırdı.

"Peki bunu neden yapmıyorsun?"

"Mesleğiniz kıyafet çizmek mi?"

"Evet!" Sanki basit bir şeymiş gibi omuz silkiyorum. "İstersen sana yardım edebilirim, finansman konusunda çok iyiyimdir. Bu tür şeylere adanmış fon olup olmadığına bakabilirim. Kadın girişimciliği üzerine birkaç tane var. Eğer yardıma ihtiyacınız olursa, araştırırım."

"Bunu gerçekten yapar mısın?"

"Tabii ki! Elbette her şey aklınızdaki projenin türüne bağlı. Büyük bir şey istiyorsanız, çok paraya ihtiyacınız var ve fonlar genellikle kurulması kolay start-up'lara veriliyor.

"Aslında bir şeyin doğru yapılmasını istiyorum, zaten yapılmış olan bir şeyin...".

"Var olan!", tamamlandı. "Ya zaten kurulmuş bir moda evini satın alırsam?"

"Belki yatırımcıya ihtiyacı olan bir tane bulabilirim...".

"...birkaç hisse alın ve yavaş yavaş tamamını ele geçirin.

"Elbette!" diyor coşkuyla.

Ona gerçekten yardım ettiğime inanamıyorum.

"Bunu hiç düşünmemiştim, Aries. İlginç bir fikir. Ancak satın alma teklifinde bulunmak için uygun miktarda param olup olmadığını bilmiyorum."

Bingo!

È ve benim

An, Yapmalıyım. arama

değil olmak

İlgileniyorum, ama proaktif, şimdiye kadar

yaptığım gibi.

Sigaramdan bir nefes çekiyorum ve dumanı pencereden dışarı atıyorum.

Çok yüzeysel bir şekilde "Hisselerinizi satın," diyorum.

"değerliler, kim hepsini satın alabilir ki?"

"Hisseleri öylece satma niyetinde olduğunuzu açıklayamazsınız. Sizinki kadar büyük bir hissenin dağılmasının kurumsal bir krize ve dolayısıyla hisselerinin değerinin düşmesine yol açacağını düşünecek olan hissedarlarınızın yatırım yapmamasına neden olursunuz."

"Aman Tanrım, böyle konuştuğunda beni tahrik ediyorsun."

"Delirdin mi sen?" diye güldüm ve sigaramı kül tablasında söndürüp tekrar kapattım. "Sadece diyorum ki, eğer böyle bir karar verecekseniz, bunu dikkatlice düşünmelisiniz ve niyetinizi kesinlikle açıklamamalısınız, aksi takdirde hissedarlarınız satacak, hisselerin değerini düşürecek ve ilgilenen bir alıcı bulmanız pek mümkün olmayacak, ne kadar kaybedebileceğinizden bahsetmiyorum bile."

"Bunu gerçekten düşüneceğim. Sadece... babam bu konuda mutlu olmayacaktır. Beni engelleyen tek şey de bu."

"Baban biricik kızının hayallerini gerçekleştirdiğini bilse çok mutlu olurdu. Fi-TeX'i sevmiyorsun! Neden sevmediğin bir şirketi yönetmeye devam ediyorsun? Kendine ait bir tane yarat!"

"Kardeşin bunu nasıl yapıyor?"

"Sakın Taurus'a söylemeyin, yoksa diğer hissedarlar da dahil olmak üzere tüm hisselerinizi satın alır. Şirketlerle ilgili gerçek bir takıntısı var."

"O zaman kime satacağımı bilirdim."

Evet, iyi kız. Ver onu bize!

"Şimdi gitmek daha iyi", arabanın çerçevesini açın.

"İyi geceler, Margot!"

"İyi geceler." Dudakları benimkilere yapışıyor ve bana şefkatli, patlayan, yorgun bir öpücük bırakıyor. "Ben iyiydim ama sen biraz yoktun." Gözümü sıkıp uzaklaşıyor ve beni ifadesini düşünmem için yalnız bırakıyor.

Kaleye döndüğümde, sanki sarhoşmuşum gibi kendimi merdivenlerden kuleme doğru sürüklüyorum. Sorun şu ki ben ayıgım. Düşüncelerimi kapatmak için unutuluşa yolculuk etmeyi çok isterdim. Dairemin kapısını açıyorum ve kıyafetlerimi arkamda bırakarak soyunmaya başlıyorum. Işığı bile açmıyorum, bahçelerdeki tarihi sokak lambaları aydınlatıyor

Dışarıda o kadar çok şey var ki, içeriye de ışık veriyor. Tam donumu çıkarmak üzereydim ki, yarı aydınlıkta yatağımda Chantal'ı görünce irkiliyorum.

"Ne oluyor lan, salak mısın sen? Ödümü kopardın!"

"Bu saçmalık da ne böyle?" diye ağzından kaçırıyor ve içinde Margot'nun gönderdiğim fotoğrafının bulunduğu cep telefonunu gösteriyor.

"Bana kıskançlık nöbeti mi geçiriyorsun?" Boxer şortumun lastiğini tuttum. "Arkanı dön!"

"Ooooh, kes şunu, sikine bakmayacağım!".

"Siktir et!" Onları çıkardım ve kığım rüzgârda, gömme dolabıma yöneldim. Genelde çıplak uyurum ama küçük sürtük burada olduğuna göre örtünme vakti geldi. Herhangi bir şort alıp bacaklarımı içine sokuyorum ve hâlâ karanlıkta kendi işiyle ilgilenen kız kardeşimin yanına dönüyorum.

Duvar lambasını yaktı ve gösterişli bakışları bir açıklama arayışıyla bana bakmaya devam ediyor.

"Biriyle görüşüyorum. Ne olmuş yani?"

"Şu anda bir kadınla görüşüyorsun ve Crystal'ı tekrar gördüğün gün onun ateşli bir fotoğrafını paylaşıyorsun."

Göğsüm şişiyor, nefes alıp veriyorum. Yatağın ayak ucuna oturuyorum ve nefes alıp vermeye devam ediyorum. Çok ritmik bir şekilde, ondan uygulamasını istediğim ve son zamanlarda herkesin ihlal etmekten zevk aldığı tek kuralı ona hatırlatıyorum.

"Yapma. Zorundayım. Adını koy'.

"Ve ben yaparım! Crystal, Crystal, Crystal ve Crystal!"

Biri onun adını her söylediğinde, benim için bir çimdik hissetmek gibi bir şey. Bu kimsenin anlayamayacağı bir şey, çünkü kimse onu kaybettikten sonra ne kadar kötü hissettiğimi bilmiyor, hayatın bana ayırabileceği en berbat, en acımasız şekilde.

Yerde tanıdık bir patırtı duyuyorum ve ardından içeri girdiğimi duymuş olmalı ki Ariel'in patilerinin altındaki şilte sarkıyor. Ben onu okşayıp kucaklarken önce boynumu, sonra enseme yalamaya başlıyor.

"Beni sadece sen anlıyorsun, değil mi bebeğim?" Ve bunu kastetmiş gibi görünüyor.

'Eğer bunu bilerek yapıyorsan...' diye ima ediyor.

"Ne, ne ve ne, Chantal?"

Kız kardeşim sesini yükseltiyor ve Ariel onaylamayan bir ses çıkararak beni savunmak istercesine önüme oturuyor.

'Eğer o resmi Crystal'ı incitmek için koyduysan...'.

"Hayatım bunun etrafında dönmüyor. O paylaşımı içimden geldiği için yaptım. Ayrıca, hapishanede Instagram kullandıklarını sanmıyorum. O kişi serbestken Instagram yoktu bile."

"Ancak şimdi Crystal artık hapiste değil ve size bir profil açtığını bildirmek isterim, bu nedenle bazı şeyler yapmayı planlıyorsanız, biraz daha hassas olun ve sizi görebileceğini düşünün!"

"*Seni gne gne görebilir!*", ona kıpırdandım. "Bu, yarından itibaren porno videolar yayınlamaya başlayacağım anlamına geliyor!"

"Duyarsızsın!"

"Asla onun kadar değil."

"Dokuz yıl oldu, biraz ara ver!"

"Git lütfen. Uykum var. Bütün gece deli gibi seviştim, dinlenmem lazım. Git başımdan! Kışt!"

"Onun evine gittim!" diye düşündüm.

Yemin ederim, bana çarptı. Sanki bana tokat atmış gibi. Ariel başını bana doğru kaldırıyor, biri mavi diğeri kahverengi olan farklı renkteki gözleriyle bana bakıyor ve bende bir sorun olduğunu anlıyor.

"Nereye gittin?" diye tıslıyorum.

"Onu görmemi engelleyemezsin."

"O koca sürtüğün bana ne yaptığını hatırlıyor musun?"

"Koç..."

"Hayır, Chantal!" Ben gidiyorum. ve Yatak, başlangıç a dolaşmak etrafında. Küçük kurt beni takip ediyor, benimle birlikte bir ileri bir geri dolaşıyor.

Ona onu bir daha asla görmemesi gerektiğini, buna karşı olduğumu, bunun çok acı verdiğini söylemeliyim. Bunun yerine ağzımdan başka bir şey çıkıyor.

"Sana ne söyledi?"

"Saray'a gelmişti çünkü Taurus'a onun için yaptığı için teşekkür etmek istiyordu."

"E...?"

"Kendi işlerimiz hakkında konuştuk. Sonra ona fon hakkında bilgi verdim".

"Ah, yanlış yönlendirilerek yaratılmasına yardım *ettiğim* o kadar paranın emrinde olduğunu keşfettiğinde sevinçten havalara uçmuş olmalı."

"Onları gerçekten kabul etmek istemedi. En azından yatırdığı miktarı geri vermek ya da hayır kurumlarına bağışlamak istiyordu, bilmiyorum...".

"Oh, küllerinden doğan Aziz Kristal'imiz var, ne dindar bir ruh!"

"Götlük yapma. O samimiydi!"

"O zaman devam edin, ilginç bir bölüme geçin, çünkü şu ana kadar toplantınız bana sadece can sıkıntısını düşündürdü!"

"İlişkimiz hakkında konuştuk ve ondan telefon numarasını istedim. Ve sonra ayrıldım. Son! Kaleye ona yazmayı düşündüm ve tekrar denemeye karar verdik" .

"Tekrar denemek mi? O zamanlar seni de sikti mi? Sakın bana eski sevgilimi becerdiğini söyleme!"

"Koç!" Alışılmadık bir şekilde, Chantal çok ciddi. "Kesin şunu!"

"Sana benden bahsetti mi? Soruyorum çünkü seni tanıyorum ve bu soruyu duymak için titrediğini biliyorum. Seni tatmin ediyorum, küçük kardeşim. Ha. Sordu. Benden. Benden mi?"

"Senin hakkında konuşmak istemiyor.

"Bang!", çırpıyorum ve bağıriyorum: "Kristal fahişe Crystal Colin'e on puan! Hayır, katildi. Artık ondan neredeyse hoşlanıyorum! Benim hakkımda konuşmak istemese iyi olur, çünkü bir programda, gazetede, blogda ya da her nerede sızlanırsa sızlansın, adımın onun ağzından çıktığını duyarsam, onu tekrar hapse attırırım."

"Pekala, ben gidiyorum. Seninle onun hakkında konuşmak yok."

"İşte böyle, güzel. Ariel?" Dişi kurda dönüyorum. "Chantal'a taşakların dışına kadar eşlik edebilir misin? Ona kötü davran, dikkat et! Onu hırpalaman için sana yetki veriyorum."

Sanki beni gerçekten anlamış gibi, Ariel ona dairemde çıkarken eşlik ediyor.

Yalnız kaldığımda soyunuyorum ve çırılçıplak kendimi yatağa atıyorum.

Kendisine bazı önerilerde bulunduğum için bana teşekkür eden Margot'ya iyi geceler diliyor ve ardından fotoğrafının gönderisinin nasıl gittiğine bakıyorum.

Her zamanki gibi *beğeni* yağmuru ve gizemli kadınının kimliği hakkında meraklı yorumlar. Bazıları meşgul olduğumu duyunca hayal kırıklığına uğruyor, diğerleri ise düzenli bir kadın bulmamın zamanının geldiğini söylüyor. Kimseye cevap vermiyorum ve arama motoruna tıklıyorum.

Crystal Colin yazıyorum ve karşıma birkaç profil çıkıyor ama içlerinden bir tanesi aradığım kişinin o olduğunu anlamamı sağlıyor.

Sheratan.

O var cesaret Hatta kullanım ve isim . a ..

Yıldızlar Koç takımıyıldızının?

Bu kadının onuru yok.

Hâlâ benim kolyemi takıyor ve benimle kolayca ilişkilendirilebilecek bir ismi alenen kullanıyor.

Aile avukatlarına resmi bir kınama için gerekçe olup olmadığını soracağım.

Fotoğraf kimliği olmayan profiline giriyorum ve iki fotoğraf paylaştığını görüyorum. İlkini kronolojik sırayla açıyorum. Boş, uzun bir sokak, kelimeler şöyle diyor: *tekrar gördüğüm ilk şey bir sokaktı. Aklıma hemen sen geldin.*

Birinin gerçekten de düşündüğü kişinin ben olduğumu ima ettiği birkaç yorum var. Başka bir mesajda sevgilisi olduğu yazıyor. Diğerleri ona kalplerle cevap veriyor. Biri ona *doğrudan cevap* yazıyor, *lütfen* .

Şok oldum!

İkinci fotoğrafa geçiyorum, siyah bir gül tomurcuğu tutan açık bir eli tasvir ediyor.

Başlıkta şöyle yazıyor: *Seni dokunuşlarımla soldurduğumu sanmıştım, ama hala muhteşemsin* .

Güliden mi bahsetmeliydi? Eğer öyle olsaydı, *muhteşem* yazardı.

Fotoğrafı gönderdiği saate bakıyorum ve benimkinden kısa bir süre sonra gönderildiğini görüyorum.

Bu bana bir cevap mı?

Ne istiyorsun, Crystal?

Aşağıdaki yorumlar utanç verici. Bazıları ona ağır hakaretler ediyor, bazıları ise onu intihara davet ediyor. Bu kadar tuhaf ve zalim insanların olduğu fikri beni ürpertiyor... Bazıları onu sevdiğini bile yazmış.

Chantal'dan başka kimseyi takip etmediğini fark ettim ama otuz binden fazla moron onun hayatını merak ediyor. Bu profili ne için tutuyor?

Siktir et onu!

Engellemeye karar verdim. Tamamdır.

Siktir et, yatmaya gidiyorum!

İki hafta sonra.

Hapishaneden çıktıktan sonra benim için zaman kavramının değiştiğini gördüm. Genç bir kızken zamanın asla yetmeyeceğini ve onu boşa harcamadan tadını sonuna kadar çıkarmam gerektiğini düşünürdüm. Bugün bana daha uzun geliyor, sahip olduğum algı ise hiç geçmediğini hissettiğim yönünde. Nolan bunun bir hücrede hiçbir şey yapmadan çok uzun zaman geçirmiş olmamın bir sonucu olduğunu ve zihnimin zamana uyum sağlamak için daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu söylüyor. Kulağa tekerleme gibi geliyor ama öyle. Hapisten çıkan ve hayatlarına kaldıkları yerden devam eden, sevgilerini yeniden keşfeden ya da kendilerini kaçırdıkları eğlencenin içine atan insanlar var. Ben farklı bir vakayı temsil ediyorum; suçunuz cinayet ise topluma yeniden entegre olmak daha karmaşıktır. İzolasyonun artıları ve eksileri vardı ve şimdi zamanım çok fazla ve dünyaya, insanlara ve aslında onların zamanına ayak uydur Herkes ilerlerken ben hep geride kalıyorum ve bir yolda ilerlemek yerine geri dönüyorum ve kendimi her şeyin kökeninde buluyorum: gerçekten mutlu hissettiğim yerde. Ve o yerde her zaman eski Kristal'in bir parçası olan insanlar var.

Chantal ve ben iki haftadır yazışıyoruz. Bazen beni arıyor ama ben duymamış ya da nişanlıymışım gibi davranıyorum. Çok çabalıyor, her gün bana eskiden yakın olduğum o arkadaşımı hatırlatan mesajlarla gönlümü almaya çalışıyor. Ben ise tam tersine soğuk ve aceleci cevaplar veriyorum. Ona bunun ona değil, şu anda olduğum kişiye olduğunu anlatmaya çalıştım.

Her zamankinden daha melankolik hissediyorum.

Bugün olduğum kadın sıkıcı ve ilgi çekici değil. İnsanlar kim olduğumu umursamıyor, sadece geçmişimi, Jean'i nasıl öldürdüğümü ve eskiden nasıl seviştığımızı bilmek istiyorlar. Bu günlerde, hiç aklıma gelmedi.

Bir kadın olarak, hayatını yeniden inşa etmeye çalışan bir birey olarak benden bahseden tek bir makale bile okumadım. Her şey dokuz yıl önce yaptığım şeye dayanıyor.

Kendimi cehennemdeymişim gibi hissediyorum, ceza olarak varoluşumun en kötü anını tekrar tekrar yaşamaya zorlanıyorum, sanki sonsuza dek sadece ve sadece o sapık, katil küçük kız olmaya mahkum edilmişim gibi. Tek iyi şey şu anda, ama sadece geçici olarak, iş aramadan önce hala bekleyebilirim. Taurus yatırımından biriken para bana birkaç yıl yetecek. Bu arada, insanlar beni unutacak ve CV'mi teslim ettiğimde, diplomamın ve kazandığım çeşitli sertifikaların değerinin bir işi hak etmeme yardımcı olacağı umuduyla ismim fark edilmeyecek.

Hafif bir yaz esintisi pencerelerimin açık gri perdelerini dans ettiriyor. Bu hipnotik hareket beni büyülüyor, yaklaşıyorum ve bitişik pencere çerçevesinden gelen güneş ışığı yerde gölgemi yaratıyor. Görüntü o kadar hoşuma gidiyor ki Instagram'da yayınlamak üzere bir fotoğraf çekmeye karar veriyorum.

"*Bekliyorum...*" tüm yazdığım bu.

Yeniden doğmayı bekliyorum.

Bir amaç bulmak için
bekliyorum. Bir işaret
bekliyorum.

Ve belki de onu bekliyorum.

Geçen gece nostalji ve merakla onu sosyal medyada aramaya çalıştım ama artık bulamadım. Profili sırra kadem basmış gibi görünüyor ve nedenini anlamıyorum.

Yazımdan sonra Chantal'ın küçük kalbi ve beni gülümseten bir yorumu geliyor. *Geliyorum*, diyor.

Kısa bir süre sonra bana bir mesaj yazdı.

Günaydın, günışığı. Görüyorum ki bir sarsıntıya ihtiyacın var! Sana kur yapmaya başlayalı iki hafta oldu, bence bana bunu vermenin zamanı geldi, değil mi?

Aptal!

Bir bakire bile senden daha frijit olamaz! O zaman beni kesinlikle baştan çıkaramayacaksın!

Hapisten çıktın ve kendini başka bir hapishaneye kilitledin. Sence de doğru düzgün kutlama yapmanın zamanı gelmedi mi?

Eğer benim için bir parti düzenleyeceksen, bunu yapabilirsin!

Şaka mı yapıyorsun? Ben olsam bu kadar ısrarcı olmazdım! Basit bir gezi düşünüyordum. Bu gece birkaç arkadaşla görüşeceğim. Sıradan bir şey.

CRYSTAL: Bilmiyorum...

Neyi bilmiyorsun? Açıklayayım... sıradan ölümlüler, dışarı çıkıp ucuz bir kulüpte aperatif içen insanlardır.

CRYSTAL: Ne zamandan beri ölümlülerin arasına karışıyorsun? Kendimi senin için feda ediyorum. Çabalarımı takdir etmiyor musun? Hiç pes etmeyecek misin?

Seni akşam 10'da alırım.

Hayır, Chantal, gerçekten canım istemiyor! Ayrıca, giyecek hiçbir şeyim yok.

Mükemmel! Mükemmel mi?

Öğleden sonra sana katılacağım. Hiçbir şey anlamadım!

Artık cevap vermiyor.

Dışarı çıkıp diğer insanların arasına karışma düşüncesi bile beni hasta ediyor. İstemiyorum, hazır değilim ve eğer önce kafam buna karar vermezse asla olacağımı da sanmıyorum.

Nolan'a ihtiyacım var. Muhtemelen bana yapmam gereken doğru şey konusunda tavsiyede bulunabilecektir. Belki de bana henüz insanlarla etkileşime geçme zamanının gelmediğini ve durumun böyle olmadığını söyleyecektir. Umarım böyle söyler! Evet, kesinlikle öyle diyecek. Ona mesaj attım ve meşgul olduğunu ve öğleden sonra evime geleceğini söyledi.

Onu Chantal'la tanıştırmaktan büyük mutluluk duyarım, ne de olsa artık onu iyi tanıyor, dokuz yıldır ona ondan ve ailesinden bahsediyorum. Bu ayrıntıyı kendime saklamaya çalışacağım, çok heyecanlanmayacaktır.

Hazır et sosuyla servis edilen bir tabak tortellini ile öğle yemeği yiyorum. Mutfağı temizliyorum ve oturma odasını topluyorum. Aslında toparlanacak pek bir şey yok, çünkü elimde hiçbir şey yok. Fark ettim ki

düzen için bir tür mani geliştirdi. Psikoloğuma, bunun bir hücreyi ve çeşitli alanları diğer mahkumlarla paylaşmanın sonuçlarının bir parçası olup olmadığını sormam gerekiyor. Muhtemelen zihnim düzensizliği reddediyor ve aynı düzenin hayatıma da gireceği umuduyla çevremdekileri düzenlemeye çalışıyor.

Saat altı civarında Nolan kapıma geldi. Ona bir kahve yapıyorum ve artık hastanın sorunlarını psikoloğa itiraf ettiği bir tür psikiyatri ofisine dönüşen kanepede ikimiz de yudumluyoruz.

"Artık hali vakti yerinde bir kız olduğum için seanslarınızın parasını ödeyebiliyorum. Sadece meraktan soruyorum, benimle yaptığınız iş ne kadar?"

Fincanını sehpanın üzerine bırakıyor ve sanki çılgınca bir saflık yapmışım gibi bana gülümsüyor.

"Buraya iş için gelmiyorum Crystal."

Kahvemın son yudumunu yutuyorum ve hemen bir sigara yakıyorum.

"O zaman bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü biz arkadaşız.

Cevap beni şaşkına çevirdi. Aslında bunu bana birkaç kez tekrarladı, ancak konuşma şeklimiz bana hapishanedeki seansları çok fazla hatırlatıyor, bu yüzden her zaman onun varlığının benimle bitirmeye niyetli olmadığı bir işin bir tür devamı olduğunu düşündüm.

Arkadaşlık konusunda ısrarcı olduğu için, alyansını tekrar taktığına dikkat çekerek, şişmiş parmaklar konusunu sorma cüretini gösteriyorum.

"Şişlikle ilgili sorunlarınızı çözdünüz mü?" Nolan bana sitemkâr bir bakış attı, belki de müdahaleci davranıyordum.

"Sana karşı dürüst olacağım Crystal. Karım evlilik yüzüğümü çıkarmıştı."

"Neden?"

"Çünkü benim işim genellikle onun hakkı olan zamanı alıyordu".

"Ve şimdi de geri mi verdin?"

"Deniyorum. Yüzüğü bana geri vermesi, benimle paylaşmak istediği anları iyi değerlendirdiğim anlamına geliyor." Yüzüğü yüzük parmağına geri takıyor ama pek ikna olmuş görünmüyor. Yani gülümsemesi, sakinleşmesi, yüreklenmesi gerekirken, sanki durumu çözdüğüne pişman olmuş gibi çenesini sıkıyor.

"Bana doğruyu söyle, sorun nedir?"

Kanepenin arkasına yaslanıp rahatlıyor. Açık gri gömleği göğsünü örtüyor, koyu renk pantolonu kalçalarını çekiyor. Bir elini sakalının üzerinde gezdiriyor ve sanki rolleri tersine çevirmeyi düşünüyormuş gibi bana yan yan bakıyor: ben psikolog, o hasta.

'Açıkçası Crystal, sorun görüldüğünden çok daha önemsiz'.

"Söyle bana, seni yargılamak için burada değilim. Cit. Dr. Nolan Duris'. Utanç içinde gülümsüyor ama sonunda açılıyor.

"Karım ve ben artık yatakta birbirimizi anlamıyoruz".

"Oh!"

"Bunun bütün gün dışarıda çalıştığımız için yorgunlukla ilgili olduğunu düşünüyorum. Geceleri yatağa giriyoruz ve çöküyoruz, bu yüzden... Bilmiyorum, belki de sadece enerji eksikliği, yaştan ilerlemesi meselesidir...".

"Sen otuz altı yaşındasın, seksen altı değil."

"Ben denediğimde, o geri çekiliyor. O denediğinde de ben geri çekiliyorum. Sadece beni reddettiğinde nedenlerini anlamaya çalışıyorum, tersi olduğunda ise artık beni heyecanlandırmadığını düşünüyor ve tartışmalar başlıyor."

"Yani hiç seks yapmıyorsun".

"Aynen öyle!"

"Bakalım," diye bir duman bulutu üflüyorum.

"Söyleyin Dr. Colin, ne yapmalıyım?"

"Cevabın tek olduğu açık: sevişmek zorundasın. Artık çekici olmadığınız için reddettiğinizi sanmıyorum. Cazibenize karşı bağışıklığım olabilir ama sizi temin ederim ki kadınlar gözleri kapalı kendilerini size atarlar. Karınızı tanımıyorum ama beş yüz kilo olmadığından ve sakalı olmadığından oldukça eminim, bu yüzden bunun fiziksel bir şey olduğunu sanmıyorum." Nolan memnuniyetle gülümsüyor ve ilgiyle dinliyor. "Bu yüzden benim tavsiyem şu: Bedeninizle seks yapmadan önce zihninizle deneyin. Bazen en iyi seks gözlerinizle yaptığınızdır."

Nolan'ın gülümsemesi yerini şaşkın bir ifadeye bırakıyor. Bakışları sözlerimi özümseyerek parlıyor ve duman çıkan ağızda sabit kalıyor.

"Gözlerle seks," diye tekrarlıyor.

"Aries ve ben ne zaman kavga etsek bunu yapardık. Birbirimizle konuşmazdık ama gözlerimizle birbirimizi sertçe becerirdik."

"Peki sonra ne oldu?"

"Nerede olursak olalım beni fiziksel olarak yakalar ve yalnız kalabileceğimiz bir yere götürürdü; bir duvara karşı, bir masanın üzerinde, yerde, arabada seks yapardık. Bazen toplum içinde bana dokunurdu. Her zaman kimse görmeden ellerini üzerime koymanın bir yolunu bulurdu. Tek sorun kendini dizginlemek zorunda kalmasıydı. Bazı yüz ifadeleri takınırdım... Masada, tüm ailesi etrafındayken orgazm olan, hormonları genç bir kızın yüz ifadesini hayal edin.

Nolan içtenlikle gülüyor ve ben de ona katılıyorum, Aries'in parmaklarıyla beni boşaltmayı başardığı o günü hatırlıyorum, ben lezzetli bir somon füme yerken büyükbabası bana adını hiç söylemediği bir prensese nasıl kur yaptığını anlatıyordu.

"Karımın gözleriyle sevişmeye çalışacağım, bu güzel tavsiye için teşekkür ederim Crystal."

"Bir şey değil!" Zili çalışıyorlar ve ben de hemen kalkıp Chantal'ın açılışını yapıyorum.

İşim bittiğinde kendimi başında siyah bir şapka, çok geniş, koyu renk güneş gözlükleri ve parlak kırmızı elbisesiyle bir tür divanın önünde buluyorum. Siyah bir kayış belini sarıyor ve bir çift gök yüksekliğinde eşleşen sandalet onu inceltiyor.

"Düzgün bir şekilde yerleşmekle iyi yaptım," diyor eteğini düzelterek. "Alt kat paparazzilerle dolu. Beni tanıdıkları anda fotoğraf çekmeye başladılar. Sence iyi görünüyor muydum?"

Garip, tamamen doğal olmayan bir poz veriyor.

"*Evet*. Harika görüneceksin!" Kapıyı kapatmaya gidiyorum ama o beni durduruyor.

"Eşyalarınızı getiriyorlar, açık bırakın!".

"Eşyalarım mı?"

Arkasını döndüğünde, kendisini Nolan'ın heybetli duruşuyla karşı karşıya bulduğunda balmumundan bir heykel gibi donup kaldığını görüyorum.

"Yüce Tanrım, bu da kim?"

"Chantal, bu Nolan Duris, iyi bir arkadaşım."

"Dokuz yıldır hapistesin ve benden daha fazla arkadaşın var! Hayat çok acımasız". Zarif bir şekilde güneş gözlüklerini çıkarıyor ve gözlerini onlardan ayırmadan bana uzatıyor. Şapkasını da çıkarıp bana uzatıyor, sanki ben onun tüm eşyalarını toplamaya hazır hareketli bir portmantoymuşum gibi. Dikkatini misafirimden ayırmadan aynı şeyi el çantasına da yapıyor.

Tepeden tırnağa her yerine bakar, yüzünde oyalanır.

"Ben Chantal Leclerc," diyerek ona elini uzatıyor ve şehvetli bir şekilde hareket ediyor.

"Nolan Duris, sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," diye karşılık veriyor.

İkisinin arasında aptal gibi duruyorum, elimde arkadaşımın eşyaları, izliyorum... lanet olsun! Nolan şimdiden önerimi uygulamaya başlamadı mı?

"Aman Tanrım!" diye haykırıyor Chantal korkuyla ve hemen Nolan'ın elini bırakıyor. Neden tam anlamıyla afalladığını anlayabiliyorum. Evlilik yüzüğünü fark etti.

"İyi değil!" diye ağzından kaçırıyor, tamamen farklı, kibirli bir tonda diyebilirim.

"Evli ve seksi arkadaşların olması konusu bence uygun değil Crystal."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben onun psikoloğuyum," diye belirtiyor, "on yedi yaşından beri onunla ilgileniyorum. Senin ne düşündüğün için değil, sadece dostluğum saf olduğu için onun yanında duruyorum".

"Dışarıdaki çakalları tanıımıyorsun. Crystal'ın arkadaşı olduğunu fark ederlerse, Crystal'ın katilinin yeni olgun bir adamla seviştiğini, üstelik evli ve daha da kötüsü iğrenç derecede şehvetli olduğunu yazmaya başlarlar."

"Bu da ne demek oluyor?" Nolan ellerini kalçalarına koyar.

Chantal'ın şapkasını, çantasını ve gözlüklerini atıp, elinde bir yığın Chanel kutusu ve kollarında zarflarla içeri giren çocuğa odaklanıyorum. İkisi tartışmaya devam ediyor, Nolan'la arkadaşlığımın etrafında bir tür devasa dava yaratmaya başlıyorlar.

'Bunu bana açıklamalısınız, psikolog olan sizsiniz, ancak çeşitli alanlarda belirli bir uzmanlığa sahip olduğum için size hikayeyi dışarıdan görüldüğü gibi anlatabilirim. Sen ve Crystal dedikodu için çok cazip bir konusunuz. O güzel, sen seksisin. Mahkum ve hapisane analisti de evli. Ve işte basını ve TV salonlarını zenginleştirecek komplo geliyor. Ne skandal ama, uuuh!'.
'Sanırım çok fazla kötü gazete okuyorsunuz'.

"Ve onları okuduğunu hiç sanmıyorum. Crystal kendine çeki düzen vermeli, magazin basınının bir araya getireceği bir yapbozun parçası olmadan onun etrafında olamazsın."

'Basının ne diyeceği umurumda değil'.

'Yeniden başlamaya çalışan arkadaşım için önemli olacak'.

"Peki ne yapmalıyım, küçük prenses? Hayal gücü kuvvetli bazı gazeteciler eski hastamla yaşadığım iddia edilen ilişki hakkında bir dava açabilir diye onunla görüşmeyi bırakmalı mıyım?"

"Aynen öyle!"

'Sizin kontrol manyağı, etrafınızdaki insanlara takıntılı biri olduğunuzu anlamıştım. İnsanlara manken gibi davranan, onları mal gibi gören ve herkesin kendisine ait olmasını isteyen kadınlardan biri, ama bu kadarını düşünmemiştim. Gerçek şu ki, benim varlığımdan dolayı kendini tehdit altında hissediyorsun ve Crystal'ın beni senden daha güvenilir bir danışman olarak görebileceğini düşünüyorsun.

"Ne kadar mükemmel bir teşhis doktor, tebrikler, her şey yolunda gidiyor. Beni bir seans için günlüğünüze not edin ve tüm bu sorunları çözmeme yardımcı olun çünkü..." ona yaklaştı, gözlerinin içine daha iyi bakmak için başını eğdi, "ben tam olarak böyleyim."

Nolan hareketsiz kalır, elleri kalçalarında, başı Chantal'inkine doğru eğiktir.

İki göz de birbirinin gözlerinde.

"Sadece Salı ve Perşembe günleri alıyorum. On dörtten yirmiye kadar."

"Güzel.

"Güzel.

"Ayın her Perşembe günü için beni işaretle," diye fısıldıyor.

"Saat kaçta?"

"Sana bütün gün için ödeme yapacağım. Ne zaman istersem o zaman gelirim," diyor muzipçe. "Ve şimdi kaybol, çünkü ben ve sadece benim olan arkadaşım meşgulüz."

Ona muzipçe gülümser ve Chantal, ona göre istediği şeyi çok geç getiren çocuğu azarlamak için döndüğünde, Nolan onu tepeden tırnağa izler ve poposuna çok fazla odaklanır.

Ona doğru yürüyorum ve parmaklarımı yüzünün önünde şıklatıyorum.

"Ne yapıyorsun lan sen?"

"Bana bu kadar dayanılmaz olduğunu söylememiştin."

"Dışarı çıkmak istemiyorum Nolan, onu vazgeçirmeye çalış!" diye fısıldıyorum kısık bir sesle. "Ona hazır olmadığımı ve iletişim becerilerimin olmadığını falan söyle. Psikolojik olarak bir şeyler söyle!"

"Bununla, iletişim eksikliği mevcut değil. Bir dilsizi konuşturabilir".

"Bu da ne demek oluyor?" diye tıslıyorum.

"Chantal'la ıkman senin için iyi olur Crystal. Senin şu anki kişiliğini mükemmel bir şekilde dengeliyor. Sen az konuşuyorsun, o ise çok konuşuyor." Omzumun üzerinden ona bakıyor ve "Kusurlarıyla mükemmel," diye ekliyor, sonra kendini düzeltiyor. "Senin için. O senin için mükemmel."

"Bunadın mı sen?"

"şimdi gidiyorum." Beni yanaklarımdan tutuyor ve alnıma nazik bir öpücük konduruyor. "Umaktan korkma, bebeğim."

"Size eşlik edeceğim.

"Bence kapının nerede olduğunu çok iyi biliyor," diye bağırıyor Chantal. "Buraya gel Crystal, bu elbiseyi denemeni istiyorum, o dar kıcıını kendi başına hareket ettirebilir!"

Birbirlerine tehlikeli bakışlar atarak beni iki ateş arasında hissettirdiler.

Nolan dairemnden ayrılırken, çeşitli azarlamalara rağmen yüz avro bahşişle ayrılan çocukla birlikte ayrılırken, arkadaşımın coşkusunu frenlemem gerektiğini hissediyorum.

"Kişisel alışveriş alışkanlığınızın yıllar içinde azalmadığını görüyorum."

"Kesinlikle hayır, tam tersine, mkemmelleştirildi" .

"Bunları alamam. Çok paraya mal oluyor ve şu anda çok param olsa da bir hafta içinde tüketmeye niyetim yok, nku seninleyken eminim hepsini saçmalıklara harcayacağım!"

"Bakın ben hiçbir şey demedim. Onlar bana verildi."

"Ne?"

"Benden şehir merkezindeki Chanel butiğini gezmemi, orada birkaç fotoğraf ekmemi ve bir Instagram hikayesinde bir video yayınlamamı istediler. Çok nazik oldukları için onlara etiketi ve diğer tüm bahsi geçenleri içeren bir gönderi vereceğim."

"Sosyal medyada bir fotoğraf paylaştınız ve yirmi dört saat süren bir hikaye yayınladınız diye Chanel size tüm bunları mı veriyor?"

"Neye şaşırdın?" Bana uzun ve baş döndürücü bir yırtmacı olan güzel bir fuşya elbise gösteriyor.

"Nedenini anlayamıyorum!"

"Bu bir iş Crystal. Bunu kesinlikle para kazanmak için yapmıyorum ama ülke için de yapmıyorum".

"İş mi?"

'Crystal, Ben bir Influencer'ım'.

"Peki nerede çalışıyorsunuz? Bir şirketiniz var mı?"

"Aman Tanrım!" diye gülmeye başladı. "Ne aptal ama! Şimdi anlıyorum! Instagram doğduğunda sen orada değildin."

Chantal bana Influencer olmanın ve bundan kazanç elde etmenin ne anlama geldiğini açıklıyor ve şimdi söz konusu sosyal medyada gördüğüm tüm o videolar bana daha net görünüyor.

"Ama bu yasal mı?"

"Tabii ki! Çoğu durumda ilişkiler sözleşmelerle düzenlenir. Şimdi lütfen bu elbiseyi dene sevgilim ve geri döndüğünde bana o psikolog hakkında her şeyi anlatmanı istiyorum."

Aslında fuşya elbiseyi giyiyorum, benim kişiliğim için aşırı olduğunu düşünüyorum. Ben daha çok fark edilmeyen koyu renk kıyafetlerden yanayım. Bu renk 'bana bakın' diye bağılıyor ve ben insanların bana bakmasını istemiyorum. Aynada bunun podyum elbiselerinden biri olduğunu fark ediyorum, uzun ve yumuşak, şeffaf kumaşlı ve göbeği bile gösteren dalan yaka. Mutlaka sütyensiz giyilmesi gerekiyor ama bana yakışıyor çünkü her yerini dolduruyorum. Arkama nasıl oturduğuna bakıyorum: sırtı tamamen açıkta. Ama sonra onu hiç giyemeyeceğimi fark ediyorum, çünkü kalçamdaki göze çarpan dövmemi gizlemiyor.

"Bu da ne?"

Kahretsin!

"Ama hiçbir şey! Sadece hapishanede yaptırdığım kötü bir dövme".
Chantal beni ortaya çıkarmak ve altına bakmak için parmaklarıyla elbisenin kenarından tutuyor.

"Hayır, lütfen!"

"Ah, Crystal!" diye fısıldıyor üzüntüyle, çizimi görebildiği için. "Bu çok güzel."

"Teşekkürler, ama sanırım onu çıkaracağım ya da üzerine bir şey çizdireceğim."

"Çıkarmana gerek yok, bu harika!".

"Onu tutmanın bir anlamı yok.

"Eğer Aries görseydi...".

"...Beni aptal yerine koyar!".

"Hayır!" mi Gülümsüyor, okşamak ve boynuzlar
kıvrılmış Ram'ın.

"Sonsuza dek senin derinin içinde olduğunu bilirdi."

Bunu yaptığımda, fikir şuydu.

"Kıyafetlerimizi değiştirmeliyiz!" diye karar verdim.

"Ama bu hepsinden daha güzel.

"Sen tak. Dövmemi göstermek istemiyorum'.

"Pekala. Şimdi de psikoloğun hakkında konuşalım!"

Yemeği bitirdiğimizde, sık sık yaptığım gibi, "Kim en yakışıklı erkek kardeş tarafından yatağa götürülmek ister?" diye bağıyorum.

"Ben!", Michelle hemen elini kaldırır.

"Ben, ben!", Stéphanie iki el kaldırır.

"Ben geçerim!" On yaşındaki David bunu kendi başına yapabiliyor.

"Ben, ama sadece Pazartesi günü beni de ofise !" diyor Maxime.

"Hayatta olmaz, şampiyon!"

"Taurus, beni alır mısın?" diye yalvarıyor. Birkaç ay önce Maxime'in aslında bizim kardeşimiz değil, Taurus'un oğlu olduğunu öğrendik. Bu, teknik olarak onu benim yeğenim yapıyor, ancak Taurus gerçeği ona bildirmeden önce biraz daha büyümesini beklemeye karar verdiğinden, hala onun küçük kardeşimiz olduğuna inanıyor. Açıkçası bu benim için hiçbir şeyi değiştirmiyor. Uzaylılar onu kale kapılarının dışında bırakmış olsalardı bile onu severdim.

Boğa, "Ofisler çocuklar uygun yerler değildir," diyerek onu vazgeçirmeye çalışır.

"Peki ya sen, benim küçük büyük aşkım?", Leclerc'lerin sonuncusu olan Leo'ya dönüyorum ve onu kollarıma alıp sayısız gürültülü, içli öpücükler konduruyorum.

"Ben babamla!" Kollarını patrona doğru uzatıyor, patron ona baba dediğinde itiraz etmiyor, ben de ona boyun eğiyorum ve küçük ekibi gitmeye teşvik ediyorum.

"Ben de seninle geleceğim," diyor 20 yaşındaki kız kardeşim Zöe.

"Hemen yatacak mısın?" diye sorar Başak ona. İkisi de aynı annenin çocukları, aslında farklı ikizler gibi görünüyorlar. Renkleri aynı - Boğa'nın ve babamın renkleri de aynı - ve birbirlerini çok iyi anlıyorlar.

"Hayır," diye yanıtlıyor onu. "Ben hazırlanmaya gidiyorum, Ray beni 22:30'da alacak."

Yüce Tanrı, kucağında ufaklıkla ona yaklaştı ve her zamanki gibi kendini tutamayarak ona klasik dersini verdi: "Saat yirmi ikide ve

Otuz mu? Hazır başlamışken neden sabahın ikisinde olmasın?".

"Sahiplenmeyi ne zaman bırakacaksın?", Venüs onu geri alır, sonra Leo'ya döner: "Kollarıma gelir misin aşkım?" ve dikkat çekici bir şekilde göğsüne dalar. Muhtemelen onun göğüslerini ilginç bulmuştur. Ama yine de o bir Leclerc....

"Sizi selamlıyorum," diye sözü Chantal devralıyor.

"Sen de mi dışarı çıkıyorsun?" diye sordum.

Herkes aniden sessizliğe gömülür. Zöe kaşlarını kaldırıp dönüyor ve David ile Maxime'i de yanına alarak ilerliyor. Boğa ve Venüs suç ortağı gibi birbirlerine bakar ve Aslan'la birlikte oturma odasının çıkışında kaybolurlar. Başak sanki hiçbir şey bilmek istemiyormuş gibi geri çekiliyor, hatta ellerini kaldırıyor.

Ve o kötü kız kardeş, kasıla kasıla, "Ne oldu?" diye sorar.

Akrep bir sigara ısırır ama yakmaz.

"Söyle ona Chantal, yoksa başka bir şekilde öğrenir."

"Bana neyi anlatacaksın?" diye sordum.

Michelle pantolonumu çekiştirerek dikkatimi bana bakan meraklı küçük yüzüne çekiyor.

"Söyle bana, aşkım?"

"Gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz? Uykum var!" Küçük mavi gözlerini kırıştırıyor ve onu kollarıma alıyorum, yüzünü omzuma yaslayarak hemen bana doğru sarktığını hissediyorum.

"Ee?", kızıl saçlıya itiraf etmesi için baskı yapmaya çalışıyorum.

"Hiçbir şeyi haklı çıkarmak zorunda değilim!"

Scorpio, "Bu gece Crystal ile dışarı çıkacak," diye açıklıyor.

"Crystal kim?" diye soruyor yanımdaki Stéphanie.

"Çirkin, kötü bir kadın," diye cevap veriyorum.

"Eğer söyleyecek bir şeyin varsa," diye söze girdi Chantal, "ya şimdi söyle ya da hiç söyleme."

"Sanki bir işe yarayacakmış gibi...".

"Benden yine de dürüst bir cevap alırsınız."

"Tamam, o zaman onunla çıkmanı yasaklıyorum. İtaat edecek misin?"

"Hepsi mu?"

"Evet."

"Mükemmel!" Omuz silkiyor ve uzaklaşıyor.

"Chantal!" diye yüksek sesle sesleniyorum ona. "Nereye gidiyorsun?"

"Crystal ile Karma'ya gidiyorum. İyi bir Cumartesi gecesi geçir, Koç, eminim nasıl iyi vakit geçireceğini biliyorsundur." Yoluna devam ediyor ve yürürken bana sofistike bir orta parmak gösteriyor.

"Ariiii, beni yatağa götürür müsün?"

"Haklısın aşkım, üzgünüm! Hadi şimdi yatağa gidelim!"

Scorpio, St phanie'yi omuzlarına alırken, ben de artık yarı uykulu olan Michelle'i kollarımda tutuyorum.

"İstersen kirli işlerde sana yardımcı olabilirim kardeşim."

"Sen neden bahsediyorsun?" Çok yüksek tavanında kanlı savaş sahnelerinin resmedildiği, soluk mermerden yapılmış büyük imparatorluk merdiveninden çıkıyoruz.

"İstersen Karma'ya gidebiliriz, böylece Crystal'ın dönüşünün seni en ufak bir şekilde etkilemediğini kanıtlayabilirsin."

"Bunu neden yapayım ki?"

"Chantal en iyi arkadaşına her şeyi anlatır. Muhtemelen artık onu görmek istemediğini ona çoktan açıklamıştır. Bunun bir kadın için ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Ona karşı h   bir şeyler hissettiğimi mi?" diye soruyorum.

"Bu Crystal çirkin değil miydi?" diye yorumladı St phanie.

"Evet hayatım, o da çok kötü," diye tekrarlıyorum ona.

"Çirkin ve kötü bir kadına karşı neden h   bir şeyler hissediyorsun? Ve eğer çirkinse, seni nasıl kazandı?"

"Çirkin lafın geli i, St phanie," diye d zeltiyor Scorpio onu. "Onun kötü bir insan olduğunu söylemekle eşdeğerdir."

"Çok kötü ve çirkin bir tekrardır. Aynı kelimeden iki tanesini aynı cümleye koyamazsın. Taurus hep böyle der.

"Çenenin kapatacak mısın?" diye sesleniyor Michelle kollarımdan ona. "Uyumak istiyorum."

"Seni aptal küçük hanım!" diye mırıldanıyor St phanie. Neye benzediklerini bildiğim için, kavga etmeye başlamadan önce birbirlerine saldırmamaları için yoldan çekiliyorum.

Du ta uzun s re kalıyorum. Buruşuk bir ciltle çıkıyorum. Kendimi bir havluya sarıyorum ve odama gidiyorum, Akrep'i yatağında uzanmış tabletten bir şeyler okurken buluyorum.

"Odam dinlenme odası mı oldu?" Kollarımı açıyorum ama en azından çıplak dolaşabiliyorum. Havlumu çıkarıp dikkatsizce kurulanmaya başlıyorum.

"Burada Crystal'ın 36 yaşında bir adamla görüştüğünü belirtiyorlar".

"Ne?" diye sordum şaşkınlıkla. "Ne zamandan beri dedikoduyla ilgileniyorsun?"

"Uyuşturucu kullandığımı ve tüm hayranlarımı becerdiğimi söylediklerinden beri'.

"Bu doğru!"

"Aksini iddia etmiyorum! Her neyse, Cry'yı hatırlıyorum, onu severdim. İşlerini takip ettim ve onun hakkında ne yazdıklarını merak ediyorum."

"Ne zamandır dışarıda, bir aydan az mı? Henüz bir erkek bulamadı mı? Ve onu ne zaman buldu? Buna inanamıyorum!"

"Burada onun hapisane psikoloğu olduğunu söylüyorlar. Bu her şeyi açıklıyor".

"Bakayım!", kolumu ona doğru uzattım, sikim rüzgârda ve kırım ıslaktı.

Scorpio bana iPad'i uzatıyor ve ben de fotoğrafa bakıyorum; çok uzun boylu olduğu anlaşılan bir adamı gösteriyor. Güneş gözlüğü taktığı için yüzü tam olarak görünmüyor ve hükümlü kadının şu anda yaşadığı binaya giriyor. Dişlerimi o kadar sıkıyorum ki diş etlerimin zonkladığını hissedebiliyorum ve vücut ısımın dramatik bir şekilde değiştiğini hissettiğimde tableti yatağa fırlatıyorum.

"Bu adamın fiziksel olarak sağduyulu ve iyi bir iş şöhretine sahip olduğunu bilmek beni sadece rahatsız ediyor. Crystal'ın hak ettiği gibi sığ sulara gömülmesini tercih ederdim, ama yine de insan bir fahişeyse, öyledir! Ve fahişeler her zaman kazanır'.

Scorpio tek bir kelimeye bile inanmamış gibi bana bakıyor.

"Giyin!" diyor.

"Neden? Bana çıplak bakmak seni çok mu tahrik ediyor?"

"Hazırlan ve ona git!"

"Ne diyorsun lan sen?!"

"O zaman hala duygularınız olduğunu mu varsaymalıyım? "

"Ona karşı bir şeyler hissettiğim çok açık. Nefret ve küçümseme kelimelerinin eş anlamlılarını bulduğunuzda Crystal'a karşı hissettiklerimin yeterli bir tanımına sahip olacaksınız.

"Nasıl istersen öyle olsun. Ben gidiyorum!" diyerek yatağımdan atladı ve tabletini yanına aldı. "Eğer tekrar düşünürsen, orada görüşürüz."

Scorpio ayrıldığında, akıllı telefonumu elime alıp Google'da Crystal Colin ve ps'sini arıyorum... Kelimeyi tamamlamama gerek yok çünkü lanet olası arama motorunda zaten çıkıyor!

Makaleyi kısaca okudum ve kardeşimin bana gösterdiğinden farklı bir fotoğraf buldum.

Bu çok saçma! Kendini asla inkar etmez! Hapisane psikoloğu üzerine bile bahse girdi ve şimdi de mülklerimden birinin yatağına vuruyor.

Bu lanet bir kabus!

Cep telefonumu yatağın üzerine atıyorum ve yüzümü ovuyorum.

Neden? Neden mi? Bunu bana neden yapıyor?

Yatağımın önünde bir ileri bir geri yürüyorum, çıplak ayaklarım halıya sürtünüyor, göğsümde canavarca bir gürültü var.

Bunu neden yapıyorsun, Torment?

Neden beni yok etmek istiyorsun?

Bu kadın kalbimi ezmek için doğmuş.

Onun dünyevi geçişi ruhuma gölgeler getirmeye hizmet ediyor.

Nefes alıp veriyorum. Ve siktir et, ondan ne kadar nefret ettiğimi bilmesine izin vermeliyim!

Giyinip Karma'ya gitmeye karar verdim. Onun topluma dönüşünü mahvetmek istiyorum.

Arabamı kulübün özel alanına park ediyorum. Anahtarları park görevlilerine bırakıyorum ve tanışma ihtiyacı duymadan arka taraftan içeri giriyorum

Leclerc olmanın en güzel yanı, Taurus ya da Scorpio kadar ünlü olmasam da, en az çabayla istediğim yere girebilmem.

Ve işte buradayım, en yüksek teklifi verene kışkılarını göstererek paytak paytak yürüyen çekici kadınlarla dolu bir pistin önündeyim. Bende uyandırdıkları ilgi, açıkça, tamamen cinsel.

Birden Margot'yu hatırladım ve bugün beni aramadığını fark ettim. Bana söylediği gibi 'yokluğumu hissettiği' için bana kızmamıştı herhalde?

Kimin umurunda!

Gizli bir yer, gösterişli bir şey değil, sanırım Chantal Crystal kendini rahatsız hissetmesin diye burayı seçti. Hoş bir düşünce, kabul ediyorum, ama sonunda pahalı bir özel alan kiralamayı ve sonsuz şişe şampanya sipariş etmeyi tercih ederse aptalca bir fikir.

Küçük kız kardeşimin iyi fikirleri var ama bunları nasıl tutarlı bir şekilde uygulayacağını bilmiyor. Onların bulunduğu alana yaklaşıyorum ve Chantal'ın arkadaşlarının Crystal'ı bir şeyler yapmaya çağıran bir koro oluşturduğunu duyduğum anda şaşırıyorum.

Kristal, Kristal, Kristal, Kristal...

Herkes onu çağırır, herkes onu selamlar. O da kim, *ejderhaların anası* mı?

Küçük kalabalığın içinde yer açıyorum, onu görür görmez nefes alamıyorum.

Onun bakışlarıyla karşılaşmak istemiyorum, bu yüzden hızla benim kadar uzun iki çocuğun arkasına geçiyorum, böylece fark edilmeden onu gözlemleyebiliyorum.

Chantal kanepede otururken, uzun bacakları çapraz, siyah elbisesinin eteği çok kısa, göğüsleri uygunsuz bir yakaya sıkıştırılmış, saçları hafif dalgalar halinde şekillendirilmiş, boynunda benim lanet kolyem, kolye ucu göğüslerinin kıvrımının ortasında uygun bir şekilde gizlenmiş ve... Ve? Ne diyordum ben? Tanrım, kayboldum.

Gözlerim göğüslerinden ayrılmıyor, tek düşünebildiğim o yumuşaklığın ortasında boğulan kolyem. Gözlerimi kırıştırıyorum ve gülümsemesine odaklanıyorum.

Unutmuşum.

Bunu ancak şimdi fark ediyorum.

Gülümseyen dolgun dudaklarının, parlayan mavi gözlerinin etkisini fark gibi. Ayağa kalkmayı reddetmeye çalışırken yanaklarının kızardığını.

Kafamdan neler geçiyor? Ne düşünüyorum ben?

Git , git başımdan!

Başımı sallıyorum. Görüşümde her şey normale dönüyor. *Ağır* çekim duruyor ve görüntüler normal akışına devam ediyor.

"Crystal, beni yalvartma!" Chantal onu yukarı çekiyor. "Bu sadece bir oyun!"

O şeytan kardeşin neyin peşinde olduğunu hemen anladım.

"Lütfen sesinizi alçaltın," dedi onbaşı. "Nasıl çalıştığını kısaca açıklayacağım."

Şimdi Crystal ayağa kalktığına göre, profili onun düzgün, yüksek, sıkı kıkına hayran olmamı sağlıyor, insana sadece tek bir şey düşündüren tipik bir kış.

Ve bugün o benim için sadece bu: acımasızca becerilecek bir vücut. Sikilmek için yaratılmış bir vücut.

"Crystal ve ben bu oyunu ortaokuldayken icat ettik." Küçük arkadaşı utanç içinde yüzünü kapattı. Dudakları... lanet olsun, dudakları!

"Ne düşündüğünü biliyorum kardeşim!" Scorpio yanımda. "Zaten yirmi dakikadır onunla göz göze geliyorum! Alınmadın, değil mi?" Bana bir bardak bir şey uzatıyor ve hemen kabul ediyorum.

"Siktir git!"

Chantal oyunun açıklamasına devam ediyor: 'Oyunun adı *renifler, toucher et baiser* . Şimdi Crystal'ın gözlerini bağlayacağım ve *koklanmaya, dokunulmaya ve öpülmeye* istekli adayın kim olacağını tahmin etmesi gerekecek. Eğer tahmin ederse, keşfedilen kişinin yerini alma sırası ona gelecek ve böylece devam edeceğiz.

"Öpmek zorunda değilim, değil mi?" diye sorar.

Sanki umurundaymış gibi...

"Eğer önce tahmin edebiliyorsanız, hayır. Gizemli erkek veya kadını kokladıktan sonra bile ismi açıklayabilirsiniz."

"Tamam, git!"

Kız kardeşim gözbağını gözlerine doluyor ve aklımdan sayısız porno görüntüsü geçiyor.

Biri sapıklığımı durdursun!

"Karşısında kimin duracağını hiçbir şekilde bilmesine izin vermemenizi rica ediyorum, tamam mı?" Arkadaşları onaylıyor. Özellikle küçük bir grup dikkatimi çekiyor. Daha önce Chantal'ın düzenlediği bir etkinlikte gördüğüm üç zarif adam. Crystal'ı gözleriyle yiyorlar, kendi aralarında onun kıvrımlarıyla ilgili bir şeyler yorumluyorlar. Dudaklarından mükemmel bir şekilde okuyabiliyorum.

"Oyun başlasın. Gönüllü var mı?"

Üçlüden biri arkadaşına öne çıkmasını önerir, ancak çalımli olan onu engeller çünkü katılmak isteyen kendisidir.

Gözümü kırıpştıran Scorpio'ya bakıyorum ve... siktir et!

Bana getirdiği kokteyli geri veriyorum, ceketimi çıkarıp ona uzatıyorum ve kız kardeşimin aptal arkadaşlarının arasında yer açıyorum.

Ve işte buradayım, şimdiye kadar oynadığım en aptalca oyunun gerçekleşmek üzere olduğu çemberin ortasındayım.

"Vay, vay, vay," diye memnuniyetle gülümsüyor Chantal.

Onu parmaklarımın arasında ezmek ister gibi bakıyorum. Kaltak, ustaca yürüttüğünü sandığı bir savaşı kazandığını biliyor.

Ama onu kendi tayin ettiği galipten nasıl vazgeçireceğimi bileceğim.

"Ne yapman gerektiğini anlıyor musun?" Başımı sallıyorum, çünkü yakalanmamam gerekiyor.

Etrafımızda birileri bir şeyler mırıldanıyor, fısıltılar gittikçe yükseliyor.

"Endişelenmeli miyim?" diyor Crystal, seslerden telaşlanarak. Dudakları kafamın içinde ağır çekimde hareket ediyor, fiziği seks kokuyor.

tüm gözeneklerden şiddetli.

Beni nasıl ve kiminle aldattığını öğrendiğimden beri, onu doyumsuz bir fahişe olarak hayal etmekten başka bir şey yapmadım ve tüm bu yıllar boyunca onu kafamda böyle gördüm.

Şimdi karşımda o var, düşüncelerim onun konuşan bedeni ve üzerimdeki etkisiyle doğrulanıyor.

Ona yaklaşmaya başladığım anda damarlarımdaki kan kaynıyor ve kollarımdaki tüyler diken diken oluyor.

"İlk ipucu," diye uyarıyor Chantal, "bakalım kokusundan tanıyabilecek misin? Yıllar içinde birkaç kez parfüm değiştirdiğim için tanımamalı.

Crystal'ın bandajlı yüzüne yaklaşıyorum ve boynumu ona uzatmak için başımı kaldırıyorum. Ona yardım etmek zorundayım, bu yüzden burnu tenime yaklaştırmak diye kendimi biraz alçaltıyorum.

Yanlışlıkla ucu kulağımın arkasına sürtünüyor ve sırtımdan vahşi bir ürperti geçerek beni hemen geri çekilmeye zorluyor.

"Onu tanıyamıyorum," diye itiraf ediyor.

Mırıltılar devam ediyor ve sanki fısıltılardan bir ipucu çıkarabilecekmiş gibi etrafına bakarken içinde şüphe uyandırmaya başlıyor.

"İkinci ipucu: Dokunmak!" diye mırıldanıyor Chantal.

Bunun aklıma gelebilecek en kötü fikir olduğuna inanmaya başlıyorum.

Bir adım geri çekiliyorum, ama sonra kendimi bu küçük tiyatroyu sona erdirmeye zorluyorum, bir inzivaya çekilen olarak seçilmeden önce.

Crystal göğsümü aramak için kollarını uzatıyor. Uzaklaştığım için beni bulamıyor, ben de ilerliyorum ve avuç içleri göğüs kaslarıma yapışıyor.

Beni aynı anda hem okşamaya hem de hissetmeye başlıyor. Parmakları gömleğimin açık olan kısmını sıyrıyor, altından geçerek tenimle buluşuyor.

Bir ürperti daha tepeden tırnağa vuruyor beni, yutkunmaya zorluyor, sanki bir dürtüyü yutmak istiyordum gibi: ellerini tutup sikime götürmek.

Crystal incelemesine devam ediyor, önce omuzlarımı, sonra kollarımı yokluyor.

Dahi Chantal ona, "Belki de yüzüne dokunmalısın," diye öneride bulunur. "Sen daha iyi anlarsın.

"Bu arada, fiziksel olarak fena olmadığını söyleyebilirim," diye göz kırptırıyor ve herkes gülüyor.

Demek vücudumu seviyorsun, ha?

Ama enseme okşamaya başladığında, saçlarından kim olduğunu anlamaya çalışırken, onun, kız kardeşimin ve büyük olasılıkla diğer herkesin gözünden kaçmayan bir sarsıntıyla sarsılıyorum.

Parmakları ensemden yüzüme doğru ilerliyor, sakallarım ona hiçbir şey anlatmasa da bir ipucu verebilir.

Crystal kaşlarımı okşarken titremeye başlıyor. Gözlerimi kapatıyorum, kendimi tamamen farklı bir durumda hayal ediyorum, o benim altımda ve ben... *Tanrım, lütfen yapma!*

Bunu karşılayamam!

Burun bölmemi yokluyor ve başparmağı dudaklarımın üzerinde gezinerek geçişini nakış gibi işlediğinde, göze çarpan bir titreme daha göğsümü titretiyor ve onun kulaklarına da ulaşan bir nefesi tutamıyorum.

"Kim olduğunu anladın mı?" diye sorarlar.

Nedenini sormayın, bunun nasıl mümkün olduğunu da, yine de mantıktan tamamen kopmuş ağzım açılıyor, hafifçe parmağının ucunu kucaklıyor ve zor bir öpücüğü taklit ediyor.

Bu noktada Crystal sanki aniden parlayan bir lav haline gelmişim gibi korkuyla geri çekiliyor.

Kollarını vücudunun iki yanına açıyor, dudakları aralanıyor ve belli belirsiz nefesler üflüyor. Göğsü inip kalkıyor, içimde evcilleştirmeye çalıştığım başka bir dürtü uyandırıyor.

"Onu öpmen mi gerekiyor?" diye sordu Chantal.

"Hayır!" Sesi kızgın geliyor. "Kim olduğunu biliyorum!"

Yüzümün tüm hatlarını çok iyi hatırlıyor mu yoksa ona kimliğimi belli eden hain ağzım mıydı?

"Bu Aries!" diye ağzından kaçırıyor, gözbağını çıkarıp Chantal'a fırlatıyor. Bana bakmıyor bile, çantasını kapıyor ve sessiz grubun arasından bir yol açarak kulübün çıkışına doğru gözden kayboluyor.

"Sanırım oynamana izin vermemeliydim," diyor Chantal bana.

"Ben hallederim," diye karşılık veriyorum ve onu takip etmeye ikna oluyorum.

"Aries!" Beni tekrar durmaya zorladı. "Sakin ol, hayatının bu döneminde çok hassas."

"Şaka yapmıyorum! O zaman sanırım daha kolay olacak".

"Ne yapmak?"

'Yok et'.

Dışarıya, kaldırıma adımımı atar atmaz yeniden nefes almaya başlıyorum. Bumerang gibi üzerime gelen sayısız his tarafından boğulmuş bir şekilde apneye kaçıyorum.

Duygularıma hakim olmaya çalışıyorum, gözlerimi kristal berraklığında kalmaya zorluyorum ve bir zırh giymeye karar veriyorum.

Hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey olmadı.

Titreyen parmaklarımla el çantamda sigara paketini arıyorum. Bir tane çıkarıyorum ve birkaç denemeden sonra yakıyorum.

Nikotin dozumu yutuyorum, kendimi biraz sakinleştiriyorum.

Kokusunu içime çektiğimde o olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. O kadar yoğun ve erkeksi bir kokuydu ki onu daha uzun süre koklamaya devam edeceğimi düşündüm. Çok hoştu.

Sonra kendime etrafımızda çok fazla insan olduğunu ve bu aptal oyuna devam etmem gerektiğini söyledim. Ona dokunmaya başladığımda, o zaman bile kim olduğunun tamamen farkında değildim. Bugün eskisinden çok daha heybetli. Geniş omuzları ve kaya gibi sert göğsü belli ki benim kaçırdığım yılların eğitiminin bir sonucu.

Fiziksel hünerleriyle ilgili o çirkin şakanın anısı beni utançtan titretiyor.

Nasıl yapabilirim ki?

Bir duman daha üflüyorum, şimdi utancımı bastıran öfkemi dizginlemeye çalışıyorum.

Ancak yüzünün izini sürdükten sonra o olduğundan şüphelendim. Ama ağzına dokunduğumda hiç şüphem kalmadı. Eski Koç'umun çok sevdiği bir şeydi bu. Parmaklarımla kapatmamı ve anahtarı cebime koymamı isterdi, böylece onun bir parçasını yanımda götürebilirdim. Dudaklarına dokunmak, onları tekrar benimkilerin üzerinde hissetmek gibiydi.

Bir an için.

Küçük bir mutluluk anı.

Sonra öpücüğe benzer bir şey hissettim, bu da bana ellerimle ya da dudaklarımla mührü yeniden açıp ağzını ele geçirdiğim zamanları hatırlattı.

"Sigaraya mı başladın?"

Arkamdan gelen sesini duyunca irkiliyorum. Onu burada gördüğüme şaşırarak, ne kadar şaşırdığımı ve çaresizce gözyaşlarına boğulmak üzere olduğumu ona göstermemekte ısrar ediyorum.

'Dokuz yıldır sigara içiyorum'.

"Ateşiniz var mı?" diye yaklaşır.

Çakmağımı alıyorum, tutmekte olan sigaramı dişlerimin arasında tutuyorum ve ona takılarak kendi sigarasını da yakmasına izin veriyorum.

Aries yanıma yerleşiyor, önümdeki yola bakıyor. Birbirimizin yanında sessizce durup yakıcı kâğıtla oynuyoruz.

"Bana söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye soruyor bana bakmadan sakince. Ben de göz ucuyla bakıyorum.

"Sana ne söylemeliyim?"

"Sanırım konuşacak çok şeyiniz var, ama yine de...". Şimdi bana doğru dönüyor, dikkatimi ya da gözlerimi talep ediyor, en azından ben öyle düşünüyorum. Sigara içme şekli, çok hızlı ve gergin, bana konuşmanın iyi bir yolda ilerlemediğini iletiyor.

"O aptal oyuna kendini kaptırmamalıydın," diye azarladım onu.

"Hayatta yapmaman gereken o kadar çok şey var ki Crystal, yine de insanlar her zaman istediklerini yapıyorlar. Sen daha iyi bilirsin!" Yüzüme duman atıyor.

"Yani benimle alay etmek mi istediniz?"

"Ve sen de *bana ihanet* etmek istedin?"

Sigaramdan uzun bir nefes çekiyorum, sonra öfkeyle fırlatıp atıyorum. Onun varlığından henüz kurtulamadığım ve hayatımın henüz nasıl af dileyeceğime karar veremediğim bir dönemde yüzüme bir tokat gibi atılan bu soru beni şaşırtıyor.

"Ah!" diye sırtarak benimle alay ediyor, düşük tutmaya devam ettiğim bakışlarımı arıyor. "Yüzüme cevap verecek cesaretin bile yok. Sadece utanmalısın!"

'Gerçekten de öyle'. Sesim titriyor, karşılık verdiğim anda gözlerim onunkilere takılıyor ve orada okuduğum hayal kırıklığı, dokuz yıldır yaşadığım utancın on bin katını hissetmeme neden oluyor.

"Gerçekten utandığını mı söylüyorsun? Bu ne cüret!" diyerek sesinin tonunu yükseltiyor ve derin bir öfkeyle benimle konuşmaya başlıyor.

"Kardeşimi aramaya cüret ediyorsun, benim de çalıştığım binaya geliyorsun; seni etrafta istemediğimi kanıtlayarak seni fena halde kovdurmama rağmen yine kız kardeşimle takılmaya başlıyorsun. Ve senözür dilemek yerine, artık bunu yapabildiğine göre, bana o sert bakışla bakıyorsun ve hatta aynı şekilde cevap vermeye cüret . Utanç kelimesinin gerçek anlamını anladığını sanmıyorum, şu anda hissettiğin bir yana' . Ne diyeceğimi bilemiyorum, kendini ifade ederken kullandığı kin beni felç etti. Endişe, şimdi acıya dönüştü. Her cümlesi kemiklerimi çürütmek için içime işliyordu.

Gözümü kırıyorum, tepki veremiyorum ve yapabileceğim en yanlış şeyi yapıyorum: Kaçmayı seçiyorum.

El çantamda cep telefonumu arıyorum, parmaklarımın arasından kayıp gittiğini hissediyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor kaba bir şekilde, sigarasını ayakkabısının tabanıyla söndürürken.

"Bir taksi çağıracağım.

"Buna gerek yok. Size eşlik edeceğim," diyor daha sakın bir şekilde.

Elim çantanın içinde donuyor, yüzüm yavaşça bakışlarımla birlikte ona doğru kalkıyor, gerçekten böyle bir şey yapmakla ilgilenip ilgilenmediğini görmeye çalışıyorum. Şaşkınlıkla ona bakıyorum, dolgun dudaklarında bana ince bir gülümseme verdiğinde büyüleniyorum.

"Durumun böyle olduğunu sanmıyorum, Aries."

"Reddedemezsin, senin için uygun bir teklifim var." Sırtışı genişliyor, muzipleşiyor ama çok fazla değil. Sanki bir merdivene tırmanıyor gibi, ama neye ulaşmak için?

"Ne teklifi?"

"Seni eve bırakmama izin verirsen, sıkımı yalamana izin veririm. Ne dersin?"

Bana tokat atsaydı, daha az acırdı. Kaba cümleleri çığ gibi üzerime geliyor. Ve şimdi anlıyorum bakışlarında neler geçtiğini, damarlarında neler dolaştığını, tüm kelimelerinin hangi sesi içerdiğini.

Nefret.

Benden derin, içgüdüsel bir şekilde nefret ediyor, onu tanıyan benim için o kadar görünür ki, onu anladığımdan bile şüpheliyim.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye fısıldadım.

"Bu az mı geldi?" diyor ciddi ve maksatlı bir şekilde. "Daha fazlasını mı istiyorsun?"

"Aries..." Adı bir yalvarış gibi çıkıyor.

"Crystal?" Benimki küçümseyerek.

Ellerini ceplerine sokuyor ve saçma ve kaba teklifine bir cevap bekliyormuş gibi bana bakıyor.

Geri çekiliyorum, tavrından gözle görülür bir şekilde etkileniyorum ama kalbimin içimde ne kadar gürültülü bir şekilde parçalandığını ona göstermemeye kararlıyım.

"Bak, bana kızgın olduğunu ve beni küçük düşürmek için her türlü nedene sahip olduğunu biliyorum, ama..."

"...Ama hala benden özür dilemedin."

"Bunu yapmak isterim, gerçekten..."

"Ve yap! Ama düzgün bir şekilde yap. Örneğin, diz çöküp bana yalvararak başlayabilirsin, ama belki o zaman bile seni affetmem."

"Peki ne istiyorsun?"

"Sana söyledim, sadece seninle eve kadar yürümek ve senin için güzel bir şey yapmak istiyorum. Hepsi bu!"

Ve artık onu anlayamıyorum. Çünkü bir an bana nezaket gösteriyor, nazik ve güvenilir, bir an sonra ise hakaret ediyor. Şimdi yine sakın, daha çok ciddi bir şekilde beni bırakmayı teklif eden bir adam gibi.

"TAMAM. Sanırım bir şeyi açıklığa kavuşturmak için onun varlığından yararlanacağım.

"Senin için de uygunsa biraz konuşabiliriz."

"Yapılabilir!" Bana tepeden tırnağa bakıyor, başını yana eğiyor ve gözlerini kısarak düşüncelerimi tarıyor.

Gövdeme yapışır yapışmaz aramızdaki boşluğu iptal ederek ciğerlerimde bir tıkanıklığa neden oluyor.

Sakin ol.

"Bir sakso sana pahalıya patlamamalı, değil mi bebeğim?" Bir başka kabalgı daha özümsemişim anda gözlerim nemleniyor. "Doğruyu söyle, istediğin bu," diye devam ediyor ciddiyetle, muzipçe, saçımdan bir tutam alıp kulağımın arkasına sıkıştırmaya bile cüret ediyor.

Yutkunuyorum, inciniyorum ve aşağılanıyorum, ama hiçbir şey söyleyemiyorum, hiçbir şey yapamıyorum, bir parçam bunu hak ettiğimi ve onun önünde kalıp patlamasını absorbe etmem gerektiğini çok iyi biliyor.

Söylediklerinde gerçekten ciddi değildir. Koç sadece sizi incitmek ister.

"Bunu gerçekten istiyorsun Crystal ve bunu gerçekten düşünüyorsun." Zihnimi bir düşünce selinin kapladığını fark ediyor ama bunlar onun söyledikleriyle uyuşmuyor, en azından bu şekilde. "Sarayda üzerime düştüğün günden beri bunu düşünüyorsun. Ne hissettin? Eminim meme uçların sertleşmiştir ve ıslanmıştır."

Artık göz bebeklerimin titrediğini hissetmiyorum. Buğulanıyorlar, gözyaşlarımı tutamıyorum.

Parmaklarının yanaklarımdan aşağı süzülen kristal izleri yok ettiğini hissediyorum, gözlerinin izleri takip ettiğini görüyorum ve sesinin beni yıkmaya devam ettiğini duyuyorum.

"Birbirimizi tekrar gördükten sonra, eve geldiğinde kendine dokundun mu yoksa psikoloğun tarafından becerildin mi?"

"Neden benimle böyle konuşuyorsun?" diyebildim.

"Seninle başka nasıl konuşabilirim ki?" diye ciddi bir şekilde karşılık veriyor, sanki bana böyle davranması normalmiş gibi.

"Bu benim bildiğim Aries değil.

"Şunu da belirtiyim ki siz de benim tanıdığım gibi değilsiniz."

"Peki bugün ne tür bir Kristal'e baktığınızı düşünüyorsunuz, dinleyelim mi?"

"Bir kadına bakıyorum ve büyük olasılıkla dokuz yıl önce de karşımdaydı, sadece benimleyken tatlı, aşık küçük kızı oynuyordu, evdeyken azgın, doyumsuz kaltağı oynuyordu."

Hayatta enerjinizin tükendiği zamanlar vardır. İnsan güvenini, umudunu, savaşıma isteğini kaybeder.

Hatalarımızın kim olduğumuzu tarif ettiğine ve bir eylemin bize verilen acımasız bir doğanın sonucu olduğuna inandığımız anlar vardır.

Ve göğsünüzün çok ama çok acıdığı anlar vardır, öyle ki ruhunuzun çığlık attığını ve bir şeyler yapmanız, kalbinizin bu sürekli titremesini durdurmanız için size yalvardığını hissedersiniz.

Ve bu benim zamanım.

Her şeyi kapatmanın, doğru seçimi, en az acı vereni, sizi hayata teslim olmaya zorlayanı yapmanın zamanı geldi. Çünkü gerçek

Ayaklarımızın üzerinde durmamıza yardım etmek istediklerinde bize söyledikleri bu değil, gerçek şu ki biz inşa ettiğimiz şeyiz. Ve bu adama yaptığım şey, beni bir insan olarak tanımlayan şeydir.

Kapatıyoru

m.

Teslim

oluyorum.

"Yani?" diye ısrar ediyor. "Bir yolculuk için oral seks çok değil."

"Pekala!"

"Güzel, beni hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyordum."

Arkasında kalarak onu takip ettim. Otoparka kadar, sanki bana bilerek yetişmek istiyormuş gibi, hızını kesmeye zahmet etmedi.

Arabaya biniyoruz ve hava gittikçe daha gergin ve boğucu hale geliyor. Motoru çalıştırdığında, camımı açıyorum ve bir nefes alarak rahatlamaya çalışıyorum. Ama onda bir şey var, çok karanlık bir şey, beni hipnotize ediyor ve aynı zamanda korkutuyor .

Yola giriyor ve sanki ben orada değilmişim gibi sakince sürmeye başlıyor. Vazgeçmiş olsam da, ruhumun ışığını kısa süreliğine kesintiye uğratmış olsam da, umutsuzca onun davranışını açıklamaya çalışıyorum. Tamamen kapanmakta tereddüt eden o küçücük yanımın buna ihtiyacı var.

"Bu kadar zorlamana gerek yok Koç, benimle iletişim kurmaya tahammül etmenin tek yolunun bu olduğunu ve sadece fkeni boşaltmak istediğini gayet iyi anlıyorum. Bunun bedelini bana ödetmeye çalıştığını biliyorum."

"Gördüğüm kadarıyla psikoloğunuz sizi iyi eğitmiş."

"Nolan ve ben birlikte değiliz".

'Sevişmek için birlikte olmanıza gerek yok'.

"Kes şunu!" diye yüksek sesle bağırdım.

Yüzü fkeli bir ifadeye bürünüyor ve parmakları direksiyonu daha sıkı kavırıyor.

"Sessiz olman gerekirken bana sesini yükseltmeye bile cüret ediyorsun Crystal!"

"Sen bana aşağılık biriymişim gibi davranırken çenemi kapatıp beni affetmeni mi isteyeceğim?"

"Sana sadece hak ettiğin muameleyi yapacağım."

"Ve duyalım bakalım, bana nasıl davranılmasını hak ediyorum?"

"Bir fahişe gibi," diye bağırıyor ve bana öfkeli bir bakış fırlatıyor.

"Bu seni daha iyi hissettiriyor mu?" diye soruyorum gözyaşlarımın eşiğinde.

'Evet, kesinlikle evet'.

"Ya bu beni hasta ederse?"

"Senin için endişelenmiyorum, artık değil".

"Fark ettim, Koç. Son dokuz yıldır hayatımın her günü, her saati ve her dakikasında senin gelmeni beklerken ve sen hiç gelmediğinde bunu fark ettim."

"Zavallı küçük ruh". Gaza basıyor, sollayamayacağı bir noktada bir arabayı solluyor.

"Beni görmek istemediğini sanıyordum ama bunun yerine bu gece kulübe geldin, hatta o aptal maç için teklifte bulundun ve şimdi... şimdi..."

"Şimdi mi?"

"davranıyorsun..."

"Sanki seni hor görmüşüm gibi mi? Sanki hayatımın neredeyse on yılını seninle nerede yanlış yaptığımı merak ederek geçirmişim gibi mi? Senin için yaptığım her şey anlamsız gelirken ve sen başka her şeyi severken, kaç kez bir hiç olduğumu düşündüğümü bilemezsin!"

Koç etkileyici bir hızla yandaki sokağa dönerken elimden geldiğince dayanıyorum. Arabasının tekerlekleri ısıklık çalıyor, içinde ne olduğunu, benim, celladının, onun içine ne koyduğumu yansıtıyor.

Ona nefret aşıladım ve şimdi bunu geri almayı hak ediyorum.

"Yavaş git, Koç, lütfen!" Ama beni dinlemiyor ve hızlı sürmeye devam ediyor, kelimeleri kurşun yağmuruna tutuyor.

"Yeterli olmadığımı kabul etmek... Aklındaki son şeyin ben olduğumu bilmek, kimin yanında olduğunu anlamayan aptal bir boynuzlu... Kendimi..." Direksiyona bir yumruk vuruyor ve korna güçlü ve ani bir şekilde çalıyor. "Bir pislik! Beni bu hale sen getirdin. Bir pislik!"

"Özür dilerim. Çok özür dilerim!" Kalbimi ve ruhumu kapatmaya karar vermiş olmama rağmen, gözyaşlarım onları durduramadan akmaya başlıyor.

'özür kesinlikle yeterli değil, Crystal'.

"O zaman başka ne yapmam gerekiyor?"

Aslında onun olan stüdyo dairemin sokağına döndü ve tam ön kapının önüne park etti. Ani bir fren yapıyor ve önce gösterge paneline sonra da koltuğa çarpmana neden oluyor. Ona bakıyorum, bana borçlu olduğu cevabı bekliyorum.

Koç, nefes nefese, gözleri öfkeli ve yılların aşağılamasıyla inşa edilmiş bir bakışla şöyle der: "Kendin ol. Utanma, sadece bir fahişe ol."

"İstedğin bu mu?"

"Evet."

"Güzel!"

"Mükemmel!"

"Yukarı çıkalım mı?"

"Hayır, burada, arabada, sürtüklerin yaptığı gibi ağzına almanı tercih ederim."

Sözleri beni donduruyor ve gerektiği gibi yanıt verme yeteneğimi elimden alıyor.

İstedğini yapın, taşıdığı yükü hafifletin. Ona yardım edin.

Ona doğru uzanıyorum, parmaklarım gözyaşlarını siliyor ve sonra pantolonunun fermuarına koşuyor.

Koç hareket etmiyor, kokusunu çok yakından alabiliyorum, gözleri bana sabitlenmiş. Bir kolunu pencereye uzatmış, parmaklarını direksiyona dayamış, diğer elini de yumruk yapmış, kalçasına dayamış.

Duygularımın tuzlu tadının tadını çıkararak hızla kemerini çözmeye başladım.

Burnumla yukarı çekiyorum ama durmuyorum. Kemer çözüldükten sonra fermuarı açıyorum ve bileğim kilitlenir kilitlenmez kalbim duruyor.

"Ağlayan bir kadının ağzını sikmek istemiyorum. Bir dahaki sefere daha güçlü olmaya çalış Crystal, çünkü o kadar anlayışlı olmayacağım." Beni iğrenmiş halinden uzaklaştırıp kıyafetlerini tekrar giydi. "Şimdi çık dışarı!"

Hayatım boyunca hak ettiğim sayısız aşağılanma sona erdi.

Kendimin küçük bir parçasını koruduğuma inandığım ve haysiyetimi tamamen gömmek istemediğim için, artık onun sembolünü takmaya hakkım olmadığını hissediyorum.

Boynumun arkasındaki kolyenin kancasını arıyorum ve açıyorum. Aries'in gözleri Aries kolyesine takılıyor.

'Artık bana ait değil'.

Artık bana ait değilsin.

Ona geri vermek için elimi uzatıyorum ama o kıpırdamıyor. Gözleri benimkilerde sabit kalıyor, her zaman küçümseyici, her zaman nefretle beneklenmiş bir mavi.

Geri almadığı için arabadan indiğimde koltuğunun üzerine bırakıyorum. Kapıyı kapatıyorum ve hiç enerjim olmadan kapıya yöneliyorum.

İçeri girmemi bile beklemiyor. Uyuyan mahallenin sessizliğini doldurarak uzaklaştığını duyuyorum.

Eve ilk yaptığım şey aynada kendime bakmak oluyor.

İnsanın kendi yansımasını incelediğinde, yanlış bir şey yapmadığını biliyorsa, başı dik yürüyebileceğini duymuşsunuzdur. Korku hissetmeden kendine bakabilir.

Bu duyguyu dokuz yıldır hissetmemiştim.

Aynada kendime her baktığımda, Aries'in gördüğü her şeyi görüyorum.

Onu incittiğim için kendimden nefret ediyorum.

Onu bunca zaman acı çekmeye zorladığım için kendimden nefret ediyorum. Onun inandığı gibi olduğum için kendimden nefret ediyorum.

Cep telefonumu elime alıyorum ve Chantal'dan gelen birkaç cevapsız aramanın yanı sıra bazı mesajlar buluyorum. Onları görüntülemiyorum, çünkü ondan haber almak istemiyorum, şimdi değil.

Nolan'ın da beni aradığını fark ediyorum. Bir mendil alıp gözyaşlarımı siliyorum, yatağın üzerine çöküyorum, beni görmesi için ona yazmaya hazırım, çünkü buna çok ihtiyacım var.

Sohbetini açtığımda, başlığı şöyle olan bir blog makalesine bağlantı buluyorum: *Colin'in sevgilisi Paris hapisanesi psikoloğu* .

NOLAN: Bir süre birbirimizi görmesek daha iyi olur.

Şu anda onu da kaybetmek, hayatta canınız yandığında her şeyin er ya da geç geri geldiğinin bir başka göstergesi oldu.

Pekala. Çok özür dilerim. Düzelteceğim, söz veriyorum.

Bana bir daha yazma, lütfen.

Hemen cevap vermesi bana hiç uyumadığını düşündürüyor. Bu haberden sonra karısıyla olan sorunlarının daha da kötüleştiğini ve işinin risk altında olabileceğini düşünüyorum. Bu söylentileri çürütmek için bir şeyler yapacağıma dair kendime söz veriyorum ve tek arkadaşımı kaybetme düşüncesiyle zaten kederliyken ona bir daha cevap vermiyorum.

Parçalanmışlar.

Ama ben istedim.

Kristal katili yaratan .

Beş gün sonra.

Dayanılmaz bir gürültü beni yatakta dönmeye ve başımı yastığın altına saklamaya zorluyor. Bunun dün geceki akşamdan kalmalığın etkileri olduğunu ve migrenin kafamda danslarını açtığını hayal ediyorum. Yastığı kulaklarımın etrafına sıkıştırıyorum, gümbürtü durmuyor ve gittikçe kötüleşiyor, bana elektrikli bir demir testeresinin çeliği keserken çıkardığı gürültüyü hatırlatıyor.

Bu ne lan!

Gergin bir şekilde yataktan kalkıyorum ve çıplak bir şekilde açık pencerelere doğru yürüyorum, eğilip bahçede neler olup bittiğini anlamaya çalışıyorum.

Kulemden göremediğim bir platform ve başka şeyler kuran insanların telaşı var, dışarı eğilmek zorunda kalmadan ve garantili bir intihar riskini göze almadan.

Gözlerimi kırıştırıyorum ve sadece siyah ipek pantolon giyiyorum. Yalınayak, korkunç bir baş ağrısı ve Temmuz ortası sıcakından nefes nefese koridorda koşturuyorum.

Bu yıl her zamankinden daha boğucu bir hava var.

Birkaç dakika sonra kuzey tarafındaki bahçeye, kalenin arka tarafına ulaşmayı başarıyorum ve kendimi gerçek bir inşaat alanının önünde buluyorum.

Müller başta olmak üzere ailemin hiçbir ferdiyi teşhis edemiyorum. Yalınayak, yüzüm sersemlemiş, saçlarım dağınık, zihnim hâlâ alkolün etkisinde, her iki yanında bir dizi ahşap jakuzinin sıralandığı çimenliğe doğru ilerliyorum.

Ne oluyor be?

Görünmez olmaktan korkarak kollarımı uzatıyorum.

"Biri bana neler olduğunu açıklayabilir mi?"

Arkamda, bana ulaşan başka bir elektrik sesi duyuyorum.

Arkamı döndüğümde hayrete düştüm! Böyle bir şeyin arkasında başka kim olabilirdi?

Chantal, şok edici pembe Lamborghini hoverboard'un üzerinde bacaklarını sıkıca dikmiş, hareketsiz dururken bir pipetten kokteyli yudumluyor. Gözleri büyük güneş gözlükleriyle korunuyor ve başı tek parça yüzme kostümüyle uyumlu büyük beyaz bir şapkayla örtülü.

"Aries, yalınayak ve pantolonun kışından aşağı sarkmış bir halde burada ne yapıyorsun?" diye soruyor, lanet olası gürültülü aletle etrafımda dönerek.

"Ben de burada yaşıyorum, diğer insanlar gibi. Bütün bunlar ne anlama geliyor? Kale bahçelerinde bir turizm köyü açmaya mı karar verdiniz?"

O tarif edilemez renkteki scooter'ın üstünde etrafımda dönüp duruyor.

"Duracak mısın lan!"

"Her yıl unutuyorsun!" diye durdu sonunda.

"Ne?"

"Benim doğum günüm! *Yengeç* ayındayız, aptal Koç!"

Homurdanıyorum, gözlerimi kısıyorum ve yüzümü gökyüzüne kaldırıyorum. Güneş ışınları beni ısıtıyor, alnımı terletiyor ve bana hemen bir duş almam gerektiğini hatırlatıyor.

"Dur tahmin edeyim, bu yılın teması *Hawaii'de tatil* mi?" diye soruyorum, çünkü arkasında birkaç adam en az on metre uzunluğunda bir palmiye ağacı taşıyor.

"Önemsiz olma!"

"Taurus bunu gördü mü?"

"İhtiyacım olan tüm izinlere sahibim, rahatla kardeşim."

"Hiç gerçek arkadaşın yokken neden her yıl uçuk partiler düzenlemekte ısrar ediyorsun anlamıyorum. Kimi davet etmeyi planlıyorsun, Chantal?"

"Sadece önemli insanlar. Merak etme, kız kardeşinin doğum günü partisine katılmak zorunda değilsin. Zaten hiç katılmıyorsun. Umarım bu yıl da gelmezsin, çünkü geçen gece Crystal'da yaptıklarının tekrarlanmasını istemiyorum."

"Ben ona hiçbir şey yapmadım."

"Günlerdir benimle konuşmuyor, o yüzden bir şeyler çeviriyor olmalısın!"

"Ya sen, sen hiç hata yapmadın mı? Başkalarının hatalarını sana ödetecek kadar aptal değil. Eğer seninle konuşmuyorsa, bir sebebi vardır."

"Siktir git!" diyor sofistike bir tavırla ve onu bahçede gezdiren hoverboard'u yeniden çalıştırıyor. O yoluna herkese emirler yağdırmaya devam ederken ben de içeri dönüp adama taşınmayı düşünmeye başlıyorum.

Duşta, önceki gecenin akşamdan kalmalığının neden olduğu aralıksız çarpıntıdan zihnimi arındırmayı başarıyorum. Dalgın dalgın sabunlanırken, içimdeki en kötü parçayı dışa vurmaya başladığım akşamı düşünüyorum. Bunu hayal etmek bir yana, öngörmemiştım bile ama o kadar doğal, o kadar özgürleştirici geldi ki, sonunda Crystal'ın gözlerinin artık tanıdığı Koç'la karşı karşıya olmadığının farkına vardığını görmekten memnuniyet duyduğumu düşündüm.

Aslında durum böyle değildi, daha doğrusu muazzam bir zevk yaşamadım. Bu daha ziyade beni alkol nehirlerinde boğulmaya zorlayan can sıkıcı bir zevkti.

Çok ileri gittim, belki de ona böyle korkunç şeyler söylememeliydim, ama bu anı çok uzun zamandır bekliyordum ve tüm hastalıklarımın yazarına karşı biraz öfke boşaltmam gerekiyordu. Ve yine de, tüm çabamı onu her zaman olduğu yerden atmaya çalışmama rağmen, ruhumun ve kalbimin parçalarının benden kaçtığını hissettim, sanki davranışlarımdan kendilerini ayırıyorlarmış gibi, ona doğru gitmek için, sanki onu teselli etmek için.

Bana geri verdiği kolyenin ucunu tuttum. O akşamdan beri kolyeyi takıyorum ve hiç çıkarmadım. Sanki bana artık onun bana ait olmadığını söylemişti; onu geri almak, onu bana bağlayan görünmez zincirden çözmekle eşdeğerdi.

Bunu hemen kabul etmedim, tam olarak anlamadım ama sonunda, her zaman yaptığım gibi, bunu not ettim.

Odamdan çıktığımda Taurus'u masamın karşısındaki koltukta oturmuş beni beklerken buluyorum.

Sırılsıklam ve yorgun, şikayet ediyorum ama istediğim kadar değil, çünkü gücüm yok.

"Son zamanlarda tüm kardeşlerimin dairelerimi beğendiğini fark ettim."

"Düşünsene, yıllardır üvey anneler, teyzeler, büyükanne ve büyükbabalar, babalar da dahil olmak üzere herkes benimkini beğeniyor... Çok şey oluyor, denemelisin."

"Patrik sensin, ben değil".

"Benim için beş dakikan var mı?" diye soruyor ciddiyetle, beyaz gömleğinin manşetlerini kollarının üzerinde çevirmeye başlayarak. Orta parmağındaki yeşil zümrüt yüzük, onu Venüs'e bağlayan beyaz altın kordonla birlikte parıldıyor. İnsan içinde asla takmıyor, bu çıkarıp takma, çıkarıp takma işini bile nasıl başarıyor bilmiyorum....

"Pekala!"

Karşısında, yatağın üzerinde oturuyorum, havluyu belime sarmışım, saçlarım sırtımdan aşağı dökülüyor.

'Scorpio ve Chantal bana geçen gece Karma'da neler olduğunu anlattı'.

"Kardeşlerim hain casuslar!"

"Sadece sizin tarafınızı dinlemek istedim, çünkü onlarınki sınırlı bir bakış açısına sahipti."

"Ne anlamda?"

"Crystal'ı takip ederken görülmüşsün. Belki onunla konuştun bile ve kardeşimiz onunla iletişime geçemediği için.... sanırım sen...."

"...Zarar verdiğimi!" Taurus çenesini sıkıyor ve bana bakıyor, nedenini duymayı bekliyor.

"Ne oldu, Aries?"

"Ona evinde eşlik ettim".

"Peki ya yolda?"

"Biraz kindar davrandım diyelim."

"*Kindarlığı* tanımla," diyerek bir bacağını zarif bir şekilde çaprazlıyor, sertleşiyor ve tüm otoritesini ortaya koyuyor. Tavırları ve ses tonu dostça görünüyor ama onunki gerçek bir emir. Onu çok iyi tanıyorum, sahte kibarlık ağına düşmeyeceğim.

"Onu aşağılamış ve küçük düşürmüş olabilirim".

"Hakarete uğradı ve aşağılandı," diye tekrarlıyor, düşünerek. "Onu taciz ettiniz mi?"

"Hayır, lanet olsun, buna cüret edemem!"

Oysa benim yapmak istediğim tam da buydu.

"Peki ona ne yaptın?"

'Ona defalarca kolay erdemli bir kadın dedim'.

"Aries!"

"Bunu yapmaya hakkım var!"

Ayağa kalktı ve önümde durdu. Ona bakacak gücüm yok.

"Eğer bir hikaye biterse, sadece biter. Ancak daha fazla bölüm yazmaya başlarsanız, hala sunacak ve alacak çok şeyiniz var demektir."

Yüzüm ellerime düşüyor, etrafta olmamasına rağmen Crystal'ın üzerimdeki etkisini gizlemeye çalışıyorum.

"Bu hikayeye bir şey verebilecek kapasitede olduğumu düşünmüyorum. Aksine, payıma düşeni almam gerektiğini düşündüğüm bir aşamada olduğumu hissediyorum".

"Sanırım onun özründen bahsediyorsunuz."

"Mesele şu ki, bunları beklediğinizde, affetmekle uğraşmak zorundasınız. Ve ben muhtemelen seni affetmeye asla hazır olmayacağım".

"Ancak, Koç...", Boğa bakışlarımın hizasına kadar eğiliyor. "Şimdi kendini aklaması gereken sensin."

"Ne?" diye alay ediyorum onunla. "Ona ne yaparsam ya da gelecekte ne yapmam gerekirse yapayım, bana yaptıklarını asla karşılayamaz."

"Sevdiğin tek kadına meydan okuyamaz ve onu incitme riskine girmeden oyunu bağlamaya çalışamazsın."

"Ne zamandan beri onunla ilgileniyorsun?" diye soruyorum kabaca.

"Tekrar yapmaya başladığından beri".

Ofiste zaman hiç geçmiyor. Bir mola veriyorum ve az önce T-Leclerc Motors'un satış grafiğine bakmayı bitirdiğim bilgisayar ekranını beklemeye alıyorum. Hiç beklemiyordum ama Chantal ve Venus tarafından tasarlanan araba bu ayın en çok satan arabası. Daha yeni çıktı, bu yüzden istatistikler konusunda ihtiyatlı davranıyorum, ancak kızlar onu tanıttığından beri dünyanın her yerinden sipariş aldığımızı fark etmeden edemiyorum. Tanınmış bir Amerikalı aktris tamamen pembe ve baş harfleriyle kişiselleştirilmiş bir tane istedi. Kız kardeşim kendininkini çıkarmayı reddetti ve baldızım da kesinlikle pembe yaptırmak istemedi. Sonunda onlara müşterinin keseceği çeki gösterdiğimde sessiz kaldılar.

İş dünyasında kişisel zevkler değersizdir, her zaman alıcıların eksantrik zevklerini memnun etmek gerekir.

Koltuğumda rahatlıyorum ve bir an için gözlerimi kapatıyorum. Anında Crystal'ın yüzü geçmişten bir figür olarak beliriyor,

siyah beyaz görünecek kadar uzakta.

Vicdanımın bir yanı davranışımı, sözlerimi ve neden oldukları gözyaşlarını hatırlamaktan kaçınmaya devam ediyor; diğeri, bu dokuz yıl boyunca unutmak için mücadele eden, küçük bir intikam almış olmaktan memnun.

Crystal'ın bana ihanet ettiği söylendiğinde hissettiklerimin bir zerresini hissetmesini istedim.

Yargıç önündeki itirafının videosunu gördüğümde çektiğim acıyı onun da istedim.

Ve annesinin partneriyle seks yaptığını tekrar tekrar doğruladığında benim ağladığım gibi onun da ağlamasını istedim.

Ona bu şekilde davranarak piçlik etmiş olabilirim ama bir an için kendimi hafiflemiş hissettim.

Şu anda ne hissettiğimin hiçbir önemi yok. Buna değdi.

Pişman değilim.

Bilmiyorum, Tanrım, bilmiyorum.

Hayır, pişman değilim.

Akıllı telefonumla oynuyorum ve sırf onu gözetlemek için Crystal'ın Instagram'daki engelini kaldırıyorum.

Paylaştığı tüm resimleri sildi ve bana söylediği her aptalca kelimenin beni kastettiğini teyit etti.

Bekliyorum, diye yazmıştı.

İşte böyle, kaltak.

Profil şu anda boş. O ve Scorpio'nun birbirlerini takip etmeye başladıklarını görüyorum. Bahse girerim ilk hamleyi yapan kardeşimdi, Crystal bu kadar yüzsüz olamazdı, en son onun boş küçük kalbini yıktığımdan sonra değil.

Görecek bir şey olmadığı için onu tekrar engelliyorum, çünkü şu anda işime karışmasıyla ilgilenmiyorum.

Bu sabah kız kardeşimle yaptığım tartışmayı düşünüyorum ve özellikle de ona hiç arkadaşı olmadığını söylediğim o talihsiz cümleye atıfta bulunarak ondan özür dilemenin uygun olduğunu hissediyorum. Chantal bu durumdan her zaman muzdarip olmuştur. Crystal'ı kaybettiğimizden beri, özellikle o, en sevdiği kadar sadık bir arkadaş bulamadı. Son zamanlarda hepimiz gibi Venüs'e güvenebileceğini keşfetti, ama o da

Ailemiz ve her Leclerc, arada bir hanedanlıktan arınmanın ne kadar önemli olduğunu bilir.

Ona yazmaya karar verdim.

Koç: Hazırlıklar nasıl gidiyor?

Bilmek istediğini sanmıyorum. Hayır, umurumda değil. Sadece nasıl bilmek istedim!

Ben iyiyim! Bana öyle geliyor ki, her gece bir serseri gibi yiyip içen ve sanki uyumsuz biriymişsin gibi uşağımız tarafından yatağa götürülen sensin.

KOÇ: Teknik olarak, içtiğimde kuleme tek başıma ulaşamıyorum.

Sadece sana acıyorum!

Gerçekten mi? Ve biraz sert olduğum için özür dilemek istedim....

Crystal'a ne yaptın? Hak etmediği hiçbir şey!

Ona zarar verdin mi?

KOÇ: Bir kadını incitebileceğimi düşünüyor musun? Fiziksel olarak demiyorum!

Siktir et o zaman. Evet! Onu çok kötü incittim. Ne olmuş yani? Hepsi benim suçum. Senin bununla bir ilgin yok. Tamam, mutlu musun?

Bok gibisin! Teşekkürler, kardeşim.

Tıpkı annemiz gibisin!

KOÇ: Az önce yazdığın bu büyük saçmalık için benden özür dilemeye karar verene kadar benimle bir daha konuşma, sürtük!

Cep telefonumu bir kenara bırakıp kendime bir içki dolduruyorum!

Beni annemle kıyaslamak...? Göğsüne bıçak yemekten daha kötü.

Uzaktan gelen bir ıslık sesi kulaklarıma ulaşıyor ve sanki sesi hapsetmişler gibi uğuldamaya başlıyorlar.

Sağır edici gürültü tekrarlanıyor ve başımı hareket ettirmeye çalışıyorum, kaldıramıyorum. Yüzüm parkeye sürtünüyor, dudaklarım açık, derimi çekiyor. Boğazım yanıyor ve dilim tıkanıyor. Gözlerimi açıyorum ve ilk gördüğüm şey yere dökülmüş bir şişenin dibi oluyor. Kaslarım kilitlenmiş, yanağım yere yapışmış, bedenim çaresiz.

Başım... Artık başımı hissetmiyorum.

Bacaklarımı... Artık bacaklarımı hissedemiyorum. Ne kadar içtim ben?

Tıslama devam ediyor, ardından arkamdan darbeler geliyor. Sersemlemiş bir halde arkamı dönmeyi başarıyorum ama ayağa kalkamıyorum.

"Crystal!", kapının arkasında Chantal'ın sesini duyuyorum ve bana uzak bir ıslık gibi gelen şey, şimdi açıkça kulak zarımı delen kapı ziline sesi.

Bir şeyler söylemeye çalışıyorum ama ağzım nefesimi tutamıyor ve gözlerim görüntülere odaklanmakta zorlanıyor.

Yerde kalıyorum ve göz kapaklarımı kapatıyorum.

Yine de pes ediyorum. Ayrıca, neden kalkayım ki? Ne fark eder ki, kimin umurunda?

Bir başka kükreme, hâlâ enerjisi olan tek organım göğsümdeki kalbimi sarsıyor.

Başımı diğer tarafa çeviriyorum, ahşabın sertliğini hissediyorum. Benden birkaç metre ötede akıllı telefonum çalıyor. Ona ulaşmak için arkamı dönüyorum ama kendimi sürükleyemiyorum.

Vazgeçiyorum.

Bunu yapamam!

Ne anlamı var

ki?

Kapının diğerk tarafındaki Chantal, o sessizlikte cep telefonumun sesini duymuş olmalı. Sanki önündeki bariyeri aşmak istiyormuş gibi adımını ve yumruklarını sıkıldığını duyuyorum.

"Akrep..." diye bağılıyor ve kafamın içinde her kelimesi yüz bin kez tekrarlanıyor.

Akrep

burcu.

Akrep

burcu.

Akrep burcu.

"...Çabuk gel..."

Şimdi gel.

Şimdi gel.

ama.

"...Stüdyo dairenin anahtarlarını getir..."

Anahtarları

getir.

Anahtarları

getir.

Anahtarları

getir.

Ve sonra artık hiçbir şey hissetmiyorum.

Dönüş her şey Yani dönen o

Gülümsüyorum, mutluluk verici, Sonunda ışık.

Ücretsiz.

Hiçbir şey hissetmiyorum. Hiçbir şey görmüyorum. Sonunda, artık Aries'in sözlerini duymuyorum.

Bir gümbürtü göz kapaklarımı kaldırıyor. Tavan harika bir şekilde beyaz. Çok boş, çok soğuk, çok ruhsuz.

"Crystal! Aman Tanrım!" Chantal'ın sesi gittikçe yaklaşıyor, o kadar ki yüzü önümde belirliyor.

Onu bulanık görüyorum, dudaklarının kırmızısı yüzü olmayan bir yüzdeki kan lekesi gibi hareket ediyor.

"Scorpio, ne yapmalıyız? Ambulans çağırılım mı?"

"Ben onunla ilgilenirim, sen git ona bir bardak su getir!"

Akrep burcu.

Sırtımın altından bir şeyin geçip beni yukarı çektiğini hissediyorum. Başım sallanıyor ve onun göğsüne düşüyor. Kollarımı hissedemiyorum, boynumda hiçbir his yok.

"Sorun yok, sorun yok!" Kendimi boşlukta süzülürken hissediyorum ama buğulu görüşüm beni tutanın Akrep olduğunu anlamamı sağlıyor. "Hiç ilaç aldın mı?"

Uyuşturucu mu, ağlamak mı?".

Konuşmak için ağzımı oynatıyorum ama dilimde sadece ekşi bir tat hissediyorum.

Benim bile anlamadığım sesler çıkarıyorum.

"Acele edin, susuz kalmış!"

Bir başka patlama sesi, ben kollarımdayken banyonun kapısını tekmelediğini düşünmemeye neden oluyor.

"Chantal!" diye bağılıyor ve ben yüzümü göğsüne saklayarak gözlerimi kısıyorum. Başım patlamak üzere.

"İşte su!"

"Dudaklarını ıslat ve bakalım içirebilecek misin?".

Yüzümde eller hissediyorum, parmaklar dağınık saçlarımı hafifçe oynatıyor.

Berbat kokuyorum ve bundan utanıyorum.

Ağzıma beni anında canlandıran bir su dalgası geliyor. Bardağın kenarını dudaklarımla kucaklamayı başarıyorum ve çeneme bir o kadarını bırakarak biraz içiyorum.

"Duşu aç," diye talimat veriyor Scorpio.

Sesler banyoyu dolduruyor, kafamı sıkıştırıyor.

"Uyuşturucu ya da hap kullanıp kullanmadığını kontrol edin!"

Bakalım etrafta ne bulacaksın...".

"Aman Tanrım, sence ben..."

"Kaçın!"

Scorpio beni duşa yatırıyor ve saçlarımı yüzümden alıyor.

Üzerime gelen buz gibi jet beni irkiltiyor ve sanki vücudumun her yerine tokat atılıyormuş gibi aniden uyandırıyor.

Titremeye ve aynı zamanda bilincimi yeniden kazanmaya başlıyorum.

"Bu daha mı iyi, Cry?" Dönüp ona bakmayı başarıyorum ve başımı sallıyorum.

"Orada hiçbir şey yok," diye uyarıyor onu. "Sadece boş alkol şişeleri var."

"Tamam, git biraz daha su getir, biraz kussan iyi olur." Ve sonra hiçbir şey hatırlamıyorum!

"Alo, Taurus?" Chantal'ın sesi beni uyandırıyor. Bu kez yerde değıl, yatağımdayım ve kokmuyorum, köpük banyosu kokuyorum.

"şu anda her şey yolunda. Az önce uyandı. Scorpio ve ben onunlayız." Sonunda ayağı kalkmayı başarıp sırtımı yatak başlığına yasladığımda uzun bir süre duraksıyor. "Hayır, ona hiçbir şey söyleme lütfen. şimdiden çok fazla zarar vermiş olmalı. Biz icabına bakarız. Oğlunu ben giydiririm!" .

Oğlun mu?

Mutfak tezgahından bir şeyler almak için hemen ayağa kalkan kadının hareketlerine odaklanarak başımı ovuşturuyorum.

"Ben ilgilenirim, evet," diye devam etti Scorpio. "Onu hastaneye götürmenize gerek yok. Sadece iyi bir akşamdan kalma."

Chantal yatağıma geri dönüp oturuyor ve ben de kardeşinin gidip gelmesini izlemeyi bırakıyorum. Başımı döndürüyor.

Arkadaşım bana bir hap ve biraz su verdi.

"Bu baş ağrınızı hafifletmeye yardımcı olacaktır."

"Chantal hayır dedi!" diye bağırdığını duyuyoruz. "Bak, saplantılı baba, zorlama, tamam mı?"

"Babanla mı konuşuyor?" diye soruyorum şaşkınlıkla. Gülümsüyor ve yarısını boşalttığım bardağı alıyor, ne olduğunu bilmediğim bir şey yutuyor.

"Hayır, babasıyla konuşuyor".

"Baban!"

"Hayır, Crystal. Scorpio Romaric'in oğlu değil. O Taurus'un oğlu."

"Ne?" diyorum biraz fazla yüksek sesle, başımın zonkladığını hissediyorum.

"Ona soracağım o zaman!" diye haykırır. "Cry, sence Aries'i aramalı mıyız? Buraya gelmesini ister misin?"

Boğazımda bir bulantının yükseldiğini hissederek başımla aceleyle pazarlık yapıyorum.

Dövmem yanmaya başlıyor, bu sefer diğerlerinden daha güçlü, ama Akrep irademi bildirdiği için yeterince ikna edici olduğumu düşünüyorum.

"Hayır dedi!" diye bildirdi. "Nasıl hissettiğini sana bildireceğim. Merak etme, ben hallederim!" Görüşmeyi yarıda kesti.

O da yatağımda oturmuş, Chantal ile aynı yüz ifadesiyle bana bakıyor. İkisi de endişeli, kaygılı ama çok tatlı.

"Ne oldu? "

"Hatırladığın son şey ne Cry?" diye soruyor Akrep. Bir an düşündüm, etrafıma bakındım.

"Alışverişe çıktım ve içmek için birkaç şey aldım. Hepsini içmeye niyetim yoktu, yemin ederim."

"Sizi yargılamak için burada değiliz. Ben kendi adıma bunu her zaman yapıyorum.

Sakin ol'.

"İlk içkiyle başladım, sonra ikinciyle devam ettim. Kendime üçte birini ısmarlayacağımı, sonra akşam yemeği yiyip uyuyacağımı söyledim. Ama yapmadım.

Daha fazla durdum'.

"Yani kendine zarar vermek istemedin mi?" diye sordu Chantal rahatlayarak.

"Sadece istedim... Sadece istedim....," gözlerim yanıyor ve cidden ne yapacağımı şaşırmış durumdayım. Kardeşi imdadıma yetişiyor ve benim yerime konuşarak ifade edemediğim niyetlerime ses veriyor.

' Crystal sadece karmakarışık zihnine bir mola vermek istemişti. Biraz huzur arıyordu ve sadece unutmak istiyordu. Akşamdan kalmalığın geçtiğinde buna güleceksin, değil mi?".

Teşekkür etmek için gülümsediğimi ima ediyorum ama bütün akşam onları rahatsız ettiğim için utanıyorum.

"Teşekkür ederim, Chantal. Beni görmeye gelmeseydin, o yerden bir daha asla kalkamayabilirdim."

Elimi sıkarak, "Evet, yapardın!" dedi. "Zaten birkaç kez ayağa kalktın ve birkaç şişe seni yere sermezdi."

"Yardımanın için ben de teşekkür ederim, Scorpio."

"Sorun değil! Akşamdan kalmalığı iyileştirme konusunda uzmanım". Bir sigarayı dudaklarının arasına götürüp yakıyor. Dövmeli ellerine hayretle bakıyorum, her parmağında bir burç sembolü olduğunu keşfediyorum.

Sadece on parmağı var, bu yüzden ona diğer iki parmağını nereye dövme yaptırdığını sordum.

"Akrep sırtımda ve Boğa göğsümde, kalp tarafımda". Her ikisine de sorgulayarak bakıyorum, birkaç sorudan sonra karar veriyorum İkincisi, beni sarsan konuyu gündeme getirmek için.

"Yani, Romarik Kova senin baban değil... Nasıl Boğa olabilir?"

"Olur böyle şeyler Crystal." Scorpio daire şeklinde bir duman bulutu üflüyor. "Bunlar sadece bizim ailemizde olur, ama olur."

"Düşünsene," diye araya giriyor Chantal. "Akrep Boğa'nın hem oğlu hem de kuzeni, benim ve Koç'un da hem kardeşi hem de yeğeni."

"Ve babam sandığım kişi, aslında benim büyükbabam. Teyzem sandığım kişi anneannemden başkası değil ama yine de teyzem olarak kalıyor. Sadece Toros Dede, Toros Dede olarak kalıyor ama ben bis dede oluyorum. Ah, bir de amcam olan bir sürü küçük kardeşim var, mesela Leo, üç yaşında şimdiden bir torunu var, lanet olsun!", şaşkınlıkla ekliyor: "Annem de mi teyzem?"

Şok olmuş bakışlarım onları kahkahalara boğuyor ve sonunda beni de içine almayı başarıyor.

"Hapisten çıkmadan önce annenle tanıştım." İkisi de suç ortağı gibi birbirlerine bakar, birdenbire şaşkına dönerler. Nadir bir durum! "İstersen sana anlatabilirim."

"Umurumda değil!" diye soluk soluğa kalır Scorpio.

"Benim de umurumda değil," diye onayladı Chantal. 'En azından şimdilik.

"TAMAM!"

"Hâlâ sırların sırrını duymadınız!" Akrep gizemli davranarak konuyu değiştirir.

"Başka bir şey var mı?" diye soruyorum şaşkınlıkla.

"Karım Venüs Morel, sadece hanedanı skandallardan korumak için yanımda tuttuğum sahte bir eştir. O aslında Taurus'un yoldaşdır."

Vahiy hakkında yorum yapamadan ağzımı kocaman açıyorum.

"Doğum günümde seni Venüs Savaşçısı ile tanıştıracam, dayanılmaz derecede tatlı."

"Tabii ki, Cumartesi günü senin doğum günün olacak!" diye hatırlıyorum.

"Neyse ki onu hatırlayan birileri var.

"Saçmalama, parmağıma doğum tarihiyle birlikte senin işaretini dövme olarak yaptırdım!" Adam soru sormak için orta parmağını kaldırır ve kadın ona bir tokat atar.

Şimdilik biraz daha iyi hissediyorum.

En azından ondan bahsedilmediği sürece.

"Koç sana ne yaptı?" diye sordu Akrep.

"Ciddi bir şey değil. Onun yüzünden içmedim, eğer düşündüğünüz buysa!"

"Eğer seni incittiyse, Crystal," Chantal elimi sıkıyor, "bana söylemelisin. Senden uzak durmasını sağlayacağım."

"Sadece öfkesini dile getirdi, ona yaptığım şey yüzünden bana biraz öfkелendi. Hepsi bu!"

"Emin misin?"

"Elbette! Peki, söyle bana, hanedanlığı tamamladın mı?"

Bana ailelerine *İkizler, Oğlak, Kova, Yay ve Aslan burçlarının* geldiğini bildiriyorlar, ama aynı zamanda bana dengelerin sadece görünürde olduğunu da bildiriyorlar, çünkü aslında Akrep ve aynı zamanda Boğa'nın oğlu olduğunu keşfettiğim Maxime artık On İki'nin çizgisini takip etmiyorlar, On İki'den birinin yerine geçiyorlar.

"Yani, doğru hatırlıyorsam," diye yorum yapıyorum. "Eğer sen Boğa'nın ilk çocuğusan ve onun soyu On İki kuşağını atlarsa, bir gün bir düzine çocuk yapmak sana mı kalacak?"

"Kesinlikle!" diye karşılık verir Scorpio.

"Yüce Tanrı buna asla izin vermez!" diye ekliyor Chantal.

"On iki farklı kadınla birlikte olmak benim için sorun değil!" Rahibe yastıklarından birini ona fırlattı. "Şaka yapıyorum. Küçük kardeşlerime ve bize biçilen kaderi bildiğimden, sırf babamın değiştirmeye çalıştığı aptalca bir geleneği takip etmek için dünyaya bu kadar çok çocuk getirmezdim."

"Şey," diyorum, "eğer bir gün aşık olursan, kız arkadaşının onu on iki kez hamile bırakmana izin vereceğini hiç sanmıyorum, tıpkı bu geleneği devam ettirmen durumunda senin üremene izin vereceğinden şüphelendiğim gibi."

"Bu risk alınmaz, Cry. Aşık olmayacağım."

"Evet, doğru..."

"Yiyecek bir şeyler sipariş edelim mi?" diye önerdi Chantal.

"Suşi olmadığı sürece," diye uyarıyor Scorpio onu.

'Katılıyorum, bunu kaldırabileceğimi sanmıyorum'.

"Sanırım öyle," diye ağzından geçiriyor Chantal, "neredeyse iki kez üzerime kusuyordun. Neyse ki kardeşim benden daha pratik. İğrenç!"

Akrep gözlerini tavana kaldırıyor ve bana sempatik bir bakış atıyor. "Ah, kız kardeşimin inceliği!"

İkisi de beni evde yalnız bıraktıklarında, bir yere daha fazla alkol saklamadığımdan emin olduktan sonra, onları hemen özlüyorum.

Onların varlığını hoş buldum, zihnimin çarklarını biraz olsun toparlayan o aspirinden daha iyiydi.

Chantal'a doğum günü partisine katılacağıma dair söz verdim ve kendimi melankolik hissedersen bir daha kendimi aşağı atmayacağıma dair ona yemin etmek zorunda kaldım.

Hareketimde Koç'la karşılaşmamı unutma arzusundan daha fazlası olduğunu hemen anladı ve bakışlarımı mükemmel bir şekilde deşifre ederek kendini sevmeyi bırakmış bir kızın bakışlarını tanıdı.

Aynanın karşısına geçip kendime, sonuçta yarattığım o kadın olmadığımı, farklı olduğumu, neyle karşı karşıya olduğumun *bu kadar* farkında olmayı seçtiğimi söylüyorum.

Bunu dokuz yıl önce kabul ettim ve bugün sadece bunu not etmek zorundayım.

Kendini daha çok sevmelisin Crystal.

Ve onu sevmeyi bırakmalısın.

Venüs şatoda yaşadığından beri, Toros'un dairesine habersizce girmem artık uygun görünmüyor. Baldızımı déshabillé içinde bulmayı umursamazdım, ama Taurus böyle şeyleri kabul edilemez buluyor, bu yüzden kahvaltıdan sonra ona katılmak için ondan izin istiyorum.

Kabul odasına girdiğimde kendimi ilginç ve kesinlikle alışılmadık küçük bir tiyatronun izleyicisi olarak buluyorum, ilişkilere tamamen ilgisiz bir ağabeyle büyüdüğümü düşünürsek.

İkisi de tartışıyor, tartışmanın ne hakkında olduğunu henüz anlamadım ama tamamen görmezden gelindiğim için karşılarındaki kanepeye oturuyorum ve gösterinin tadını çıkarıyorum.

Baldızım ayak bileklerine kadar inen çiçek desenli bir elbise giyiyor ve Boğa, dikkat çekici bir şekilde, sadece düğmeleri açık bir kot pantolon giyiyor. Hayatım boyunca onu gündelik kıyafetler içinde gördüğüm çok az zaman oldu, bu da beni şaşırtıyor ve güldürüyor.

"Bu bir kostüm partisi, hem de güpegündüz. Bahçe jakuzilerle dolu ve hava çok sıcak, sizce kıyafetlerimle o jakuzilerden birine girebilir miyim? "

"Yabancılarla birlikte dalmanız gerekli değildir".

"Sadece ikimiz için bir jakuzi alacağım."

"O ayaktakımının arasında kostüm giyeceğimi, yalınayak ve yarı çıplak yürüyeceğimi, tekilaya bulanmış meyveli kokteyller içeceğimi, etrafta insanlar kışına bakarken, izniniz olmadan videolar çekip o lanet sosyal ağlarda yayınlayacağımı mı sanıyorsun?"

'Chantal'ın doğum günü, partinin teması bu, dalgıç kıyafetiyle katılamam'.

"Opak bir sundress ile gidebilirsin."

Kıs kıs gülmeye başladım, kardeşim tam bir pislik.

"Neşe gülüyorsun?" diye ağzından kaçırır.

"Venüs yirmi üç yaşında, ondan güzel vücudunu örtmesini bekleyemezsiniz."

"*Güzel vücudunu* örtmesini beklemiyorum, sadece onu aldatan fotoğraflar çekecek bir pislik yüzünden gazetelere çıkmasını."

"Chantal cep telefonu kullanımını yasakladı!" diye araya giriyor.

"Yeterli olmayacak, her zaman bir sızıntı vardır'.

"Taurus, sakin ol," diye yanına yaklaştım, "bu sadece aptalca temalı bir doğum günü partisi."

"Ve bir tema olduğu için, buraya sadece zengin bir kızı tavlama için gelecek bir akbaba sürüsüne kadınının kışını ve göğüslerini göstermek zorunda mıyım?"

"gösterenin siz değil, ben olduğumu varsayarak başlayalım. İnsanlar evli olduğumu biliyor ve bu yüzden resmin dışındalar. Ve her halükarda, bu bir çıplaklar partisi değil, bir kostüm partisi Boğa. İçinde. Kostüm. Arada bir plaja gitseydin, dünya nüfusunun yazın plajlarda güneşlendiğini ve bunu battaniyelerle yapmadığını fark ederdin'.

"Asla sinir bozucu derecede kalabalık bir plajın ortasında güneşlenmedim" .

"Koç, lütfen!" Venüs beni kolumdan tutarak yardım çağırıyor.

"Ona biraz mantıklı konuş, daha fazla dayanamayacağım!".

"Deneyeceğim, sevgilim!" diyerek yanağına bir öpücük konduruyorum ve Boğa'nın öfkeli bakışları arasında daireyi terk etmek üzere yanımdan geçiyor.

"Çok haklısın! Ona açık saçık kostümler giydirmeyin!"

"Sen bir pisliksin. O oradayken onu savunuyorsun ve gittiğinde benimle aynı fikirde oluyorsun'.

"Sende yok, kardeşim!"

"Peki ya sen?"

"Tabii ki! Ona bir şey empoze etmek şöyle dursun, bunun sizi rahatsız ettiğini hissettirmek zorunda bile değilsiniz. Onu gitmesini istediğiniz yola doğru yönlendirmeye çalışırken, kim olacağına ve nasıl olacağına karar verme konusunda her zaman özgür hissetmesini sağlamalısınız."

"Kendini daha iyi açıkla!"

"İki parça seni rahatsız mı ediyor? Tek parça seçmesine yardım edin. Brezilya tarzı bikiniler sizi rahatsız mı ediyor? Ona bir Chanel culotte verin. Yabancılarla jakuziye girmesini istemiyorsanız, lanet olası bir küvet seçin ve işgal edin. Çok basit, hayatta uzlaşmak zorundasınız. Yapamazsın.

sırf mantıksız bir şekilde kıskandığınız için onun kostüm giymesini engellemek. Bu delilik! Kadınına saygısızlık olduğundan bahsetmiyorum bile.

Boğa yumruklarını iki yanında kenetler, çenesini sıkar ve deliliğine rağmen söylediklerinde ciddi olduğunu gösterir.

"Elimde değil Koç, benden daha güçlü. Herkesle anlaşıyorum..."

"Saçmalama, bunu Zöe'yle de yapıyorsun."

"O sadece küçük bir kız..."

"Venüs de öyle."

"Onun için çok yaşlıyım, onun için iyi değilim, ayak uyduramıyorum. Onu çok fazla kısıtladığımı ve hak ettiği hayatı yaşamasını engellediğimi düşünüyorum."

"Saçmalık! Venüs'ün seni seviyor, yaşla bir ilgisi ."

"Bundan on yıl sonra o hala seksi olacak ve ben ellili yaşlarımda olacağım..."

"Ne olmuş yani? Bir kadın olsaydım ve bir düzine genç, yakışıklı erkeğin önünde dursaydım, bacaklarımı sadece senin için açardım!"

Homurdanır ve ellerini kalçalarına koyar, başını sallar ve zihnini onu etkileyen tek güvensizlikten arındırır. Söz konusu partneri olduğunda daha savunmasız hale gelir ve eğer adınız Taurus Leclerc ise kırılabilirlik yıkıcı olabilir.

"Giysi dolabında sahip olduğu en opak kostümü arayacağım ve onu bir pelerinle giymesine izin vereceğim."

'Unutma: kadınlara dayatmada bulunmazsın, onlara öğüt verirsin,' diye gözünü sıkıyorum.

"Bir şeye mi ihtiyacınız vardı? Beni ne için görmek istediniz?"

"Margot ile görevi tamamlamaya çok yakın hissettiğim için, onu alıp partiye getirmek üzere helikopterinizi kullanmak için izninizi istiyorum."

"Kahvaltıda Chantal davet edilmediğini söyledi."

"Saçmalık! Burası benim evim ve eğer bahçemde kıçları görünen ve göğüsleri dışarıda olan bir sürü kız olacaksa, ben de orada olmak istiyorum!"

"Venüs için bir kaftan kesinlikle bir peştemalden daha iyi olurdu..." Beni tamamen görmezden geliyor ve yatak odasının önünden kayboluyor. Belki de rüzgârda savrulan kalça ve göğüslerden bahsetmemeliydim.

* * *

İtiraf etmeliyim ki, kız kardeşim Chantal nasıl parti verileceğini biliyor. Ve itiraf etmeliyim ki ben de bir kadını nasıl fethedeceğimi biliyorum. Margot helikopteri gördüğünde hemen o incelikli Ana gibi hissetti. Şok oldu, heyecanlandı, hatta sanırım mutlu bile oldu. Bir parçam ona yaptığı her şey için daha az suçlu hissetti ve şimdi onun için güzel bir şey yapmaya çalışarak rolleri yeniden dengelediğimi hissediyorum.

Şaşkınlıkla iç geçirmeye devam ederken onu izliyorum. Şato zengin insanlar üzerinde bile her zaman böyle bir etki yaratır. Büyüdüğüm yer lüksün zirvesini temsil ediyor. Tarihi bir kaleden daha zengin bir şey yoktur. Onu elinden tutarak, bütün bir gün boyunca gerçek bir turist köyünün kurulduğu bahçeye götürüyorum.

Sanki Mikonos sahillerindeymişiz gibi müzik havada uçuşuyor. Ortasına ahşap bir dans pisti inşa edilmiş, dairesel bir yapı içinde Scorpio müziği karıştırıyor. Etrafında öyle güzel bir şey var ki... Bazıları tangalı, bikinili kadınlardan oluşan bir deniz, aile DJ'lerinden birinin parçalarının ritmiyle salınıyor. Elbette erkekler de var, garip bir şekilde hepsi de fiziksel bakımlı, sanki Chantal onları ajanstan seçmiş gibi. Muhtemelen o seçmiştir, şaşırmazdım.

Jakuzilerin bulunduğu koridorda fırtınalar kopuyor, bazıları şimdiden dolmuş durumda, korkarım uygunsuz bir şekilde yakınlaşmaların yaşandığı bir yer haline gelecekler.

Küçük kardeşlerim etrafta olduğu için kaynayan ruhları yatıştıracak personel olduğunu biliyorum.

Açık gri bir pantolon ve beyaz bir gömlek giyen neredeyse tek kişi olan Taurus'un aksine, ben çoktan kostümümü giymiş, Margot ile birlikte kendime iyi bir doz alkol enjekte etmeye hazırım.

Bar alanının kurulduğu bir çardağın altına gidiyoruz. Çok fazla karışıklık var ama görevlilerden biri beni fark eder etmez hemen oraya koşuyor. Kesin talimatlar almış olmalı.

Kendim ve o için içki sipariş ediyorum, sonra onun arbedede kaybolmasını ve Scorpio'nun konsolunun dibinde dans etmesini izliyorum.

Büyük patrona yetişiyorum, çünkü kıskançlık seviyesini öğrenmek istiyorum. Ona burka giydirmesinden korkuyorum.

"İşinize karışmak gibi olmasın... Venüs kesinlikle güzel ve azgın," diyerek bana bakıyor ve güneş gözlüklerini burnundan aşağı kaydırıyor, "ama bahçede o kadar çok meme var ki, bir erkeğin sadece kadınınkine odaklanmasının çok zor olduğunu düşünüyorum."

"Kapa çeneni!"

"Bu arada, nerede o?"

"İşte orada!", işaret edilen noktayı takip ediyorum ve onu Zöe ve diğer kızlarla sohbet ederken buluyorum. Kız kardeşimin üzerinde normal ve Yüce Tanrı'nın standartlarına göre onaylanmış açık mavi iki parçalı bir bikini varken, Venüs'ün üzerinde bence iki parçalı bir mayodan daha seksi olan tek parçalı bir mayo var. Beyaz, sırtı açık ve kalçaları çok ince bağlarla birbirine bağlanmış. Önünde göbeği açıkta bırakan bir dekoltesi var ama külot kesinlikle çok opak.

Kızların etrafında bir muhafız olduğunu fark ediyorum, uzaylıların onu kaçırmak için bahçelere inmesi durumunda baldızımı korumakla görevli olduğunu düşünüyorum.

"Oh, kahretsin!" diye sarsılır Taurus. "Venüs'e dans teklif eden bir adam var!"

"Kim nerede?"

Gömleğinin yakasını gevşeten kardeşimin bana ters ters baktığını görünce yüksek sesle gülüyorum.

Yapamıyorum, tamamen gitti!

Margot'nun mercan rengi iki parçalı elbisesiyle bana doğru ilerlediğini fark ediyorum. Elimi uzatıyorum ve o da elimi sıkarak yanıma yerleşiyor.

"Taurus, bu Margot Clavier." Elini uzatarak kendini samimiyetle tanıttı. "Margot, bu karşı konulmaz Taurus Leclerc."

"Sizinle tanışmak bir zevk, Bay Leclerc".

"Benim için de bir zevk. Size iltifat etmeliyim, kardeşim Aries'i uzakta tutmayı başarmak kolay değil. Buna dayanabildiğine göre çok özel biri olmalısın."

Ortağım bir baykuş gibi gülümsüyor.

"Teşekkür ederim, kardeşim!"

Arkamızda, Venüs dudaklarını bükmüş bir şekilde beliriyor.

Bu ikisinin bir çift pislik olduğu resmileşti. Boğa'nın yanında durarak bölgesini işaretler, ancak gezegendeki en önemli erkeklerden birinin kalbine ve bedenine sahip olduğunu açıkça ilan edemez.

Onun ama kimse bilmiyor. Herkes küçük baldızımın Scorpio'nun karısı olduğunu düşünüyor.

"Bu benim baldızım Venüs," diye tanıştırmaya devam ediyorum.

Sırf Sailor'ın kıskançlığının ne kadar ileri gidebileceğini görmek için neredeyse ona kim olduğunu söylemeyecektim, ama sonra o parti bozan niyetlerimi cehenneme gönderdi.

"Bu Margot," işaret ediyor, "Aries'in görüştüğü kız."

"Ah, bunu fark etmemiştim," diye seviniyor.

Hadi ama, bunu fark etmemiştik, seni kıskanç kadın!

"Ailene benden bahsettin mi?" diye soruyor refakatçim şaşkınlıkla.

"Tabii ki!" Gülümsemesi gittikçe . Benim için on puan daha.

Şundan bundan konuşurken birden Boğa sessizleşiyor, sanki hayalet görmüş gibi kaskatı kesiliyor ve güneş gözlüklerini çıkarıyor. Dudaklarını büzüyor ve sonra gözlerini yumuşatan hafif bir gülümsemeyle birleştiriyor.

"Baba!" diye bir ses duydum arkamdan.

Arkamı döndüğümde Crystal önümdeydi.

Kardeşimle aynı ifadeye sahip ama gök mavisi gözleri duygularla parlıyor.

Tek parça siyah bir mayo giyiyor, biçimli göğüsleri karnının üzerinden geçen bantları dolduruyor, piercing ile süslü göbeğini ortaya çıkarıyor ve kalçalarını ve ardından arkasını çevreliyor. Kaburgalarının hizasında, kumaşın altına gizlenmiş bir dövmenin varlığı göze çarpıyor.

Bana bakmıyor bile, beni geçip kendini Boğa'nın kollarına atıyor, Boğa da ona karşılık vermekte tereddüt etmiyor.

Boynunda iç çekiyor, saçlarını ve sırtını okşuyor.

"Nasıl da büyümüşsün! Dur sana bir bakayım!" diye kızın yüzünü okşadı, etkilenmiş ve utanmış bir halde duygularını kontrol altına aldı ve gözle görülür bir şekilde kendini topladı.

Onu tepeden tırnağa incelemek için ellerinden tutup kendine çekiyor.

Ben de aynısını yapıyorum, ete bulanmış bir Brezilyalıyla süslenmiş kalçalarımı büyülüyorum.

Crystal'ın stratosferik bir fiziği var.

Mükemmel ve iğrenç derecede seksi.

"Seni tekrar gördüğüme sevindim," diyor elini tutmaya devam ederek.

"Benim için yaptığın her şey için sana şahsen teşekkür etmek istedim.

Bu yıllar boyunca. Ve stüdyo için. Ve fon için. Teşekkür ederim!"

"Bana teşekkür etmene gerek yok, seni yalnız bırakmayacağımı ve artık seni görmeye gelmesem bile sana bakmaya devam edeceğimi söylemiştim."

Crystal Venüs'e dönüyor ve ona sarılıyor, onunla konuşma şekli ailemizdeki gerçek konumunu bildiğinden şüphelenmeme neden oluyor. Bir an Chantal'a dönüyorum ve kaşlarını kaldırdığını görüyorum, sanki "*ne olmuş yani?*" der gibi. *Sana söyledim, söyleyecek bir şeyin var mı?*" der gibi kaşlarını kaldırdığını görüyorum.

Ve sonra ne zaman gözleri benimkilerle buluşsa hep olan şey oluyor.

Etrafındaki tabakaların gökyüzünün renklerini hapsettiği bir buz çölünde yürüyüşe çıkmak gibi.

Eskiden onunla sevişirdim, bugün ise onunla savaşıyorum.

Aramızdaki gerilim etrafımızdaki insanlara da ulaşmaya başlıyor ve eski iletişim tarzımızı okumayı bilen tek kişi olan Chantal araya girerek Crystal ve benim aramda akan düşmanlığı söndürmeye çalışıyor.

"Ve sen...?" diye küçümseyerek Margotya döner.

"Ben Aries'in kız arkadaşım. Doğum günün kutlu olsun. Ve tebrikler, parti çok çılgın."

Kimin kız arkadaşı?

Onu düzeltmiyorum ve haberin Crystal üzerindeki etkisini gözlemlemek için oyalanıyorum.

Göğsünü karıştıran derin bir nefes aldığını, sonra kalçalarını bana doğru kaldırdığını ve kedi bakışlarıyla beni işaret ettiğini görüyorum.

Beni alt etmesi için geçen süre boyunca bana, tek amacı erkekleri çıldırtmak olan, yeryüzünde sinsice dans eden uhrevi bir Tanrıça gibi görünüyor.

Kolunu bilerek ovuşturarak yanımdan geçiyor ve beni tüm gücümle zapt etmeye çalıştığım bir elektrik hissiyle baş başa bırakıyor.

Elektrik onunla birlikte kayboluyor ve bu titreşimi kısa bir an için bile olsa tekrar yaşamak için duyduğum kontrolsüz özlem, şehvetli bir hızla uzaklaşmasını hayranlıkla izlemek için arkamı dönmeye zorluyor.

Orospu büyük olasılıkla kışını bilerek sallıyor, gözlerimin her gözeneğinden erotizm saçan vücudunda olduğunun farkında.

Vahşi ve vahşi seks.

"Crystal mıydı o?" diye yorum yaptı kardeşim Başak, yanımda yerini alarak.

"Evet," diye fısıldıyorum, kalabalığın içinde kayboluşunu izliyorum.

"Mamma mia! Onun bu kadar seksi olduğunu hatırlamıyorum!"

Venüs onun kafasına bir tokat atar. "Kız kardeşim nerede?"

"Ah! Yüksek sesle daha fazla takdir edemez misin?"

"Git Roxane'a söyle!"

Chantal'ın da kaybolduğunu görmeden önce onu kolundan tutup göğsüme götürüyorum. Beni annemle kıyasladığı için özür dileyene kadar benimle konuşmamasını istememe rağmen, ona sarılıp kulağına konuşarak ilk adımı atıyorum.

"Doğum günün kutlu olsun, tatlım. Bugünlerde sert davrandıysam özür dilerim."

"Teşekkür ederim! Sizi o kadınla kıyasladığım için beni bağışlayın."

"Özrün kabul edildi, bebeğim." Yanağına bir öpücük konduruyorum ve ondan uzaklaşıyorum. "İyi eğlenceler!"

"Sana da iyi eğlenceler.

Yarım saat sonra konuklar çoktan sarhoş olmuştur. Scorpio duraklar ve doğum günü kızı mikrofonu devralarak onun yerini alır. Sesi hoparlörlerden yayılır ve kargaşa yatıştır.

"Doğum günümü kutlamaya geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Çoğunuzu tanımıyorum, ama bu sadece bir ayrıntı..." kahkahalara yer açmak için duraklıyor. "Benim çok yaratıcı bir kadın olduğumu ve inisiyatif almayı sevdiğimi biliyorsunuz. Birbirimizi iyi tanımadığımız için, bir oyun oynayarak günü canlandırabileceğimi düşündüm...". Onun başını sallamasının ardından, tamirci Müller tarafından koordine edilen bir düzine zarif adam belirir. Her birinin elinde restoranlara özgü metal bir örtüyle kaplı küçük bir tepsi vardır. "Şimdi, bu beyler aranızda gelecek ve numaralı iğneleri dağıtacaklar. Oynamak isteyenler kendilerininkini takacak ve böylece numaralarına sahip olacaklar. Bar alanında renkli post-it notlar ve kalemler bulacaksınız. Dileyen herkes kimliğini gizleyerek bir mesaj yazabilir, uşaklara verebilir ve mesajını istediği kız ya da erkeğe iletebilir. Numaralar, mesajın kime kesin olarak bilmeleri için personele yol göstermek amacıyla orada bulunmaktadır. Başka ne söylenebilir ki? Belki bugün bazılarınız ruh eşini bulacak! İyi eğlenceler!".

"Buna inanamıyorum," diye fısıldıyorum. "Böyle fikirleri nereden buluyorsun?"

Elime, ortasında ailemin sembolü olan siyah turna balığı bulunan fuşya rengi bir rozet tutuşturuldu. İçinde bir numara var: 69'.

"Ne tesadüf," diyorum Boğa'ya, "en sevdiğim sayı!"

"Sizi kirli mesajlara boğacağım," diye tıslayan Margot, kalabalıkla birlikte post-it'lerin bulunduğu masaya doğru ilerliyor.

"Çok güzel bir kız," diyor ağabeyim.

"Evet, öyle!" diye karşılık veriyorum hevesle. "O küçük sürtüğü herkesin önünde kucakladığını görmeyi beklemiyordum!".

"Doğrusunu söylemek gerekirse ben de onu tekrar görmeyi beklemiyordum".

"Neredeyse taşınmış gibiydin!"

"Öyleydim. Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Senin yok ama onun var." Elimdeki iğneyi ne yapacağımı bilmeden ona fırlatıyorum.

O kaptı ve ben gezmeye çıktım.

Nereye gittiğimi bilmiyorum ama onu aradığımı biliyorum.

Uşaklardan birinin bana uzattığı iğneyi elimde evirip çeviriyorum. Üzerinde on beş rakamı var. Chantal'ın icat ettiği aptal oyunlara katılmak şöyle dursun, onu takmaya bile hiç niyetim yok. Kokteyllerin servis edildiği tezgâha doğru ilerleyip alkolsüz bir meyve suyu sipariş ediyorum.

Boş hasır kanepeler bulup oturuyorum, gölgede içkimi yudumluyorum ve uzaktan Boğa'yı izliyorum. Kollarına atılır atılmaz hemen pişman oldum. Beni iteceğinden ve fena halde reddedeceğinden emindim, sevgime karşılık vermesini beklemiyordum.

Ve yine de yaptı.

Ona sarılmak, pişmanlık duyduğum geçmişin küçük bir parçasını geri almak gibiydi. Vaftiz babam tutuklanmadan önce de Crystal'ın hayatında hep vardı. Onu her zaman bir yol gösterici, bir ebeveyn gibi saygı duyulacak ve bir baba gibi sevilecek bir figür olarak gördüm. Bugün, dokuz yıllık yokluğun ardından, bana karşı hiçbir düşmanlığı olmadığını ve fiziksel olarak yanında olmasını tercih etmeme rağmen sözünü tuttuğunu gösterdi.

Ama ben anladım ve içimden onu affettim.

Uşaklardan biri bana yaklaşıyor, eğiliyor ve bana üstü kapalı bir tepsi uzatıyor.

"Sizin için bir mesaj var, bayan."

"Bir yanlışlık olmalı, ben oynamıyorum" diyerek rozet takmadığımı gösteriyorum ama ısrar ediyor.

"Ona bir cloche vermem söylendi, ben de verdim".

Puffing, kurallara göre, sadece doğum günü kızının tuhaf direktiflerini yerine getirir.

Kapağı kaldırıp fuşya renkli not kâğıdını ve kalemi alıyorum.

*Parmaklarımı kostümünün yakasına
sıkıştırdığımı hayal ettim.*

*Yırtıp at. Kendini
inkâr et.
Dudaklarımı göğüslerinin
üzerinde hayal ettim.*

İçkimden büyük bir yudum alıyorum, nottaki sözlerin göğsümde tutuşturduğu alevi söndürmeye çalışıyorum. Sanırım biber gibi kıpkırmızı oldum.

"Hanımefendi?" kahya beni uyandırdı. "İsterseniz cevap verebilirsiniz."

"Oh, hayır teşekkürler. Ben oynamıyorum." Post-it'i buruşturup ama personele geri vermiyorum. Okursa beni utandırır. Kalem ona geri veriyorum ve sonunda gidiyor.

Meyve suyumu bitirip bardağımı sehpanın üzerine bırakıyorum, kalkıp dost bir yüz aramaya çıkıyorum. Uzakta Scorpio'yu görüyorum, ona doğru işaret ediyorum.

"Hey, pardon..." Arkamı döndüğümde kendimi çok uzun boylu, kaslı, uzun sakallı ve saçlarını atkuyruğu yapmış bir adamın karşısında buluyorum. Boynunda, üzerinde otuz dört rakamı olan bir rozet iliştirdiği bir madalyon var.

"Evet?"

"Hangi numaraya sahip olduğunuzu öğrenebilir miyim?"

"Ben oynamıyorum, üzgünüm."

"Ah, çok kötü. Görüşmek üzere."

"Görüşürüz!"

Gerçekten sevimli olduğunu düşünerek uzaklaşmasını izledim. Sosyalleşme fırsatını kaçırdığımı mı?

"Bayan?" diye sesleniyorlar arkamdan.

"Söyle bana?" Beyaz başka bir uşak bana ikinci tepsiyi uzatıyor. "Oyun oynamıyorum, tamam mı?" diye tekrarlıyorum.

"Bana bir cloche vermem söylendi".

Gözlerimi deviriyorum ve kapak da öyle yapıyor. Bileti alıyorum ve .

"Teşekkür ederim, gidebilirsiniz."

"Cevap vermeyecek misin?"

"Hayır!"

Yeşil post-it nota odaklanıyorum ve mesajı okuyorum.

*...Ve sonra ellerimi kostümünün
altına soktuğumu hayal ettim.*

*Bacaklarının arasında.
Islak olduğunu hissettim.
Hepsi ıslak.*

Aman Tanrım! Dilimin bir hareketiyle dudaklarımı yalayarak etrafıma bakıyorum. Saçma kelimeler içimde kabarıyor, ne kadar hassas olduklarını unuttuğum yerlere ulaşıyor.

"Oyun mu oynuyorsun?" diye bir çocuk bana dönüyor.

"Hayır!" diye kaba bir şekilde cevap verdim.

"Üzgünüm, eh!" Ellerini kaldırarak uzaklaşır.

İkinci mesajı buruşturup boş plastik bardak yığınının içine atıyorum.

"Bayan?"

"Ne?!", başka bir uşağa saldırıyorum.

"Benden onları teslim etmemi istediler..." .

"...Bir cloche, evet, anladım!", kapağı kaldırıyorum ve notu alıyorum, kapatıyorum ve tepside işaretliyorum. Soruyu tahmin ediyorum ve ona şunu söylüyorum: 'Ve hayır, mesaja cevap vermeyeceğim!

Başımı floresan sarısı post-it'e doğru eğiyorum.

Kaltağım olmak ister misin?

Bu sefer kelimeler mideme bir yumruk gibi indi.

Etrafıma bakıyorum, bu notları yazmış olabilecek tek kişiyi bulmak için kalabalığı tarıyorum. Ama onu hiçbir yerde göremiyorum.

Bileti buruşturup yere atıyorum. Soyunma odası olarak kullanılan çardaklara doğru yürüyüp ayakkabılarımı alıyorum. Topuklu ayakkabılarımla, sarhoş insanlarla dolup taşan jakuzilerin çevrelediği yürüyüş yolunu geçiyorum. Üzerime su sıçırıyor ama hissettiğim öfkeyi dindirmiyor.

Her yerde onu arıyorum, aşırı sarhoş misafirlerin selinde onu teşhis edemiyorum. Kız arkadaşını fark ediyorum, sanırım adı Margot. Aynı anda iki erkekle dans ediyordu. Aries'in bu kadar müsamahakâr olduğunu hatırlamıyorum. Chantal'la yalnız dışarı çıktığımda kıskançlık krizlerini ve bana olan takıntısını hiç unutmadım. Her seferinde varlığını sıradanmış gibi gösterirdi, ama gerçekte her zaman nerede olduğumuzu öğrenmeyi, yanımıza koşmayı ve beni uzaktan kontrol etmeyi başarırdı. Bu konuda hep kavga ederdik ama sonra onu affederdim çünkü benden uzakta ne kadar kötü olduğunu biliyordum. Ve sonra

Ona göre, artık kız tavlama için dışarı çıkmakla ilgilenmiyordum - arkadaşımın haklı olarak yaptığı gibi -, sadece onunla birlikte olmak istiyordum. Her halükarda, ona beni bir sapık gibi takip etmesinin ne kadar haksız olduğunu belirtmek, onun aşırı duygularına son vermeye yaradı.

Aries'in Margot ile birlikte olmadığından emin olduktan sonra, belki başka kızlarla da aynı şeyi yapıyordur diye düşünerek kalabalığın dans ettiği alana doğru ilerliyorum. Bu noktada hiçbir şey beni şaşırtmıyor!

Kendimi terli, çıplak insanlarla dolu bir kargaşanın içinde buluyorum. Onu burada bulmanın imkânsız olduğunu düşünerek hemen kaçıyorum. O öyle biri değil, gerçi dürüst olmak gerekirse artık nasıl biri olduğunu da bilmiyorum.

Pisti geçmeyi başardığımda, başka bir uşak yaklaşıyor ve bana başka bir cloche uzatıyor.

Şimdi notu okuyacağım!

Beni mi arıyorsun?

"Bana bir kalem ver!" Adam beni hoşgörüyü karşıladı ve turuncu post-it'in arkasına yazdım:

Neredesin?

"Gönderen kişiye verin".

"Elbette, hanımefendi."

"Teşekkür ederim!"

Fark edilmeden, nereye gittiğini görmek için uşağı takip ediyorum. İçeri, misafirlerin girmesine izin verilen tek odaya girdiğini görüyorum. Tam büyük pencerelerden içeri adım atacakken, mükemmel bir zamanlamayla Chantal yolumu kesiyor.

"Neden iğneni takmadın?" diye ağzından kaçırır.

Kolları derisine yapışmış post-it'lerle dolu.

"Görünüşe göre iğneleriniz hiçbir işe yaramıyor, çünkü şimdiden dört bilet ve iki etkileşim teklifi aldım."

"Mmmh, o zaman meşgul oluyorsun!" .

"Senin kadar değil...", ne kadar çok kaybettiğini fark ediyorum, yapıştırıcı çok az tutuyor ve kağıt parçaları çıkıyor. "Ama evet, deniyorum." Kendimi Oyuncaklar Ülkesi'nde gibi hissettiğime onu inandırmaya karar veriyorum ve kısa sürede ondan ve mutlaka biriyle çiftleşme takıntısından kurtulmayı başarıyorum.

Yalnız kaldığımda, artık hiçbir mesajı okumadığımı düşünmeye başlıyorum, ancak daha önce olduğu gibi aynı uşak bana ulaşır ulaşmaz

Merakımı dizginleyebilirim.

Post-it notta bu kez hiçbir şey yazmıyor, ancak bir haritayı ve dolayısıyla *nerede olduğumun* cevabını gösteriyor gibi görünen kesin bir rota işaretlenmiş.

Çizim, basit ve sezgisel çizgileriyle beni girişe izin verilen girişe yönlendiriyor. Sola dönmemi ve bir eşiğe doğru yürümemi işaret ediyor.

Kimsenin beni takip etmediğinden emin olmak için arkamı dönüyorum. Sadece etkileşimde bulunduğum çalışan başını eğerek kapıyı açmam için bana yetki veriyor.

Öyle yapıyorum ve kendimi bir koridorun içinde buluyorum. Kalenin bu bölümü yakın zamanda yenilenmiş olmalı. Çocukken, Kuzey Kanadı'nın tadilat nedeniyle her zaman kapalı olduğunu ve Leclerc'ler dahil kimsenin burayı kullanmadığını hatırlıyorum.

Sağdaki bir kapıya doğru ilerlememi söyleyen çizimi takip ediyorum. İşaretler duruyor, bu yüzden diğer tarafta bulmam gerektiğini varsayıyorum.

Kendimi beklenmedik bir şekilde tereddüt ederken buluyorum. Bana o korkunç şeyleri söylediği akşamı, sırf onun gözünde bana ne olduğumun söylenmesinin bana hissettirdiklerini unutmak istediğim için tüm gözyaşlarımı akıttığım ve kendimi içkiye verdiğim sonraki günleri düşünüyorum.

Yutkunuyorum, mesajların içeriği göz önüne alındığında bu sefer de nazik olmayacağını hayal ediyorum. Ama içimden bir ona ayak uydurmam gerektiğini, onunla dalga geçmem gerektiğini, söylediği ve yaptığı her şeyin sadece ona verdiğim derin acının sonucu olduğunu söylüyor.

Bir keresinde Nolan bana Koç'un büyük olasılıkla aramızda olanları reddetmeye çalışacağını ve bunu sadece içine gömdüğüm boşluğu hissetmemek için yapacağını söyledi. Ayrıca bana insanların genellikle birini sevdiklerinde bile ona acı çektirmek için her şeyi yaptıklarını, duygularını bastırdıklarını ve geçmişini inkar ettiklerini söyledi.

Geçen gece içerken ve onun davranışlarını haklı çıkarmaya çalışırken bunu düşündüm. O gece bunu düşündüm, sadece ne kadar ileri gitmek istediğini ve özellikle de nasıl yapacağını görmek için bunu yapmasına izin vermek istedim.

Bunu düşündüm.

Onu o kadar çok düşündüm ki karnımda hissettim, hala içimde yaşıyor, vücudumun bir parçası gibi.

Ve kendime, eğer onunla birlikte gidersem, onun yaptığı gibi ya da belki daha kötüsünü yaparsam, beni tamamen sileceğini ya da belki de gerçekte kim olduğumu hatırlayacağını ve olmaya karar verdiğim kişi olmadığımı fark edeceğini söyledim.

Saçımı omuzlarımın arkasında düzeltiyorum, kostümümü düzeltiyorum, dövmeyle sembolüyle birlikte olabildiğince kapatmaya çalışıyorum, kolu tutuyorum ve içeri giriyorum.

Ve işte karşınızda: Aries Leclerc.

Daha çocukken kale bahçelerinde dizimi yaraladığım gün aşık olduğum küçük çocuk.

İlk aşkım. Tek aşkım.

Sırt üstü yatıyor, sırtı çıplak ve yalınayak. Elleri şort ceplerinde. Küçük odaya hakim olan büyük tabloya hayranlıkla bakıyor. Tasvirde bir Koç, gece gökyüzündeki takımyıldızına saygı duruşunda bulunarak yükseliyor.

Kapıyı arkamdan çarpıyorum ve o da neredeyse belli belirsiz yüzünü çeviriyor.

Bana profilini gösterdiğinde, dudaklarını şeytani bir yüz buruşturmayla birleştiren yarı zafer gülümsemesini görebiliyorum.

O büyük bir piç. Bugün bunu söyleyebilirim!

Topuklarımın sesi odayı kaplayan geniş halı tarafından boğuluyor, bu yüzden sessizce, yavaşça ilerliyorum. Solumda, büyük bir ayna bir duvarı kaplıyor. Aramızda sadece aynaya bakan bir sandalye var.

Pencere yok. Başka hiçbir şey yok.

Sadece antik duvarlar yaldızlı kakmalarla süslenmiştir.

Küçümseyen ve tatmin olmuş bir şekilde baktığını gördüğümde hissettiğim tüm öfkeyle Aries'e bakıyorum, son post-it'i buruşturup ona fırlatıyorum.

Buna karşılık, elleri ceplerinde ilerliyor, bizi ayıran sandalyenin ötesinde duruyor, sanki bir sınırmış, geçilmemesi gereken bir sınırmış gibi.

Atletik fiziği beni rahatsız ediyor, çünkü dikkatimi dağıtıyor, onu son gördüğümünden, ona dokunduğumdan, onu öptüğümünden beri ne kadar değiştiğini gözlemlemeye zorluyor.

Vardı.

Boynunda, on iki yıl boyunca benim olan kolyenin olduğunu fark edince şaşırdım, her ne kadar dokuz yıl boyunca onu saklayamamış olsam da.

Neden takıyorsun?

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve gözlerini göğüslerimde buluyorum, hemen aklıma yapmak istediğini söylediği not geliyor... bazı... şeyler.

"Sen olduğundan emindim. Elimini üzerine koyardım."

"Yanma riskini göze alarak mı?" Sesi alçak ve ölçülü geliyor.

'Cehennemden gelen zor yanar' .

"Öyleyse neden geldiğin yere geri dönmüyorsun, mecazi anlamda yani."

"Ve tüm eğlenceyi kaçırıyım mı?"

"Eğlendiğini söyleyemezsin."

"Beni bu kadar çok mu izliyorsun?"

"Bazı şeylerin farkına varmak için gereken zaman".

"Beni tekrar küçük düşürmek için sabırsızlanıyorsun, değil mi?"

"Seni utandırmaya çalışmıyorum Crystal, sadece ayakkabımdaki birkaç çakıl taşını temizlemeye çalışıyorum."

"Bana sürekli fahişe diyerek intikam almak, birkaç çakıl taşı çıkarmakla aynı şey değil. Bana öyle geliyor ki, beni incitmeye çalışmakta ne kadar ısrar edersen, ayakkabılarını o kadar çok taşla dolduruyorsun'.

"Sana bunu düşündüren ne?" diye gülüyor ve kendimi dünyada en çok sevdiğim gülümsemenin önünde kaybolmuş bulduğum için kendime lanet ediyorum.

"Bana ne tür mesajlar yazdın! Beni yanında istemiyormuş gibi davranıyorsun ama beni kendine çekmek için her şeyi yapıyorsun." Cesaretimi toplayıp sandalyenin üzerine çıkıyorum, sırtımı aynaya veriyorum ve onunla yüz yüze geliyorum. "Dikkatli ol Koç, ayakkabılarında çok fazla çakıl taşı biriktirirsen ve ben seni denize itersem batarsın."

"Ne kadar küstahsın! Hapishanede mi büyüdüğünü sanıyorsun? Hücrenin seni bir savaşçı olarak şekillendirdiğini mi sanıyorsun? Eğer öyleyse, bana nasıl dövüştüğünü göster Crystal! Gerçekten merak ediyorum."

Benim aksime, bakışlarımı sürdürmekte çok iyidir. Zaten hep öyleydi. Ne zaman tartışsak ve sonra bakış oyunumuzla barışmaya çalışsak, her zaman o kazandı ve ben onun okşamaalarına teslim oldum.

'Savaşta olduğumuzu düşünmemiştim'.

"Ayaklarıma kapanana, yaptığın pislikler için af dileyene kadar, benim için, seninle, *her zaman* savaş olacak" .

Ondan özür dile ve git ki dursun!

"Söyle! Tekrar söyle!" demek yerine onu kışkırtmaya karar verdim.

"Ne?"

"Geçen sefer yaptığın gibi, ben senin için neyim?"

"Seni tanımlamakla ilgili bir sorunum yok Crystal."

"O zaman yap!" diye kaşımı kaldırıp darbeyi savuşturmaya hazırlanıyorum.

Koç bana tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor. Başı yüzüme doğru eğiliyor, kaldırıyorum ve elimden geldiğince gözlerinin içine dalıyorum.

"Bana göre sen sadece adi bir fahişesin."

Ve darbe, tıpkı geçen geceki gibi, şiddetli ve durdurulamaz bir şekilde üzerime geliyor.

Ancak bu kez tek bir damla gözyaşı dökmeyeceğim.

"Biliyorsun...", boynundaki kolyeyi kavrayıp altın zinciri bir parmağıma doluyorum. Aries'in gözleri hareketime takılıyor, sonra dudaklarına kayıyor. Havada bir gerginlik var, daha önce olduğu gibi aynı gerginlik, ellerini istediği yerde, istediği şekilde ve istediği yerde karşılamama neden olan aynı gerginlik. "...Bir kadının bu şekilde tanımlanabilmesi için öncelikle çok zevk almış olması gerekir...".

"Anlaştık!"

"Ve bunun benim durumum olmadığını garanti ederim."

"Ne olmuş yani?"

"Yani..." İşaret parmağım zincirin etrafında gitgide daha fazla dönüyor, gidebildiği yere kadar. Boynunu o kadar sıkıyor ki nefesini kesebilirim. Parmağımı çözüyorum ve kolyeyi bırakıyorum. "Neden beni gerçek bir fahişe gibi hissettiremiyorsun? Yoksa yapamıyor musun?"

"Crystal, Crystal..." diye fısıldıyor alçak bir sesle. Ses tonu omurgamdan aşağı sıcak bir şekilde kayıyor. "Beni kışkırtma. Savaşta her şeye izin vardır, bu yüzden dilini tut yoksa iddia ettiğin saçmalıkları çürütmek zorunda kalacağım."

"Yatakta bile her şeye izin var," diye gülümsüyorum.

"Seni becermemi mi istiyorsun?" Bir sarsıntı bacaklarımın arasını titretiyor. Aries'in bazı şeyleri söyleme şekli, kelimelere verdiği ses, konuşurken gözlerinin sahip olduğu nüans, her zaman içimdeki en vahşi kısmı alevlendirmiştir ve şimdi yine alevlendiriyor.

"Tabii ki hayır!" diye cevap veriyorum açık yüreklilikle. "Bana bir daha elini bile sürmezsin. Bu lanet gezegendeki herhangi bir kadına sahip olmak varken neden ellerini işe yaramaz biriyle kirletesin ki?"

"Çok iyi söyledin. Her şeye sahip olabilirim, kendime. Öte yandan sen sahip olamazsın. Ama küçük oyununu anlıyorum Crystal ve hakkını vermeliyim. Ben

Bekliyorum!"

"Sen ne anlıydın?" diyorum, kasıtlı olarak duygusal bir şekilde.

"Sadece ne kadar dayanabileceğimi görmek istiyorsun."

"Direnmek mi? Ve neye?"

Aries'in alnı benimkine sürtünüyor, burunlarımızın uçları buluşuyor. Dudakları ağızımdan birkaç milimetre ötede konuşuyor, nefesi iliklerime kadar kaynıyor ve notlarından birinde yazdıklarını söylememe neden oluyor.

Heyecanlanıyorum, çok ıslak hissediyorum.

"Söyle!" diye ısrar ediyorum. "Neye direneyim?"

"Sürtük vücuduna!" Aries'in eli başımın arkasına uzanıyor. Saçlarımı tutup çekiyor ve başımı geriye yatırıyor.

"Vücudumu nasıl kullanacağını bilemezsin. Artık değil!" diye onunla alay , ama bunu yeryüzündeki tanrıların en piçi gibi yapacağını biliyorum.

"Bundan emin misin?"

"Haydi, ayakkabından birkaç çakıl taşı al. İntikamını al! Beni ne kadar hor gördüğünü göster bana!"

"İstedğin bu mu?" diye iç geçiriyor dudaklarıma karşı ama dokunmuyor. Asla.

"Asıl soru şu: *Bunu istiyor musunuz?*"

Ve sonra... her şey o kadar hızlı ve tarif edilemez bir yoğunlukta gerçekleşiyor ki, onunla birlikte olduğum her an, harika bir erotik rüyanın içinde sıkışıp kaldığıma inanıyorum.

Tüm gücümle savaşıyorum ama kaybediyorum.

Yenilmiş, öfkeli, heyecanlı.

Crystal'ın rasyonalite bariyerini aşmasına izin vermeyeceğim, beni tekrar ağına düşürmesine de izin vermeyeceğim. Gerçekleştirilmesi gereken en zalim arzular gibi içimde gezinmesine izin vermeyeceğim.

Yine de bedenim, her biri tek bir yöne doğru koşan, zıplayan moleküllerden oluşan bir arapsaçına dönüşüyor.

Onu tekrar gördüğümünden beri onu hissettiğim yer. Onu hep istediğim yerde.

Onu aniden döndürdüm ve göğsüme yasladım.

Büyük aynadan yansıyan görüntü, bedenimde kaynayan ve sallanan kanımın dansını körüklüyor, tüm zevk parçacıklarıyla dallanıp budaklanıyor.

Elim saçlarından boynuna geçiyor. Kıvrımlı fiziği tamamen bana teslim olmuş durumda ve göğsü hava ile doluyor, şişiyor ve koluma tehlikeli bir şekilde temas ediyor.

Crystal bir erkeği nasıl büyüleyeceğini biliyor, güzelliğinden bağımsız olarak var olan doğuştan gelen bir duygusallığa sahip olduğunun farkında. Bunu yansımada beni arayan gözlerinde görebiliyorum. Açlar, benimle sohbet ediyorlar, eski günlerde olduğu gibi benimkilerle tartışıyorlar, onu ve hakkım olarak aldığım zamanlarda olduğu gibi.

Bugün, farklı bir şekilde, aynı şeyi yapmaya çalıştığıma, onu cezalandırdığıma ve dokuz yıl önce bana olan borcunu ödemeye zorladığıma inanıyorum.

"Ne istiyorsun, Aries?" Dudakları yavaşça oynuyor, onu bırakmam için çığlık atan mantığımın her parçasını kaçırmayı başarıyor.

"Biliyorsun!" diye kulağına tısladım.

"Fahişen olmamı mı istiyorsun?"

"Evet.

"Hepsi senin mi?" Kalçalarını bedenime sürüyor, bedenim giderek daha fazla kasılıyor. Hâlâ yenik, hâlâ gücünün kurbanı.

"Sadece benim" diye onaylıyorum.

"Bir erkeği tatmin etme konusunda ne kadar iyi olduğumu görmek ister misin?"

"Aynen öyle Crystal, ağzının sikimin etrafında nasıl hareket ettiğini görmek istiyorum."

Dudaklarını ovuyorum, açmaya zorluyorum ve başparmağımla dudaklarını işgal ediyorum. Aynada iki sevgiliyi andırıyoruz, ama biz sadece çok tehlikeli bir oyun alanında çarpışan iki düşmanız, direnişin fiziksel değil zihinsel olduğu bir yerde.

Başını göğsüme yashıyor, boynunu ve göğüslerini saldırıma maruz bırakıyor. Onu okşamayacağım, eğer düşündüğü buysa. Tek yapacağım .

Parmağım, sanki o yanımda değilken kapattığım ve kollarıma döndüğünde ardına kadar açtığım o 'kapıları' yeniden açıyormuşum gibi, ağzının dış hatlarını izlemekte ısrar ediyor.

Ve söylemeye gerek yok, çünkü o, kaltak, bunu biliyor. Dolgun dudaklarını kışkırtıcı bir şekilde açıyor ve diliyle başparmağımı buluyor.

Sapık ve şehvet düşkünü.

"Ayrıca dilinin nasıl hareket ettiğini de görmek istiyorum!" diyorum, parmağımın ucuyla hissederek.

"Ve ellerim..." Beline doladığım kolumu okşuyor.

"Ve ellerin," diye onaylıyorum.

"Ve dudaklarım..."

"Olabilecekleri tek yer taşaklarımın altı."

Daha fazla dayanamayacağım! Heyecan ilerleyen zehirli bir buluttur, mantığınızı bulandırır, kaçarken üzerinize gelen sistir, çıkış yolunuzu bulmanızı engeller, çünkü tek yol sadece sizsinizdir.

Hızla geri çekilip aynanın önündeki sandalyeye oturdum. Kalçalarımı ayırdım ve Crystal'ın kıcını sikimin üstüne yerleştirdim.

Kalçaları en vahşi parçamla birleşir birleşmez bir zevk sesi çıkarıyorum, çünkü evet, yemin ederim, bacaklarımın arasında bir canavar var ve eğer onu şimdi serbest bırakırsam, muhtemelen vücudunu içeriden yiyip bitirecek.

Saçlarını çekiyorum, sadece başını göğsümün bir tarafına getirmek ve karşı duvara yansıyan, kendini tüketen şehvetin görüntüsünü görebilmek için.

Ve bir Afrika günbatımı kadar büyüleyici. Bir panterin koşusu kadar büyüleyici. Ve bu, lanet olsun, sadece Kristal.

"Beni kullanmak seni daha iyi hissettirir mi?" diye iç geçiriyor ve kendini ereksiyonuma sürüyor.

"Kesinlikle!" Boynuna sokuluyorum, kokusunun içime işlemesine izin veriyorum: bu yanan bir kadının kokusu, onda tanıyabildiğim bir koku. Onu sıkıca tutuyorum, bir kolum ince beline dolanıyor, diğer elim saçlarını kavırıyor. Kalçaları benimkilerin arasında birleşerek onu hapsediyor. Stilettoların görüntüsü içimdeki şehveti besliyor.

Onu küçük düşürme arzusu.

Kalçalarındaki mührü gevşetiyorum ve baldırını kavrayıp şiddetle dizimin üzerine getiriyorum.

"Bacaklarını aç!" diye emrediyorum.

"Bana ne yapacaksın?"

"Kapıyı aç dedim!"

Crystal itaat ediyor ve böylece sağ bacağı benimkinin üstüne geliyor.

Aynaya hapsolmuş bu görüntü hemen kafamda hareketsiz bir imgeye dönüşüyor.

Bizler üçüncü büyük ahlaksızlığız, şehvetin yaratıklarıyız, güzelizez çünkü şu anda ikimiz de saf sapıklıktayız. Ve ahlaksızlık, uyuyan arzuların, gizli isteklerin, asla yapmak istemediğiniz ama olmadığı için yaptığınız şeylerin nihai ifadesidir.

"Aries!"

İlk notta ona ne yazdığımı tam olarak fark ediyorum. Parmaklarım siyah kostümün yakasının kenarına yapışıyor, içeri giriyor ve hiçbir incelik göstermeden kumaşı çekerek önce omzunu, sonra da göğüslerini ortaya çıkarıyor.

Crystal'ın göğüs ucu hedefim oluyor. Ritmi kontrol edemeyerek, daha da hızlı ve kaba bir şekilde, diğerini keşfediyorum.

Ve işte oradaydı, üzerimdeydi, büyük göğüsleri ve arzu içinde kaybolmuş gözleriyle.

Göğsünün yan tarafına bir tokat indiriyorum ve sallanmasını görmek bacaklarımın arasında bir elektrik şoku yaratıyor.

Sıkıyorum, parmaklarımdan taşmasını izliyorum. Elimi fazlasıyla dolduruyor.

Refleks olarak dudaklarımla kulak memesine saldırırken, odanın öbür ucuna fırlayan bir tokat daha atıyorum.

Bir tokat daha.

Crystal'ın iniltisi.

Parmak uçlarımı dudaklarına götürüyorum, işaret ve orta parmaklarımı ağzına sokuyorum.

"Sert em!" Yanakları sapkın bir melodi söyleyerek emiyor. "İşte benim orospum!" Onları çıkardığımda tükürüğe batmışlardı.

Onları hemen meme ucuna getiriyorum, kıcı sert horozuma baskı yaparken zevkle duyuyorum.

"Yani Jean sana böyle mi dokundu?"

"Hayır!"

Orta parmak çılgınca ama nazik hareketlerle göğüs ucunu okşuyor. Başparmağımı ekliyorum, sabit bir ritimle sıkıyorum.

Avucumu açıyorum ve parmaklarımı tekrar ağzına sokup hareketleri tekrarlayan areolanın etrafını ovuşturmasına izin veriyorum.

Her zaman yapmayı hayal ettiğim gibi ona dokunuyorum, onun pis bir fahişe olduğunu bilerek!

Crystal'ın dudakları dişlerinin arasında bitiyor. Gözlerini kapattığını ve kendini tamamen bana bıraktığını görüyorum.

"Güzel memelerini böyle mi oynatırdın Jean?"

"Hayır!"

"Eminim ona *baba* demeni istiyordur."

"Hayır!"

Saçlarını tutmayı bırakıyorum ve şimdi diğer göğsüne odaklanıyorum. Kalçaları ereksiyonumun üzerinde otururken, bacakları benimkilerin üzerine yayılırken ve dik meme uçları hareketlerimle manevra yapmalarına izin verirken muhteşem görünüyor.

Saçlarını çekmeye devam ediyorum, göğüslerinden birini ellerime alıyorum. Elimden geldiğince yukarı kaldırıyorum ve refleks olarak başını aşağı indiriyorum.

"Memelerini em!"

"Sen yap!"

"Kapa çeneni!"

Başını daha da aşağı itiyorum, areolasını besliyorum. Bu her kadının yapabileceği bir şey değil. Doğa Crystal'a dolgun kıvrımlar vermiş.

Onun kendini yaladığını görmek neredeyse boşalmama neden olacaktı ama donup kalmayı ve ertelemeyi başardım.

"Bunu sana Jean mi yaptırdı?"

"Hayır!"

"Neden onları emen oydu?"

"Hayır!"

Başını tekrar omzuma getiriyorum, yanağına sokuluyorum, onu yalamak istiyorum.

Sadece bir tadımlık, diyorum

kendime. Ama yapmıyorum.

Sana daha fazlasını vermeyeceğim.

Sol elim açıkta kalan karnından aşağı kayıyor, göbek piercinginin üzerinde duruyor; diğer elimle meme ucunu parmaklarımın arasında sıkmaya devam ediyorum. Dokunuşum gittikçe alçalıyor, karnının altında kalıyor, sonra tekrar yukarı ve daha da alçalıyor.

Crystal yüzüme doğru dönmeye cesaret ediyor, dudaklarını boynuma yaklaştırıyor ve tam orasını okşuyor. İçimi kaplayan ürperti beni korkutuyor. Bunu hissetmeyi kabul etmiyorum!

"Beni öpersen seni duvara fırlatırım!" uyardı. "Ama seni becermek için değil!" Hemen geri çekiliyor, vücudunda istediğim gibi hareket etmeme izin veriyor.

Bacaklarının arasına uzanıyorum ve külotunu şiddetle çıkarıyorum, aynada ona açık mahremiyetini gösteriyorum.

Sağ elimin parmakları hassas meme ucuna işkence etmeye devam ederken, ben de açıkta kalan seksinin manzarasının tadını çıkarmak için kostümünü yana doğru tutarak oyalanıyorum. Ne kadar ıslak olduğunu fark etmem için gereken süre boyunca amına bakıyorum. Ona dokunmadım bile, ama ne kadar heyecanın onu parlattığı görülebiliyor.

"Jean amına hayran kaldı mı?"

"Hayır!"

"Az önce onu becerdi mi?"

"Şunu söylemeyi kes!" diye ağzından kaçırır.

"Sana istediğim her şeyi söylerim!"

"Siktir git!" diye itiraz ediyor, kalkmaya çalışıyor. Onu hâlâ tutuyorum ve kostümünü hareket ettirmeye devam ediyorum.

"Bahse girerim '*ne kadar ıslak olduğunu hissetmeme izin ver*' diyordu, değil mi Crystal?"

"Siktir git!"

"Cevap ver!"

"Hayır!"

"Üstümdeyken ya da altımdayken, amın açıkken ve göğüslerin ellerimdeyken, sen benim fahişemsin, bu yüzden *benim* fahişem olduğunda, sana söylediklerimi yap!"

"Bütün bunlar sana karşı dönecek," diye acımasızca tıslıyor.

"Merak etme, ben . Sen, belki !"

Parmaklarımla seksinin kıvrımları arasında boşluk açıyor, kendimi onun zevkiyle meshediyorum.

"Bir fahişe gibi sırılsıklam olmuşsun!"

Crystal'ın iniltisi onu üzerimde titretiyor, ben ona mastürbasyon yapmaya başladıkça seksim ve poposu arasındaki sürtünme yoğunlaşıyor.

Dokunuşlarım mahrem dudakları boyunca nazikçe yukarı ve aşağı gidiyor. Onu kendi heyecanıyla kirletiyorum, klitorisini ıslatıyorum ve masaj yapmaya başlıyorum .

Kulağına "Jean sana böyle mi dokundu?" diye sordum.

"Mmmh!"

Onun kasıldığını, sikime karşı bir Amazon gibi hareket ettiğini hissediyorum. Bu sırada benim hareketlerim onu bir zevk kreşendosu içinde uyarıyor.

"Gece mi yaptı?"

"Kes şunu, Aries!" diye bağırdı.

"Siz uyurken yatağınıza geldi ve ellerini külotunuzun içine soktu mu?"

"Hayır!"

"Sonra iki parmağını içine sokardı. Bunun gibi..."

"Ah!"

"Ama sen açgözlüydün, iyi bir fahişe gibi. Ve daha fazlasını istedin. Becerilmek istedin."

"Beni boşalt ve siktir git!" diye homurdanıyor.

Kulağına doğru gülerek klitorisi üzerindeki hareketlerimi yoğunlaştırıyorum. O çok güzel, sinirli, kalçaları benimkilerin üzerinde, harika göğüsleri nefeslerinin ritmiyle dans ediyor, parmaklarım onun mizahıyla ıslanmış onun içine kaymak.

"Sana böyle mi dokundu Crystal? Söyle bana!"

"Hayır, öyle değil!"

"Daha vahşi miydi?"

"Hayır!"

"Onu becermeden önce sakso çektin mi?"

"Hayır, hayır ve hayır!"

"Yani seni becerdi mi?"

"Acele et, Tanrım... Acele et!"

Üzerimde giderek daha fazla kasılıyor, yakın, orgazma çok yakın. Parmak uçlarımı şişmiş klitorisinin üzerinde daha hızlı döndürmeye başlıyorum. Zevkin onun üzerinde nasıl gezindiğini biliyorum, onu ne zaman boğduğunu biliyorum, bu yüzden neredeyse orada olduğunu hissettiğim anda duruyorum, ellerimi göğüslerinden çekiyorum ve göğüslerinden birine bir tokat yüklüyorum.

"Sikimi bırak ve kaybol!"

"Seni lanet piç!"

"Gerçekten seni orgazm edeceğimi mi düşündün?"

"Sen bir pislüksin!"

Ayakkabımdan bir çakıl taşı değil, bir çakıl taşı çıkardım.

Crystal, bitkin, yorgun ve fevkalade sinirli bir şekilde pozisyonunu terk ediyor. Aynanın önünde kostümünü hızla düzeltiyor ve bana bakmak bir yana, tek kelime bile etmeden kapıyı arkasından çarparak çıkıyor.

Kostümümü indiriyorum ve erekte olmuş penisimi çıkarıyorum. Parmaklarımı burnuma götürüyorum: onun kokusunu alıyorum. Onu tatmak için emiyorum.

Ve hemen hatırladım.

Bir zamanlar olduğu gibi.

Mastürbasyona başlarken en sevdiğim tatlardan birine yeniden kavuşuyorum, çılgın bir öfkeyle taşaklarıma vuruyorum. Kısa sürede boşaldım, aynaya sıçradım.

Margot'nun kendi yaşındaki diğer erkeklerle flört ederek eğlendiğini görmek beni şaşırtmıyor. Bu beni rahatsız etmiyor; tam tersine, onun için önemli bir şeyi temsil etmediğimi bilmek beni mutlu ediyor. Kasları şişmiş ve kollarında dövmelemler olan bir acemiyle flört edişini izliyorum. Kesinlikle onun prototipi, en azından ben öyle düşünüyorum.

Parti kesintisiz devam eder. Konuklar o kadar sarhoş ki, Chantal'a mutlu yıllar şarkısı söyleyerek akortlarını bozmayı bile başarıyorlar. Üzerinde kocaman, alevli bir yirmi yedi olan pasta geliyor ve ben de küçük kardeşlerimin bulunduğu alana yöneliyorum.

Bu tür partilere alışıklar. Yetişkinlerle hiç ilgilenmediklerini ve kaydıraklar ve jakuzilerle kendileri için oynamayı tercih ettiklerini bilmek yüreklendirici.

"Merhaba!", dadılardan biriyle selamlaşıyorum.

"Size de merhaba, Bay Aries."

"Benim küçük kızım ne yapıyor?" diye soruyorum Michelle'e, onu kollarıma alıp yüzme kostümünün kayışlarını ayarlarken.

"Maxime ile serbest dalış yarışmasına katıldım".

"Peki kim kazandı?"

"O!"

"Apne mücadeleleri yapmak güvenli değildir.

"Başak bir zaman sınırı koymuştu. Buna uymazsak bizi saçlarımızdan çekip çıkaracağını söyledi."

"Peki limit neydi?"

"On saniye.

"Ama onlar bir sonsuzluk!" Onların özel kullanımı için olan küçük kanepelere oturdum ve onu kucağıma aldım.

"Sekiz saniye yaptı".

"Ya sen?"

"Bilmiyorum! Yüzümü suya soktum ve sonra çıktım". Bana komik bir simülasyon yapıyor, hava arıyor, burnunu tıkıyor ve dalıyormuş gibi yapıyor ve sonra dışarı çıkıyor ve yüksek bir huff ile bana tükürüyor.

Alnına bir öpücük konduruyorum ve onu göğsüme çekiyorum. Michelle bana sokulurken, herkes mumları üfleyen doğum günü kızını alkışlıyor.

"Doğum günüm için hayvanat bahçesindeki hayvanları şatoya getirebiliriz diye düşünüyordum. Kulağa nasıl geliyor?"

'Ciddi tehlike altında olurlar'.

"Neden?"

"Ariel çok kıskançtır, onları paramparça eder!".

"Haklısınız.

Taurus bizimle oturup Leo'yu kucağına alınca küçük kanepede daralıyor. Chantal'ın misafirleri için o gerçek bir cazibe merkezi. Birçok kadın gözleriyle sürekli onu takip ediyor. Fransa'nın en güçlü adamını üç yaşındaki kardeşine kek yedirirken görmek isteyen çocuklar da aynı ilgiyi gösteriyor. Neyse ki cep telefonlarına izin verilmiyor, yoksa böyle bir fotoğraf tüm dünyaya yayılırdı.

"Pasta istemiyor musun aşkım?" diye soruyorum Michelle'e.

"Hayır, yorgunum".

"Dinlen!"

Göğsümde kıvrılmış halde duruyor, sanırım uykuya dalmak üzere.

"Haklıydın," diyor Taurus bana.

"Ne üzerine?"

"Margot sana göre bir kadın değil."

"Müller'i bir direk gibi kullanarak konsolun üzerinde striptiz mi yaptı?"

"Daha da kötüsü! Güvenlik görevlilerimizden biri onu selvi ağaçlarından birinin arkasında, kimliği belirsiz bir adamın ayaklarının dibinde diz çökmüş halde yakaladı.

Zihinsel olarak ona iltifat ederek sırtıyorum. Kız meşgul oluyor. Çabasını takdir ediyorum, bence övgüye değer.

"Diz çökmek..." Bu fikre gülüyorum.

Leo, Taurus'un yedirdiği bir parça pastadan bir ısırık alarak "*Diz çök*," diye tekrarlıyor.

"Sanırım senin de üzerine düşeni yapmanın zamanı geldi, kardeşim," diye teklif ediyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Onu sizinle tanıştırdım, şimdi siz öne çıkın. Hisselerini satma olasılığı hakkında seninle konuştuğumu ona söyleyebilirim ve sen de alıcı olarak kendini sunabilirsin. Belki onu akşam yemeği için şatoya davet ederim, böylece bu konuyu konuşabilirsiniz."

"Bunu ofiste yapmak daha iyi. Masamda yabancıların olmasından hoşlanmıyorum."

Ufukta Venüs ve Kristal'in bahçede yürüdüklerini görüyoruz. Kardeşim de onları fark ediyor ama bir şey söylemiyor.

"Onun burada olması beni rahatsız ediyor," diye itiraz ediyorum, ama bunu açıkça belirtmiyorum.

"Sizi o kadar rahatsız ediyor ki kendinizi onunla birlikte kaledeki odalardan birine kilitliyorsunuz."

"Bunu sana kim söyledi lan!"

"Kelimeler, Koç! Çocuklar var."

"*Siktir*!" diye tekrarlıyor Leo.

Ahlakçı, üç yaşındaki bir çocuğun anlayamayacağı sofistike terimlerle '*sikiş*' kelimesinin söylenmediğini açıklamak için uzun bir dakika harcıyor. Michelle göğsümde uyuyor, zaman zaman başını çevirmek için hareket ediyor.

"Nasıl da her zaman her şeyi biliyorsun! Beni korkutuyorsun, Taurus!"

"Uşaklara kim para ödüyor sanıyorsun?"

"Chantal olduğunu sanmıştım.

'Parti benim hediyem'.

"Kale bahçelerini açık hava genelevi haline getirmesine izin vermemeliydiniz."

"Bu senin dileğindi ve biliyorsun ki ben senin dileklerini her zaman yerine getiririm".

"O zaman Crystal'ın bir daha buraya gelmemesini dilerim."

"Eğer gerçekten istediğin buysa, beklenmedik ziyaretlerden kaınacağız. Ama yine de ikimiz de biliyoruz ki Koç, ona gidecek olan sensin!"

Yarısı çikolatayla dolu tabağı sehpanın üzerine bırakıyor ve kucağında Leo'yla ayağa kalkarak beni suskun bırakıyor.

Taurus, Crystal ve Venus'e katılıyor. Sanırım Leclerc'in son varisini o koca kaltakla tanıştırıyor.

Kollarını Leo'ya uzatıyor ve ona -sanırım- kendisine gitmek isteyip istemediğini soruyor.

Küçük kardeşimin reddetmesini bekleyerek gülümsüyorum, ama bunun yerine küçük afacan onun göğsüne dalıyor ve duyamadığım bir şeye gülüyor.

Gğslere karşı gerçek bir takıntısı olduğuna inanmaya başlıyorum.

"Kim o?" Michelle'in de sahneyi izlediğini fark etmemiştim.

"Bu Crystal, Scorpio'yla geçen sefer konuştuğumuz çirkin, kötü kadın."

Küçük kız kardeşim somurtkan bir şekilde bana bakıyor. Dayanamıyorum ve dudaklarına şapırtılı bir öpücük konduruyorum.

"Ama fena değil!"

"Evet, yle. Ona iyi bakın!"

İkimiz de gülerek Leo'yu kollarında hareket ettirmesine odaklanıyoruz. Michelle ve benim onu izlediğimizi fark ediyor ve utanarak bebeği Taurus'a geri veriyor ama velet boynuna bağlı kalıyor.

"Hayır, Ari," diye devam ediyor. "O irkin değil." Etrafına bakınıyor ve karşılaştıracak bir kız bulunca onu işaret edip çığlık atıyor. "Bu korkunç!"

"Sesini alalt!" diye azarladım onu, kolunu da indirdi. "Seni temin ederim ki Crystal irkin ve kaba biri."

"Ama senin gözlerin nerede? Zaten bana hiç de kötü görünmüyor."

"Ne biliyorsun ki?"

"Biliyorum. Öyle olsaydı, Taurus ona o aptal küçük lordu alması için asla izin vermezdi. O her zaman her şeyi bilir, bunun kötü olduğunu bilmeli."

"Ne kadar zekisin sen?" Dudaklarımı yanaklarına bastırıyorum ve sayısız öpücük bırakıyorum.

"Peki sen ne kadar körsün?"

"O kelimeyi asla Taurus'un önünde söyleme."

'Ben aptal değilim'.

Davanın soruşturulması beklenirken, Nolan geçici olarak hapishaneden uzaklaştırıldı. İnternetteki bir blogda okuduğum yazı ne kadar güvenilir bilemiyorum ama bunu bilmek beni üzüyor ve kendimi çok suçlu hissetmeme neden oluyor.

Bu sabah sokağın aşağısındaki markete gittim. Hiç istemiyordum ama sonunda bir şişe votka ve bir şişe limonata aldım.

Öğle yemeğinden hemen önce kendime bir içki, sonra ikincisine izin verdim ve üçüncüde kendime bu sınırı vererek durdum. Şimdi kendimi stüdyo dairenin bir köşesine büzülmüş, yere uzanmış, boşluğa bakarken buluyorum. Fiziksel olarak hasta değilim, ancak sarhoşluk hali bana ruhumda nasıl hissettiğimi kısa süreliğine unutturdu.

Başımın bir tarafını duvara yaslıyorum, kadeh parmaklarımın arasında, bileğim onu hareket ettiriyor, votkayı gittikçe daha az doğru sallıyor.

Alkolle zihnimi bulandırmaya çalışsam da, bana bunu yapmasına izin vermemin gerçek nedenini ortaya çıkarmayı başarıyorum.

Kendine zarar vermek mi? Çılgınca bir mazoşizm mi? Belki her ikisi de, ama kesinlikle, eğer beni incitmesine ve aşağılamasına izin veriyorsam, bunun tek nedeni kalbimde, ruhumun derinliklerinde, onu o kadar incittiğimi biliyorum ki, şimdi onun da beni aynı şekilde incitmeye hakkı var.

Nolan bunu onaylamazdı. Kabul etmek zorunda değilim.

Ama bunu Koç burcunun kendini daha iyi hissedeceği ve benden kurtulacağı umuduyla yapıyorum.

Ona verdiğim acının içini boşaltmasına izin veriyorum ve bu acıyı yaratanın ben olduğumu kabul ederek, acıyı benim üzerimden reddetmesine izin veriyorum.

Ve ben sessiz

kalıyorum.

Ve hareketsiz

duruyorum.

Ve kendime hakaret edilmesine izin verdim.

Bana her *fahişe* dediğinde, bir parçam kırılıyor. Bana bir nesneymişim gibi her dokunduğunda, başka bir yanımdan zevk alıyor.

Kendimi
cezalandırmak
istiyorum. Buna
ihtiyacım var.

Ama beni hâlâ dengede tutan tek şey bana bakışı, aynı mekânı paylaştığımız her seferinde gözbebeklerinde parlayan ışık.

Koç her zaman böyleydi: gerçek duygularını saklayamazdı. Ne sakladığını her zaman buldum, çünkü kalbi gözlerinde çarpıyordu. Her sertleştğinde, bana her baktığında, beni her hissettiğinde damarlarında neler dolaştığını hep anladım.

Ve iki gün önce, partide, tek istediği beni yok etmek, intikam planını uygulamak ve beni içten içe işaretlemek olmasına rağmen, bedenim onun dokunuşlarının ritmini yeniden keşfetti, jestlerinin tutkusunu tanıdı, her zerremle yeniden onu tahrik eden o Kristal olmayı umdum.

Belki de öyleydi. Bana ithaf ettiği sözlere rağmen, bir parçam onunla birlikteydi, onu destekliyordu, davasını destekliyordu, ölümüyle beni damgalamasına izin veriyordu, ona yaptıklarımı asla unutmamak için.

Bunu hak ediyorum.

Ŗu anki sorunum, onun aracılığıyla kendime zarar vermeye devam etmeyi bırakmam gerektiği.

Kendimi daha çok sevmeliyim.

Çaresizlik içinde yüzümü kapatıyor, gözyaşlarımı boğarak geri çekiyorum. Gerçek şu ki, o bunu yaptığı anda ben de kendimi sevmeyi bıraktım ve ona sefilce ihanet ettiğim için kendimi kendimden nefret etmeye mahkum ettim.

Yerden cep telefonumu alıyorum, içimden Nolan'ı aramak geliyor. İçtiğimi fark etmesinden korkuyorum, o yüzden ona mesaj atıyorum.

Çok üzgünüm. Söz veriyorum, işleri yoluna koyacağım. Seni özledim.

Benim için endişelenme, suçlanacak kişi sen değilsin. Yoldan saptığım için senden özür dilemesi gereken benim.

Özür dilemene gerek yok, durumu anlıyorum. Karınla aranız nasıl?

Kötü. Seni sevgilim sanıyor. CRYSTAL: İstersen onunla konuşabilirim.

Olmasa iyi olur. Bana kendinden bahset, ? İyiyim!
Sevindim! Arkadaşının kalede büyük bir parti verdiğini duydum!
Doğrudan konuya gireceğim... Aries????
Bana bir fahişe gibi davranıyor ve en kötüsü de ben ona izin veriyorum.
Ne anlamda?
Beni aşağılamak için bedenimi kullandı.
NOLAN: Seni zorladı mı?
Hayır!
Hiç iyi değil! En kısa zamanda bu konuyla ilgilenilmesini talep ediyorum! Şimdilik, kendinizi onun aracılığıyla cezalandırmaya çalışmamanızı söylememe izin verin. Her ne yapıyorsanız sonunda size zarar verecektir. İkinize de!
Bence onun yerine daha iyi hissediyor.
NOLAN: Yani sizi ancak sizi tamamen yok ettikten sonra affedeceğini mi düşünüyorsunuz?
Evet.
Bence buluşmalıyız. Beni psikanalize mi tabi tutmak istiyorsun? Kesinlikle!
CRYSTAL: Yaptığım şey o kadar kötü mü?
Evet.
Neden?
NOLAN: Çünkü bunu hak ettiğinizi düşünseniz bile, hak etmiyorsunuz. Kendinize saygı duymalı ve borcunuzu ödediğinizi kabul etmelisiniz. Kendini affet, yoksa o asla affetmez.

Dušta bir saat geçirdikten ve anında bir parça tost yedikten sonra kendime geldim ve Nolan'ın sorununu çözmeye koyuldum. Bu dokuz yıl boyunca yanımda duran tek kişi o ve basının onun ahlaki bütünlüğünü yıkmasına ve kariyerini yok etmesine izin vermeyeceğim. Hapishanedeki kızların ona ihtiyacı var, olmayan bir şey yüzünden onları onun değerli varlığından mahrum bırakmayacağım.

Gideceğim yere bir taksiyle gidiyorum, otoyoldan sonra aniden beliren yeşil nokta bana Leclerc ilçesine girdiğimizi haber veriyor,

ağaçlarla çevrili, sessizce akıyor. Uzaktaki kale kulelerini görebilmemiz için epey bir zaman geçmesi gerekiyor.

Ana kapının önüne geldiğimde, güvenliğe kendimi göstermek için arabadan iniyorum.

Ben çocukken üvey babam beni kaleye götürdüğünde, görevli hiçbir kontrol yapmadan bizi içeri alırdı. Bugün benden kimlik istendi ve beklemeye alındım. Birkaç dakika sonra içeri girmeme izin verildi.

Binanın önündeki bahçeler çok büyüktür. Yol uzun ve yürüyerek geçmek imkânsız. Bu yüzden taksi bana girişe kadar eşlik ediyor.

Partide şu anda hissettiğim nostaljiyi hissetmedim.

Güney Kapısı'na çıkan merdivenlerden yukarı doğru yürürken, buraya geldiğim tüm zamanları hatırlamadan edemiyorum.

"İyi akşamlar, Bayan Colin."

"Merhaba, Müller. Nasılsınız? Partide konuşma fırsatımız olmadı."

Kâhya bana içeriye kadar eşlik ediyor, seslerimiz iki imparatorluk merdiveninin açıldığı devasa avluda yankılanıyor.

"Şatoda her şey her zamanki gibi devam ediyor, genç bayan."

"Senin hakkında bilgi edinmek istedim."

"Gördüğünüz gibi iyiyim," diye gülümsüyor bana. 'Büyükbaba olacağım.'

"Harika! Tebrikler."

'Teşekkür ederim'.

Beni ana resepsiyon odasına doğru götürürken, şundan bundan konuşuyoruz. Müller çok ketum bir adam, tüm sırlarınızı emanet edebileceğiniz insanlardan biri, en azından arkadaşım bana böyle söylerdi. Bana hapishane hakkında hiçbir şey sormaz, sadece sorularıma cevap verir, onları tartışmaya meyillidir, böylece tekrar sormam gerekmez. Çok zeki ve iyi sohbet eden biri. Zerre kadar değişmemiş.

"Burada bekleyebilirsiniz, ben gidip Bay Leclerc'e gelişinizi haber vereceğim".

Teşekkür ederim.

Büyük kırmızı kadife kanepenin etrafında dolaşırken topuklu sandaletlerim mermere vuruyor. Biz çocukken, Chantal bana şatodaki kanepelerin yüksek soyluların kışlarını barındırdığını söylerdi.

18. yüzyılda Fransızlar tarafından yapıldığını ve mikroplarla dolu oldukları için oturmak istemediğini söyledi.

Scorpio'nun yüzünü yastıklara vurarak 14. Louis'nin üzerlerine osurduğunu söylediği zamanları hatırlıyorum. Korkunç ama komikti.

Küçük kırmızı elbisemin etrafındaki siyah askıyı ayarlıyorum, büyük altın aynada kendime bakıyorum. Şatodaki altınların çoğu, hatta duvarlardaki dekoratif altınlar bile sadece süs değil, bu doğru. Bunu bilmek beni hep rahatsız hissettirmiştir. Annem buraya her geldiğimde dikkatli olmamı ve hiçbir şeyi kırmamamı, yoksa Leclerc'lere tazminat olarak bir ciğer satmaya yetmeyeceğini söyleyip dururdu.

"Sen bir serap mısın yoksa gerçekten burada mısın?"

Kendimi Aries'in önünde bulduğumda nefesim kesilerek arkamı dönüyorum, elinde cep telefonu, saçları düzgünce şekillendirilmiş, beyaz gömlek ve şık siyah pantolon.

Dondu kaldı ve bana baktı.

"Ne olmamı istersiniz?"

"Bir hayalet, çünkü bu senin öldüğün anlamına gelir."

Şimdi kendimi taşlaştıran ben oldum.

Az önce bana ölmüş olmamı dilediğini mi söyledi? Aman Tanrım.

Sakın ağlamaya kalkma. Sakın ağlama. Sakın Crystal!

Diken demetleri göğsümde dallanıp budaklanıyor, kalbimi delmeye hazır. İğnelerin battığını, kızıl gözyaşlarının içime aktığını hissedebiliyorum.

Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum ve tıraşlı sakalını okşayan elindeki kırmızı yakut yüzüğe bakıyorum.

Gözleri her zamanki gibi ateşli, bana dikilmiş, beni neredeyse bir tür serap gibi görüyor.

"Senin için burada değilim, eğer düşündüğün buysa!"

Cep telefonunu cebine geri koydu ve her zamanki küstahlığıyla bana doğru ilerledi.

"Size kaleye gitmeniz için izin verdiğimi hatırlamıyorum."

"Onunla takılmayacağım! Ve her halükarda, bana özel izin vermesi gereken kişi kesinlikle sen olmayacaksın".

Dudaklarından alaycı bir gülümseme yayılıyor ama bana sabitlenmiş gözlerini oynatmıyor.

"O zaman neden buradasın?"

"Vaftiz babamla konuşmam gerek.

"Artık ona böyle hitap etme hakkınız yok. *Bay Leclerc* daha uygun olur".

"Pekâlâ Koç!", ona sırtımı dönüyorum, onu görmezden gelmeye kararlıyım. "Yapacak daha iyi bir işin yok mu?"

"Aslında senin aksine ben her zaman *çok* ilginç şeylerle meşgulüm." Elleri ceplerinde, gözleri dudaklarımı ararken yeniden önümde beliriyor. "Merak ettiğim bir şey var Crystal. Partiden sonra eve döndüğünde ne yaptığını bilmek istiyorum."

"Hayatımda ne yaptığım seni ilgilendirmez!"

"Psikoloğunuz tarafından becerildiniz mi? Seni amcığın boşalma isteğiyle titrerken bıraktım, o yüzden..."

Kaba sözlerinden ve bana bakışından etkilenererek kızarıyorum: Sanki ne pahasına olursa olsun beni baştan çıkarmak ve sonra tıpkı partide yaptığı gibi beni bir kenara atmak istiyor.

"...Yani Nolan'la iyi bir sevişme yaşadım, evet, ne olmuş yani?" Çenemi dik tutuyorum, aptalca bir kararlılıkla ona en kötü şekilde karşı koymaya çalışıyorum: benim hakkımda ne düşündüğünü doğrulayarak.

Aries'in gözlerindeki ışık aniden söner gibi oluyor. Yutkunduğunu ve derin bir nefes aldığını görüyorum.

Bir hakarete daha katlanmaya hazırım.

"İyi iş çıkardın, kendine dikkat etmelisin. Hayvanların yaptığı gibi dürtülerini dışa vurmak doğru. Güzel!"

Bakışlarımı indiriyorum, yere bakıyorum ve onu hala üzerimde hissediyorum, gözlerimle, zihnimle, havada koklayabildiğim nefretle.

"Hadi Crystal, seni Taurus'a götüreyim," diye elini uzatıyor, nazik bir tavırla. Elbette sıkmayı kabul etmiyorum ve elini uzatıyorum, sonra da popomun üzerinde durduğunu hissediyorum.

Donup kalıyorum, bana muzip bir bakışla bakan ona doğru dönüyorum.

"Ne?" diye soruyor, sanki kıcıımı sıkması normalmiş gibi. "Sana dokunmamdan hoşlanıyorsun."

"Çek ellerini ."

Beni okşarken vücut ısım yükseliyor, sırtımdan yukarı çıkıyor ve orada kalıyor.

"Böyle daha mı iyi?" diye soruyor, beni okşayarak.

"Bana dokunmamalısın!" Bir kıkırdama çıkarır, ama teması gevşetmez.

"Taurus'la konuşmam gerek. Tek başıma!"

"Onun yerine ben size eşlik edeceğim!"

"Buna gerek yok!"

"Evet, öyle.

"Tamam, ama... bana dokunma!".

Ellerini teslimiyetle kaldırır ve itaat eder. "!"

Oturma odasından kardeşinin dairesine kadar uzun bir yolculuk. Vaftiz babam, sanki kendini dünyanın geri kalanından sürgün etmeye karar vermiş gibi en uzak kanatta yaşıyor. Burası, onun izin verdiği nadir durumlar dışında, kalenin oyun oynamamıza izin verilmeyen bir bölümü.

Koç bana bakmadan, konuşmadan ve neyse ki bana yaklaşmadan yanımda yürüyor.

Gideceğimiz yere vardığımızda Müller'in yanından geçip stüdyoya giriyoruz.

Taurus bir masanın arkasında oturmuş, bir şeyler yazmaya çalışıyor. Bakışlarını kâğıttan kaldırdığında bana gülümsüyor ve kalemini bırakıp ayağa kalkarak bana doğru geliyor.

"Merhaba Crystal!" Birbirimizi yanak yanağa üç kez öpüyoruz ve sonra masanın önündeki koltuklardan birine oturmam için bana el sallıyor. Aries de aynısını yapıyor ve benim yanıma yerleşiyor.

Boğa ona bakıyor, sonra dikkatini bana çeviriyor, ilişkimizin doğasını anlamak için bizi incelemek istediği kesin.

"Sizinle çok özel bir konu hakkında konuşmak istiyorum," diye söze başlıyorum, davetsiz misafire yan gözle bakarak. "Özel olarak," diye ekliyorum.

Gözleri bir sigara yakmış olan kardeşine kayıyor. Korkusuz ve zorba, sanki hayatıma burnunu sokmaya hakkı varmış gibi orada oturuyor.

Gitmek için ayağa kalkmasını beklerken ona baktığımız anda, hiçbir hareket ima etmeden bana doğru bir duman bulutu üflüyor.

"Ben kalıyorum," diyor.

"Söyle bana Crystal, seni buraya getiren nedir?" diye soruyor Boğa bana, böylece bana açıkça Koç'un tarafını tuttuğu izlenimini veriyor - olması gerektiği gibi - ve onu göndermek için hiçbir şey yapmayacak.

Kendimi bırakıyorum ve konuya geliyorum.

"Röportaj verme konusunda tavsiyelerinizi almak istiyorum. Son zamanlarda gazeteciler bana bu konuda sorular soruyor, ancak şimdiye kadar çıkarlarıma aykırı olmasına rağmen hiçbir soruyu yanıtlamayı reddettim. Sizden bazı öneriler istiyorum, böylece

Durumu değiştirmeyecek ciddi bir muhabire, büyük bir gazeteye başvurabilirim. Sözlerimi çarpıtmasını ve insanlara farklı bir yorum getirmesini beklemeden güvенеbileceęim birine. Bana verebileceğiniz bir isim var mı?"

'Evet, sizin için doğru olabilecek birkaç editör tanıyorum. Birkaç arama yapacağım ve sizin için bir toplantı ayarlayacağım. Ücret olarak ne kadar düşünüyorsunuz?"

"Tazminat olarak mı?"

"Evet Crystal, parasal bir karşılık. şu anda, yayıncılar röportajlarınızdan birine özel bir yer ayırmak için büyük paralar ödeyebilir ve şu anda çalışmadığınıza göre, bir kenara bir şeyler koymaya başlamanız ve zamanınıza değer vermeniz adil olacaktır.

"Hikayem hakkında spekülasyon yapılmasını istemiyorum!"

"O zaman neden röportaj yapmak istiyorsun?" diye patladı Aries, hâlâ yarısı bitmemiş sigarasını kül tablasında söndürürken. "Madem para için yapıyorsun, neden yapıyorsun?"

"Psikologum Nolan Duris için.

'Aaaah, seninle her şey sonunda seksle ilgili'.

"Biz sevgili değiliz!" diye çıkıştı ona.

"Bana daha önce seni becermesine izin verdiğini söylemiştin..."

"Bu doğru değildi!"

"Peki bu saçmalığı bana neden anlatıyorsun?" diye bağıyor.

"Çünkü beni aşağılamaya devam ediyorsun ve sikimi kırdın, Koç!"

"Ben mi?" diye kendini işaret ediyor, gülererek vaftiz babamdan destek istiyor. "Aletini kırdım! Onu duyuyor musun?" .

"Bir an için sakinleşin ve kullandığınız dile dikkat edin," diye devam ediyor Taurus.

"şunu açıklığa kavuşturalım Crystal. Duris ile aranızda olduğu iddia edilen ilişkiyi inkar edebilmek için röportaj vermek istiyorsun, değil mi?"

"Evet, çünkü Nolan ve benim bir ilişkimiz yok. Yaşadıklarını hak etmiyor! Gazeteler onu mahkumlarından faydalanan bir psikolog olarak gösteriyor ve ben de sürekli olarak yaşlı erkeklere saplantısı olan nemfomanyak bir psikopatla kıyaslanıyorum. Hatta hapishaneden uzaklaştırıldı. Karısıyla sorunları var ve...'. "

Aries sözümü keserek, "Neden basına yalan ifade veresin ki?" diye sordu.

"Çünkü öyle değil! Söyledikleri asılsız. Nolan ve ben hiç birlikte olmadık!"

"Saçmalık! Toplantılarınız sırasında masasının altında ona kaç kez sakso çektin, ha?"

Taurus'un masaya attığı yumruk bizi sarsıyor.

"Derhal özür dile, Koç," diye tısladı.

"Hiçbir şekilde özür dilemeyeceğim!" Ayağa kalktı, bana küçümseyerek baktı.

'Senin daha ilginç olduğunu düşünmüştüm, Crystal Colin, onun yerine sıkıcı ve tahmin edilebilirsin'.

Ona bakmıyorum bile, sadece gitmesini bekliyorum, kapıyı arkasından çarpıyorum ve sonra tekrar neden burada olduğuma odaklanıyorum.

'Çok üzgünüm'.

"Sorun yok, vaftiz baba. Sadece içini dökmeye ihtiyacı var. Sorun yok, gerçekten."

"Dönüşünüze alışmaları için biraz zamana ihtiyaçları var."

"Buna alışmak zorunda değilsin, takılmak zorunda değiliz".

"Sizden uzak duramayacağını çok iyi biliyorsunuz. Yanlış bir şekilde her şeyi halledebileceğini düşünüyor ve size hak ettiğinizi düşündüğü gibi davranma hakkını kendinde görüyor."

"Benim için de sorun değil, bırakayım o yapsın," diye fısıldıyorum, gözlerimin yandığını hissederek.

"Onu ayağa kaldırmak için kendinizi yok etmenize gerek yok".

"Benim işim bu ve bunu yapmaya devam etmek niyetindeyim".

"Neden, Crystal?"

"Çünkü öyle! Böyle olmak zorunda. Koç her şeyden önce gelir ve ben onun taşıdığı yükten kurtulmasını istiyorum."

"Kendini ezerek onu kurtaramazsın!" Dişlerimi sıkıyor ve duygularımı dizginliyorum. Taurus yaklaşıyor, önümde eğiliyor ve yüzünü gözlerimle buluşacak şekilde kaldırıyor.

"Onu seviyor musun?"

Başımı sallıyorum, bir iniltiyi yutuyorum ve bir gözyaşının çözülürken bana ihanet ettiğini hissediyorum. Gözyaşımı hızla yüzümden siliyorum, burnumla yukarı çekiyorum ve üzerinde vaftiz babamın baş harfleri olan her zamanki kumaş mendilin belirmediğini görüyorum.

Ona geri vereceğime söz vererek parıltımı sildim.

"Dikkatli ol," diyor. "Size verebileceğim tek öneri, sırf her zaman sevdiği şeyden farklı düşünüyor diye doğanızı bastırmamanız. Sadece Crystal olun ve bunu hatırladığından emin olun."

"Bunun ne faydası olacak ki? Onun ve benim bir geleceğimiz yok".

"Hizmet edecek. Hizmet edeceğini göreceksiniz."

Fransa'nın en önemli gazetesinde yazan bir gazeteciyle bağlantı kuruyorum. Taurus apartmanından çıktığımda, yol boyunca bana eşlik eden Müller, her zaman profesyonelce davranıyor ve dokunaçlarını insanlardan saklayamayan bir tür canavar olduğunu unutturuyor. Onu kapıda karşılıyorum, çıkıp avluya çıkan merdivenlerden iniyorum ve tam orada, Maserati'sine yaslanmış, elleri ceplerinde, üzerinde gün batımının renkleri, onu öpen ve onu göksel bir figür gibi gösteren Aries'i buluyorum.

Yaşayan bir çelişkidir, güzel ve acımasız. Büyüleyici ve yıkıcı. Seksi ve öfkeli.

Onu her gördüğümde öfke onu bir takım elbise gibi giydiriyor. Ama iyi gizlenmiş olsa da onda daha fazlasını da görebiliyorum. Sanki özellikle bana eziyet etmek için aniden ortaya çıkıyor, hiç beklemediğim bir anda saldırmaya hazır.

Ancak bu sefer ben de zırh benzeri bir şey giymeye çalışıyorum ve kendimi onun liderlik etmesine izin vermemeye zorluyorum.

Son birkaç basamağı iniyorum, taksimi çağırmak için onu geçmeye niyetliyim.

"Nereye gidiyorsun?"

'Ben eve gidiyorum'.

Yolcu tarafındaki kapıyı açtığını duydum ve bir an için ona baktım.

"Atla!"

"Neden seninle arabaya bineyim ki?"

"Size eşlik edeceğim.

"Arkadaşlığınızdaki kaçınmayı tercih ederim."

"Arabaya bin, Crystal!"

Artık ona cevap vermiyorum ve beyaz kaldırım taşlarında topuklarımla tökezleyerek yoluma devam ediyorum.

Arkamda yürüdüğünü duyabiliyorum, ta ki aniden üzerime geldiğini hissedene kadar. Beni kolumdan tutup Maserati'ye doğru sürüklüyor.

"Bırak beni, Aries!" diye itiraz ederek kendimi onun elinden kurtarıyorum.

Elleri kalçalarımı zorla kavırıyor ve kendimi kaportaya şiddetle çarparken buluyorum.

"Sana aynı hakaretleri defalarca tekrarlamaktan yoruldum. Sana ne kadar sürtük olduğunu söylemenin çok fazla yolu yok, bu yüzden Şimdi arabaya bin ve senin için yeni konular bulmama yardım et."

"Sen tamamen delisin!", onu geçiyorum ama beni tekrar arabaya çarpıyor.

"Atla!" diye yüksek sesle emrediyor.

"Hayır!"

"Bunu bana borçlusun!"

"Sana hiçbir Şey borçlu değilim.

"Bin Şu lanet arabama. Şimdi!"

"Yoksa ne yaparsın?" diye yüzüne birkaç santim mesafeden tıslıyorum.

Eli ensemi okşuyor, saçlarımı bir kuyruk gibi kavıyor. Beni göğsüne çekiyor ve başıımı eğerek dudaklarının üzerinden konuşuyor. Vücudum yanmaya başıyor, bacaklarım dengesini kaybediyor ve onun bana, beni sevdiğinde her zaman baktığı gibi baktığını fark ediyorum.

"Sadece seninle eve yürümek istiyorum," diyor usulca, o kadar usulca ki sesi bana hoş bir okşayış gibi geliyor.

"O kelimeyi kullanma lütfen".

"Hangi kelime?"

"Ben fahiş değilim".

"Ah, zavallı bebeğim!" Salarımdan tutuşunu bırakıyor ve ensemi okşuyor. "Sana böyle seslenmem canını yakıyor mu?"

"Artık bunu yapmıyorsun.

"İstifa edersem karşılığında bana ne vereceksin?"

"Aries, lütfen böyle davranmayı bırak. Dur!"

Beni arabaya doğru bastırıyor ve vücudu benimkiyle bütünleşiyor. Gözlerimi kapatıyorum ve her teması hissedebiliyorum: kalçalarından göğsüne, ellerine, biri boynumda, diğeri kalçamda .

"Dokuz yıl boyunca Crystal, Şu anda hissettiğin her Şeyi hissettim. Dokuz lanet yıl boyunca! Şimdi senden sadece arabaya binmeni istiyorum çünkü seni eve götürmek istiyorum ve sen, bencil ve inatçı, sana bir nezaket göstermemi reddediyorsun."

"Bana iyi davranmak istemiyorsun".

"Sizi temin ederim ki övgüye değer bir Şekilde davranıyorum."

"O kelimeyi bir daha kullanma".

". " Geri çekiliyor ve ben tekrar nefes almaya başıyorum. "Şimdi bin!"

"Söz veriyor musun?"

"Sana bir daha asla öyle demeyeceğim".

Rahatlamış bir gülümsemeyi tutamıyorum ve sonunda arabaya binmeye karar veriyorum.

"Üzgün olmamalısın, Crystal!"

"Ama sen dışarı çıkıyorsun!"

"Söz veriyorum, döndüğümde hâlâ şatadaysanız uğrayıp merhaba diyeceğim."

"Bana bir gülücük ver!"

Masmavi gözleri gün batımının tüm renklerini yakalamıştı.

"Bu iyi mi?"

"Harika!" Tonlar yüzüne hapsolmuş, onu ele geçirmiş ve bana verebileceği en güzel gülümsemeyi ona renklendirmişti.

"Artık gözlerinin donuklaştığını görmek istemiyorum, tamam mı?"

"TAMAM."

"Bana son bir hediye verir misin?"

"Evet."

"Buraya gel ve bana bir öpücük ver."

Onun şefkati en çok sevdiğim şeylerden biriydi. Onu sevdim, sonra kadın olduğunda onu sevmeye başladım. Ve hiç durmadım.

Pencerenin dışındaki manzarayı tararken onu izliyorum. O zaman olduğu gibi, şimdi de alacakaranlığın tonları yüzüne sıcak tonlar çiziyor, gözlerinin kristal mavisine gömülüyor.

Zaman zaman onun görüntüsünden hoşlanarak orta hızda sürüyorum.

Bugün bir yetişkin olsa da, çocukken beni terk ederken her gördüğünde ya da benim hayatımın merkezinde olmadığını hissettiğinde yaşadığı mutsuzluk

Dikkat edin, şu anki haliyle aynı. Farklı nüansları var ama kökeni aynı. Onu kıskırtan her zaman benim.

Eskiden yüzündeki hüznü silmeye çalışırdım, şimdi ne pahasına olursa olsun ona hüznü aşılamağ istiyorum.

Ve hepsi onun yüzünden.

Hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin ona zarar vermesine asla izin vermezdim. Kendime bile izin vermezdim, aksine kendi ellerimi keserdim.

Ancak bugün, bu kadına karşı hissettiğim hayal kırıklığı ve tiksinti, kendime ettiğim ve yanımda durduğu son ana kadar saygı duyduğum o kutsal yemini ihlal etme hakkına sahip olduğumu hissettiriyor.

Onu sonsuza dek sevebilirdim. Onu sonsuza dek sevebilirdim. Ama sonra her şey boka sardı!

Bakışlarını üzerime çekmeyi umarak hızlanıyorum ama bana bakmıyor ya da benimle konuşmuyor. Beni aramıyor ve artık beni uzun zaman önce ona olduğumu söylediğim prens olarak görmüyor.

"*Üzülmemelisin Crystal!*" Bu cümleyi ona aynen tekrarlıyorum. Dikkatini çekiyorum ve gözleri benim yolumda parlıyor.

"Değilim. Ben her zaman böyleyim".

"*Bana bir gülümseme ver!*".

Sanki duyabileceğı en saçma ricada bulunmuşum gibi bana bakıyor. Muhtemelen sözlerimi unutmamıştır ve neden bunları ona hatırlattığımı merak ediyordur.

Dürüst olmak gerekirse, benim de hiçbir fikrim yok.

"Beni küçük düşürmek için aklınızda başka bir plan mı var?"

"Hayır, ama *donuk gözler* sana yakışmıyor."

"Haksızlık ediyorsun!"

"Neden? Neyi yanlış yapıyorum?"

"Duygularımla oynuyorsun!"

"Ben sadece senin bana yaptığını yapıyorum Crystal ve seni temin ederim ki senin kadar sert davranmıyorum."

Gözbebekleri ıstırapla parlıyor.

"*Harika!*", diye takdir ediyorum, muzipçe gülümseyerek.

"Sen sadece bir piçsin, Aries. Kalpsiz bir pislik."

"Ve sen haysiyetsiz bir fahişesin".

Gözlerini sıkıca kapatır ve ağzını yumruğıyla kapatır.

"Bana bir daha öyle demeyeceğine söz vermiştin."

"Bana son bir hediye verir misin?" diye ısrar ediyorum.

Çaresiz bir hareketle ellerini saçlarında gezdiriyor. Yanaklarından süzülen gözyaşları beni umduğum kadar tatmin etmiyor. Yıkım stratejime devam ettikçe, bunun yeterli olmadığını daha çok fark ediyorum. Bunların hiçbiri beni daha iyi hissettirmiyor, hiçbir şey Crystal'ın benim için temsil ettiği şeyi silemez.

"Bugün bana çok kötü bir şey söyledin," diye yanıtlıyor sorumu duymazdan gelerek.

"Sadece bugün mü?"

"Beni bir hayalet olarak tanımayı tercih edeceğini ve ölmemi isteyeceğini söylemiştin."

Trafik ışıklarının önünde aniden fren yaptım ve şok içinde ona doğru döndüm.

"Ne diyorsun lan sen?"

Gözleri damlacıklarla dolu ve tüm bunlar yine de yeterli değil. Onun acısı benimkini silmeye yetmiyor.

"Ölmemi mi tercih ederdin? "

"Crystal, neyin var senin?" Arkamdaki arabalar korna çalmaya başladı ve ben de caddeye çıkmaya zorlandım.

Dişlerimi sıkıyorum ve parmaklarımı direksiyonun etrafında sıkıyorum. Buna inanmasına izin verebilir ve kanayan gözyaşlarını görmeye devam edebilirdim, ama bunun yerine bir şey beni onu rahatlatmaya itiyor.

"Sadece lafın gelişi söyledim, demek istemedim. Sana duyduğum nefret o kadar ileri gitmiyor."

"Yani beni küçümsüyorsun?" Ona tekrar bakıyorum ve Tanrım, bu sefer umutsuzluğu işe yarıyor, hissettiğim şey rahatlama değil, zevk değil, sıkıntı.

Gözlerimi kısıyorum ve başımla reddediyorum.

"Evet, Crystal. Senden nefret ediyorum."

"Beni artık sevmiyor musun? "

Ona cevap vermiyorum, çünkü boğazımdan göğsüme doğru kayan ateş tüm savunmalarımı, onun yanındayken sürdürmekte ısrar ettiğim tüm soğukkanlılığımı yakıp yok etti.

"Üzgünüm Koç, bunu bilerek yapmadım."

"Kafan nerede?!"

"Çarşafklar kuruyabilir. Bu sadece su".

"Bazen bazı şeyleri sırf beni kızdırmak için yaptığını düşünüyorum!"

Masanın üzerine o kadar çok şey düşürmüştü ki notlarımın bir kısmı kaybolmuştu. Bazen birlikte ders çalışırdık ve sıkıldığında dikkatimi çekmek için aptalca bir şey bulurdu.

"Beni artık sevmiyor musun?"

"Ne diyorsun sen?! Tabii ki seni seviyorum! Gel buraya!"

Onun yaşadığı tek odalı dairenin kapısının hemen önünde motoru durduruyorum. Crystal, başka bir şey söylemeden, arabayı terk etmeye hazır bir şekilde kapıyı açıyor.

"Bekle!" Onu durduruyorum ve kapıyı tekrar kapatıyor. *"Buraya gel!"* O zaman yaptığım gibi ona söyledim.

İsteğimin ne kadar sıra dışı olduğunu fark ediyorum, ne kadar saçma görünebileceğinden bahsetmiyorum bile, çünkü arabada bana yaklaşması uygunsuz görünebilir. *"Buraya gel!"* diye tekrarlıyorum, kendimi göstererek.

Bana gelin, kollarıma gelin, böyle görünebilir.

Crystal oturduğu yerden kıpırdamadan sadece eğiliyor. Ben de aynısını yapıyorum, ona doğru yürüyorum.

Ağzına, zayıf, cılız yüzüne, yorgun, donuk gözlerine hayranım.

Parmaklarımla dudaklarını sıkıca kavırıyor, ondan hayali bir öpücük çalıyorum.

Gözleri nemleniyor ve titreyen bir iç çekiş göğsünü titretiyor.

"Ne oldu bebeğim?"

"Dudaklarımı kilitliyorsun".

O bile, kirli oynayarak, onu hayatıma almaya karar verdiğim gece ona söylediğim cümleyi aynen aktarıyor.

O akşam arabayı onunla sürdüm ve ondan ağzımı okşamalarıyla mühürlemesini istedim.

Bizim için bunun önemli bir anlamı vardı. Bu bir sadakat sözüydü.

Ama sonra geçmişimize, bizi önce şefkatle, sonra tutkuyla birbirimize bağlayan aşka ihanet etti. Yarattığımız *bizi* yok etti ve artık hiçbir şeyin anlamı kalmadı.

"Umarım bir gün beni affedersin Koç, ama benim için değil. Umarım bunu kendin için yaparsın." Bir damla gözyaşını siler ve kendini toparlayarak Maserati'den ayrılmaya hazırlanır. *"Sanırım birbirimizi bir daha görmememiz en iyisi."*

Arabadan inişini ve arkasını dönmeden daireye doğru gidişini izliyorum.

Hareketsiz kalıyorum, bakışlarımla ona eşlik ediyorum.

Geri dön. Arkanı dön. Arkanı dön.

Ama yapmaz ve kapıdan geçerek kaybolur.

Hak ettiğim veda bu değil, talep ettiğim sözler bunlar değil.

Bu önemsiz ayrılık yeterli değildir, çok azdır.

Bu benim için yeterli değil.

O benim için asla yeterli değil.

Çenem asi bir çocuğunki gibi titriyor. Camı indiriyorum ve bir sigara yakıp sinirli sinirli içiyorum. Terlemem artıyor, vücut sıcaklığım tavan yapıyor.

Kafamda tek bir düşünce var, sabit bir çivi, sonsuza dek veda etmek için sahip olduğum son şans. Dumanımı gürültüyle üflüyorum, dudağımı ısıriyorum ve pişman olabileceğim bir şey çıkarmamak için kendimi zorluyorum. Bir yumruğumu kalçamda sıkıyorum, sonra şiddetle direksiyona vuruyorum.

"Siktir git!"

Onsuz geçirdiğim dokuz yıl, kendime acıyarak ve kör bir adam olduğum için kendime acıyarak, sevdiği kızın aslında tıpkı annem gibi bir manipülatör olduğunu asla fark etmeyen bir aptal olarak, hatırlatıcı görüntüler gibi yanımdan geçip gitti.

O gittiğinde hissettiklerime, yaşadıklarım, ruhumun çorak topraklarında yeşeren nefrete tutunmaya çalışıyorum, ama hiçbir şey, kahretsin, ona gitmek istiyorum.

"Siktir git, siktir git, siktir git!" Direksiyonu tokatlıyorum, bir pislik gibi sarsılıyorum.

Bunu yapamam. Yapamam! Yapamam!

Bağla beni!

Neler yaşadığımı, bana neler *yaşattığını* hatırlayarak yüzümü ovuşturuyorum.

Yapma bunu!

Aşk sizi terk ettiğinde yok eder, ama geri döndüğünde öldürür, çünkü sizi tekrar tekrar yok edilmek üzere ayağa kalkmaya zorlar. Tekrar ve tekrar.

Ve yaptığı şey de bu: baştan çıkarıyor ve sonra öldürüyor.

Onu kaybettiğim anda onu çok sevdiğimi fark ettim. Benimleyken onu tüm ruhumla sevmiştim, ama o gittiğinde kimseyi bu kadar çok sevemeyeceğimi anladım. O benim kanımdaydı, her parçamdaydı. E

Bunu her zaman hissettim, doğrudan düşünmesem bile. Onu her zaman içimde, lanet olası karnımda, orada, mevcut, sürekli saldıran bir endişe gibi yaşadım. Şimdi o geri döndüğüne göre, bu şiddetle, bu eziyetle, bu lanet olası canlı hissetme arzusuyla asla sevmeyeceğimden eminim. *Kendimi* hissetmek için.

Çünkü Aries sadece Crystal ile

yaşıyor. Çünkü onu hep istiyorum.

Her zaman onun gözlerine bakmak istiyorum.

Her zaman ona dokunmak istiyorum.

Beni ne kadar incittiğini ve her gün onu ne kadar hor görmeye çalıştığını söylemek için bile olsa her zaman onun yanında olmaya ihtiyacım var.

"Seni lanet olası piç..." diye küfrediyorum, arabadan inip sigaramdan son nefesi çekerken. "Orospu!" Birinin çıkmakta olduğu kapıya doğru koşuyorum, kapanmadan önce kapıyı kapatmak için acele ediyorum ve apartmana girip merdivenlere yöneliyorum. "Siktir git, Crystal. Siktir git!" diye gevelemeye devam ediyorum, ta ki kapısına varana kadar.

Nefes darlığı, bakışlarımın kapı ziline sabitlenmesi, yanlış bir şey yapmanın dehşeti ve bırakma korkusuyla, zili çalmaya hazır bir kolumu kaldırıyorum.

Parmaklarım havada durdu.

Yumruğumu sıkıyorum, geri çekiliyorum ve gözlerimi kısıyorum. Niyetimi bastırmaya çalışıyorum ama içgüdü, dürtü ve onu tekrar görmek için duyduğum o lanet dürtü bana saldırıyor ve beni kaçırıyor.

Elimde değil. Gururum ona olan arzum kadar güçlü değil.

Parmaklarım kapı ziline yapışıyor. Ve

sonra Crystal'ım kapıda belirliyor.

Tişörtlerimden sadece birini giyiyor, kız kardeşimin çalıp ona verdiği tişörtü. Ona bıraktığımı bile hatırlamıyorum.

Geri adım atıyor, varlığıma şaşırmış ve bana ait bir şeyi giyerken yakalanmış.

Yutkunuyor ve daha fazla açılarak geçmem için yer açıyor.

"İçeri gireceğim ama şartlarım var," diye belirttim kapıda dururken.

"Tamam. Benim de şartlarım var!"

"Sana *fahişe* dememi istemiyorsun, tamam mı? Hepsi bu mu?"

"Evet! Senin mi?"

"Okşamak yok. Öpüşmek yok. Sadece seni becermek istiyorum."

"Ne?" Güzel yüzü kıpkırmızı oldu. Durduramadığım bir sırıtma kaçıyor benden.

"Çok basit, Crystal! Seni beceriyorum ama sana dokunmuyorum ya da seni öpmüyorum."

Sanki bir cevap arıyormuş gibi yere bakıyor. O sessizliğini koruyor, teklifimi ciddiyetle değerlendiriyor, ben ise ona bakıyorum, gömleğini nasıl yırtacağımı şimdiden tahmin ediyorum.

"Seks yapmak seni daha iyi hissettirir mi?"

"Moralimi bu kadar mı önemsiyorsun?"

"Sadece iyi olmanı istiyorum.

"Saçma sapan konuşma. Sadece becerilmek istiyorsun. Akıl sağlığını önemsediğin için kabul ettiğini düşündürtme bana. Bunu sadece çok büyük olduğun için yapıyorsun...". Hemen dilimi tuttum.

"Bana vücudumu kullanmak istediğini söylüyorsun Koç, benimle birlikte olmak istediğin için sevişmek istediğini değil. Sadece beni cezalandırmaya devam etmek istiyorsun. Bu yüzden sana tekrar soruyorum: Bu seni daha iyi hissettirebilir mi?"

"Evet.

"Tamam o zaman!"

"Emin misin?"

"Güvenli".

"Eğer eve girersem, seni beceririm".

"Eğer kurallarınızdan birini çiğnersem?"

'Ayrılırdım'.

"Ya haddi aşan siz olsaydınız?"

"Ben her şeyi yapabilirim, öte yandan sen yapamazsın".

"Biliyor musun?" diyerek kapı aralığına doğru yürüdü ve parmak uçlarına basarak yüzüme yakın konuştu. "Bana ne istersen yap. Kendini daha iyi hissettirecekse bana fahişe de. Canın isterse canımı yak. İstersen beni cezalandırmak için becer. Sert ve şiddetli yap ama sonra hayatımdan kaybol ve seni bir daha görmeme izin verme. Benden kurtulmana izin veriyorum, beni sonsuza dek yok etmen için sana bir şans veriyorum. Ve buna izin veriyorum çünkü sana çok büyük bir borcum olduğunu biliyorum, ama sonra, eğer beni istemiyorsan, gitmeme izin ver ve bizi unut."

"Gitmene izin mi vereyim?" diye tekrarlıyorum, bu düşüncayı kesinlikle akıl almaz buluyorum.

"Sana kazanman için bir şans veriyorum, Aries. Ben zaten yıllar önce kaybettim, zaten kaybeden biriyken kaybetmek acı vermez, ama biliyorum ki

Seni incittim ve yaralarının yanmaya devam etmesini istemiyorum".

Benim için yapıyor.

Bir adım atıyorum ve beni şimdiye kadar geride tutan çizgiyi geçiyorum.

İçeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Birbirimize bakıyoruz, birimizin öne çıkmasını bekliyoruz. Kıpırdamadan duruyorum, kollarım iki yanıma uzanmış, yumruklarım sıkılı, nefesim kalp atışlarımın ritmiyle yarışıyor.

Crystal'ın gözleri, içinde bir anılar denizi görebildiğim iki şeffaf cam bilye.

İlk hamleyi o yapıyor, bana yaklaşıyor ve yüzünü kaldırarak bakışlarıma kendini bağlıyor.

"Kurallarınızdan biri dokunmamak. Sana dokunmazsam sana nasıl zevk verebilirim?"

"Seni memnun etmek istemiyorum Crystal, sadece seni cezalandırmak istiyorum!"

"Sen de kendini cezalandırırdın." Elleri gömleğimin yakasına uzanıyor, beni harekete geçiren sarsıntı nefes nefese kalmamıza neden oluyor. "Sadece seni soymak istiyorum."

Parmaklarının göğsümün derisine değmesine izin vermemeyi başarak gömleğimi açıyor ve omuzlarımın arkasına kaydırıyor.

Bedenimin arzu tarafından açığa çıkarılan ve büzülen her noktasını gözlemliyor. Beni serbest bırakma dürtüsünü dizginlemek tek hedefim haline geliyor. Karşı konulmaz olduğumu düşünmesini istemiyorum. Ona dokunmam, bugün sahip olduğu lezzeti tatmam, beni içinde nasıl karşılayabileceğini hissetmem gerektiğini göstermek istemiyorum.

Bakışlarımı kontrol ediyor, her şeyin hoşuma gittiğinden emin oluyor ya da ondan umutsuzca saklamaya çalıştığım şeyi gözlerimde arıyor.

Kemerimi çözmeye başladığında yutkunuyorum ve ürperiyorum. Kıpırtısız, hareketsiz durmak, gösteriyi bir kadının yönetmesine izin vermek bana göre değil. Yine de bir yanımda yeni Crystal'la, bir erkeği baştan çıkarıp sonra da öldürebilen kadınla tanışmayı merak ediyor.

Pantolonunun fermuarı tıkırdıyor ve gözleri benimkilere dikiliyor.

Parmaklarıyla boxer'ımın kenarını tutarken kulak mememe uzanıyor.

"Bırak kendini!" diye fısıldıyor şehvetli bir şekilde, ağzını tenime sürterek. Sonra şahdamarımın zonkladığı yere.

Kahretsin!

"Öpüşmek yok, Crystal!"

"Şşşt!" Dudaklarıma uzanıyor, ama sadece burunlarımızın uçları birbirine değiyor.

"Ve okşamak yok!"

"İstemiyorsan beni öpme, ama izin ver. Buna ihtiyacım var, Koç. Yıllardır bu anın hayalini kuruyorum." Ellerini kullanmıyor ama burnunun ucunu üzerimde gezdiriyor, boynumda, göğsümde, karnımda gezdiriyor.

Ayaklarımın dibinde diz çökecek kadar.

"Her gece bunun hayalini kurdum," diyerek pantolonunu ve boxerını zorla indiriyor ve ereksiyonumu serbest bırakıyor. Bana bakıyor, baştan çıkarıcı bir denizkızı gibi beni büyülüyor ve büyülüyor.

Ve yerden bana bakan, gözleri berrak ve yüzünde heyecan, beni memnun etmeye hazır bir kadın fikrine hemen aşık oluyorum.

Sadece fikre aşık oluyorum ya da aşık oluyorum... *Düşünceyi sonuçlandırma!*

"Bana ne yapmayı hayal ettiğini göster!"

Crystal seksimi kavıyor ve bana harika bir titreşim veriyor. Kan üyeme doğru pompalanıyor, sadece yüzüne dayadığı anda sersemleşiyor.

Nazik bir mastürbasyon hareketiyle onu elleriyle okşamaya başlıyor ve sonra onu kasıtlı olarak sıkı ağzına doğru itiyor, böylece sıkı dudakları arasındaki penetrasyonu hissedebiliyorum.

Odanın ortasında, sağımdaki mutfak tezgâhına tutunacak bir yer ararken son ses nefes alıp veriyorum.

"Daha fazla, Crystal!" diyorum, etimi sıkması için onu zorluyorum.
"Daha fazla!"

Zevkle inliyor, beni tutkuyla okşuyor. Gözlerini kapatıyor ve içimde temas kurma dürtüsünü tetikliyor.

"Beni emerken izlemeni istiyorum!"

İtaat ediyor, şehvetli ve ilahi, ayaklarımın dibinde diz çöküyor, penisim ağzını beceriyor, pelvisim hareket ediyor, geri çekiliyor ve içine giriyor.

"Jean'e de aynısını yaptın mı?"

"Hayır." Dili ucun üzerinde dönüyor, inci gibi suyunun tadına bakıyor.

"Öylece yaladın mı?"

"Hayır.

"Benimle dalga mı geçiyorsun, Crystal?", onu saçlarından yakaladım, daha açgözlü, daha talepkar, daha acımasız hissetmeye başladım.

Yumuşak kahverengi saçlarından tutarak onu kendimden uzaklaştırıyorum. Yaramazca gülümsüyor, öfkemden tahrik olmuş ve heyecanlanmıştı.

Sanırım bundan hoşlanıyor, aksi takdirde bu kadar dikkatli, sabırlı ve yardımsever olmazdı.

Ayakkabılarımı hızla çıkarıp pantolonumdan ve boxerımdan kurtuluyorum. Saniyeler içinde onun a bakışları önünde tamamen çıplak kaldım.

Onu yerden kaldırıyorum, saçlarından tutmaya devam ediyorum ve kanepeye doğru götürüyorum.

"Aşğı, aşğı!"

Crystal'ın poposu tam istediğim yerde duruyordu. Başını kanepeye yaslayarak eğiyorum, böylece ben de dizimi oraya yaslayabiliyorum.

Sert çubuğumla dudaklarına şaplak atıyorum. O, deneyimli ve sürtük, ağzını açık tutuyor ve dilini dışarı çıkarıyor, böylece horozunun tam o noktalara çarpmasına izin veriyor. Başının ona çarpma sesi beni çılgına çeviriyor.

"Ağzını böyle mi sikti Jean?"

"Hayır.

"Daha vahşi miydi?"

"Hayır.

Penisimle ona tokat ve açgözlülükle onu yalamak için yüzünü çeviriyor.

"Nefes al Crystal, çünkü seni boğmak istiyorum!"

Hiç incelik göstermeden boğazından aşğı itiyorum, nefesinin kesildiğini hissediyorum. Bir dizimi kanepeye koyarak dengemi sağlıyorum ve başını saçlarından tutuyorum.

Hayatımın en iyi oral seksiydi.

Sanki onun amını vahşice sikiyormuşum gibi. Elde ettiğim psikolojik faydalara odaklanıyorum, ancak her şey cezalandırma veya aşğılamadan uzak.

Yaptığımız şey karşılıklı tatmine yakın. O beni emmeyi seviyor, ben de onun ağzını sikmeyi.

Ve bu beni çok rahatsız ediyor, çünkü her sızlanışına, beni yutarkenki her görüntüsüne tapmaya başlıyorum.

"İşte böyle, aferin kızıma!" Çekiliyorum ve ereksiyonumu gererek ona şişmiş testislerimi sunuyorum.

Crystal onları özveriyle emmeye başlıyor ve yemin ederim bacaklarım sanki beni yenilgiyle yere düşürmek istercesine pes ediyor.

Şu anda kazanan o. Her ne kadar yerde yatıyor ve fiziksel olarak irademe boyun eğiyor olsa da bana hükmetmeye devam ediyor.

O bana sahip.

Bana istediğim her şeyi veren o. Bedenin huzuru.

İçiniz rahat olsun.

Çünkü bu lanet kaltakla kendimi huzurlu hissediyorum. Ve bunu kabul etmeyeceğim!

"Kahretsin, ne kadar iyisin! Tanrım!"

Beni ağzına daha iyi almak için dizlerinin üzerinde pozisyon aldığını gördüğümde bunu yapmasına izin veriyorum. Elleri kıcımlı sıkıyor, başı sabit duruyor, böylece diğer delikler gibi sikilmesine izin veriyor.

"Ne kadar da sürtüksün! Bu halini seviyorum. Sanırım bayıldım!"

Crystal'ın dili ucun üzerinde dönüyor, dişleri kaşıyor, gözleri ruhumda derin yarıklar açıyor.

Ve ben bunu istemiyorum.

"Senin gibi iyi fahişeler ne yapar biliyor musun?"

"Sen söyle.

"Yut! Jean'in spermini mi yutuyordun?"

"Hayır.

"Bana yalan söyleme!" diye bağıriyorum. Onun yalan cevaplarından bıkmıştım. Orgazmımı sikip atıyorum ve öfkeme yenik düşerek onu saçlarından çekiyorum ve mutfak tezgahına çarpıyorum.

"Yalan söylemiyorum.

'Sen pis bir yalancısın'.

"Jean'in spermini yutmadım".

"Benimkiyle tıka basa doymak isteyeceksin."

"Ya istemezsem?"

'İstiyorsun'.

"Ya arzu ettiğim şey değilse?"

"Seni zorlamazdım. Burada berbat olan sensin, ben değil. Çıkar şu lanet gömleği!"

"Hayır!" diye beni durduruyor. İçine girme arzusuyla titriyorum: ağzına, bacaklarının arasına, kalçalarının arasına. Onu her yerinden becermek istiyorum ve becereceğim de.

Tişörtünün eteğinden tutup kaldırmaya çalışıyorum ama itiraz ediyor, soyunmak istemiyor.

"Hayır, lütfen! Sakın ıkarma".

'Hepinizi ıplak istiyorum'.

"Onu saklamak istiyorum.

"Eğer ıkarmazsan, ben koparırım."

"Hayır, lütfen yapma...".

Neden bu kadar itiraz ettiğini hemen anlayacak kadar yükseltmeyi başarıyorum.

"Bu da ne...?"

Onu yan çeviriyorum ve tişörtünü koltuk altına kadar kaldırıyorum. Styen dövmenin bir kısmını gizliyor ama ne olduğu açıkça görülebiliyor.

"Hepsini çıkar!" diye emrediyorum, penisim gergin, kaslarım gergin, sinirlerim gergin. Onlar

Her şey gergin!

Crystal yavaşça, utanarak ve benimle göz teması kurmadan üstünü ve diğerlerini çıkartıyor. Göğüslerini kollarıyla kapatıyor, klotunun içinde kalıyor, nefesim kesiliyor, parmaklarım çizime uzanıyor ve kurallarımdan biri cehenneme gidiyor.

Takımyıldızıyla süslenmiş bir Koç, sonsuza dek markalanmış teninde göze çarpıyor.

Sonsuzluk için işaretlenmiş teninde, ben varım. Ve ben, şimdi, onu okşuyorum.

Parmaklarının dövmemin hatlarını çizdiğini hissettiğimde ürperiyorum. Dövmeyi yaptırdığımdan beri, onu her düşündüğümde karıncalanma hissediyorum, şimdi burada benimle birlikte olduğuna göre, beni incitmek istediğine ikna olmuş, bir zamanlar yanımda hissettiğim kaşıntı tüm vücuduma yayılıyor, damarlarımdan akıyor ve her zaman istediğim yere akıyor.

Niyetine, kaba davranışlarına ve önermelerine rağmen, Koç'un burada bende yara izleri bırakmak için değil, kendi yaralarını kapatmak ve bana karşı hala hisleri olup olmadığını görmek için bulunduğunu hissediyor ve görüyorum.

Bunu kabul etmez, bu açıktır. Arzusunu kontrol edemiyor, bu açıkça görülüyor. Burada olma fikrini gerçekten istediği için reddediyor, beni incitmek niyetinde olduğu için değil.

Ona söylemek kaçmasına neden olur.

Seks yapmanın ceza olduğunu düşünmesine izin vermek, ona onunla benim aramda, ruhlarımızı da bağlamadan bedenlerin birleşemeyeceğini hatırlatmanın tek yoludur.

Ama sessiz kalıyorum ve onun huzurlu olduğunu bilmek için, dengesini bulmasına yardımcı olmak için, içimdeki en karanlık parçanın taptığı o kaba davranışlara katlanmayı kabul ediyorum.

Parmakları çizimin turunu tamamlarken belirgin bir şekilde irkiliyorum ve ona baktığım anda, sanki dokunulmuş, sahiplenilmiş ve cezbedilmiş gibi, bakışlarıma karşılık veriyor.

"Yıllar önce yaptığım aptalca bir şey," diye gerekçelendirdim, utanarak.

"Bu aptalca değil, Crystal. Senin derinin içindeki benim."

"Evet.

bakar, büyülenmiş ve düşüncelidir.

"Çok beğendim.

"Teşekkür ederim. Bu... senin için!"

"Biliyorum, bebeğim." Boynumu tutuyor, ensemini okşuyor.
"Benim için başka neyin var?" diye soruyor, kollarımı göğüslerimden çekerek. "Sana bakmama izin ver!"

Birkaç santimetre geri çekiliyor, böylece ben de eğlenebiliyorum.

"Her şeyi çıkar!" diye emrediyor, külotumu göstererek. Onları bacaklarımdan kaydırarak çıkardım ve kendimi onun önünde çıplak buldum. "Adaya otur."

İtaat ediyorum, taze mermerle temas ederek ferahlıyorum.

Koç oturma odasına doğru ilerliyor. Heykel gibi fiziği beni büyülüyor, poposu beni heyecanlandıran erkeksi bir dansla hareket ediyor.

Masanın etrafındaki sandalyelerden birini alıp yanıma geliyor ve sandalyeyi gürültüyle yere, benim durduğum tezgâhın önüne devirip oturuyor.

"Bacaklarını aç!" Heyecanlı ve beklenti dolu bir şekilde yerine getiriyorum. Yüzünün hizasında onu daha çok ilgilendirebilecek bir şey olmasına rağmen gözlerini benimkilerden .

"Şimdi bana doğruyu söyle ve yalan söyleme."

Yüzü mahremiyetime yaklaştığında, onu üzerimde hissetmeden önce bile nefes alıyorum.

Ve bana dokunmaya niyeti olmadığını fark ettiğimde tekrar inliyorum, ama hayal kırıklığı içinde.

Başımı eğip bacaklarımdan arasında duran diline bakıyorum. Dilini çıkarıp vahşi bir yalamayla tüm açıklığımı yaladığında bana muzip ve şeytani bir şekilde gülümsüyor.

"Aries!"

"Şimdi sorularıma cevap ver!"

"TAMAM.

"Jean seni yaladı mı?"

"Hayır.

Cevabım karşısında çileden çıkarak kalçalarını kavırıyor ve tırnaklarını etime geçiriyor.

Önce dişlerinin hassas tenimi sıktığını, sonra dudaklarının klitorisimi emdiğini hissediyorum.

Ondan gelen hınzır inilti beni daha da ısıtıyor ve tezgâhın üzerine eğilmeme neden oluyor.

"Şu anda benim için ne olduğunu biliyor musun Crystal?"

"Nedir onlar?"

"Tahmin et..."

"Bir fahişeye mi?"

"Hayır." Parmaklarıyla beni açık tutuyor, dilinin ucuyla alay ediyor. "Sen *benim* fahişemsin, bu farklı bir şey!"

Onun sözlerini duyunca heyecanlanmakla ilgili zihinsel bir sorunum olabilir. Önceki günlerde bunları duymaktan nefret ediyordum, ama şimdi, beni tatmin ederken ve benim için bir şeyler yaparken, bunları söylediğini duymak, o '*benim*' ekiyle birlikte, beni sapkın bir şekilde çok fazla uyarıyor.

"Tekrar söyle!" Saçlarına yapışıyorum, ensesini okşuyorum ve onu daha doyumсуuz olmaya teşvik ediyorum.

"Orospum benim!" Onuncu ısırik beni zevkten çılgılık attırıyor ve sonra vücudumun geri kalanındaki duyu algısını kaybediyorum, dilinin kaba bir şekilde kaydığı yer hariç. "Hepsi benim!" diye ekliyor, beni emip yalarken parmaklarını klitorisimin etrafında gezdiriyor ve beni çılgına çeviren sesler çıkarıyor. "Benim fahişem! Hepsi benim!"

Gözlerimi kapatıyorum ve derimin altında sürünen zevkin, damarlarımda, zihnimde, tüm vücudumda dolaşan orgazmın tadını çıkarıyorum...

"Arkanı dön!"

Sersemlemiş bir halde durduğunu fark ediyorum. Görüntüsüne odaklanıyorum ve onun orada durduğunu görüyorum, yarım bir gülümsemeyle bana yüce bir zevk vermeyeceğini ortaya koyuyor ve bana tüm bunların onun için bir ceza anlamına geldiğini hatırlatıyor.

Kıpırdamadığım için beni aniden tezgâhın üzerine yatırıp yan tarafa doğru sıkıştırıyor.

"Tenindeki izime bakarken seni böyle becermek istiyorum."

Tekrar mahremiyetimin üzerine eğiliyor. Onu öpüyor ve tekrar yalıyor, doymak bilmez bir şekilde ve sonra popoma yüksek sesle bir şaplak atıyor.

"Şu anda seni ne kadar sert sikmek istediğimi tahmin bile edemezsin!"

"Yap şunu!" Ve ucunun yarığıma süründüğünü, süründüğünü ve içime girdiğini hissettiğimde, çılgılığım stüdyoda yankılanıyor.

"Ah!"

"Kahretsin, Crystal! Yine mi bakırsın?"

"Oh, Tanrım! Sakin ol!"

"Sakin mi? Sakin olmamı mı istiyorsun? Anlamıyorsun. Binlerce parçaya ayrılmanı istiyorum!"

Bana dokunmadan, beni okşamadan, beni öpmeden, şiddetle içime girmeye başlıyor, derinlere iniyor ve bana dokuz yılını hatırlatıyor.

perhiz, özlediğim şey, erkeği vücudunun içinde hissetmenin zevki, iki insanın birleşmesinin mucizesi.

Onu.

Koç

burcu

.

İçimde.

"Siktir!" diye inliyorum, çok büyük ve sert olduğunu hissediyorum.

"Crystal, Tanrı aşkına!" Karın kasları her itişte kasılıyor, vücudu içimde kaybolurken güzelleşiyor, göğüslerim onun vuruşlarının vahşi ritmiyle dans ediyor, dokunulmayı, yalanmayı, şımartılmayı arzuluyor.

Elini tutup tam oraya getirmeye cesaret ediyorum, çünkü bunu çok istiyorum, ama Aries başıyla, o cezalandırıcı piç bakışıyla bunu reddediyor. Göğsümü tokatlıyor ve dokunuşuyla öksüz bırakıyor.

'Anlayamazsınız, anlayamazsınız,' diye bağırdı.

"Yapabilirim. Ve bu harika!"

İçimde hareketsiz kalarak bir kalçasını açıyor, sonra tekrar derinlerime dalıyor. Gövdesini bacaklarımla çevreliyorum. Güçlü omuzlarına yapışıp alnımı onunkine yaslıyorum, o ise itişlerini azaltmıyor, aksine bedenlerimizi bir metronom gibi birbirine vurarak yoğunlaştırıyor.

Bana neler oluyor bilmiyorum ama sanki cinsel zarfımdan çıkıp dışarıdan bakıyormuşum gibi hissediyorum, sanki her şeyin yeniden bana ait olduğunu yeni yeni fark ediyorum.

Boynunun arkasını okşuyorum ama dokunuşumdan ürktüğünü hissediyorum.

"Dokunma bana!"

Boynunu kokluyorum, çığlık atmamak için onu ısıırıyorum. Dişlerim parfümlü teninde geziniyor ve dudaklarım doğal olarak yapışıp kısa bir öpücük konduruyor.

"Öpme beni!"

Ama pes etmiyorum, vücudunun her santimetresinin tadını çıkarmak istiyorum, tıpkı benimkini harika bir şekilde doldurduğu, beni popomdan tuttuğu ve içindeki tüm öfkeyle beni becerdiği gibi.

Yüzünü okşuyorum, ağzımı yüzüne sürüyorum. Göğüs uçlarımı göğsüne sürüyorum, beni sahiplenen itişlerinin gücüyle ezildiklerini hissediyorum.

"Beni okşamayı kes, Crystal!"

Ve artık buna katlanamıyorum. Artık sadece doldurulacak bir delik, sikilecek bir beden, kullanılacak bir fahişe olduğumu kabul edemem.

Gözlerim dalgalanıyor, gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum ama hissettiklerimi gizlemek için ona sarılamıyorum.

Alnım omzuna düşüyor ve bir soluk beni ele veriyor, burnumu yukarı çekmeye zorluyor.

Koç burcu hızını yavaşlatıyor ama bedenimi terk etmiyor.

En nazik hareketler, en derin itişler ve vuruşlarımızın sürtünmesi erotik öfke kadar zevkli hale geliyor. Ama ağlamayı durduramıyorum ve bunu daha fazla saklayamıyorum.

"Sorun ne bebeğim?" diye soluk soluğa soruyor.

"Hiçbir şey!"

Yüzümü alıyor ve içimde duruyor.

Onunla doluyum ve şehvet dolu gözleri benimkileri aradığında daha da dolu hissediyorum.

Eli okşama yasağını unutup yüzümü okşuyor.

"Neyin var söyle bana!"

"Seni istiyorum, Aries.

"Buradayım!" diye karşılık veriyor, kendini içimde hissettirerek. Elini yüzümden çekmeden yavaşça içime girmeye devam ediyor.

"Bana dokunmanızı ve benim de size dokunmama izin vermenizi istiyorum. Hepinizi istiyorum."

"Jean ile nasıl gitti?"

"Kes şunu!" diye bağıriyorum, hemen onu bedenimden tükürmek istiyorum.

"Cevap ver!" .

"O adamla hiçbir şey yapmıyordum!" diye kıvranmaya başladım ve göğsüne yumruk attım. "Hiçbir şey yapmıyordum, hiçbir şey yapmıyordum ve hiçbir şey yapmıyordum. Anlıyor musun, pislik?!"

"Benimle taşak geçmeye devam et! Bunu sadece düzgünce becerilmek istediğin için yapıyorsun. Yalan söylüyorsun çünkü o zaman seni boşaltacağımı sanıyorsun."

"Siktir git, Koç. Ne yapman gerekiyorsa yap ve defol!" Tezgâhtan kayıyorum ve sonra karnımın üzerine eğilerek ona vücudumu sunuyorum. "Beni becer ve sonra da hayatımdan defol git!"

Beni saçlarımdan çekip tekrar kaldırıyor ve sırtına çarpıyor.

"Seni kaltak! Gitmene izin vermeyeceğim, anladın mı?!"

"Yapacaksın. Yapacaksın!"

"Ne istiyorsun, ha?" diye bana döndü. "Seni öpmemi ister misin? Sana dokunmamı ister misin? Eskiden yaptığım gibi seninle sevişmemi ister misin? Sen artık benim Crystal'ım değilsin, benim fahişemsin, bu yüzden seni istediğim gibi sikip istediğim zaman bırakacağım, anladın mı?"

"Çok özür dilerim Koç, sana yaptığım her şey için özür dilerim. Affet beni!" diye fısıldıyorum gözyaşlarımın arasından, onu nasıl dönüştürdüğümü fark ederek.

Saçlarımdaki tutuşunu bırakıyor, elleri sırtımda hafifçe kayıyor, beni popomdan yakalıyor ve tekrar ona yapışmam için kaldırıyor. Kollarına tırmanıyorum, pelvisimi kaldırarak tekrar içime girmesine izin veriyorum. Alınlarımız birbirine yapışıyor, parmaklarım yüzünü okşamak için serbest kalıyor. Yavaşça içime giriyor ve beni dikkatlice tezgâhın üzerine yatırıyor.

"Özür dilerim Koç, seni asla incitmek istemedim. Asla!" .

Yanağına, ağzına doğru bir dizi öpücük bırakıyorum ve durdurulmaktan korkarak geri çekiliyorum, o da aynısını yapınca şaşırıyorum.

Dudakları yüzümde sıcak, tenime batıyor. Onlar bir mucize.

Ve bu arada bir basamak daha tırmandığımı hissediyorum. Önceden sadece seksti, şimdi farklı bir şey.

Daha yoğundur, hissedilir, acı çekilir.

"Bu daha mı iyi?" diye soruyor.

"Evet."

"Daha önce çok mu saldırgandım?"

"Hayır. İyiydi ama daha da iyi olabilirdi."

"Beni öpmek ister misin?"

"Sadece seni istiyorum."

"Gelmek ister misin?"

"Evet!"

"Sana izin vereceğimi düşünüyor musun?" Ağzına uzanıyorum ve dudaklarımı üzerinde gezdiriyorum.

"Öp beni, Koç!"

"Asla!"

"Yap şunu!"

"Bunu hak etmiyorsun."

"Orospunu şimdi öp!"

Beni tezgâhın üzerine yatırıyor, bacaklarımı açık tutuyor ve vahşice vurmaya devam ediyor. Duyularım aniden kapanmaya başladı.

Vücudunun benimkine çarptığını hissediyorum. Ve orgazm içeri süzülüyor. Bana sahip olma şekline hayranım. Ve orgazm başlıyor.

Onun yoğun parfüm kokusunu alıyorum. Ve orgazm akmaya başlıyor.

"Sadece sen de gelirsen boşalırım!" Klitorisime masaj yaparken bu cümleyi söylediğini duyuyorum ve kendimi tezgâhın üzerine bırakıyorum.

Ve sonra son duyum da tatmin oluyor ve dudaklarının dudaklarıma yapıştığını hissediyorum.

Aries'in kaynayan sıcak dilinin tüm ağzımın tadını çıkarmasını memnuniyetle karşılıyorum. Onun kaçtığını görmekten korkan ellerim, yıllardır beni boğan tüm sakinlikle, tüm tutkuyla, tüm arzuyla onu yutmak için başını doğru tutuyor.

"Crystal!" Beni öperken söylediği ismim, vücudumda bir lav nehrini serbest bırakıyor. Onu kendime doğru çekiyorum, ayak bileklerimi poposuna dolayarak etrafını sarıyorum ve onu içime çekiyorum.

Ağzında binlerce parçaya bölünüyorum, iniltimi ona aktarıyorum, dişlerinin dudaklarımda gezinmesine izin veriyorum.

Koç bana uzun, gürültülü bir öpücük konduruyor, sonra kendini göğüslerime yapıştırıyor, emiyor ve orgazmıma hedefine kadar eşlik ediyor.

Aniden geri çekiliyor, hızla mastürbasyon yapmaya başlıyor.

Patlamadan önce tezgahtan aşağı kayıyorum ve ayaklarının dibinde diz çöküyorum, onu ağzıma alıyorum ve hemen boğazımın onun orgazmıyla dolduğunu hissediyorum.

"Gözlerimin içine bak!"

ediyorum, açlıktan, yutuyorum. Her şeyi.

"Sen çok güzelsin. Sen benim kendi şovumsun. Temizle, bebeğim!"

Özveri ve minnettarlıkla onu yalayarak temizliyorum. Menisinin ve kendi bedenimin ılık tadının boğazımdan nasıl geçtiğini hissederek onu temizliyorum.

Onu öpüyorum, sonra karnına, göğsüne ve son olarak boynuna gidiyorum.

Beni kucaklıyor ve kendine yakın tutuyor, o kadar mutluyum ki tekrar hareket edeceğimden korkuyorum. Kendimi o kadar tamamlanmış hissediyorum ki rüyadan uyanmaktan korkuyorum.

Boynunda nefes alıyorum, onu öpüyorum ve sırtımdaki okşamalarının tadını çıkarıyorum.

"Senin için her şeyi yaparım, Aries. Sen benden önce gelirsin. Önce sen gelirsin."

"Konuşma, Crystal. Tamamen benim olduğunda bana beş saniye ver."

"Sadece beş saniyeye ihtiyacınız yok."

"Evet, biliyorum, çünkü birazdan uyanacağım ve senin kim olduğunu hatırlayacağım."

"Peki ben senin için kimim?"

"Hayatımın en büyük hayal kırıklığı'."

"Koç..."

"Beş".

"Ne olduğunu düşünme..."

"Dört." Derisinin bedenimden sıyrıldığını hissediyorum.

"İstedığınız kadar zaman ayırın!"

"Üç." Elleri sırtımdan ayrılıyor.

"Hala benim, Kristalin!"

"İki." Yüzümü tutup gözlerimin içine bakıyor ve ardından bana alabileceğim en hüzünlü öpücüğü konduruyor: acı dolu, titreyen, iç çekişlerle dolu bir öpücük.

"Lütfen!"

"Bir!" Küçük bir öpücük daha beni terk ediyor. "Hoşça kal, Crystal."

Bahçedeki kanepelerden birine yayılmışım, üstüm çıplak ve elimde bir şişe viski var. Ariel yanımda uyuyor, burnu bacağımın üzerinde, elim zaman zaman onu okşuyor.

Son zamanlarda benimle daha fazla vakit geçiriyor, sanki ruh halimi hissediyor ve bir boşluğu doldurmaya ihtiyacım olduğunu biliyor. O da sadece hayvanların yapabileceği gibi beni takip ediyor ve iki tonlu gözleriyle yanımdan geçerken bana bakarak ölü anlarımı doldurmaya çalışıyor.

Crystal ile birbirimizi son görüşümüzün üzerinden bir hafta geçti. Onu ve yaptıklarımızı düşünmediğim tek bir anın bile geçmediği bir hafta.

Daha önce hiç bu şekilde, bu kadar vahşice, bu kadar arzuyla, bu kadar acımasızca almamıştım.

Adaletsiz ve adil oldum.

Bencil ve alçakça davrandım.

Ben kendimdim, tıpkı onun da gerçek olduğunu bildiğim gibi - çünkü bunu hissettim -.

Ve sonra bir korkak oldum, çünkü bedenimi hayata döndürdüğü anda kaçmaya karar verdim, en iyi parçamdan, ona bıraktığım parçamdan kaçmaya karar verdim.

Her zaman sahip olduğu.

Hâlâ arkamda birinin durduğunu hissetmeyecek kadar sarhoş değilim. Son birkaç güne bakılırsa, sanırım Crystal ile aramızda bir şeyler olduğunu fark eden kişi kız kardeşim.

"Devam et ve yaklaş, ısırmam, ama ne söylediğine dikkat et, çünkü son zamanlarda kurdumuz bana karşı aşırı korumacı bir his geliştirdi." Boğazımın yandığını hissederek biraz daha viski yudumluyorum.

"Yine histerik bir hamilelik geçirmiyor ve senin onun yavrusu olduğunu mu düşünüyor?"

"Ama *ben* onun evcil hayvanıyım, değil mi küçük kurt?"

Chantal yerine oturur oturmaz, Ariel kanepeden kayarak bahçe çitlerinin üzerinden gözden kaybolur.

"Sana bir şey göstermem lazım". Bana cep telefonunu uzattı. "Crystal, psikoloğuyla yaşadığı iddia edilen ilişki hakkındaki söylentileri reddettiği bir röportaj verdi."

"Bana ne lan?"

"Gazetecinin son sorusunu ona oku."

Homurdanıyorum ve viski şişesini çimenlerin üzerine bırakıyorum.

Telefonumu elime alıyorum ve ne yazıldığına bakmaksızın makalede ilerliyorum, ta ki sonunda durup son soruya geri dönene kadar.

Aries Leclerc hakkında ne söyleyeceksiniz?

Aries Leclerc hayatımın aşkıydı ve hep kalacak.

Chantal'ın eli sırtıma masaj yaparken cümleyi birkaç kez tekrar okudum.

Burun deliklerim, içimde büyük bir acı, pişmanlık, utanç ve yalnızlık bırakan öfkeli bir hareketle alevleniyor.

Ona dokuz yılını nasıl geçirdiğini hiç sormadım, sadece kendi duygularımla ilgilendim, hayatının en güzel dönemini sadece benden değil, hayallerinden ve bir kadın olarak kendini gerçekleştirme olasılığından da uzakta yaşadığını unuttum.

"Konuştuk, Aries. Bana neler olduğunu anlattı."

"Bana ders verme, Chantal!"

"Öyle bir niyetim yok. Bu senin suçun değil, onun suçu."

"Neden onun hatası olsun ki?"

"O sizi seviyor ve bazen sevmek bir hata olabilir, eğer bunu her şeyden, hatta kendimizden bile üstün tutarsak."

"Ne demek istiyorsun?", alnımı ovuşturuyorum, akşamdan kalmalığın ilk belirtilerini hissetmeye başlıyorum.

"Sizi kendi hayatından daha çok sevdiğini, yok etme, çiğneme ve nefret etme noktasına kadar".

"Buna gerek yok. Benim dışımda, o güzel ve mükemmel. Onun tek sorunu benim."

"Seninki ne?"

"Çok basit!" Ona yalan söylemek istiyorum ama artık hissettiklerimi saklamak istemiyorum. "O. O her zaman her şey oldu. Öncesinde, sırasında ve sonrasında. Sonrasında da her zaman her şeyim olacak. Her zaman, Chantal. Şimdi git ve ona söyle!"

"Buna asla cesaret edemem!"

"*Ben onun hayatının aşkıydım ve hep öyle kalacağım...*" diye tekrarlıyorum, büyük bir yudum likör yutarak. 'Öyleydim ve öyle kalacağım... Ah! Ne kaltak, beni yumuşatabileceğini sanıyor...'.

"Sen de aynı şeyi söylemiştin, Koç. Onun her zaman her şey olduğunu söyledin. Öncesinde, sırasında ve sonrasında. Bu *her şeyin* içinde aşk da yok mu?"

"*Tüm* bunların içinde hayal kırıklığı, beni bıraktığı acı ve dokuz yıllık mesafe var. Hem katil hem de bir fahişe! Belli ki hayattan hak ettiğim buydu'.

"Oh, Aries, böyle söyleme!"

Yüzüm acıyla buruşuyor. Tüm duygularımı boğazıma hapsedmeye çalışırken dişlerimi sıkıyorum ve boğazım yanmaya başlıyor.

Göz kırpıyorum, bırakmamak için kendime yalvarıyorum.

Ve içiyorum, çünkü her şeyi söndürmek zorundayım: içimdeki ateşi, öfkeyi, acıyı, onu yanımda görmek, ona bakmak, bunca zamandır yapamadığım gibi onu kollarıma almak için duyduğum sürekli, saplantılı arzuyu.

"Telefonunu ver!" diye soruyor. Sessizce ona uzatıyorum ve bana uzaktan bakan, başını komik bir şekilde hareket ettiren Ariel'e bakıyorum. Bu beni gülümsetiyor.

Göz ucuyla Chantal'ın hem benim hem de kendi cep telefonuyla oynadığını fark ediyorum. Bana geri verdiğinde, telefon çoktan bekleme moduna geçmişti.

"Ne yaptın sen?"

"Numarasını senin için ezberledim. Ona bir mesaj göndermelisin."

"Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü artık ikiniz de aynı ihtiyaçlara sahipsiniz".

"Aydınlat beni, Freud!"

"Crystal iyi değil ve görünüşe göre sen de değilsin. Ona bir şeyler yaz, ne olursa, kötü bile olsa. Ama görmezden gelme. Bunu zaten çok uzun zamandır yapıyorsun."

Mektuplar.

Belki de bir bakmalıyım.

Şişeyi çimenlerin üzerine bırakıp kendimi yukarı çekiyorum, şimdiden bedenimin daha ağır, zihnimin daha berrak ama kalbimin dikenlerle dolu

olduğunu hissediyorum.
"İyi geceler, Chantal".

"İyi geceler, Koç'.

Yatakta, tıpkı mektuplarını okumayı ertelediğim gibi, röportajının geri kalanını izlememek için kendimi zorluyorum. Bir şey beni gerçeklerden ve onun duygularından uzak durmaya itiyor, sanki onlar da benimkileri uyandırabilirmiş gibi.

Ama benimkiler asla ölmezler, uyumazlar, ruhlarında söylenirler, bana dönüşünden bu yana nasıl karardığını, nasıl fırtınalar ve kasırgalar biriktirdiğini hatırlatırlar.

Ona ne yaptım ben? Ona nasıl böyle davranabildim?

Bunu hak ediyor.

WhatsApp'ı açıyorum ve listede numarasını arıyorum.

Hala boş olan sohbete bakıyorum, tekrar düşünmek için zaman ayırıyorum ama parmaklarım zihnimden izin istemeden klavyenin üzerinde zıplıyor.

KOÇ: Gazeteciye bu cümleyle cevap vermeye hakkınız yoktu.

Neden?

Çünkü beni incittin.

Seni incitmek istememiştim. Ama hep yapıyorsun.

Ben sadece gerçeği söyledim. Seni gerçekten sevdiğimi kabul etmiyorsan bu senin sorunun.

Ve beni sonsuza dek sevmeye devam edeceğini mi? Cümle hemen hemen bunu söyledi. Kustum!

CRYSTAL: Senin aksine ben duygularımı itiraf etmekte zorlanmıyorum.

KOÇ: Benim de bir sorunun yok. Benim için neyi temsil ettiğinizi size yeterince ifade ettiğimi düşünüyorum. İsterseniz sizin için yazayım, belki daha iyi anlarsınız.

Bana hakaret etmeye devam etmek için mi beni aradın?

Hayır, sadece daha hayatımda olmana ihtiyacım var.

Sadece birazcık.

KOÇ: Size sadece isimimden bahsetmemeniz ve beni hayatınızdan çıkarmanız gerektiğini bildirmek için yazıyorum. Sinir bozucusun. Çok sinir bozucusun!

Kız arkadaşın açıklamamı beğenmedi mi?

Onun hakkında konuşmayalım. Bu seni ilgilendirmez. Ondan bahsetmene izin vermeyeceğim.

Onu nasıl da hararetle savunuyorsun! Onu gerçekten önemsiyor musun?

Koç: Kesinlikle şu anda seni önemsemişimden daha fazla. CRYSTAL:

Ne yaptığımızı biliyor musun?

Sikiştik. Ne olmuş yani?

Açık bir çift misiniz? Ne kadar üzücü! KOÇ: Kıskanç mısınız yoksa haset mi?

İhanete uğrayan bir kadını kıskanmak mı? Sadece onun için üzülüyorum.

KOÇ: Bana en boktan şekilde ihanet ettiğin için sana acıyorum. Boktan hücrende, suçlu meslektaşlarından bazılarını yalattırırken arkamdan kaç kahkaha attın?

Neden ona yazdım ki?!

Fırlatma ve cep telefonu üzerinde yatak e I kendimi korumak ve yüzüm ile benim tekrar tekrar sertçe ovalayarak.

Bu kabus yeterince uzun sürdü. Daha fazla dayanamayacağım! Cep telefonu tekrar çalmaya başladı.

Affedersiniz.

Berbatsın. Gerçekte ne olduğunu göstermek için hiç vakit kaybetmiyorsun. Sana ne kadar sürük olduğunu söylemek bile beni sıkıyor. Ve ben, bir pislik gibi seni takip ediyorum! İyi geceler. Numaramı sil.

Teslim olduğum için kendimi suçlayarak biraz zaman geçiriyorum, onun ve benim birbirimize asla saygı duymayacağımız ve asla ortak bir zemin bulamayacağımız gerçeğiyle yüzleşemeyeceğimi ilan ediyorum, çünkü gerçekte aramızdaki her şeyin eskisi gibi olmasının hiçbir yolu yok.

Kristal benim için zehirli.

Son mesajdan beş dakika sonra hala öne çıkıyor ve onu görmezden gelemiyorum.

Affet beni, saygısızlık etmek istemedim. Kötü bir şaka yaptım. Özür dilerim.

Siktir git! CRYSTAL:

Lütfen...

Ne istiyorsun lan?

CRYSTAL: Biraz

konuşalım. Hayır.

Seni arayabilir miyim?

Sen bilirsin, sana cevap vermeyeceğim. CRYSTAL:

Sana bir soru sorabilir miyim?

Hayır!

Neden mektuplarıma hiç cevap vermedin?

Çünkü bunu yapmakla ilgilenmiyordum. Eskiden çok fazla saçmalık yazardın. Onları hiç okumazdın. Bu çok açık!

!

CRYSTAL: Bunu gerçekten yapmış olsaydım, bugün bana böyle davranıyor olmazdın.

KOÇ: Geçmişte yazdığın saçmalıklara aldırmadan sana hak gibi davranıyorum.

İyi geceler, Aries.

İyi geceler, kışımın kenarı! Şimdi burada kal ve konuş!

Beni kesinlikle tasfiye etmiyorsun!

Kristal

mi?

Orada

mısın?

Senden çok nefret ediyorum. Bunu bilmeni istedim.

İşte! Açık sözlülüğün için teşekkürler.

Neden artık cevap vermiyorsun?

CRYSTAL: Sevinçten zıplamakla meşguldüm, bilirsiniz, bu kadar çok iyi şeyi aynı anda duymak herkese nasip olmaz.

KOÇ: Eğer seni bu kadar mutlu edecekse yarına kadar devam edebilirim.

CRYSTAL: Beni incitmekten bu kadar zevk alıyor musun?

Evet.

Artık cevap vermiyor ama bir şeyler yazdığını açıkça okuyabiliyorum. Çok uzun sürüyor.

Crystal yazıyor...

Crystal yazıyor...

Crystal yazıyor...

Crystal yazıyor...

Cep telefonumu üzerine koyuyorum ve başucu lambasını kapatıyorum. Siktir et. Biraz sonra ekran titriyor ve tekrar yanıyor.

Onun da merakımın da canı cehenneme!

Neler yaşadığım hakkında bir fikriniz var mı? Bir adamı öldürdükten sonra neler hissettiğimi ve on iki yıl hapse mahkum edildiğim gün neler hissettiğimi? Sadece on yedi yaşındaydım. Daha çocuktum! Aileniz, arkadaşlarınız ve sevdiğiniz kişi tarafından terk edilmenin nasıl bir duygu olduğunu hayal edebiliyor musunuz? Dünyanın kışında bir delikte yaşayıp sadece bir ziyaretçi beklemenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musunuz? Sadece bir ziyaretçi ve asla geldiğini görememek. Hayatımın her günü, sadece bana hakaret etmek için bile olsa, ortaya çıkmanı bekledim. Yine de sorun olmazdı, anlardım, hazırlıklıydım. Sana ihtiyacım vardı, nefretin benim için yeterli olurdu. Ama onun yerine hayır!!!! Tamamen ilgisizlik, terk edilme, yokluk. İlk günden son güne kadar. Dokuz yıl boyunca. Bektan bir hapishanede!!!! Ama sen ne biliyorsun ki?! Hiçbir şey bilemezsin çünkü bana hiçbir şey sormadın. Şahsıma karşı en ufak bir ilgi ve saygınız yok, ne olduğumuza dair hiçbir saygınız yok ve bugün kim olduğum, kendimi nasıl tükettiğim ve artık aynanın karşısında kendimi tanıyamadığım umurunuzda bile değil. Ama sorun değil, çünkü ne diyeceğini biliyorum... bunu hak ettiğimi, ödediğim bedelin senin kalende, ailenle çevrili ve spot ışıkları altında yaşadıklarının yanında hiçbir şey olduğunu. Öte yandan, ben sadece bir adamı öldüren büyük bir fahişeyim. İkinci bir şansa layık değilim. Yüzüme tükürülmeyi, taşlanmayı, tamamen tecrit edilmeyi hak ediyorum. Bir gün cennetten kovulacağım, bugün sen yeryüzündeki Tanrı değilsin ve bir daha asla beni aşağılamana ve senin için hissettiklerimi ayaklar altına almana izin vermeyeceğim. Seni sevmeme rağmen, duygularımı küçümsemeye hakkın yok. Senin nefretine aldırmadan, rahatsız etmeden, gürültü yapmadan ve hiçbir karşılık beklemeden hissediyorum. Ben sadece seni seviyorum, çünkü ödediğim ceza bu. Ve şimdi yenilgimin tadını çıkarın. Sen kazandın!

Yutkunuyorum, yaptığım korkunç şeylerin bir listesi gibi, bu kadar çok gerçeği bir arada tatmaktan utanıyorum. Mümkün olan her kutuyu işaretledim, gerçek özümü bastırdım ve sert, ruhsuz bir zırhtan başka bir şey giymedim.

Boş bir kabuk, hissettiğim şey bu.

Ve o, onu yok etmek için çok uğraşmama rağmen, beni her zaman sevdiğini ve hala sevdiğini söylüyor.

O beni seviyor.

Ve kendimi bok gibi hissetmeme neden oluyor, o kadar kötü ki sanki karnımı deşmek istiyormuşum gibi karnıma yumruk atıyorum.

"Kahretsin, Crystal!"

Ama pes etmiyorum, her şeye rağmen zırhımı çıkarmıyorum, aksine bir kalkan alıyorum ve duygularımı korumaya devam ediyorum, onları seçtiğim ve takip etmeye devam ettiğim yola yönlendiriyorum.

Bitirdin mi? Evet.

Şimdi neredesin?

Yatakta.

Birlikte sigara içelim mi? Sanal olarak yani...

CRYSTAL: Tamam.

Kalktım, oturma odama yöneldim. Bir sigara yakıyorum ve kül tablasını alıyorum. Pencere kenarındaki koltuğa oturup, tıpkı Crystal'ın ruhumun kurak çölünde yaptığı gibi, parlak bir ayın yıldızlardan sahneyi çaldığı gökyüzüne bakıyorum.

Sanırım belirli bir konuda açıklama yapmam gerekiyor, bu yüzden baltayı bir süreliğine bir kenara bıraktım ve kendimi bıraktım.

Mektuplarını hiç okumadım. Neden?

Çünkü korkuyordum.

Neyden?

Seni sevmekten vazgeçememekten.

Bunu itiraf etmek bana pahalıya patlıyor. Yavaş gelen cevabını beklerken gergin bir şekilde sigara içiyorum. Onu ekrana bakarken hayal ediyorum, az önce küçük bir çöküşe tanık olduğu için şok olmuş.

Ama beni tanıyorsunuz, derinlerde, bu savaşı zalimlikle yapmadığımı biliyorsunuz, sadece kendimi savunmak için en kötü silahlarımı çıkardığımı biliyorsunuz.

Ve o döndüğünden beri ilk kez kendime itiraf ediyorum ki benimkiler öldürmek için yapılan saldırılar değil, hayatta kalma stratejileri çünkü eğer bırakırsam eminim ki ölen ben olurum.

KRİSTAL: Yine de sonunda beni sevmekten vazgeçmeyi başardın.

Öyle mi düşünüyorsun?

Beni seviyor musun?

Hayır.

Demek yaptın. Bir şey hissetmeyi bıraktın, sonuçta sen her zaman benden daha güçlüydün.

Yanılıyorsun!

CRYSTAL: Mektupları okuyabiliyor musun yoksa onları attın mı?

Okuyabiliyorum.

CRYSTAL: Yapacak

mısın? Bilmiyorum.

KRİSTAL: Bugün neyden

korkuyorsun? KOÇ: Hep aynı

korku var içimde.

Az önce onu sevmekten vazgeçemeyeceğimi itiraf ettim. Vay anasını!

Ama kendimi özgür hissediyorum, paradoksal olarak bu beni daha iyi hissettiriyor. Bu mümkün değil. Onu aşağılamaya devam etmeliyim....

CRYSTAL: Seni arayabilir

miyim? Ne için?

Sadece sesini duymak istiyorum. Ama ben seninkini duymak istemiyorum. Neden?

Çünkü o zaman seni özlerim. Bok,

bok, bok ve !

KRİSTAL: Senden af dilemekten asla

vazgeçmeyeceğim. KOÇ: Artık beni değil, kendi hayatını düşünmelisin.

Ondan sonra mı? Sadece cezalandırıcı bir seksti.

Şimdiye kadarki en iyisi.

Gelmiş geçmiş en iyi sikişler listesinin başında, evet. Keşke burada benimle olsaydın.

Ne yapmak için?

Kollarında uyumak için.

KOÇ: Bugün bana sahip olmak ile geriye gitmek arasında bir seçim yapabilseydiniz, hangisini seçerdiniz?

CRYSTAL: Bugün sana

sahip olmak için.

Neden?

CRYSTAL: Çünkü biz bugün yaşıyoruz.

Sanırım şimdilik bu kadar yeter. İyiye gidiyoruz!

Öyle diyebilirim.

CRYSTAL: İstersen bir ara bir araya gelip ilerleme kaydetmeye devam edebiliriz.

Bunun mümkün olduğunu
sanmıyorum. Neden?

Çünkü seni görürsem, seni

istiyorum. Ne oluyor be?

Ve bu seni korkutuyor. Bu doğru.

Tamam, ısrar etmeyeceğim. Beni nerede bulacağını biliyorsun. İyi geceler. Gitmeden önce sana sormak istediğim bir şey var.

Söyle bana!

KOÇ: Bana dövmenizin bir resmini gönderir misiniz?

KRİSTAL: Onunla ne yapacaksın?

KOÇ: Teninde ne kadar güzel görüldüğümü görmek
hoşuma gidiyor. Belki bir dahaki sefere bana yaparsın!

Seni küçük sürtük!

Dokuz yıldır bana söylediğin en güzel şey bu! Buna alışma.

CRYSTAL: Seninle alışkanlık hiç var olmadı.

Seninle bile. İyi geceler!

İyi geceler.

Kaldırımında yürüyen Chantal'ı fark ettiğimde elimi kaldırıyorum. Beni hemen tanıyor ve hızımı artırıyor. Açık bej, uzun ceket görünümlü, bacakları yırtmaçlı ve mücevherli sandaletleriyle uyumlu altın düğmeli tulumuyla zarafetin timsali. El çantasını kolunun altında tutuyor ve Sibirya kurdu cinsi köpeğinin tasmağını tutarken nasıl olup da yere düşmediği hakkında hiçbir fikrim yok.

Kurt onun yanından kayıyor, hızına pek ayak uyduramıyor, pembe dili dışarı sarkıyor ve iki farklı renkteki gözleri etrafı gözetliyor. Arkalarında, şık bir takım elbise giymiş ve koyu renk bir gözlük takmış, her zamanki koruma ona eşlik ediyor, fark edilmemeye çalışıyor, ama boşuna.

"buradasın güzelim,mı bekliyordun?" diye yanak yanağa üç öpücükle selamlıyor beni.

"Hayır, yeni geldim ama bir masa ayırtmak için zamanım vardı."

Ben de Ariel'i selamlamak için eğiliyorum, o da sokağın gürültüsüyle dikkati dağılmış bir halde birkaç saniyeliğine kendisini okşamama izin veriyor.

"Dev!", Chantal tasmayı muhafızına uzatır. "Onu tuvalete götür."

"Evet, bayan."

"Bizimle kalabilir," diye teklif ediyorum.

"İmkansız! Onunla en son bir restoranda oturduğumda neredeyse garsonu parçalıyordu.

"Ne sebeple?"

"Çünkü talihsiz kişi haklı olarak kapsamımı geri çekti. Ariel çok korumacı ve benim olan her şeyin onun da olduğuna inanıyor.

'Kısacası mükemmel bir Leclerc'.

'Zavallı hizmetçi onu rahatsız ettiği için özür bile diledi, ah! Sahneyi görmeliydiniz...!'

"Kesinlikle korumanızla gitsem iyi olur!"

Terasta bir masaya oturuyoruz ve iki meyveli kokteyl sipariş ediyoruz. Manzara muhteşem, Chantal'ın arkasından Paris'in tarihi merkezinin tamamını görebiliyorum, Seine Nehri şehrin içinden akıyor, Eyfel Kulesi her binanın üzerinde yükseliyor.

"Aries'e numaramı veren sen miydin?"

'Bunu o istemedi, eğer sorduğunuz buysa. Neredeyse telefonuna tikiştirdim. Sanırım sana mesaj atmıştır," diyor muzipçe.

"Evet ve onun için yüz yüze konuşmaktansa mesaj yoluyla açılmanın daha kolay olduğu çok açık".

'Bana normal geliyor, en son birlikte olduğunuzda porno filmlerdeki gibi sevişmiştiniz'.

"Chantal!", kızardım.

"İffetli olma!"

Bize içki servisi yapılıyor ve ben tropik içkimin tadına bakıyorum. Ananas aroması boğazımdan aşağı kayıyor ve utancımın bir kısmını eritiyor.

"Yıllar boyunca çok şey kaçırdım. Seksin en çok özlediğim şeylerden biri olabileceğini düşünmemiştim".

"Hapishanede hiç seks yapmadın mı?"

"Hayır. Belli bir noktadan sonra hissizleştim. O kadar ki otoerotizm bile artık zevk vermiyordu."

"Artık dışarıdasın, yetişebilirsin."

"O kadar basit değil.

"Eminim ki kardeşimden sana etmesini isteseydin, bu alanda sana ikisini de verirdi, kollarınla, bacaklarınla birlikte, kısacası... kesinlikle sana verirdi, tam boy," diye gözümü sıkıyor.

"Aries ile cinsel bir ilişki kurma niyetinde değilim."

"Neden olmasın? Görünüşe göre sahip olduğunuz tek anlayış çarşafların arasında ya da daha doğrusu mutfak tezgahlarının üzerinde'.

"Peki ya siz? Hayatınızın son dokuz yılını benim için özetleyebilir misiniz?"

'Varlığımın neye benzediğini zaten biliyorsunuz: sıkıcı ve sıradan'.

'Eğer Chantal Leclerc'in hayatı sıkıcı ve sıradan ise, biz ölümlüler kendimizi öldürebiliriz'.

"Sıradan bir ölümlünün nasıl yaşadığına dair hiçbir fikrim yok ama ben nasıl yaşadığımı biliyorum ve dürüst olmak gerekirse hayatımın en güzel yıllarını boşa harcadığımı hissediyorum. Oh,

Üzgünüm, Crystal. Gerçekten çok duyarsızım! Lanet olsun!" Ses tonu ve sofistike jestleri tamamen başka bir şeye dönüşüyor. Bakışları kararıyor ve kırmızı lake parmakları içkisinin pipetiyle oynamaya başlıyor. İnsanlar hapisanede uzun zaman geçirmenin ne demek olduğunu her zaman anlamıyor. Bir kampta ağır işlerde çalışmadığım kesin olsa da, yine de hayatımda her şeyi askıya aldığım ve yaşamadığım bir dönemdi. Nezaketsizliğimi bağışlayın. Bana inanmayacaksınız ama seni çok özledim. Sensiz geçirdiğim dokuz yıl beni diğer dostluklarımdan biraz soyutladı. Sen benim yardımcımdın, senin yokluğunda kendimi yalnız hissettim ve bir süre eski grubumuzdan uzaklaşarak kendimi tamamen aileme ve hanedanlık işlerime adadım. Yani Chantal Leclerc'in hüznü ve yalnız hayatı hakkında söylenecek pek bir şey yok. İnsanlar benim dünyama gıpta ediyor ama her şey her zaman altın değildir. Venüs bizimle yaşamaya başladığından beri, bana bir arkadaşına sahip olmanın ne demek olduğunu hatırlatan birine yeniden güvenmeye başladım. Ama şimdi sen buradasın ve hem benim için hem de senin için her şeyin daha iyi olacağını hissediyorum."

Masanın öbür ucuna uzanıp elimi sıkıyor. Elim sıkmasına karşılık veriyorum, elimde olmadan Aries için de iyi bir şeyler olmasını umuyorum.

"Konuyu değiştirelim," diye mırıldanıyor. "Arkadaşınla, şu Nolan denen adamla ya da adı her neyse onunla seans ayarladım."

"Neden, bir psikoloğa mı ihtiyacın var?" Omuz silkiyor, sanki az önce bir tedavi gördüğünü itiraf etmiş gibi. "Kaç toplantı planladınız?"

'Her Perşembe. Bir sonraki tarihten sonraki bir tarihe kadar'.

"Chantal, o evli!"

"Ben bir psikolog ayırdım, sevgili değil!"

" bir ses ona haklı olduğunu için söylüyor."

"Tabii ki! İlişkinizle ilgili olarak onun için hazırladığım planı pratikte yerine getirdi."

'Analist ciddi'.

"Benim ruh halim de öyle. arada, sence onu Leclerc Vakfı'nın partisine davet etsem katılmayı kabul eder mi?"

"O evli!"

"Bu bir hayır işi Crystal, onu Leclerc tarzı sert bir partiye davet etmiyorum."

Nolan'ın Fransız aristokrasisi arasında dolaşması fikrine gülüyorum. O pek öyle biri değil, hatta Chantal'ın geldiği dünyadan nefret ediyor. Ama bunu ona söylemiyorum.

"Parti için bir elbisen var mı?" Kaşlarımı çatıyorum ve armut ağacından düşünüyorum.

"Ne partisi?"

"Vakıf! Uyanın!" .

"Bu tür akşamları hatırlıyorum, bana göre bir yer değiller. Oraya katılan insanlar Kristal Katil gibi eski bir mahkûmla bir araya gelemeyecek kadar sofistike.

"Kendini küçümsüyorsun canım. Çevrendeki insanların senin hakkında ne kadar çok konuştuğu hakkında hiçbir fikrin yok."

"Elbette biliyorum! Soylu kadınların aklından neler geçtiğini tahmin edebiliyorum, tıpkı erkeklerinin, özellikle de kırk yaşın üzerindekiilerin ne düşündüğünü bildiğim gibi'.

'Taurus'tan çoktan izin aldım'.

"Ne yapmak için?"

"Etkinlik para toplamakla ilgili! Peki bu etkinliklerde parayı nasıl topluyorsunuz?"

"Bağışlarla mı?"

"Ve açık artırmalarla.

"Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Genellikle hayırseverlik, arkasında bir skandal olmadığı sürece haberlere konu olmaz ya da..."

"Sırf Vakfın reklamını yapmak için beni partiye mi getirmek istiyorsun?"

"Medyanın ilgisini çekmeye hizmet edecek ve kefaret sürecinizi başlatmanızda size fayda sağlayacaktır".

"Böyle fikirleri nereden buluyorsun?"

'Biliyorum, biliyorum, bu harika'.

"Hayır, bu saçmalık!"

"Buna pazarlama stratejisi deniyor.

Başımı sallıyorum ve öfkeyle yüzümü kapatıyorum.

'Hayırseverlik ciddi bir şeydir'.

"Kesinlikle! Varlığınız ve hazır bulunmanız dikkat çekecek ve Vakfın faaliyetlerini umursamayanlar tarafından bile bilinmesini sağlayacaktır.

"Bekle, ... *Müsaitlik* mi dedin?" Chantal muzipçe gülümseyerek yavaşça başını sallıyor. "Sen tehlikelisin. Taurus'un sana sahip olmasına şaşırdım.

şımartılmış'.

"Sizin kefarete sürecinize çok inanıyor" .

"Kendimi affettirmek zorunda değilim! Taurus'un fonuma yatırdığı yüz bin avroyu iade etmeyi planladığım için bağış yapacağım, ancak olumsuz imajımla Vakfın itibarını zedelemek şöyle dursun, partiye bile katılmayacağım".

"Bunu görüyor musun Crystal? Senin kendinle ilgili bir sorunun var. Kötü bir insan olduğun düşüncesini aklından çıkarman gerekiyor."

"Chantal, ben bir adam öldürdüm!" diyorum yüksek sesle, hem onun hem de bana şaşkınlıkla bakan çevremdeki insanların sessizliğini kazanarak.

Arkadaşım sessizliğe gömülürken, ben artık onun mantığını takip edemiyorum, buna uymak şöyle dursun, çünkü utanç yüzüme hücum ediyor, utanç beni sandalyemde sinmeye zorluyor, sanki buharlaşarak yok olmak istiyormuşum gibi.

"Özür dilerim, sizi rahatsız etmek istememiştim."

"Merak etme, her şey yolunda!" diyerek kendimi ona gülümsemeye zorluyorum.

Derinden etkilendiğini fark ettiğimde, bir adım geri atmaya ve yumuşamaya karar verdim.

"Ne yapmayı düşünüyordunuz?" diye soruyorum, çünkü bağış yapmakla ilgileniyorum.

"Bazı değerli eşyalar açık artırmaya çıkarılacak ve ben de size teklifte bulunmayı düşünmüştüm."

"Ne?" diye bağıriyorum ve etraftaki insanlar ses tonumu onaylamayarak bize bakmaya devam ediyor.

"Çılgınca sonuçlara varma, Crystal. Benim amacım seni bir randevu için uygun hale getirmektir, hepsi bu."

"Kristal Katil ile bir randevuyu açık artırmaya ister misiniz?"

"Hayır! Crystal Colin ile bir toplantıyı açık artırmaya çıkarmak istiyorum."

"Kim benimle çıkmak için para verir ki?"

"Zenginlerin ne kadar sapık olduğunu bilemezsin. Ateş kırmızısı dudakları kamışa sarılıyor ve Chantal gözümü sıkıyor.

Deli bir arkadaşım var.

Eve döndüğümde Chantal'ın saçma teklifini düşünerek uzun duş alıyorum. Herkesin önünde kendimi küçük düşürmeye hiç niyetim yok.

Paris'te ve büyük olasılıkla tüm dünyanın önünde, bu yüzden bunun olasılığını aklımdan çıkaracağım.

İç çamaşırlarımı giyiyorum ve saçlarımı akşam sıcaklığında kurumaya bırakıyorum. Cep telefonum çalışıyor ve o çılgın kadının partiye katılma ısrarını okuduğuma ikna olarak mesajı okumayı erteliyorum.

Ancak kısa bir süre sonra arayanın o olmadığını fark ediyorum ve bildirimler arasında *onun* adını okuyunca kalbim hızlanıyor.

Yarınki vakıf etkinliğine geliyor musun?

Sanmıyorum.

KOÇ: Fikrinizi değiştirirseniz beni bilgilendirin.

CRYSTAL: Özel bir sebepten dolayı mı bilmek istiyorsunuz?

KOÇ: Kız arkadaşımı nasıl ve nereye yerleştireceğime karar vermeliyim. Bilirsin, seni becermek istersem diye.

CRYSTAL: ???????????

KOÇ: ??????????

CRYSTAL: Bunu yapmana izin vereceğimden emin misin? Oldukça eminim.

CRYSTAL: Neredeyse sadece tüm kesinliklerinizi yıkmak için gelecektim . Peki o zaman! Seni bekliyor olacağım!

Gelmiyorum!

Benimle güvendesin Crystal.

Artık ona cevap vermiyorum, ama on dakika sonra Chantal'ın bana verdiği fuşya elbiseyi tekrar deniyorum.

Taksi beni kalenin içinde, diğer konukların arabalarının park ettiği bir alanda indiriyor. Yüksek topuklu ayakkabılarımın üzerinde dengede durmaya çalışıyorum, uzun elbisemin eteğini ellerimle tutuyorum, böylece kaldırımlarda sürünmesine izin vermiyorum. Kırmızı ve siyah Ferrari'ler, Lamborghini'ler ve Maserati'ler arasında yolumu bulmaya çalışırken kendimi sudan çıkmış balık gibi hissediyorum.

Parkın bir bölümünden bir keman sesi duyuluyor. Kırmızı gül vazoları ve içinden alevler fışkıran büyük pişmiş toprak vazolarla kaplı patikaya doğru ilerleyen zarif konukları takip ediyorum. Leclerc güvenliği bizi etkinliğin yapılacağı bahçeye doğru yönlendiriyor.

Ve hepsi bir peri masalı. Geceleri kale bir müze gibi aydınlatılıyor. Hepsini bir bakışta görmek imkansız. Bahçe bozulmuş. Normalde çimenlik olan açık alan, atıştırmalık ve içecek servisi yapan masalarla çevrili ahşap bir platformla doldurulmuş. Arka planda, ışıklandırılmış büyük bir çeşme hüküm sürüyor. Çeşmeyi oluşturan heykellere daha yakından bakmak için o heykele doğru yürüyorum. Hepsinin ortasında Kova burcu, içinden bir şelalenin çıktığı vazosunu ters çeviriyor. Tüm burçlar üzerinde durmuyorum, hemen Koç'u arıyorum, Koç'un bana Zodyak çeşmesinin hikayesini anlatarak beni buraya getirdiği günü hatırlatıyor. Sembolünün boynuzları mermere oyulmuş ve burnundan bir su hattı doğrudan havzaya akıyor.

"Buraya ilk geldiğimde onu hemen göremedim ama hissettim." Dönüyorum ve Venüs'ü görüyorum, Akrep'in sahte eşi ve Boğa'nın gerçek yoldaşı. Zümrüt yeşili elbisesiyle yaklaşıyor. Sarı saçları, sırtına doğru sarkan düz bir kuyruk şeklinde geriye doğru toplanmış, ortasında büyük bir yeşil taş bulunan etkileyici bir elmas gerdanlığı var. Yanımda duruyor ve benimle birlikte görkemli fiskiyeye bakıyor. "Geceleri suyun sesi uykuya dalmama yardımcı oluyor. Çoğu zaman buraya yazmak için gelirim. Müziğinde büyülü bir şeyler var".

"Evet, doğru. Ve bu çeşme manyetik.

"Tüm Leclerc'ler gibi.

"Evet. Onu suçlayamam. Hanedanın her üyesinin sıra dışı bir cazibesi vardır. En büyüğünden en küçüğüne kadar.

"Sen hangi burçsun Crystal?"

"Aslan".

"Senin Koç burcu olduğunu sanıyordum," diyerek kalçamda, Chantal'ın bana verdiği elbisenin ince bandının hemen altında yarı görünür halde duran dövmemi işaret ediyor.

"Hayır, bunu Aries için yaptım, hapsedilme sırasında onu kendime daha yakın hissetmek için".

"Taurus bana hikayeni anlattı. Birçok kez, sekiz yıl önce bana bir şeyden bahsetseydi ona ne tavsiye ederdim diye düşünmüşümdür."

"Birbirinizi bu kadar uzun zamandır mı tanıyorsunuz?" diye soruyorum şaşkınlıkla. Venüs vaftiz babamdan çok daha genç, tanıştıklarında kaç yaşındaydı?

"Onunla tanıştığımda on dört yaşındaydım," diye cevaplıyor gözlerimde okuduğu soruyu. "Eğer bana senden bahsetseydi, kesinlikle,

Neredeyse aynı yaşta olduğumuz için sizinle çok fazla empati kurabilirdim.

"Hiç sanmıyorum! Sen kesinlikle kardeşinin tarafını tutardın."

"O zamanlar onu tanımıyordum. Sadece Taurus'u gördüm, tabii ki gizlice."

"Toplum içinde onun yanında duramama fikrine nasıl katlanabiliyorsun?"

"Aynı şekilde Koç burcuyla birlikte olamayacağınız düşüncesine de katlanıyorsunuz".

"O kadar çok şey görebiliyorsunuz ki..."

"Onu sevdiğini mi?" Venüs beni kolunun altına alıyor ve parti alanına doğru götürüyor. "Kişisel olarak izleyemediğimiz şeyler var. Aşkın kendini nasıl gösterdiğini göremeyiz, onu hisseder ve acı çekeriz. Ama en hassas insanlar, dikkatli olanlar, iki sevgilinin birbirine nasıl baktığını görebilir ve baştan çıkarmaları güçlü olduğunda, havadaki elektriği bile hissedebilirler."

"Tüm bunları duydun mu?"

"Ben değil, Taurus. Koç burcunun senin varlığında elektriklendiğini söylüyor. Ve gerilim, iki beden arasında karşılıklı çekim ya da karşılıklı itme çıkar. Her iki durumda da, ister çekim ister itim olsun, ikinizin arasında elektrik vardır."

"Yine de elektrik şoklara neden olabilir. Er ya da geç birimiz yaralanacak."

"Sarsılmadan aşk olmaz," diyerek gözümü sıkıyor ve Taurus'un yanından geçip onu görmezden gelerek ve sadece omzuyla fırçalayarak uzaklaşıyor. Ancak gözlerim, onun sinsice elini okşadığını fark ediyor, sonra misafirlerine odaklanıyor.

"Merhaba Cry," diyerek yanak yanağa üç öpücükle selamlıyor beni Scorpio.

"Hey, naber?"

"Şimdi harika! Orada çok fazla eski şey var, ama burada...". Ellerimi tutuyor ve sanki dans ediyormuşuz gibi beni döndürüyor. "Burası kesinlikle daha iyi. Harika görünüyorsun!"

"Teşekkür ederim," diye kızardım.

"Güzel dövme!" Bir parmağıyla dövmeyi okşuyor ve ben birinin ona dokunabilmesini kiskanarak ürperiyorum. "Daha iyi görebilir miyim?"

"Tabii ki!"

Akrep elbisenin ipek kuşasını hareket ettiriyor ve takımyıldızlarıyla çevrili yarı hayvan, yarı sembol Koç'un tasarımını dikkatle inceliyor. Onları tekrar okşuyor ve ben yine bariz bir şekilde ürperiyorum.

"Çek ellerini onun !"

Sese doğru dönüyoruz ve Koç, gerçek olan, öfkeyle boynuzlarını kıvırıyor.

Kardeşim Scorpio'nun fuşya elbiseli bir kızla konuştuğunu fark ediyorum. Kızın sırtı dönük, güzel bir vücudu var, sırtı tamamen çıplak ve dalgalı saçları dağınık. Gözlerim onun biçimli poposuna takılıyor, ta ki onu döndürüp gösterene kadar.

Crystal!

Vücudumdaki öfkeyle bahçede tepiniyorum, kardeşimin dövmeli parmaklarının işaretimi okşadığını gördüğümde kravatımın düğümünü gevşetiyorum. Başka bir adamın dövmeme dokunması fikri *içimde* bir şeyleri şiddetle sarsıyor. Kristalim.

"Çek ellerini onun !" diye bağıriyorum.

Kristal gözleri öfkeyle kızarmış benimkilerle buluşuyor.

"Uh-oh-oh, burada biri kıskanıyor," diye alay ediyor Akrep.

"Kıskanmıyorum, seni aptal. Endişeliyim, ona dokunmak tehlikeli, enfeksiyon kapabilirsin."

"Bana karşı her zaman çok iyisin Koç," diye alay ediyor sürtük. "Bu arada sana da merhaba. Güzel bir gece, değil mi?"

"Şu andan itibaren boktan bir hal aldı.

Akrep Crystal'ı yakalıyor ve sembolümün onu işaretlediği tarafına sarılıyor.

"Sadece Cry, seni kurtaracağım," der ona.

"Teşekkür ederim Akrep, ama çaresine bakabilirim. Koç havlar ama ısırmaz."

"Tamam, tatlım." Kardeşimin dudakları onun yanağına yaklaşıyor. Yavaşça teninde durduklarını gördüğümde yutkunuyorum ve bir yumruğumu sıkıyorum, pislik bana muzaffer bir şekilde bakarken beni çileden çıkaracak bir öpücük atıyorum. "Sahte karımla biraz halkla ilişkiler yapacağım."

Alnımı kırıştırıyorum, özgüvenlerinden rahatsız oluyorum. Venüs'ün karısı olmadığını ona ne zaman ve nasıl söyleyecekti?

Her şeyi bilmek istiyorum, lanet olsun!

Crystal gözlerini benimkilerden ayırmadan bana doğru yürürken ellerimi ceplerime sokuyorum ve kaskatı kesiliyorum. Kaçmak için beni geçmek istediği çok açık, ama varlığımın derinliklerindeki bir şey, onu yakınımda tutma arzusu, gitmesine izin vermemi engelliyor.

"Dövmeni göstermek ister misin?" Gösteriyorum, çünkü adımlarını geri takip ediyor.

"Bunu birkaç kez düşünmeme rağmen kesinlikle aklımdan çıkaramıyorum."

"Örneğin daha fazla kumaş kullanarak bunu gizleyebilirdiniz".

"Hoşuna gittiğini sanıyordum," diye huysuzca karşılık veriyor, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak. Geniş göğüsleri elbisesinin altında kesinlikle serbest. Özgür ve müsait, tokatlanmaya hazır.

"Gerçekten de öyle, ama vücudunda silinmez olduğumu herkesin görmesi seni başkalarının gözünde benim yapar".

"Sen?"

"Evet, Crystal. Benim."

Bu ifade ona çarpıyor ve çelimsiz yanaklarını lezzetli bir allığa boyuyor.

Kısa etkileşimlerimizi ne zaman ve nasıl keseceğime ben karar veriyorum, bu yüzden onu geçiyorum, üzerinde sürünüyorum ve ona her süründüğümde hissettiğim çok kısa şokun tadını çıkarıyorum.

Gece boyunca ondan uzak duruyorum, Chantal'ı tanıştıran Leclerc futbolcularıyla havadan sudan konuşurken gözümün önünden ayrılmasına izin vermiyorum.

Erkekler ona büyülenmiş gibi bakıyor, sanki bir kahramanmış gibi, aynı zamanda bir katil ve fahişe olduğunu unutarak. Belki de erkeklerin onun hakkında sevdikleri şey budur: onu soğukkanlılıkla öldürme yeteneğine sahip bir *femme fatale* olarak hayal etmek, ama her şeyden önce doğuştan gelen duygusallığıyla bir erkeği büyüleyebilmek.

Ve kaltak başarılı olur, yaramaz bakışlar alır, sahneyi ve herkesin ilgisini çeker. Büyüler, baştan çıkarır, eğlendirir.

İğrenç derecede güzel.

Vücudu beni büyülüyor, gözleri etrafına ışık saçıyor.

Çılgınca, olağanüstü ve aynı zamanda görünen her şeyin antitezi.

"Demek eski sevgilin bu." Margot bana bir kadeh şampanya uzatıyor, Crystal'ın zarafetiyle hiç alakası olmayan daracık elbisesiyle yanımda duruyor.

'Ondan uzak durun, o iyi biri değil'.

"Öyle görünmüyor. Hepsi onun her sözüne asılıyor. Ondan başka kız arkadaşın oldu mu?"

Hayır, başka ciddi bir ilişkim olmadı.

Ondan sonra hiçbir şey olmadı.

"Elbette," diye yalan söyledim.

"Dinle, şirketimle ilgilenen potansiyel yatırımcılarla beni tanıştırabilir misin?"

Ona en iyi bakışımı atıyorum ve hedefimin bizi izlediğini fark ediyorum.

"Elbette, sevgilim!" Onu tam olarak önüme alıyorum, sırtını Crystal'a dönük tutuyorum, böylece Crystal gördüğünde onun bakışlarının tadını çıkarabiliyorum.

Dudaklarımı Margot'nun ağzına yerleştiriyorum, ama dilimi çıkarmıyorum, sadece istenen etkiyi yaratan masum bir öpücük konduruyorum.

Crystal'ın yüzündeki gülümseme kaybolur ve ağzı bardağı içine çekerek içtiği her şeyi yutar.

Seni incittim mi bebeğim?

Bana nasıl baktığını görmek, beni küçümsediğini bilmek, içindeki kıskançlık ateşinin alevlendiğini ve onu çürütmeye başladığını bilmek beni heyecanlandırıyor.

Ona muzipçe gülümsüyorum, küçük intikamlarımdan birini daha başarmış olmanın mutluluğuyla.

Kalbinizin nasıl yandığını hissedebiliyor musunuz?

Büyük bir fahişe olduğunu itiraf ettiğinde hissettiğim buydu.

Margot'nun elinden tutuyorum ve Crystal'ın beni sonsuza dek kaybettiğini nasıl anladığını gözlemlemeye devam ediyorum.

Ve ben de bu duyguyu çok seviyorum!

Yol arkadaşımı önemli insanlarla dolu küçük bir gruba doğru yönlendiriyorum. Taurus orada bulunanları bitcoinlerle ilgili bir şeylerden bahsederek eğlendiriyor.

Ona başımla selam veriyorum ve o da bizi fark ederek misafirlerinden ayrılıp bize katılıyor. Yanımdaki kız bu kadar değerli olmasaydı böyle bir şey asla gerçekleşmezdi.

"Margot, eğer istese tüm şirketinizi satın alabilecek tek adam o."

"Sen neden bahsediyorsun, Koç?" Kardeşim anlamamış gibi davranıyor ve o da bir moda evi satın alma fikrini açıklamaya başlıyor.

Sonraki yarım saati sadece bunu konuşarak geçirdik. Tek iyi şey, Margot'nun, Dünya gezegenindeki kadın nüfusunun %99'unda olduğu gibi, Taurus'un her sözüne asılıyor olması. Benim haftalarca süren ön sevişme ve vasat seksime karşın, onu yakalaması neredeyse yarım saat sürdüğüne göre, neden onu baştan çıkarmaya kendisinin karar vermediğini merak ediyorum.

Sonra arkasındaki Venüs'ün gözlerini kısarak bana baktığını görüyorum ve Venüs'üne deliler gibi aşık olmasa da Boğa'nın artık piyasadan çekildiğini fark ediyorum.

İlaçlar hakkında konuşmalarına izin verdim ve kız kardeşimin düzenlediği açık artırma başlar başlamaz oradan uzaklaştım.

Konuklar Chantal'ın mikrofona konuştuğu podyumun etrafını sarıyor ve ilgilerini çeken eşyaları almak için tekliflerini vermek üzere koşuşturuyorlar.

Senatör Fillon, kasalarımızdan birinden kurtardığımız bir tabloyu alıyor. Müzelerimizde sakladığımız Chagall'lar ya da Picasso'lar gibi paha biçilmez değil ama Vakıf yine de yüklü bir meblağı cebe indiriyor.

Gece devam ediyor ve Kontes Rocard yüzyıllardır aileme ait olan eski bir yüzüğü alıyor. O kadar çirkin ki, bağışlanacak eşyalar arasında yer almasına hiçbirimiz itiraz etmedik. Ama hanımefendi beğendiyse, hayır için yirmi bin avro toplamamıza kim engel olabilir ki?

Tüm eşyalar açık artırmaya çıkarılır ve açık artırma sona erer.

"Son açık artırmaya geçelim," diyor Chantal mikrofona. Kaşlarımı çatıyorum, bildiğim kadarıyla daha değerli bir şey yok. "Şarjınızı yüksek tutun, çünkü yakında çıldırmanız gerekecek!"

Kız kardeşimin neyin peşinde olduğunu daha iyi gözlemlemek için hareket ediyorum.

"En iyi kısmı sona bırakmak istedim. Asıl soru 'Leclerc'ler başka ne sunacak' değil, 'kim' sorusudur.

Chantal elini sahne merdivenlerine doğru uzatır.

"Crystal Colin!" diye tanıtıyor onu. Ve o gelir, tüm sahneyi çalar, sanat eserlerini ve diğer nesneleri gizler, orada bulunanları mırıldanmaya başlarken hayretler içinde bırakır.

Etrafıma bakıyorum, konukların hepsinin elinde cep telefonları var. Fotoğraf çekiyorlar ve tarihin en saçma müzayedesini filme alıyorlar.

"İnanamıyorum!" diye haykırıyor yanımdaki bir çocuk. "Ben de istiyorum!"

O kadını istiyorum!"

Şok oldum. Ne haltlar dönüyor burada?

Kız kardeşim açık artırmanın koşullarını belirlemeye başladı.

"Crystal Colin, bu yıl tamamen bir çocuk hastanesi inşa etmeye odaklanacak olan Vakıf için fon toplanmasına yardımcı olmak isteyerek kendisini amacımıza uygun hale getirdi". Bahçede alkışlar yükseldi ve yorumların ardı arkası kesilmedi.

"Sence bedenini açık artırmaya çıkaracak mı?" diye fısıldıyor arkamdaki adam.

"Kristal katil ne teklif ederse kabul edeceğim," diye yanıtladı bir diğeri.

Chantal devam ediyor ve ben de konukların saçmalıklarını duymamak için ona odaklanmaya çalışıyorum.

"Bu gece Crystal ile bir randevu alma ve böylece onunla vakit geçirme, ona kimsenin sormaya cesaret edemediği tüm soruları sorabilme fırsatına sahip olacaksınız."

"Sorular kimin umurunda," diye devam ediyorlar arkamdan. "Ben *olsam* kimsenin ona yapmadığı bir şey!"

Sinirlenerek, iki pisliğin yüzünü görebilmek için yanlarına gittim.

O André Aznavour, bir kokain bağımlısı ve bankacı bir ailenin varisi.

Diğeri de yanılmıyorsam kuzeni. Yatakta çok talepkar olmasıyla ünlüdür. Söylentilere göre kadınları da kıyafetleri satın aldığı gibi satın alıyormuş. Sevişmek için para ödemesine şaşmamalı, harika bir göt suratı var.

'Açık artırma on bin avrodan başlıyor'.

"On beş!", tabii ki keş elini kaldırır.

Crystal, sahneden, kızarak ona gülümsüyor. Ona attığım tiksiniş bakış yüzüne bir tokat gibi iniyor. O da bunu hissediyor ve karşılık veriyor.

"Büyüleyici Aznavour için on beş bin!". *Büyüleyici mi? Ama ondan nefret ediyorsan, Chantal!* "Daha fazla teklif veren var mı?"

"Yirmi bin," diye öneriyor kuzen.

"Yirmi bin, beyler. Yirmi bin ve bir, yirmi bin ve iki..."

"Otuz bin!" diye bağıyor bir adam. , en az altmış yaşında olmalı.

Gözlerini şaşkınlıkla kocaman açan Crystala bakıyorum, adamın yaşından mı yoksa kendisiyle vakit geçirmek için para ödemeye hazır insanlar olduğunu fark ettiğinden mi emin değilim.

Bu beni fazlasıyla rahatsız ediyor. Bir garsonun yolunu kesiyorum ve tepsisinden bir kadeh şampanya alıyorum.

"Otuz bin avro, beyler. Kim daha fazlasını teklif ediyor?"

"Kırk bin," diye bağıyor bir kadın sesi.

Lanet olası bir kadın!

"Kırk bin için ve Bayan zarif. Cesaret, Beyler, Anlatacak çok şeyi olan güzel bir kızdan

bahsediyoruz..."

"Elli!" diye bağırır Aznavour.

"Altmış!" dedi yaşlı adam yine.

"Altmış beş!" Jones teklif ediyor, Paris'in en güçlü komisyoncusu. Kendisi Fransa'nın altın bekârlarından biri, Crystal ile ilgilenmesine şaşırdım.

Bu ne lan! Boynumdaki kravatı tekrar gevşetiyorum ve şampanyayı bir dikişte içip kadehten kurtuluyorum.

"Altmış beş bin avro, beyler. Hadi, hadi, sizi temin ederim buna değer..."

"Yetmiş!" diye bağıyor bir başka yaşı geçmiş adam.

Taurus yanımda duruyor, hiç endişeli görünmüyor, aksine onaylıyor ve gülümseyen Crystal'a gülümsüyor.

"Biliyor muydun?" diye tısladım.

"Sence herhangi bir şey kontrolümden çıkabilir mi?"

"Crystal'ın açık artırmaya çıkarılmasına neden izin verdin?"

"Sakin ol, Aries. Bu bir hayır müzayedesidir, vücudunu sattığı falan yok."

"Ama o pisliklerin yorumlarını duydun mu?"

"Tabii ki onları duydum!"

"Ve sen umursamıyor musun?"

"Sorun nedir?"

"Crystal benim ve onu bir grup domuza sergilemeden önce bana danışmalıydınız."

"Seninki, ha?" Bana bakıyor, başını sallıyor, benden en kötü itirafı, beni kocaman bir pislik olarak kutsayan itirafı aldığının farkında.

"Evet, benim, söyleyecek bir şeyiniz var mı?"

"Kesinlikle hayır!" diye ellerini kaldırır.

"Sakın buna cüret etme. Şu andan itibaren senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Anlaşıldı mı?"

'Anlaşıldı'.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır, Aries, anlıyorum. O senin. Pekala!"

"Siktir git!"

"Yüz bin avro!" diye bağılıyor Chantal ve seyirciler şaşkınlık içinde mırıldanıyor. "Vay canına Crystal, harikasın!" .

Crystal sahnede sakın görünüyor, elini kız kardeşime kenetlemiş ve gülümsemesini seyirciye çevirmiş.

"Yüz yirmi bin," diyerek kokain bağımlısının elini tekrar kaldırır.

"İçmem lazım!"

'Sakin ol Koç,' diye endişelenir Boğa. 'Bu gece kendimi mahvedeceğim!

Kardeşimi geçip içki masasına doğru gidiyorum. Çok sert bir şey arıyorum ve bir yudumda içiyorum.

'Onun gibilerle sabahtan akşama kadar sevişiyorsun,' diye duyuyorum arkamdan. "Ve buruşuk bir sikin olsa bile umursamıyorlar. Nasıl olsa hepsini alıyorlar."

Kristalim hakkında böyle konuşmaya cüret eden orospu çocuğunu teşhis etmek için arkamı döndüm. En az yetmiş yaşında zengin ve saygın bir işadama olduğunu görünce şok oldum.

Hayatımda en çok sevdiğim kadın hakkında insanların düşündüklerinden duyduğum tiksinti beni fiziksel olarak sarsıyor.

Akıllara durgunluk veren rakamlara ulaşıyoruz ve bunların hepsi Crystal Colin ile bir randevu alabilmek için.

"Sekiz yüz bin avro beyler," diye bağılıyor Chantal. "Bu gece bir rekor kırmak istiyoruz, ha!"

"Bin dokuz yüz!", elini kaldırır, Aznavour'un kuzeni.

'Dokuz yüz bir, dokuz yüz iki, novec...!'

"Bir milyon!" diye bağııyorum.

Ve herkes bana doğru dönüyor.

Sikeyim. Sikeyim. Siktir.

Kız kardeşim her zamankinden daha hızlı bir şekilde bu cehennemi bitirmeye başladı.

"Bir milyon ve bir, bir milyon ve iki, bir milyon ve üç, eeeeeh, dur! Bir milyon Euro karşılığında Aries Leclerc'e verildi!" .

Etrafımda sessizlik vardı, genelde olduğu gibi el çırpma yoktu, sadece ihanete uğramış eski sevgilim Crystal ile bir milyon avro değerinde bir randevu ayarladığım gerçeğine meraklı ve şok olmuş bakışlar vardı.

"Onu almaya gelmiyor musun?", Chantal sahneden beni dürtüklüyor. Kahretsin!

Bunu doğru yapmalıyım, lanet olsun.

Sahneye doğru yürüyorum ve ona bakmadan elimi uzatıyorum, o da elimi sıkıyor ve anında sakinleşiyorum. Onu koltuk altlarından tutup sahneden indiriyorum ve yavaşça yere yatırıyorum.

"Ne yaptın sen? Delirdin mi sen?"

"O yaşlı moruklardan birinin seni yakalamasını mı tercih ederdin?"

Onu sürüklüyorum, elini tutuyorum, kendimi kalabalığa bırakıyorum ve insanların bize nasıl baktığına odaklanmaktan kaçınıyorum.

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Bundan bıktım Crystal!" diye bağıyorum. "Sadece gidiyoruz!"

"Ama nerede?"

'Bizim kulemizde'.

Aries'in jestini algılayacak zamanım yok, kendimi sersemlemiş kalabalığın arasında sürüklenirken buluyorum, ellerim onunkilere kenetlenmiş, ince topuklu ayakkabılarımın üzerinde hızımı korumaya çalışıyorum.

Sürüşümüzün hızıyla geniş eteğim dalgalanıyor, beni sahneden kendi kollarıyla çektiği anda alev alev yanan yüzüm utançtan rengini kaybetmeye başlıyor.

Ama nereye gittiğimizi söylediğinde kalbim sanki az önce beni okşamış gibi fırtınalı bir şekilde atmaya başlıyor.

Kulemiz onun dairesi, ilk seviştiğimiz yer, hayatımın en mutlu anlarını geçirdiğim yer ve beni oraya sadece beni tekrar incitmek için götürmek istediği fikri, geniş girişe ulaştığımda beni bu tür bir kaçıışı durdurmaya zorluyor.

"Biraz durmak ister misin?" Aries aniden donuyor ve bedenim yere yıkılmamak için onun sırtına yaslanıyor.

"Ne?"

"Tam olarak ne için bir milyon avro harcadınız? "

"Hayır işi için Crystal," diye tekrar dönüp beni kolumdan çekiyor ama kendimi onun elinden kurtarmayı başarıyorum.

"Yani müzayededen aldığınız değerli eşyayı gönlünüzce kullanmayı planlamıyorsunuz?" Hamlelerini tahmin etmeye çalışıyorum.

Tehlikeli bir şekilde yüzüme yaklaşıyor, benimle yüz yüze konuşuyor.

"Seni 80 yaşındaki azgın bir adamın merhametine bırakmamı mı tercih ederdin?"

"Sen bir randevu aldın, pislik, ben değil!" diye onu itiyorum.

"Zor biriymiş gibi davranma!"

Eğilip beni omzunda taşıyarak beni şaşırttı!

"Aries!" Sesim kalenin boş koridorlarında yankılanıyor. "Beni yere bırak!"

Karnım sert omzuna yaslanmış, eli kıcımda, memelerim göğüs dekoltemden dışarı fırlamış. İyi ki etrafta kimse yok!

"Kesin şunu! Kendi başıma yürüyebilirim, bırak beni!"

"Sızlanmayı keser misin!" Bir şaplak odaya giriyor ve popomun titremesine neden oluyor.

"Ah!"

Saçlarım yüzüme dökülüyor, basamakların tırmanmaya başlamasını izlerken başım dönüyor. Bu gece kendime çok fazla içki içme izni verdim ve akşamdan kalmalığım etkisini göstermeye başlıyor.

"Koç, başım dönüyor, lütfen!"

"Vay canına, senin üzerinde bu kadar etkili olabileceğimi düşünmemiştim!"

"Votka yüzünden, seni aptal!"

Sonunda merdivenleri geçiyoruz ama Ram Kulesi'ne varmadan önce daha çok merdiven olduğunu biliyorum.

"Çocuk koridorundayız, bağırmayın yoksa onları uyandırırınız."

"Beni yere bırakırsan çılgılık atmam!"

"Peki bu kim?"

Mükemmel! Az önce küçük kız kardeşlerinden biri tarafından yakalandık.

"Michelle, hala ayakta ne yapıyorsun? Yatağına git!"

Kıçım havada, birazdan kaburgalarımı kıracak olan Aries'in kaslı omzuna yaslanmış bir şekilde kalıyorum. Kan beynime hücum ediyor ve başım dönüyor.

Ufaklık görüş alanımda beliriyor ve dikkatle yüzüme bakıyor.

"Ama bu senin kötü, kötü kızın!"

"Ne?" diye fısıldadım.

"Yatağa, hadi!"

Pembe ipek pijamalarının içindeki küçük kız bana "Ona aldırma," diyor. "Korkunç bir kadın zevki var. Siz kesinlikle çirkin değilsiniz, hatta bence onun sahip olduğu en güzel kadın sizsiniz."

Aries arkasını dönüyor ve onunla göz temasını kaybediyorum.

"Git uyu!"

"Onu nereye götürüyorsun? Şatoya asla kadın getirmezsın.

"Sen ne bilirsin ki? Yürü, hadi!"

"Biliyorum çünkü burada hiç görmedim."

'Git. İçeri. Odaya. Senin."

Michelle iç çekerek bana Chantal'ın tavırlarını hatırlattı.

"Daireme çekiliyorum ama davranışını düzeltmek istiyorum, Ari. Prensesleri kulene götürmenin yolu bu değil. Zavalıcık fuşya rengi bir patates çuvalına benziyor."

Bir kahkaha atıyorum, hareketsiz duran Aries'in vücudundan aşağı kaymaya çalışıyorum.

"Sizi temin ederim ki o bir prenses değil, öyle olsaydı doğru muameleyi görürdü."

"O zaman nedir?"

"Vakıf müzayedesinden satın aldım. Şimdi ödülümün tadını çıkarıyorum".

"Ne yapmak için aldın?"

"Randevu için müsaitti".

"Yatak odanızda kirli bir karşılaşma mı?" Aman Tanrım, bu çocuk kaç yaşında?

"Bu kadar yeter! Odana git."

"Bana küçük bir öpücük verir misin?"

"Evet, Koç, ver ona!" diye küçük kız kardeşe sesleniyorum, böylece topuklularımı çıkarabiliyorum.

"Aşkım, yapamam, yoksa prensesim kaçır." "

"Onun bir prenses olmadığını söylemiştin."

"Kahretsin, Michelle, hemen yorganın altına gir!"

"Ama çok sıcak!"

"Tanrım!"

Omzunun üzerinden titreyerek gülmeye başladım.

", ben yatmaya gidiyorum. İyi geceler!"

"Night, love!"

"İyi geceler Michelle," diyerek onu da selamlıyorum.

"İyi şanslar, canım." Ne adam ama!

Hatırladığım kadarıyla yakında bitmesi gereken yola geri dönelim.

"Neden kız kardeşine benim çirkin ve kötü olduğumu söyledin?"

"Çünkü öylesin!"

Le ölçekler o	kurşun	için	Kule	vardır
düzenlenmiş	içinde	rotasyon,		midem

bulanıyor, gözlerimi kapatıyorum.

"Koç, başım dönüyor. Lütfen beni yere bırak!"

Sonunda duruyor ve ben de vücudundan aşağı kayarak ayaklarımı basamaklara dayayabiliyorum. Tenimin her bir parçasının ona sürtündüğünü hissedebiliyorum.

Bu çok güzel!

Onun hissettiklerim harika ve eşsiz.

Onun dışında hayatta bir daha asla deneyimleyemeyeceğim bir şey.

Nefes alacak zamanım yok ki kendimi sırtımı göğsüne dayamış, vücudunun geri kalanını da benimkine bastırmış halde bulayım.

"Atla!"

Elleri bileklerimde kenetlenmiş, göğsüyle zaman zaman sırtıma vurarak beni daha hızlı gitmeye teşvik ederken, elimden geldiğince iyi yürüyorum.

Sonunda dairesinin kapısına ulaşıyoruz. Kapı kolları beni büyülüyor: kıvrılmış iki boynuz. Dokuz yıl önce orada değillerdi.

Beni içeri itiyor ve başka bir baş dönmesi beni sendeletiyor, arkamı döndüğümde beni kalçalarımından tutuyor ve temasın verdiği sıcaklık beni akşamdan kalmalıktan daha fazla sarhoş ediyor.

"İyi misin?" diye soruyor, gözlerime bakarak.

"Sadece çok içtim".

"Emin misin?"

"Evet, sadece beni biraz savurdun."

Koç bir eliyle yüzümü tutuyor, parmakları yanaklarıma batıyor. Baskı , başımı eğmem beni doğrudan gözlerinin içine bakmaya zorluyor, ellerim onu itmek istiyor ama kendimi yüzümdeki parmaklarına ulaşana kadar kolunu okşarken buluyorum.

"Beni deli ediyorsun, Crystal."

"Bu sefer ne yaptım ben?"

"Hiçbir şey, lanet olsun. Hiçbir şey yapmadın!"

"Yani..."

"Şşşt!" parmak uçlarını dudaklarıma bastırıyor. "Öp beni!"

"Sen beni öp," diye yüzümü onun kine yaklaştırıyorum.

"Bunu yapmanı istiyorum."

"Hayır, sen yap."

Derin bir nefes alıyor ve ardından ceketini çıkarıp bir koltuğun üzerine atıyor.

"Bekliyorum, Crystal!"

"Üstüne atlamamı ister misin?"

Yaramaz sırtışı bana istediğinin bu olduğunu söylüyor, ama her şeyi önceden planladığı için, bana gönderdiği son mesajlara bakılırsa, kazanmasına izin vermeyeceğim.

"Doğruyu söyle, küçük bir maymun gibi vücuduma tırmanmak için sabırsızlanıyorsun!"

"Ne yapmak için?"

"Beni kaba olmaya zorlama.

'Kaba ol'.

Kravatını gevşetip boynundan çıkararak, "Kirli ve vahşi seviyorsun, ha?!" diyor. "Küfür ve şaplak istiyorsun."

"Seni ne kadar delirttiğimi bana göstermeni istiyorum. Öp beni, Koç!"

Pantolonunun fermuarını açıyor ve geniş bir hareketle fermuarı indiriyor. Çıkıntı dikkatimi çekiyor, ancak daha sonra dikkatimi onun güzel yüzüne, mavi gözlerine veriyorum.

"Öp beni Crystal, bana gel ve beni al!"

Kendimi göğsüne atıp onu kucaklama, dudaklarını emme ve bana sarılma arzusu o kadar güçlü ki beni hareketsiz bırakıyor.

"!" diye muzipçe pazarlık yapıyorum. "Bu sefer bana doğru bir adım atacak olan sen olacaksın. Oyun oynamadığını biliyorum. Bütün bunların beni tekrar cezalandırmak ya da aşağılamak için olmadığını biliyorum. Buradayız çünkü beni istiyorsun ve benim hakkımda ne hissettiğini anlamak istiyorsun."

"Saçmalık! Sikilmek için buradasın, hepsi bu.

Ona usulca gülümsüyorum, şimdi ne yapmaya çalıştığının, bana ne kadar başarısız bir şekilde kötü davranmaya çalıştığının farkındayım.

"Duygularını o kadar derine saklıyorsun ki, onları bana göstermeye çalıştığında artık onları bulamıyorsun. Aklının ve öfkenin kazanmasına izin veriyorsun ve benim hakkımda sevdiğin her şeyi unutuyorsun." Ona doğru yürüyorum, yüzünü okşamak için elimi kaldırıyorum. Tüylü sakalları avucuma batıyor ve göz kapakları dokunuşun tadını çıkarmak için kapanıyor. "Bana bak, Koç!"

İnkâr ediyor, o an güçlü bir şekilde hissediyor, mücadele ediyor, bırakmaktan korkuyor.

"Benim hakkımda sevdiğin şeyleri unuttun mu?" Yutkunuyor ama gözlerini açıyor, sözlerimi dikkatle dinliyor. "Hiçbir şeyi unutmadım, her şeyi hatırlıyorum. Bana baktığında hâlâ midemde bir gelgit hissediyorum. Onu benden söküp almak için çok uğraştığında kalbim ağrıyor. I

Bana bir bakışını esirgediğinde kendimi boşlukta hissediyorum. Seni bir başkasının yanında gördüğümde nefesimi özlüyorum. Hayatımın her günü senden af diledim, bir şekilde sana ulaşmayı umdum. Ve beni kırmaya çalıştıysan sana kızmadımaşk bazen kızar ve aptalca şeyler yapar. Anladım ve paraya çevirdim, çünkü affetmenin ne kadar önemli olduğunu biliyorum ve çünkü gözlerini, benimle hissettiğini söylediğin o çılgınlığı biliyorum. Seni tanıyorum Koç, kim olduğunu . Ve bana ne yapmak ya da söylemek istersen iste, bu senin hakkında hissettiklerimi asla değiştirmeyecek."

Beni başımdan çekip alnımı onunkine çarpıyor.

"Crystal, siktir!" Kendini tutuyor ama bana yakın. Umutsuz bir cesaret arayışıyla yanaklarımı okşuyor.

Beni sevme cesareti.

Vücudumun her zerresiyle bunu umut ediyorum.

'Kendini '.

Birbirimize sürtünüyoruz, dudaklarımızı iç çekişlerimizle ısıtıyoruz. Beni seçmesi ve bana geri dönmeye karar vermesi için daha fazla zamana ihtiyacı var.

"Bunu tekrar yapacaksın. Beni öldüreceksin Crystal. Eğer seni şimdi öper ve içimdeki her şeyi dışarı çıkarırsam, geri dönemem ve bana tekrar ihanet ettiğin gün bir daha ayağa kalkamam. Çünkü, lanet olsun, dokuz yıldan sonra hala iyileşemedim! Ve hepsi beni delirttiğin için. Sonsuza dek."

"Bırak!" diyorum kırık bir sesle, ellerini yüzümde tutarak.

"Seni daha iyi hissettirecek her şeyi anlat bana Koç."

Dudakları benimkilere değiyor, sonra dişlerini sıkıp beni ısıırıyor.

"Seni affedersem kendime ihanet etmiş olurum."

"Hayır!" diyerek ağzına saldırıyorum ama o yine ısıırıyor ve canımı acıtıyor. Dilimde kanın metalik tadını alıyorum. "Bize ihanet edeceksin. Sana yemin ederim, en değer verdiğim şey üzerine yemin ederim ki beni affedebileceksin. Zamanı geldiğinde, affedeceksin. Acele etme, kendini özgür bırak ve şimdi kendine iyi bak. Sadece kendini düşün!" Gözlerim yanıyor, kalbim kendimi tekrar geri alma düşüncesiyle yumruk gibi sıkılıyor. Ama bunu onun için yapıyorum, bunu yapıyorum çünkü nasıl hissettiğini anlamasına yardımcı oluyor.

"Bana zarar vermen gerekiyorsa, ver."

Aries öfkeyle iç çekiyor ama ağzı benimkine yapışıyor. Hala.

Deri üzerine deri.

"Sırf öfkenizi kusmak için kaba bir dil kullanmak istiyorsanız, kullanın. Bana ne istersen söyle! Ne istersen yap!"

Elleri elbisenin kesimi yüzünden açıkta kalan kalçalarımı kavırıyor, dudakları dudaklarımı okşuyor.

Her şey o kadar yoğun ve acı verici ki, gözlerimin dalgalandığını, gözyaşlarımın izin istemeden akıp gittiğini hissediyorum.

Ve hala ten tene.

"Beni öpmene ihtiyacım var Crystal. Şu anda tek ihtiyacım olan bu."

"Neden bunu yapmamı istiyorsun?"

"Çünkü beni istediğini bilmeye ve başka birini beni istediğinden daha çok istediğini unutmaya ihtiyacım var".

"Hayır, aşkım, hayır," diye inliyorum, sesim kesik kesik çıkıyor. "Mesele bu mu?"

Başka bir erkeği senden daha çok istediğimi mi sanıyorsun?"

"Sen yaptın!"

"Asla! Ve bunu sana kanıtlayacağım!"

Kalbim paramparça ve Koç'un hayatımın en büyük hatası yüzünden ne kadar acı çektiğini ancak şimdi fark ediyorum. Sevilmediğine, yeterli olmadığına, evrenimin merkezi olmadığına inandı.

"Sen benim tüm hayatımsın!", ona titreyen bir öpücük konduruyorum. "Sen benim ruhumsun. Kayıp duygularını bulmak için sadece biraz daha derine inmen gerekiyor."

"Onları kaybetmedim Crystal, her zaman yanımdaydılar," diyerek elini göğsüme koyuyor. Gözleri parlak, sesi kırık, dudakları dudaklarımı okşuyor. "Ve umutsuzca seni cezalandırmam gerekiyor, çünkü refleks olarak biliyorum ki bir şeyleri kaçırmaya neden olduğum için kendimi de cezalandırıyorum."

"Tanrım, hayır! Hayır! Hayır! Hayır, Koç, hayır! Sen beni hiçbir şeyden yoksun bırakmadın."

Sözlerindeki acımasızlık beni kollarına teslim ediyor.

Sonunda onu kucakladım.

Vücudumdaki her hücre onun sıcaklığına doğru yelken açıyor. Kendimi onun koynuna, güvenli bir sığınağa, küçük cennet köşeme bırakıyorum.

"Seni becermem gerek. Sertçe yapmak için. Düşünmeden, Crystal. Düşünmeden! Lütfen!"

"Bana yalvarmana gerek yok, ben seninim. Bunu biliyorsun, her zaman biliyordun!"

"Üstüme tırman." Omuzlarına tutunup üzerine atladım, bacaklarımı arkasına bağladım. "Seni her yerinde hissetmek istiyorum!"

Dillerimiz buluşuyor ve birbirlerini yavaşça okşuyor. Dudaklarımız müziklerini çalıyor, kalplerimiz ritimlerini dans ettiriyor ve gerçek öpücük, paramparça eden öpücük, ruhlarımız arasında gerçekleşiyor.

Ve şimdiye kadar yaşadığım en güzel öpücüğü böyle tarif edebilirim: dudaklar oynuyor, kalpler dans ediyor, ruhlar öpüşüyor.

"Beni gerçekten öpüyorsun!" diye iç geçiriyorum, beni yatak odasına götürürken.

"Hayır bebeğim, seni öpmüyorum, ağzını beceriyorum."

Beni yatağa fırlattı, nefesim kesildi.

Vücudu beni sarıyor ve iç çekişleri boynuma ulaşıyor. Aries yavaşça öpüyor, köprücük kemiğime ulaşp yukarı doğru hareket edene kadar dudaklarının şaklamasıyla canımı yakıyor.

Beni emiyor, inliyor ve kendini bana bastırıyor.

Bacaklarımı açtım ve tüm kıyafetlerini çıkarmasını isteyerek onu içeri aldım.

Ve öpücük yine dünyadaki her şeyden daha üstün bir şeye, açıklanamaz bir büyüğü anımsatan bir şeye dönüşür.

"Seni öpmeyi seviyorum Crystal ve bunu yapmayı neden sevdiğimi biliyor musun?" Kuru bir hareketle göğüslerimi açıyor ve yüzünü tam oraya, çok istediğim yere çekiyorum.

"Sen söyle.

"Sonunda çok istediğin bir şeyi yaptığında, çıldırırsın! Ve ben şimdi delirdim, çünkü seni çok istiyorum!"

Dişlerin göğüslerimin üzerinde gezindiğini hissederek eğildim. Koç onu tutkuyla, sakın ama aynı zamanda öfkeyle yalıyor.

Gömleğinin düğmelerini açmaya başladım, onun da hızla çıkarmasına yardım ettim.

Bakımlı karnını kucaklıyorum, dilimle kaslarını tırmalıyorum, sonra gürültüyle meme uçlarını emiyorum. İkisini de.

"Koç," ona bakıyorum ve o da yüzümü okşuyor. Bu jest beni derinden etkiliyor ama belli etmemeye çalışıyorum. "Seni çok sevdiğimi biliyor musun?"

"Bu doğru değil!"

"Evet, bu doğru!" Dudaklarımın sadece buluşmak değil, daha da ileri gitmek, ruhuyla yeniden dans etmek, kalbini yeniden okşamak, ağzıyla sevişmek istediğini göstermek umuduyla onu öpüyorum.

Çılgınca soyunuyoruz, yatağa çırılçıplak uzanıyoruz. Vücudu muhteşem, kalesindeki her heykelle kıyaslanabilir. Mükemmelliği

Çizgiler, ggsmdeki pürüzlü hatların güzelliği, beni doldurmaya hazır olduğunu ilan eden canlılık.

Bunu çok istiyorum.

Aries iki ayak bileğimi tutuyor ve beni leğen kemiği yana gelecek şekilde konumlandırıyor, ona adanmış dövmeyi okşayabiliyorum.

"Yarın sana nasıl bakacağımı bilmiyorum Crystal, ama şu anda sana sanki dünyadaki tek kişi senmişsin gibi baktığımı biliyorum."

Hayatımın aşkı.

Ve beni böyle alıyor, tekrar karşılaştığımızdan beri bana söyleyebileceği en güzel cümleyi söyledikten sonra. Beni böyle sahipleniyor, beni öperken ve beni dokuz yıllık yokluğa, arzuya ve bunu hayal ederek geçirdiğim gecelere iterken.

Vücudu karşısında büyülenmiş ve tamamen mest olmuş bir halde, yatakta sigara içerken ona bakıyorum.

Crystal yan yatmış, kıvrımları çıplak ve sadece benim için açıkta, dövmesi tenini süslüyor, parmaklarının arasında sigara tütüyor, dumanı dudaklarını okşuyor.

Gözleri benimkilere
yapışmıştı. Her zaman ve
sadece bana.

Külleri silkeliyorum ve seks sonrası bir nefes daha çekiyorum.

Saatlerdir sahip olduğum en ateşli yeri saklayarak bacaklarını birbirine sürten o şaheser kadını izlerken rahatlıyorum.

Aşağıda, gala bitmiş olacak. Margot'nun çeşitli aramalarını görmezden geldim, cep telefonumu sessiz modda komodinin üzerinde bıraktım. Onu, ne düşüneceğini, müzayedenin sonuçlarını umursamıyorum. Hiçbir şey umurumda değil, çünkü şu anda anlamlı olan her şey burada, yatağında, beni izliyor.

Crystal ve ben sessizce sigara içiyor, nefeslerimizin kesilmesine izin veriyoruz. Parmaklarımin arasındaki sigarayla dövmesini okşuyor, bir tepe gibi yükselen yanlarından aşağı kayıyor ve sıkı, biçimli kıkırını sıkıyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor.

"Rahatladım." Yorgun, seksi gülümsemesi onu saçlarından tutup çevirmemi ve vahşice tekrar içine girmemi sağlıyor.

Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Sigara filtresinin etrafındaki dudakları penisimi çarşafın altında germeme neden oluyor, bir kez daha boğazına sokmak istiyorum.

Tekrar ve tekrar ve tekrar.

"Ne düşünüyorsun, Aries?"

'Senden hiç bıkmadığımı ve çok güzel olduğunu'.

İtiraf dudaklarına bir gülümseme daha yayıyor. Crystal izmariti kül tablasına atarak yok ediyor. Ben de aynısını yapıyorum ve izmariti vücudumun üzerinde bulup kaldırıyorum.

Bizi ayıran çarşafı kaldırıyorum ve penisimin onun teniyle birleşmesine izin veriyorum.

Crystal yüzümü okşuyor, gözleriyle yüz hatlarımı takip eden parmaklarını izliyor. Ona bakıyorum, sanki eskiden olduğu gibi yine yanımda olduğuna inanamıyormuşum gibi, hayatımı doldurduğu zaman yaşadığım her duyguyu hatırlayarak.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye fısıldıyor.

"Jean hakkında konuşmak ister misin? Onu nasıl becerdiğini ve nasıl öldürdüğünü mü? Yoksa nasıl sikiştiğimizi ve beni nasıl öldürebileceğini mi konuşmak istiyorsun?"

"Şaka yapma, Koç." Bakışlarını kaçırıyorum, oflayıp pufluyorum ve gerekçelerine katlanabilmek için içimde güç arıyorum. Bırakmaya karar verdiğim şu anda başka bir erkekten bahsetmesini duymaya hazır mıyım bilmiyorum. "Gerçekten mektuplarımın tek birini bile okumadın mı?"

"Hayır, bir tane bile değil!"

"Benimle yapmak ister misin?"

İç çekiyorum, onun altında titriyorum. Bir elimle yüzümü ovuşturuyorum, teklifini kabul edip etmemekte kararsızım.

"Bilmiyorum.

"Bir düşün, ben buradayım, bekleyebilirim!"

Onun 'bekleyebilirim' sözü muhtemelen hayata, geleceğimize atıfta bulunuyor. Bu düşünce beni sakinleştiriyor ve üzerimde daha az baskı hissetmemi sağlıyor, ancak an için yarından itibaren bize ne olacağını merak etmeme neden oluyor.

Bana bakışı, küçük bir umudu olduğunu gösteriyor, sanki kelimelerle ifade edemediği bir şeyi her ne pahasına olursa olsun mektuplarına devretmek istiyor.

Onu vücudumdan çıkarıyorum ve yatağın kenarına doğru eğilip başımı hemen altına getirerek Müller'in bana uzattığı kutuyu arıyorum.

Gövde mi uzatıyorum ve kolumu da uzatıyorum, onu dışarı ve kucağıma çekiyorum.

Crystal kendini yukarı çeker, saçları yumuşak dalgalar halinde güzeldir, göğüsleri görünür, göğsünün üzerine sarkan bukleler tarafından gizlenmiştir.

"Ne?" diye sorar, utanarak.

"Hiçbir şey," diye göz kırpıyorum, gözlerimin onu yüce bulduğunu itiraf etmek istemiyorum. Ama itiraf etmek istemiyorsam da umurumda değil. Ona söyleyeceğim! 'Güzel göğüslerin beni büyüledi. Gerçek şu ki, seni muhteşem buluyorum ve bazen sana bakarken kayboluyorum, bu yüzden beni bir an için dalgın görürsen, seni yemeyi düşünüyorum demektir."

"İltifat etme, alışabilirim! Orada ne var?" diyerek kutuyu işaret eder.

Kapağı açıp içindekileri gösteriyorum. Crystal sanki bir hayalet görmüş gibi dehşet içinde iç geçiriyor.

"Hepsi orada mı?"

"Hepsi, ilkinden sonuncusuna kadar. O obsesif kompulsif manyak Müller onları kronolojik sıraya göre saklamış: ilk yazdığınızdan sonuncusuna kadar."

Elini uzatıp dikey olarak dizilmiş, bir arşiv gibi mükemmel bir şekilde korunmuş harfleri okşuyor.

Ortaya doğru durur ve rastgele bir tane çeker.

"Bunu okuyalım mı?"

"TAMAM!" Kutuyu kaldırdım ve onu karnından tuttum. Bacaklarımı açıp onu göğsüme yatırıyorum ve çenemi omzuna yaslıyorum. "Sen yap, sesini duymak istiyorum."

Zarfların hepsi mühürlüdür, bu yüzden Crystal kâğıdı yırtıp açar ve eski sayfayı çıkarır.

Genç ve düzgün el yazısı, beyaz, biraz sararmış bir arka plana karşı mavi renkte göze çarpıyor.

Boğazını temizler ve tarihi okur.

"10 Ekim 2013".

"Hapis cezanızdan neredeyse iki yıl sonra".

"Evet. Gideyim mi?"

"Git!"

Alnımı omzuna yaslıyorum, gözlerimi kapatıyorum, onu dinlemeye konsantre oluyorum. Kollarım onu çevreliyor, bacaklarım da öyle, şimdilik gergin değilim ama onu dinledikçe bedenim boğuluyormuş gibi hissediyor.

"Aşkım, sana şimdiye kadar yazdığım mektupların sayısını unuttum. Reine artık sana yazmamam gerektiğini ve muhtemelen hiçbirini okumadığını söylüyor ama bir yanım tüm ruhumla okumuş olmanı umuyor. Her neyse, işte size günlerimin hiçliğini anlatıyorum. I

Nolan'la konuşmalarımız daha iyi gidiyor, yavaş yavaş çözülüyorum. Onunla senin hakkında konuşmakta zorlanıyorum ve açıkçası konuşmak da istemiyorum. Bizim hikayemiz sadece bizim hikayemiz, gerçi artık sadece benim hikayem olduğunu düşünüyorum, zira sen uzun zamandır bu kelimeyi yazıyorsun. Dün gece seninle ilgili bir rüya daha gördüm. Gardiyan beni aradı ve "Colin, senin için bir ziyaretçi var" dedi.

Crystal'ın sesi kesiliyor, kâğıt ellerinde titriyor. Dudaklarım boynuna sıkıca yapışıyor, ona ilerlemesi için itici güç veren ve hissettiğim öfkeyi mühürlememe yarayan bir öpücük veriyorum. Kollarım ona daha sıkı sarılıyor ve ben de onlara yapışıyorum.

"Devam et!"

"Colin, sana bir ziyaretçi var." Bu sadece bir rüyaydı, canım, ama hissettiğim sevinci hayal bile edemezsin. Karyolamdan aşağı kaydım, mutluluktan gözlerim yaşardı ve ziyaret odasına götürüldüm. Sana tekrar sarılma hevesiyle titriyordum, parfümünün kokusunu şimdiden alabiliyordum. Kapıyı açıp beni odaya götürdüklerinde sen orada değildin. İşte o zaman her anlamda uyandım. Hiç gelmeyeceğini ve o odayı hep boş bulacağımı anladım. Ruhum gibi. Eğer nasıl hissettiğimi merak ediyorsan, bence doğru terim tam da bu: boş. Kendimi boş hissediyorum, aşkım".

Göğsüm yanıyor. Yüzümü tekrar boynunun saklıyorum, duygularımı bastırmak için gözlerimi kısıyorum. İç çekiyorum, kelimenin tam anlamıyla titriyorum ve onu kendime daha da sıkı sarıyorum, Crystal'ı o mektupları yazarken rahatlatıyorum.

"Sana olanları açıklayamadığım için, gözlerinin içine bakıp seni ne kadar sevdiğimi söyleme şansım olmadığı için çok üzgünüm. En büyük korkum, beni unuttuğunu öğrenmek; sessizliğin ve ilgisizliğin bu anlama gelse bile, kalbinin derinliklerinde, belki de güzel bir anı olarak hala orada olduğumu hissediyorum. Çünkü ben sadece benim en iyi versiyonumun içinde kalmasını istiyorum, hayatının bir parçası olmuş ve kalbinin küçük bir parçasında var olan .

Yüksek sesle iç çekiyorum, yüzümü boynuna bastırıyorum, bu sözlerin ne kadar acıttığını, bu kadar yok olduğum için ne kadar utandığımı, duygularımı yönetemediğim ve sessizlik yolunu seçtiğim için ne kadar üzgün olduğumu ondan saklamaya çalışıyorum. Şimdi göğsümde canavarca bir karmaşa yaratan sessizlik.

Crystal'ın sesi titriyor, kalbinden geçenleri okurken duygulanıyor. Buna rağmen ruhu benimkini rahatlatmaya çalışıyor ve her zaman beni ve nasıl hissettiğimi düşünüyor. Bir elini enseme okşarken ve beni boynuna yaslarlarken ürperiyorum.

"Şu anda istediğim tek şey senin iyi olduğunu, mutlu olduğunu ve hayatının başarılarla dolu olduğunu bilmek. Zaman, zihnindeki imgemin giderek daha da bulanıklaşmasına yardımcı olacak; kendini bir erkek olarak fark etmene yardımcı olacak; en iyi arkadaşın olacak. Ve benim en kötü kabusumu gerçekleştirecek: beni silecek. Ve sen beni unutacaksın. Ama sorun değil.

Çok üzücü olmaya başladı.

O duraksıyor, gözyaşlarını siliyor, benim gözlerim yanıyor ve sesim boğazımda düğümleniyor, beni boğuyor ve tek bir kelime söyleyememi engelliyor.

Ama onu kendime yakın tutuyorum ve yüzünü öfkeyle öpüyorum, onu okşuyorum ve kollarımı göğüslerinin altından geçiriyorum.

"Ama sorun değil. Bunun üzerinde çalışıyorum ve şimdiden hesabını yapıyorum. Yine de bir aşkın nasıl bittiğini görmeye asla hazır değilsiniz. Muhtemelen başka bir kadına aşık olacaksınız. Paris sokaklarında onunla el ele yürüyeceksin. Onu yağmurda öpecek ve sonra bir centilmen gibi evine bırakacaksınız. Şatonuza dönecek ve yine onu düşüneceksiniz. Yıllar geçecek ve sonra onunla evleneceksiniz. Çocuklarınız olacak ve onları kardeşlerinizi sevdiğiniz gibi seveceksiniz".

"Asla!" diye sözünü kestim. "Bunu asla yapmazdım!"

"Hayatın güzel olacak ve sen ailenin sevgisinin tadını çıkarırken, ben burada, küçük hücremde kalacağım, senin sevincin için gülümseyeceğim, çok uzak olmayan bir gün beni ziyarete geleceğini umacağım. O zaman seni tekrar görecek, nihayet, orada otururken, benim için her zaman boş olan o sandalyeyi doldururken, bana gülümseyeceksin ve mutlu olacağım çünkü bana tüm hayallerini gerçekleştirdiğini söyleyeceksin. O anda, belki de beni affetmiş olacaksın. Ve ben hayata geri döneceğim".

"Crystal!", umutsuzca etini ısırđığım, onu bir kez bile aramamış olmanın vicdan azabından kaçmak için tutunmaya çalıştđığım boynunda adını boğuk bir şekilde söylüyorum.

Lanetleneyeğim!

"Tüm bunlar size mesafenin benim için önemli olmadığını söylemek için, başka gözlere aşık olacağınızı, başka dudakları öpeceğinizi, hayatınızı benden daha iyi bir kadınla geçireceğinizi biliyorum".

"Tanrım!" diye homurdanıyorum, onu göğsüme bastırıyorum. Gözlerim nemleniyor, siktir ediyorum ve gözyaşlarımın yüzümden aşağı süzülmesine, tenine inmesine ve onu acımla ıslatmasına izin veriyorum.

"Tek dileğim senin mutlu olman. Yalnızca yüzümü okşayacağım, ellerini hatırlayacağım ve masalsi bir aşkın anısı yeterli olacak. Bu mektubu okuman için dua ediyorum, umarım er ya da geç bana cevap verirsin ve her gece yıldızlara sana iyi geceler öpücüğümü ve fısıldadığım 'seni seviyorum' sözünü getirmeleri için yalvarıyorum. Sonsuza dek seninim, Crystal".

Bana bir zaman makinesi verin ki hücrelerine girip onu bir kez bile olsa öpebileyim, o iyi geceler öpücüğünü.

Bana zamanımı geri ver, boş günlerde, karanlık anlarda, en çok ihtiyaç duyduğu anlarda ona zamanımın bir kısmını vereyim.

Bana ruhumu ver!

Yine de onu kollarımda tuttuğumu, gerçek ruhumu, kokusunu soluduğumu, burada, şimdi, gerçek ve her zaman sevgi dolu olduğunu biliyorum.

O halde bana onu sevme cesaretini geri ver, ona ait olmayan her şeyi silme gücünü ver, geriye sadece önemli olanı bırak: Crystal.

Sinirli bir şekilde boynuna doğru iç çekiyorum, yüzümü saçlarına saklamaya devam ediyorum, artık duygularımı gizleyemiyorum.

"Aşk mı?" Sözleri beni şok etti ve sefil kâğıtlarla dolu bir denizde ruhunun yaşadığı o düşünce kutusunun başka neler içerdiğini hayal etmeye cesaret edemiyorum. "Koç, ağlıyor musun?"

Ve artık dayanamıyorum. Teslim oluyorum ve boynundaki gözyaşlarını serbest bırakıyorum. Ben bir hırsızım, çünkü onun anını çalıyorum.

Bencilim, çünkü sizi teselli edecek kişi ben olmalıyım.

Ve bunun yerine beni okşayan o. Dokunuşlarıyla beni kucaklamaya çalışan o. *O her zaman* benim en güzel parçam oldu, tıpkı benim onun ruhunun en güzel parçası olduğuma inandığı gibi.

Tenin her santimini üzerimde hissetmek için onu vücudumla sarıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve aklımda onun soluk görüntüsüyle uykuyu aradığım onca yıldan sonra nihayet ona her zaman istediği o güzel geceyi yaşatabiliyorum.

Ertesi sabah, dairemde çıkmaya çalışırken elini tutuyorum. O da geniş koridorlarda gürültü yapmamak için topuklarını tutuyor.

Şimdiye kadar ailem kahvaltısını bitirmiş olmalıydı,
Bu yüzden yakınlarda bir Leclerc'in yakalanma riski çok yüksek.

Cep telefonum cebimde titriyor, yine Margot arıyor ama ben onun tüm aramalarını ve yüz binlerce mesajını görmezden gelmeye devam ediyorum.

Chantal tarafından tam ortada yakalandığımızda neredeyse Güney Kapısı'nın girişindeydik.

"Oh. Aman Tanrım! Tanrım!" diye iç geçirdi, arkadaşının kaleden gizlice çıktığını görünce şok oldu, hala aynı gala elbisesini giyyordu, açıkça geceyi benimle geçirdiğini gösteriyordu.

Crystal memnun bir gülümsemeyle, "Günaydın," diye karşılık verdi.

"Aman Tanrım!" Burada Scorpio da sahnede beliriyor, gömleksiz, gözleri fal taşı gibi açılmış ve kiminle el ele tutuştuğuma inanamıyor.

"Sırada kim var?" diye şaka yapıyorum.

"Aman Tanrım!" Başak'ın şaşkınlığı, elinde bir kruvasan ve ağzı dolu bir şekilde ortaya çıkmasıyla devam etti.

"Tanrım!" diye tıslıyor Zöe arkasından.

Hemen müdahale ediyorum, baskıcı ailemden kurtulmaya çalışıyorum.

"Sizce de Tanrı'nın adını biraz fazla sık kullanmıyor musunuz?"

"Günaydın!" diye selamlıyor Boğa burcu.... şeytandan bahsederken

"Kendinden bahsetmiyorsun, değil mi Tanrım?"

"Oh. Benimki. Taurus!" diye şaka yapıyor Venüs, onun yanında.
"Crystal geceyi burada mı geçirdi? Seninle mi?"

"Dün gece biraz fazla içmiş olmalıyım," diye kendini haklı çıkarıyor, elimi bırakmıyor. "Aries yatağında uyumama izin verecek kadar nazikti. Ama geceyi kanepede geçirdi, eh!"

"Evet, doğru!", Michelle devraldı.

"Merhaba, Ağla!", Leo, evin küçüğü, ona doğru yürüyor. Bu noktada eğilip onu selamlamak için elini bırakıyor. Onunla bu kadar konuşkan olmasına şaşırdım. "Burada, *Cassello*'da *Dommito* var mı?"

"Evet, burada uyudum, şimdi Aries beni eve götürüyor."

"Seninle gelebilir miyim?" diye sorar Michelle.

"Kesinlikle olmaz, kışt!", onu dışarı atıyorum.

", ben, ben, ben de gelmek istiyorum!" diye haykıran Aslan kollarını Kristal'e doğru uzatır.

Onu karşılar ve yukarı çeker, kollarında tutar ve dudaklarını tombul yanağına yapıştırır.

"Onları da yanımıza alalım," diye teklif ediyor. Küçük kardeşime verdiği gülümseme ona olan sevgimi daha da artırıyor.

İkisi de çıkış kapısına doğru onu takip ederken, ben de Margot olayı hakkında bilgi almaya çalışıyorum. Hiç vakit kaybetmeden bana onayını gizleyemeyen muzip bir gülümseme gösteren Taurus'a yaklaşıyorum.

"Clavier ile bir anlaşmaya vardınız mı?" diye sordum.

"Hisselerini bana vermek konusunda kararlı görünüyor. En azından senin eski kız arkadaşını açık artırmaya çıkardığını görene kadar çok hevesliydi.

"Tek yaptığı beni aramak ve mesaj atmak. Onu tamamen unuttum."

"Ona bir açıklama borçlusun. Dikkatli ol Aries, onu şimdi kaybetmeyi göze alamayız."

"Tabii, hallederim!" Telefonumu cebimden çıkarıp sohbetini açıyorum ve mesajlarını hızla okuyorum.

'Neredesin' ile başlıyorlar, 'gittin' ile devam ediyorlar ve sonra kaba kelimelerle devam ediyorlar. "Pislik", "bok parçası", "piç", "orospu çocuğu..." ve son olarak kanımı donduran iki kelime.

"Siktir!" .

"Neler oluyor?" diye soruyor Taurus ama ben artık konuşamıyorum. Artık nefes alamıyorum. "Koç?"

"Asla olmaz!"

"İyi misin?"

Kardeşimi görmezden geliyorum ve gözlerim hemen onu arıyor. Kapıda beni bekliyor, kucağında Leo ve elinden tutmuş Michelle.

Çok güzel ve ıslıl ıslıl.

Çok mutlu.

Ve Crystal ve benim için muhtemelen bir gelecek olmadığını ve asla olmayacağını düşünmeden edemiyorum.

Mesajı tekrar okudum. İki kelime. Ve zihnimdeki her şey karardı.

Dušta aptal gibi gülüyorum, az önce geçen geceyi yıkıyorum. Hâlâ onun kokusunu alabiliyor olmam çılgınca, bir anı, net bir görüntü, elle tutulur bir şey gibi. Duyularımda, bana öpücüklerinin tadını, teninin kokusunu, sabahın erken saatlerinde bana bakan gözlerini hatırlatıyor.

Bu sabah onu tam karşımda, uyumamı izlemeye konsantre olmuş, dudaklarını ayırmış, koruyucu kollarını bedenime dolamış ve söylenmemiş tüm sözleri, her şeyi bastıran duygu dalgasını gördüğümde inanamadım.

Gözlerimizin, ellerimizin, sessizliğimizin konuşmasına izin vermek çok güzeldi.

Bana hiçbir şey sormadı, bir açıklama istemedi ve bu da beni Koç'un henüz hazır olmadığına, benim de yaşadığım rüyadan uyanmak istemediğine inandırıyor.

Kurulandıktan sonra üzerime hafif bir elbise giyiyorum. Yiyecek bir şeyler bulmak için buzdolabına bakıyorum ve geri dönüp doldurma zamanının geldiğini fark ediyorum.

Cep telefonum çalıyor ve Nolan'dan gelen mesajı okuyorum. Chantal'ın davetini kabul etmediği için pişmanmış. Onu gerçekten davet ettiğini duyunca şaşırdım.

NOLAN: Yılın etkinliğini kaçırdım, galayı kastetmiyorum, hayır müzayedesini kaçırdım.

CRYSTAL: Henüz
duymadın mı? Herkes
biliyor.

Aydınlat beni!

NOLAN: Aries Leclerc eski kız arkadaşını açık arttırmada fahiş bir meblağa satın aldı, sadece onunla bir randevu almak için. Ayrıca herkes altın bekar ve Crystal Colin'in randevuyu hemen 'tamamladığını' düşünüyor. Siz onaylıyor musunuz?

Görünüşe göre hayatım herkesin malumu.

NOLAN: Bir Leclerc ile birliktesin ve dünyanın en seksi haydutusun, başka ne bekliyordun ki?

Bir Leclerc'le birlikte değilim!

NOLAN: Dedikodu hakkında daha fazla konuşalım mı yoksa sevgili klinik resmime geri dönebilir miyiz?

Bana mesaj atarak psikanaliz yapmak profesyonelce değil, Dr. Duris.

Sadece zamana ayak uyduruyorum!

Seviştik.

NOLAN: Hmm.

Onaylamıyor musun?

Tabii ki onaylıyorum. Harekete geçmenin zamanı geldi! Jean hakkında konuştunuz mu?

Hayır!

Çok açık!

Net olan ne? NOLAN: Koç derin bir inkâr içinde.

Beni mi yoksa onu mu psikanaliz ediyoruz?

İkisi de. Bunu bir tür çift terapisi olarak düşünün.

Bu ilgimi çekti. Şimdi neyi reddediyorsun?

Gerçek. Sizinle buluşmaktan korkuyor çünkü sizi tekrar uzaklaştırmak zorunda kalacağından korkuyor. Size duygularını gösterdiği için şu anda son derece savunmasız ve gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalma fikri onu oyalıyor. Sizden tekrar ayrılmak zorunda kalmadan önce sahip olabileceği şeylerin tadını çıkarıyor. Sizi yanında tutmak için en ufak bir güveni olsaydı, en başta bu konuyla ilgilenirdi.

CRYSTAL: Ona her şeyi açıkladığımda beni terk edeceğini mi söylüyorsun?

NOLAN: Bilmiyorum ama muhtemelen yıkılacak ve güçlü bir duygusal krizle karşı karşıya kalacak.

Onu o kadar incittim mi?

NOLAN: Eğer yap . zarar a Sen, Evet. E
ertelemedeğil yap ama birbirlerine uyguluyorlar.

Anladığım kadarıyla Chantal stüdyonuzdaki seansları rezerve etmiş.

NOLAN: Yıl boyunca her Perşembe rezervasyon yaptı.

Zavallı!

NOLAN: Bununla nasıl başa çıkılacağı konusunda bir önerin var mı? Bir zırh giy.
Amazon'dan bakacağım.

Kapının zilini çalıyorlar ve ben de sohbete devam edeceğime söz vererek vedalaşıyorum.

Arayanın Chantal olduğundan eminim, çünkü onun Koç'la aramızdaki bu ani yakınlaşmanın ayrıntılarını kurcaladığını hayal ediyorum.

Ama kapıyı açtığımda kalbim bir takla atıyor, gözlerim doluyor ve ellerim dudaklarıma yapışarak şaşkınlık dolu bir iç geçiriyorum.

Kız kardeşim Juliette kocaman karnını okşayarak bana gülümsüyor.

Kendimi onun üzerine atmak istiyorum ama kendimi hazırlıksız ve hareket edemez halde buluyorum.

"Gel buraya! Bana sarılabilirsin, aptal, hamilelik bulaşıcı değildir!" .

Ve kendimi onun kollarına bırakıyorum, omzunun üzerinden ona eşlik eden adama bakıyorum.

Ona sıkıca sarılıyorum, sevinçten ağlıyorum, o da beni okşuyor ve tatlı sesiyle beni anında sakinleştiriyor.

"Seni hapishaneden alamadığım için çok üzgünüm, ama gördüğün gibi," diye araya girerek bebeğinin karnını gösterdi, "birkaç komplikasyon yaşadım ve seyahat etmek güvenli değildi."

"Buna inanamıyorum. Şu haline bak! Bir çocuk!"

"Bir çocuk!" diye işaret ediyor ortağı.

"İçeri gel!"

Onları oturttum ve birer içki ikram ettim. Juliette'in yanındaki kanepeye oturuyorum, elini dikkatle tutuyorum, sanki aniden kristal olmuş gibi.

"Sana sürpriz yapmak istedim. Bu dönemde serbest bırakılacağını duyduğumda kendi kendime 'neden seninle doğrudan bebek karnınla tanışmayayım' dedim. Sana bir şans vermek istedim."

"Ve başardın. Seni gördüğüm ve olacağımı bildiğim için çok mutluyum. Bu gerçekten çılgınca. Söyleyecek söz bulamıyorum!"

"Sadece o değil, eh!", Mathis devralıyor. "Ben de kendimden bir şeyler kattım."

Juliette'ten çok daha yaşlı, neredeyse kırk yaşında, Juliette ise yirmi üç yaşında. Aradaki büyük yaş farkını duyduğumda, geçmişimizi, istikrarlı bir baba figürünün eksikliğini, babamın ölümünü düşünmeden edemedim. Her zaman onun Mathis'te hayatta hiç sahip olmadığı ya da yanlış bir şekilde sahip olduğu şeyi aradığını düşünmüşümdür.

"Ne zaman doğması gerekiyor?" diye soruyorum.

"Belki bir ay kaldı. Doğum gününde dünyaya gelmesini o kadar çok istiyorum ki".

"Yani bir aydan az mı kaldı? "

"Kesinlikle," diye yanıtladı Mathis. "Şimdiden doğum provası yapıyorum."

"O benden daha kötü durumda, sanki onu doğurmak zorundaymış gibi davranıyor."

Öğleden sonranın bir kısmını kız kardeşim ve ortağı arasındaki anekdotlar hakkında gülümseyerek geçirdik. Juliette'in beni hapishanede ziyaret ettiğinde gösterdiği fotoğraflar dışında onu daha önce hiç görmemiştim. Onu hep Juliette'in anlattıklarıyla tanıdım ve itiraf etmeliyim ki Juliette'in anlattığından çok daha sempatik biri.

Kız kardeşim elimi tutuyor ve başını Mathis'onayını alarak şöyle diyor: 'Kızımıza senin onuruna Crystal adını vermeyi düşündük.

Gözlerim ısıyor, yaşlarla doluyor. Dokuz yıl sonra ilk kez özgür bir kadın olarak ilk hediyemi alıyorum. Ve bu o kadar değerli, o kadar tatlı ki, her şeye rağmen hayatımın cehennemden ibaret olmadığını ve iyi bir şeyler yapılmış olması gerektiğini düşünmeden edemiyorum.

"Ben yürüyüşe çıkıyorum." Mathis ayağa kalkıyor ve bir elini hafif kırlaşmış saçlarında gezdiriyor. Diğer şeylerin yanı sıra yaptığı bir spor olan bisikletçi gibi zayıf bir fiziği var. "Birbirinize söyleyecek çok şeyiniz var. Kendine iyi bak Crystal, suyun gelirse...".

"Böyle bir şey olmayacak!" diye sözünü kesti Juliette. "Crystal, Crystal'ın evinde doğmayacak, sakın ol!"

Onu kapıya kadar geçiriyorum ve kız kardeşimin yanına döndüğümde onu gözyaşları içinde buluyorum.

"Neyin var senin?" Ayaklarının dibinde diz çöküp onu okşuyorum. Elim yüzüne gidiyor, damlacığı alıyor, sonra utangaç bir hareketle karnını okşuyor ama bunu yapmak zorunda olduğumu hissediyorum. "Ağlama yoksa bebek bunu hisseder."

'Ben hazırım. Bugün hazırım.

"Ciddi misin sen?"

"Evet. Bunu sana borçluyum. Sen benim kahramanımsın."

"Yeminimi bozmayacağımı çok iyi biliyorsun."

"O zaman ben yaparım."

Dokuz yıl önce.

Bu beni delirtecek. Koç beni tımarhaneye gönderecek! Onun mantıksız kıskançlığı yüzünden bir kez daha tartıştıktan sonra, arabasının kapısını çarpıyorum ve ona veda etmeden eve koşuyorum. Beni aramaya devam ediyor, geri dönmem için bağıyor, ama bu sefer mantığımı dinlemeyeceğim. Arada bir rahatlamalı ve bakan herkesin üzerime atlamaya niyetli olduğuna inanmayı bırakmalı. Benim suçum ne ki zaten? Mah! Er ya da geç kavga ettiği için kendini tutuklatacak.

Eve erken gideceğim ve çok geç olmamasına rağmen, Jean'ı rahatsız etmemek için dahili telefonu çalmıyorum. Annem şehir dışında çalıştığında, o her zaman erken yatar. Titreyen cep telefonuma aldırmandan merdivenlerden yukarı yürüyorum. Aries arıyor.

Yeter! Kapatıyorum.

Çok fazla ses çıkarmamaya çalışarak anahtarı anahtar deliğine sokuyorum ve içeri girdikten sonra kapıyı arkamdan kapatıyorum.

İçimi çekiyorum, telefonu tekrar açıp onu rahatlatmak istiyorum. Sonra yine, her zaman böyle bitiyor. Onu geri arıyorum, özür diliyor, beni delicesine sevdiğini söylüyor ve ben de aynı derecede aşktan delirmiş bir şekilde onu affedip yanına koşuyorum.

Başım koridora doğru sarsılıyor, stüdyodan garip sesler geliyor.

Ayakkabılarımı çıkarıp yalınayak yürüyorum ve ahşap bir yüzeye vuruyormuş gibi görünen bir şeyin gümbürtüsünü takip ediyorum. Bunun sadece bir gümbürtü olmadığını, odada heyecanla nefes alıp veren ve belirgin inilti çıkararak birinin olduğunu fark ettiğimde kalbim hızlanıyor.

Ne piç ama!

Kıpırdamadan duruyorum, üvey babamı başka bir kadınla iş üstünde yakalamak mı yoksa Juliette'in odasına gidip...

Kalbim çılgınca atmaya başlıyor, alt dudağım bu fikir karşısında titriyor. Kız kardeşimin odasına koşuyorum ve boş yatağını fark ediyorum.

Koridora dönüyorum, bacaklarım zar zor hareket ediyor, kolum titreyerek kalkıyor ve elimi sesini duyduğum çalışma odasının kapı koluna koyuyorum...

Hissettiriyor.

Kapıyı ardına kadar açtım ve kız kardeşim masanın üzerinde yüzüstü yatıyordu, ağzında bir tıkaç vardı, gözleri yaşlarla doluydu, bilekleri Jean'ın ellerindeydi ve... Ve o...

Aman Tanrım!

Ona tecavüz ediyor.

"Crystal?" Beni gördü.

"Seni pis piç!" Juliette'i o müstehcen pozisyondan çıkarmak için ona doğru koşarak bağıriyorum.

Sürüngen hemen geri çekilir, pantolonunu yukarı çeker ve kapatamaz, o kadar üzgün ve titriyordur ki.

Ona odaklanıyorum, terli yüzüne yapışan saçlarını hareket ettiriyorum. Onu yukarı çekiyorum, sarılıyorum ve o iğrenç canavardan uzaklaşıyorum.

"Size her şeyi açıklayabiliriz," diyor, gömleksiz, kıllı, göbeği düğmesiz pantolonundan taşmış.

"Bizden uzak durun! Kımıldama!"

Juliette'in yüzündeki tıkaçı çıkarıyorum ve çığlığı acı veren bir feryada dönüşüyor. Vücudu göğsüme doğru sarsılıyor ve ben de onu sertçe okşamaya çalışıyorum, titremesini bastırmak için ona masaj yapıyorum. Üzerinde sadece pijama tişörtü var, üzerinde yıldızlar olan şortu pembe külotuyla birlikte yerde yatıyor.

Korkudan, öfkeden, tiksintiden, Jean'ın bize doğru ilerlediğini görmenin dehşetinden hareket edemeyerek onunla birlikte ağlıyorum.

"Yanıma yaklaşma, seni pis sapık! Sakın yanıma yaklaşma!" Kız kardeşim şokta.

Elbisenin açıkta bıraktığı dizimin derisi sıcak ve nemli bir şeyle buluşuyor.

Gözlerimi indiriyorum ve bacaklarının arasından akan kanı görüyorum.

"Aman Tanrım!" Şok oldum.

"Crystal, özür dilerim!" diye göğsüme doğru ağlıyor.

"Hayır, aşkım, hayır. Üzgün olmamalısın! Bu senin hatan değil, aşkım. Senin suçun değil!"

"Juliette, buraya gel!" diye sesleniyor ona, domuza, insan pisliğine.

"Sen! Buna nasıl cüret edersin? Nasıl cüret edersin? Bunu sana pahalıya ödeteceğim."

"Ne yapacaksın, annemi mi arayacaksın?" diye tıslayarak ilerliyor.

"Yaklaşmamalısın!" diye bağıyorum.

Odanın ortasında donup kalır, bakışlarıyla Juliette'i arar, sanki onu baştan çıkarmak, zihinsel olarak kendisine itaat etmeye zorlamak ister gibidir.

Onun tamamen bu adamın insafına kaldığını fark ediyorum ve ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim yok. Jean'in sahte sevgi dolu bakışlarıyla rahatladığına inanarak nasıl sakinleştiğini görmek beni üzüyor.

"Ondan intihal yapmışsın," diye fısıldıyorum iğrenerek. "Tatlım, şimdi odana gitmeni istiyorum, tamam mı?"

"Özür dilerim Crystal. Seni hayal kırıklığına uğratmak istememiştim."

"Beni hayal kırıklığına uğratmadın, yapmadın - Tanrım, hayır! Bu senin hatan değil, beni dinle! Odana git ve kendini içeri kilitle, şimdi polisi arayacağım, tamam mı?"

"Hiç kimseyi aramıyorsun!" diye bağıyor arkamdaki leş kargası.

Juliette şoke olur ve tepki veremez, kıpırdayamaz ve olduğu yerde kalır, ileri geri sallanır, yarı çıplaktır, bacaklarının arasında kan vardır, gözleri kızarmış ve yaşlarla doludur.

Yavaşça ona doğru yürüyorum, karanlık bir şey içimde geziniyor, o kadar karanlık ki onu göremiyorum, hissedemiyorum, kontrol edemiyorum.

"Sizi temin ederim ki polis şu anda sorunlarınızın en küçüğü," diye tısladım.

"Şimdi Juliette ve ben konuşmak için onun odasına gidiyoruz."

"Hiçbir yere gitmiyorsun. Eğer mecbursan, bu evi terk et ve bir solucan gibi kaçıp saklan, çünkü yarından itibaren, en değer verdiğim şey üzerine sana yemin ederim,' kulaklarını tıkayan Juliette'i işaret ediyorum, 'tüm Paris senin peşine düşecek. Ve tutuklanman için dua etmekten başka yapacağın bir şey olmayacak, çünkü yanlış insanlar seni bulursa, senin de isteğin dışında alınmanın bir şey olduğunu hissedeceğini bilmekten mutluluk duyacağım."

Jean sanki ona komik bir şey anlatmışım gibi gülüyor. Belki ciddiyetime inanmıyor ve eminim tenimi nasıl bir karanlığın kapladığını da görmüyor.

"Neye gülüyorsun, domuz?"

"Kimseye bir şey söylemeyeceksin, ne polise, ne annene, hele hele birlikte takıldığın zenginlere. Neden söylemeyeceksin biliyor musun?" Arkamdan, her an yıkılacağından korktuğum kadar üzgün olan kız kardeşimi işaret ediyor. "Çünkü aksi takdirde asla iyileşemez."

"Onun zihnine sızmışsın," diye fark ettim. "Çocukken bana evde yalnız

kalmak istemediğini söylerdi!" Başlıyorum

Jean'in iyi bir baba olmadığını söylediği zamanları; onunla evde kalmamı, erken gelip odasına uğrayıp merhaba dememi istediği akşamları hatırlıyorum.

Bana birçok mesaj vermişti ve ben, suçlu olarak, bu mesajları nasıl alacağımı bilmiyordum. Annem de bilmiyordu.

Neredeyse delirecekmiş gibi kollarını vücudunun etrafında sallayışını izlerken kendimi sorumlu hissediyorum.

"Onunla şimdi ben ilgileneceğim," diyerek kız kardeşime doğru ilerledi ve beni itti. "Yolumdan çekil, yoksa işleri daha da kötüleştirirsin."

Ona ulaşıyor ve kim bilir ne kadar zamandır var olan hastalıklı bağlarının meyvesini izlerken taş kesiliyorum. Tecavüzcüsünün onu kucaklamasına izin verdiğini görmek göğsümde bir yarığa neden oluyor. Domuzun yüzünü okşayan elleri, bir bebeği kucaklar gibi fısıldayan sesi, küçük kız kardeşimi masanın üzerinde taciz ederkenki görüntüsünün dehşeti midemi bulandırıyor.

Yüzüm masaya doğru dönüyor, sanki benim dışımda bir varlık onu çevirmiş gibi. Juliette'in eğilmiş, ağzı tıkanmış ve gözyaşları içinde olduğu yeri tekrar görüyorum.

Gözleri, ağır, keskin, küçük, keskin kıymıklarla dolu kristal kağıt ağırlığına takılır.

"Gel buraya bebeğim. Ağlama. Aferin kızıma!"

Zihnim Jean'in sesini reddediyor, boğuyor. Gözlerim sanki beni çağırıyormuş, talep ediyormuş, mırıldanıyormuş gibi kristale bakıyor.

Al beni.

Şimdi.

Faul.

Elimi cam nesneye doğru uzatıyorum. Ağır ama elimde kolayca tutamayacağım kadar da değil.

Omuzları benim referans noktam oluyor. Karanlık bir zırh gibi tenimin etrafında katılaşıyor.

Şimdi

.

Yap

hadi.

'Bunu anlayamaz, Juliette. Aramızdakini kimse anlayamaz,' diye fısıldıyor, ellerini Juliette'in üzerine koymaya devam ederek. Yüzüne, omuzlarına, yüzüne, omuzlarına.

"Crystal bizim gibi değil, çocuğum. Derin bir şey paylaşıyoruz, değil mi bebeğim?"

Ona bir metre kadar yaklaştım, bir hayalet gibi sessiz, tanımadığım bir ruh tarafından ele geçirilmişti.

Şimdi

.

Yap

hadi.

"Beni sevdiğini söyle, Juliette!" diye emrediyor.

Şimdi.

Kolumu kaldırdım ve vücudumdaki tüm güç, öfke ve tiksintiyle kafasına vurdum.

Jean yere düşer ve şaşkınlıkla arkasını döner. Gözbebekleri boşlukta dönüyor, eli başının altındaki kanayan yaraya dokunmaya çalışıyor.

Kız kardeşim donmuş bir şekilde bana bakıyordu. Gözleri rahatlamayla karışık bir dehşetle doluydu.

"Var, Juliette. Sadece sorman yeterli."

"Yap şunu!"

İçimde Kristal yok, sadece parlak, şeffaf cam var, keskin ve kristal.

Bunlar kristal.

Baygın haldeki Jean'in üzerine atlıyorum, tam da pantolonunun açılmamış kapağının üzerinden.

Ben de böyle yapmak
istiyorum. Ve neredeyse
şiiirsel.

Gücüm bu dünyaya ait değil. Dolu, dolu, patlamaya hazır hissediyorum.

Sanki ruhani bir şey bana yardım ediyor, içimde dallanıp budaklanıyor, kanımda dolaşıyor ve bana harekete geçmem için gerekli dürtüyü veriyor.

Böyle yapıyorum, onun üstünde, kız kardeşimi mahvettiği gibi.

"Seni piç!" Kafasına vurdum. "Canavar!" Onu tekrar dövdüm.

"Lanet olsun sana. Onu yine yendim.

Tamamen transa geçiyorum, kendimi tanımadığım o karanlığın önünde buluyorum ve ona adıyla sesleniyorum: Adalet.

Kan yüzüme sıçradı, sıcak ve yoğun.

Ölümün kokusu tanınabilir bir şey haline geliyor. Duyularım tavan yapıyor, ruhum beni terk ediyor, elimde tuttuğum kristali ele geçiriyor, kafatasına tekrar tekrar yerleştirmek için.

Sessizlik var, harika bir sessizlik, kırılan kemiklerin sesiyle dolu.
Beni sakinleştiren bir melodi, darbelerimi yavaşça durduran bir senfoni.
Juliette'e dönüyorum, büyülenmiş ama gözle görülür bir şekilde yeniden doğmuş, mor su birikintisinin üzerine diz çökerek yaklaşıyor.

Elini tuttum.

Kanlı parmaklarım onunkilerle iç içe geçiyor, karanlık ve donuk gözleri benimkilere dikiliyor.

"Dayanamıyorum Crystal. Anneme söyleme. Kimseye söyleme. Bana ne yaptığını kimsenin bilmesini istemiyorum."

"Asla bilmeyecekler. Ben icabına bakacağım."

"Söz ver bana! Korkuyorum, söz ver bana!"

"Sana söz veriyorum. Sen de dediğimi yapacağına dair bana yemin et."

"Yemin ederim."

Ancak ev polislerle dolduğunda ve annem bana 'katil' diye bağırdığında ne yaptığının farkına varıyorum.

Vakıf Galası'ndan bu yana iki gün geçti. İki gün boyunca gözümde uyku girmedii. Yarım saatten fazla bir süredir ofis bilgisayarımın ekranına dikkatimi vermeden bakıyorum. İlk Leclerc stadyumunun inşası için öngörülen maliyet tablosu bulanıklaşmaya başlıyor. Yüzümü ovuşturuyorum, dağınık sakallarımla buluşuyorum, sakinleşmek, konsantre olmak, bir an soluklanmak için nefes alıp veriyorum.

Kendimi tekrar hizaya sokmak ve ritmimi bulmak için masanın üzerindeki kalemi tıkırdatarak sesi takip etmeye çalışıyorum.

Ama düşünceler yorgun zihnimi dolduruyor.

Crystal beni birkaç kez aramaya çalıştı ama ona hiç cevap vermedim. Öte yandan, erken pes etti. Ya kolayca vazgeçti ya da bende bir sorun olduğunu ve muhtemelen onun hayatıma geri dönüşünü hazmetmek için hala zamana ihtiyacım olduğunu fark etti.

Ama bu sefer onunla hiçbir ilgisi yoktu.

Cep telefonum masanın üzerinde titriyor ve sanki zihinsel olarak onu çağırmışım gibi kendini gösteriyor.

CRYSTAL: Benden kaçıyor musun? Hayır!

CRYSTAL: Seni aramaya çalıştım ama cevap vermediğin için senin yaptığını düşündüm. Şimdi seni rahatsız mı ediyorum?

Evet, meşgulüm. Çalışıyorum.

Tamam, üzgünüm. Seninle başka zaman konuşuruz.

TAMAM!

İyi günler.

O kadar çok hava atıyorum ki tüm rezervimi kaybediyorum. Nefesimi tutuyorum, göğsümün yandığını hissediyorum. Tekrar nefes almak çok zor.

Çalışma, hiçbir şey üretmediğim boş ve faydasız bir yarım saat daha devam ediyor.

Kâğıtları masanın üzerine fırlatıp istifa ediyorum. Bugün benim günüm değil.

Hayatımın sona erdiğini biliyormuşum gibi hissediyorum.

Tam da kendime ve duygularıma açıklık getirmişken, artık gerçeği kabul etmiş, Crystal'a kalbimi açmış ve nedenlerini, gerçeği ve onu beni yok etmeye iten her şeyi dinlemeye karar vermişken, en kötü darbe geldi.

Başka bir bildirim akıllı telefonumu titretiyor. Yine o.

Onun adını okumak göğsümde bir yarığa neden oluyor. O kadar acı veriyor ki, onu adres defterinden ve dolayısıyla hayatımdan silmek istiyorum.

CRYSTAL: Sizi tekrar rahatsız ettiğim için beni bağışlayın ama sizinle çok önemli bir konu hakkında konuşmak istiyorum. Daha fazla ertelemek istemiyorum. Benim için on dakikan var mı?

Hayır, yapamam!

Seni rahatsız edecek bir şey mi yaptım? Eğer çok rahatsız ediciysem, bunu söylemekten çekinme. İki gün bekledim, gelmedin, hata yaptığımı düşündüm. Eğer yaptıysam, bana söylemelisin, lütfen.

Dudağımı ısırıyorum, vücudumun ısınmasına neden olan duygulardan rahatsız oluyorum. Crystal için olağanüstü, inanılmaz derecede açıklanamaz bir şey hissediyorum. Sadece bir mesajla, her zamanki kayıtsızlığıyla davranmaya devam eden koca bir pislik gibi hissetmeme neden olan birkaç kelimeyle bile beni harekete geçirebiliyor.

Belki bunu ona borçluyum. Belki ben de borçluyumdur.

Ama artık ihtiyaç duyulmadığına, beni onarılamaz bir şekilde yok edebileceğine göre onun gerçeğini duymak istediğimden emin miyim?

Yanlış bir şey yapmadın. Endişelenme. Buluşabilir miyiz?

Hayır, bebeğim, artık yapamayız.

Ofisime gel.

Tamam, ama belki de güvenliğe söylemelisin yoksa geçmeme izin vermezler. Geçen sefer pisliğin teki beni dışarı attırdı.

Merak etme, ben hallederim.

CRYSTAL: Her şey için
teşekkürler. Ne için?
Bana bir şans daha .

Hayır, Crystal. Veda edeceğim.

Sanki iki günde yirmi yıllık hayatımı kaybetmişim gibi sandalyeme çökmüş, cansız bir bedene benziyorum. Telefonda bana Crystal'ın geldiğini söylediler ve ben de içeri girmesi için izin verdim.

Kapıda belirttiğinde, kaybettiğimi sandığımı yirmi yıl geri dönüyor, bana en az on yıl daha veriyor, beni dokuz yıl öncesine, herhangi bir odaya girip her yeri renkle doldurduğu günlere götürüyor.

Göğsünde işlemeli, uzun kalçalarında yumuşak beyaz bir elbise giyiyor. Saçları dağınık bir şekilde geriye toplanmış, gözleri iki kör edici kristal.

Benimki onunkine değdiği anda yükseldiğimi hissediyorum. Dudakları sempatik bir gülümsemeye dönüşüyor, sanki durumun gerçekliğini yeni fark etmiş gibi: bok gibi görünüyorum.

Ayağa kalktım ve masanın etrafından dolaşarak ona doğru gittim.

"Merhaba, oturun."

Ama sandalyeye doğru gitmiyor, göğsüme atlıyor.

Yanağı tam kalbimin şiddetle attığı yerde duruyor, elleri sırtımı okşuyor, omuzlarıma doğru ilerliyor.

Kıpırdamadan

duruyorum.

Yedek değil.

Ruh cehennem gibi bağırır: *kucakla onu, kucakla onu, kucakla onu* .

"Pişman olduğumu ve beni bir daha görmek istemediğini sanıyordum," diyor bakışlarımı arayarak.

"Sadece düşünmeye çalıştım. Bizim hakkımızda çok düşündüm." Fiziksel olarak omuz silktim.

Bu hareket güzel yüzüne bir hüzün perdesi yayıyor.

"Senden bir şey istediğimi sanıyorsan yanılıyorsun Koç. Sana baskı yapmak niyetinde değilim. Sadece hayatında bana yer olup olmadığını bilmek istiyorum. Şimdi ya da yarın evet demenizi talep etmiyorum. Bekleyebilirim. Sadece yaptıklarımızdan pişmanlık duymadığını ve yaşanan her şeyin içinde bir netlik yaratmaya hizmet ettiğini söylemeni istiyorum. Sadece daha iyi olup olmadığını ve benim de iyi olmayı umut edip edemeyeceğimi bilmek istiyorum.

Eli göğsümde duruyor, gömleğimin yakasının açıkta bıraktığı çıplak tene yayılıyor ve şekilleniyor.

Bileğini tutup kendimden uzaklaştırıyorum, onu kendime çekmek için yanıp tutuşan dürtüyü bastırmak için dişlerimi sıkıyorum.

Onu tekrar benim
hissetmek için. Biraz
daha.

Sonsuz olarak hatırlayacağım bir saniyenin kırıntısı.

"Otur.

"Canım oturmak istemiyor!" diye cevap veriyor, beni anlıyor, neler yaşadığının farkında. Hiçbir şey söylemeyip sadece gözlerimin konuşmasına izin verseydim, beni anlardı.

Elimi tutuyor ve parmaklarıyla sırtıma dokunuyor.

Mutluluk, tatmin, zevk... *Aşk*.

Bu sadece beni onun dünyasına, her zaman sadece Koç ve Crystal'ın olduğu dünyamıza fırlatan lanet bir okşayış.

"Margot hamile!" diyorum nefes almadan.

Bir zamanlar onun yüzündeki bu ifadeyi görmek için altın verirdim. Ona en büyük acıyı yaşatmak, intikam almak, onun da benimle aynı şekilde acı çektiğini bilmekten zevk almak isterdim.

Ancak bugün tek istediğim geri dönmek ve ona daha fazla acı çektirmemek.

Gerçek şu ki, kendi içimde, onu tekrar gördüğüm anda bana yaptıklarını affettim.

Alevlerin arasından hiç yanma hissetmeden geçtiğimde cehennem gibi bir andı.

Gözleri beni her zaman bir zırh gibi korudu. Kendimi onlara kaptırmak beni hep güvende hissettirdi. Huzur içinde. Bir tutamağa tutunmak .

Onunla birlikte cehennemin tüm çemberlerinden zarar görmeden, korunarak ve sevilerek geçebileceğimi hep biliyordum.

Ve şimdi, ona acı çektirmek istediğim her şeyi, öğrendiğimden beri beni rahatsız eden vahyi özümserken yüz ifadesinde görebiliyorum.

Crystal donakaldı, kafası karıştı, hazırlıksızdı ve eli elimden kaydı.

Artık nefes almıyor gibi görünüyor, tıpkı benim Margot'dan gelen son mesajı okuduğumda olduğum gibi: *Hamileyim* .

Bir erkeğin seveceği iki kelime, eğer bunları kendisine bildiren kadını sevmiş olsaydı.

Ama sevdiğim kadın karşımda duruyor ve şimdi ona veda etmek üzereyim.

"Ama bu harika bir haber," diye yutkunuyor.

Bakışlarım onun dışsallığını paylaşmıyor ve Crystal benim önce geldiğimi bilmem kaçınıcı kez teyit ediyor.

"Koç!" diye gülümseyerek yanaklarımı okşuyor. "Bir çocuğun dünyaya gelmesi harika bir şey. Harika bir baba olacağından hiç şüphem yok!"

Ben yumruklarımı ceplerimde sıkarken gözleri nemleniyor.

"Her şeyi sindirmem gerekiyor ama evet, olağanüstü bir baba olmak niyetindeyim. Yani..."

"Açıklamana bile gerek yok!" ellerini yüzümden çekip havada sallıyor. "Durumu gayet iyi anlıyorum."

"İkimizin arasında zaten işe yaramazdı. Bunu kendim için, onun için, seçimimi anlamlandırmak için söylüyorum. "Tüm sorumluluğu üstleneceğim. Çocuğa ve annesine bakacağım, doğru olan bu."

"Ve bunu büyük bir sevgi ve adanmışlıkla yapacağını biliyorum." Bana gülümsüyor ama benim durumumdaki bir adama söylenmesi gereken doğru kelimeleri, uygun kelimeleri söylerken gözleri buğulanıyor, dudakları titriyor.

"Anne babanın olmadığı bir ailede büyümenin ne demek olduğunu bilirim," diyorum ona. "Bunun oğlumun başına gelmesine izin vermeyeceğim."

"Kendini haklı çıkarmak zorunda değilsin Koç," diye tekrarlar.

"Sanırım . Sana bu kadarını borçluyum."

"Hayır, bana hiçbir şey borçlu değilsin, bunu şakayla bile söyleme!" Titreyen parmaklarıyla gözlerinin kenarlarını sildi. Crystal ağır bir prova yapıyor ama bana kocaman bir gülümseme veriyor. Acı, gerçekçi, zoraki.

Hüzünlü bir gülümseme.

Onu ama kapatan bir gülümseme, artık şarj etmeyen bir anahtar gibi.

Ellerim ceplerimde, kaskatı kesilmiş bir halde orada duruyorum. Zihnimde hareket etmemeyi, durumu daha da kötüleştirmemeyi tekrarlayıp duruyorum, çünkü bir yanım onu saçlarından tutup kendime çekmek ve var olabilecek en tutkulu öpücüğu vermek istiyor.

Ancak bunu yapmak beni yalnızca kaçınılmaz olanı ertelemeye mahkûm edecektir. Ve artık onun bir kısmına sahip olmak istemiyorum, eğer tamamına sahip olamayacaksam.

Hiçbir karşılık almadan bana sonsuza kadar bağlı kalacağını hayal etmeye cesaret edebilirim.

Ben de ona gülümsüyorum, aslında ne kadar çığlık atmak, ağlamak, bir şeyleri parçalamak, onu çekip almak ve bizden başka hiçbir şeye ihtiyaç duyulmayan bir yere götürmek istediğimi ona göstermemeye çalışıyorum.

"Buraya bana önemli bir şey söylemek için geldin," diye hatırlatıyorum ona.

Hazırlıksız yakalanmış gibi görünüyor. Sanki karşılık vermek istiyormuş gibi dudağını ısırıldığını görüyorum.

"Evet, şey, ben... Ben sadece size daha önce söylediğim şeyi söylemek istedim, tam olarak. Bekleyebileceğimi. Hepsi bu." El çantasını omzuna yerleştirerek bana kaçmak istediğini gösterdi.

"Hayatını yaşamaya hakkın var Crystal. Çok uzun zamandır arafta kaldın. Yaşa! Kendi yolunu çiz. Bu noktada kendini özgür saymalısın. Kimseyi beklemek zorunda değilsin. Beni değil.

"Evet, elbette!" diye gülümsemeye zorluyor ama dudaklarına ağır bir gözyaşı düşüyor. "Artık gitsem iyi olacak." Kapıya doğru yöneliyor ama ağzım beynimle hiçbir bağlantı kurmadan konuşuyor.

"Size merhaba diyebilir miyim?"

Bu ne lan!

Kocaman gözleri ve yüzündeki şaşkınlıkla bana bakıyor.

Ellerim ceplerimde ona doğru ilerliyorum, yüzüne birkaç santimetre mesafede duruyorum.

Kokusunu, kendimi ona karşı hissettiğimde yanaklarının nasıl kızardığını hatırlamak isterdim. Uzun kirpiklerinin güzelliğini, dünyaya açılan bir pencere gibi yükselen perdeleri. Ve Crystal'ın gözleri benim dünyama açılan pencereler.

Başım yavaşça boynuna doğru eğiliyor ve bu sırada tırnaklarım hala ceplerimde sıkışmış olan avuçlarıma batıyor.

Dudaklarım tenine düşüyor, tüyler gibi yerleşiyor. Ona yapışıyorum ve ona veda ediyorum.

Ama o kendini dayattığında, karar verdiğim gibi davranma umudumu kaybediyorum.

Beni kucaklıyor, sert bedenime katılıyor, yuvarlaklığının her parçasını, ensemdeki ellerinin her okşayışını, her iç çekişini hissetmeme izin veriyor. Ve sonra bir soluk, bir hıçkırık ve göğsüme karşı sessiz çığlığı.

"Bir zamanlar mektuplarınızda yazdıklarınızı anlatma sırası bende," diyorum ona.

"Hayata aşık ol. Başka gözlere aşık olun. Yeni deneyimler yaşayın. Size saygı duyan, elinizden tutan ve sizi tüm evreni olarak görerek dünyayı gezdiren birini bulun. Aşka aşık ol ve asla arkana bakma. Bunu yap Crystal, ben de iyi olacağım."

Ellerimi ceplerimden çıkarıp karşılık veriyorum ve bir anı olması için rahatlatıcı bir hareketle sırtına masaj yapıyorum.

"Bunun asla gerçekleşmeyeceğini gayet iyi biliyorsun!"

"Evet, güleceğiz. Ve bu olduğunda, buna güleceğiz. Birlikte!"

Onu o kadar sıkıyorum ki canını yakacağımdan korkuyorum. Yanağına son bir öpücük konduruyorum, dudaklarına kondurmak isteyip istemediğim konusunda büyük bir çelişki yaşıyorum.

Ama kendimi ondan ayıramadım.

Onu kaybediyorum. Ve bu sefer sonsuza dek.

"Sana mutluluklar dilerim Crystal. Gerçekten diliyorum!"

"Şu anda mutluluğuma veda ediyorum".

"Geçecek! Hissettiğinizi sandığınız her şey kaybolup gidecek".

"Geçmeyecek, çünkü gitmesine izin vermeyeceğim".

Kollarında bir titreme beni sarsıyor ve ondan vazgeçme zamanının geldiğini anlıyorum.

Dudaklarını okşuyorum ve gözyaşlarıyla dolup taşan yüzü bana son bir kez gülümsüyor.

"Ben her zaman senin yanında olacağım Koç. Bunu asla unutma." Gözyaşlarımı tutarak iç çektim.

Teşekkür ederim.

Ona benim de her zaman yanında olacağımı söylemek isterdim ama bu böyle olamaz, çünkü şimdi başka biri için orada olmam gerekecek.

"Güle güle Koç".

"Hoşçakal, Crystal".

EPİLOG

Üç ay sonra.

Crystal Colin'in *Kristal Katil* kitabından sonsöz.

Sonuçta bu o kadar da sıra dışı bir hikâyeye değil. Bırakın örnek bir kadın olmayı, kendimi bir kahraman olarak bile görmüyorum. Hatta bugün çok takip edilen insanları tanımladığınız gibi kendimi bir *Influencer* olarak bile görmüyorum. Hikayemi cinayetimi meşrulaştırmak, kendimi affettirmek ya da hiçbir hakkı olmayan bir canı aldığım için duyduğum suçluluk duygusunu hafifletmek için yazmak istemedim. Yazdım çünkü birileri ellerini kristal bir kağıt ağırlığından akan lekeleyen o genç kıza ne olduğunu bilmeyi hak ediyordu. Ve sonuçta o kişi dünyada bu kitabı hiç okumayacak tek kişi olacaksa da bunun pek bir önemi yok, onlara gerçeği borçluydum, çıplak, ham, kağıt üzerinde ölümsüz. Metabolize edilmek için her zaman el altında, sayfa sayfa.

Kısa hayatımda, kelimelerin şimşek kadar hızlı uçuşunu öğrendim. Onları sevdiğin insanlara yöneltmek, onları yaralamaktır. Mürekkebin ve şiirin gücünü keşfettim ve yay çekmemeye, ok atmamaya ve vurulmamak için vurmamaya karar verdim. Çünkü bu anlatı delmek için değil, şok etmek için değil, kristal katilin aslında bir kalbi olduğunu söylemek için bile değil. Hayır!

Sadece kişiye bir mesaj göndermek için yaratıldı.

Benim için değil ve dürüst olacağım, senin için bile değil. Sadece *onun* için.

Gerçeği söylemek umurumda değildi. Sadece *ona* ulaşmasını istedim.

Tüm hayatıma ilham veren *ona*.

Özel bir şey yapmadım, sadece kelimelerle oynadım, onları bir şeyleri açığa çıkarmak için kullandım. Hikayem muhtemelen hiçbirinizde iz bırakmayacak ama ruhumdaki bazı izleri sildi.

Ben sadece söyleyecek çok şeyi olan bir kadını.

Ve onları söyledim.

Ben sadece gerektiğinde gülümseyen ve dik yürümeye çalışan bir kadını.

Ve bunu yapmaya çalıştım.

Ben sadece geceleri, yalnızken, bir kucaklaşmanın anısını hatırlayarak sarılan bir kadını. Ve bu konuda o kadar iyiyim ki bir yatağı gözyaşlarıyla doldurabilirim.

Ben de öyle yaptım.

Yapmam gereken bazı açıklamalar vardı ve aynı anda en gerçek ve en zor yolu aradım: kendimi soyarak ve ruhumda bir tur atmak, dünyanın dikkatli gözlerine güçlü görüldüğüme inanmak, ancak mahremiyetimde çok kırılgan olduğumu bilmek.

Birçok kez dağıldığımı, kaybettiğim ailem için bir sütun görevi göremediğimi itiraf etmekten utanmıyorum. Evimin çürük temeli olduğumu itiraf etmekten korkmuyorum.

Ama küçük kız kardeşimin ve onun küçük Crystal'ının koruyucu kanadı olduğumu söyleyebilirim ki bu da hayatın bana verebileceği en güzel hediye.

Tükenmez bir mum olmaya çalıştım, çok karanlık olduğunda yanmayı öğrendim. Sönük, zayıf bir alev ama sönmeyen bir alev.

Bu kitap bana kesinlikle yeni bir tutku kazandırdı: Bir hikayede hastalığı aramayı ve sonra da tedaviyi bulmayı seviyorum. Ve belki de ben bunu yaptım. Ruhumu ve dolayısıyla hikâyemi iyileştirmeye çalıştım. Çünkü sonuçta her birimizin anlatacak sıra dışı bir hikâyesi var. Hedeften hala uzak olsam da kendime mutlu bir son vermeye çalıştım. Dokuz yıl önce yaptıklarımı anlamlandırmaya çalıştım.

Ve kendimi tedavi etmek, kendimi sayfalara atmak, gerektiğinde kendimi okşamak istedim, çünkü kendimi sevmem gerektiğini fark ettim.

Kimse sevmese bile her birimiz kendimizi . Ve ben de umutsuzca bunu yapmaya çalışıyorum.

Çünkü o bunu isterdi.

Ve bu maceranın son sayfasını *ona* ithaf ediyorum.

Benim üzüntüm ses çıkarmaz, bu yüzden onu hiç hissetmezsiniz.
Sessiz kaldım, seni uzaktan izledim. Hiç adım atmadım. Kenardan.
Beklemede.

Bana geçeceğini söylemiştin. Yalan
söyledin.

Aşk asla geçmez.

Beni yıldızların düşüşü gibi düşürerek söndürdüğünü düşünmüştüm, oysa
bugüne kadar yanmamı sağlayan alev sendin.

Düşünce, sadece düşünce, ama içimde canlı.

Tatlı, tutkulu ve yürek parçalayıcı.

İnsanlar düşmemizi engelleyerek bize bir şey öğretmezler, asıl dersi bizi
ittiklerinde öğreniriz. Ve sen beni birçok kez ruhumun uçurumuna ittin.
Ama orada, uçurumun dibinde hep seni buldum. Çünkü bana nereden
geldiğimi ve nereye gidebileceğimi gösteren, boşluğa yaptığım yolculuktu.
Nereden atladığını ve nereye inebileceğini.

Rüzgarın yaprakları dans ettirdiği gibi bana ilham verdin, bana
dokunmadan beni okşadın.

Var olduğun kadar görünmezsın
de. Sen iz bırakan bir şiirdin.

Ve size anlatmaya zaman bulamadığım şeyleri vermek için size kağıt
üzerinde sanat yapmak istedim.

Sensiz, dün olduğu gibi bugün de kendimi önemsiz hissediyorum.

Kalbimin uçurumundan dışarı bakmanı, magmanın acımasızca ruhuma
doğru kaynayışını izlemeni dilerdim. Ateşin içinde erimek için kendini
boşluğa atmanı isterdim, ancak o zaman, dayanılmaz acıyla, kemiklerine
kadar ulaşan ve her şeyi aşındıran acıyla, sensiz yaşarken her zaman
hissettiklerimi hissedebilirdin.

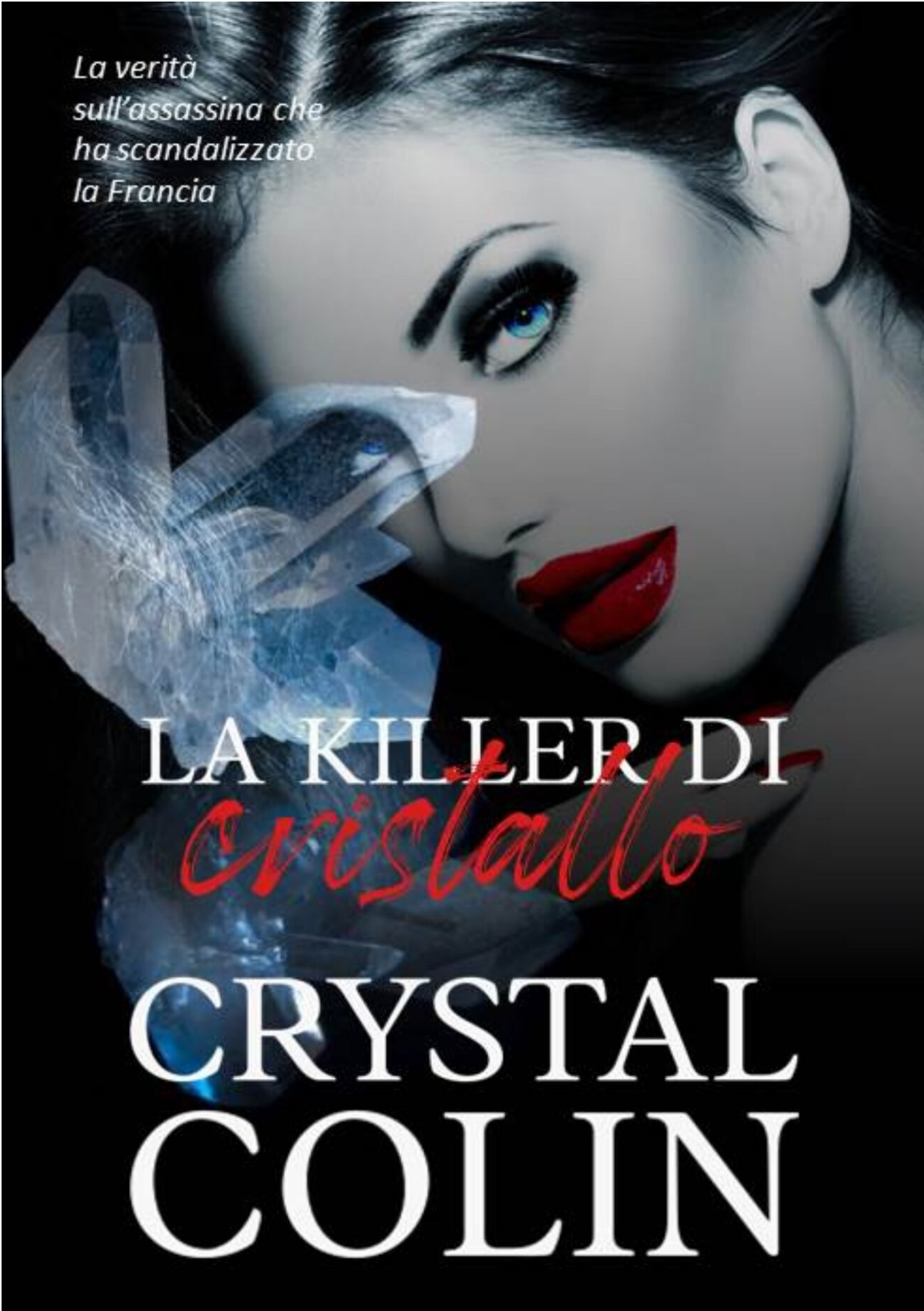
Tutarsızlık.

Dün olduğu
gibi bugün de.

Ve dün olduğu gibi bugün de tüm duygularımı size adıyor, bu kitaba son
noktayı koyuyorum.

Hayatımın aşkı olan sana. Bir zamanlar olduğun gibi, seni çok az bir süre
için geri aldığımda olduğun gibi ve alev sönene kadar her zaman olacağın
gibi.

Sonsuza kadar seninim,
Kristal.

A close-up, black and white photograph of a woman's face. She has dark hair, heavy black eye makeup, and bright red lipstick. A large, clear, faceted crystal is placed over her right eye, which is visible through the crystal's facets. The background is dark.

*La verità
sull'assassina che
ha scandalizzato
la Francia*

LA KILLER DI
cristallo
CRYSTAL
COLIN

Tum tum. Tum tum. Tum tum. Tum tum...

Gözlerimi kapatıyorum ve bebeğimin kalp atışlarına konsantre oluyorum. Tekrar açıyorum ve monitörden onu izliyorum, Margot'nun rahminde süzülüyor, onu neyin beklediğinden habersiz.

Bir zamanlar benim de onunla aynı durumda olduğumu düşünmek inanılmaz. Yine de o kadar büyüleyici ve kafa karıştırıcı ki, hayatımın en yoğun anlarından biri haline geldi.

Jinekolog jelle ıslatılmış sondayı Margot'nun artık göze çarpan karnının üzerinde gezdirmeye devam ediyor. Çocuğumu bedeninde taşıdığı düşüncesi geceleri uyumama izin vermiyor ama onların hayatında var olma konusunda beni daha da kararlı kılıyor.

Doktor bize "İyi büyüyor," diye bilgi verdi. "Sağlığı mükemmel.

Onun sözleri beni rahatlatıyor, öte yandan Margot'nun ellerimi sıkması, bana fiziksel olarak yaklaşmaya çalıştığında hissettiğim olağan endişeyi yansıtıyor.

"Ne yapıyor?" diye soruyorum, ekranda nasıl hareket ettiğini görerek.

"Parmağını emiyor."

"Ne kadar tatlı!" Margot çok heyecanlıdır. Hamilelik onu yumuşatmış, kaprisli ve hırçın doğasını törpülemiştir.

Crystal'dan sonra ona bir daha asla dokunmadım, bir kez bile. Ondan biraz zaman istedim, sorumluluk alacağıma söz verdim, ancak özellikle de kardeşimin hisselerini satın alması nedeniyle ona karşı duygularımı açıkça ifade ettim.

Açıktım, onu daha fazla istismar etmek istemiyordum. O benim çocuğumun annesi ve gelecek için emsal oluşturmaya niyetim yok. Bu yüzden, hisselerini Taurus'a satmadan önce ona açıkça onu sevmediğimi ama çocuğu büyütme için yanında kalacağımı söyledim. Belki de zaman, kurmaya karar verdiğim aileye aşık olmamı sağlayacaktır. Belki de zaman beni iyi bir baba yapacaktır.

Şu anda önemli olan tek şey bu.

İnsanları, hislerimi, tüm hayatımı bir kenara bıraktım.

Ve bunu sadece ekranda yüzen o yaratık için yaptım.

Kadın Margot'un karnını temizliyor. Sonra koltuktan kalkmasına yardım ettim. Masaya doğru ilerledik ve oturup sonuçları bekledik. Yazıcıdan 3D bebeğimin ilk görüntüsü geliyor.

Elime aldığımda nefesim kesiliyor. Sanki biri yakın plan fotoğrafını çekerek onu rahatsız etmeye gitmiş gibi net bir şekilde görebiliyorsunuz.

"Bu bir manzara!" diyorum ve Margot hülyalı gözlerle bana bakıyor.

"Buyurun," diye dosyayı uzatıyor doktor. Geri almak için kolumu uzatıyorum ama Margot benden önce davranıyor.

"Ben alırım!"

"Hayır, bırak, ben tutabilirim," diyerek aynı anda tutuyorum.

"Ben tutarım!" diye bana fırlatıyor.

"Herhangi bir yük taşımanı istemiyorum," diyerek onu geri çekiyorum.

"Bu sadece bir dosya, Aries. Hiçbir ağırlığı yok!" diyerek elimden kaptı.

"Her neyse.

Doktora dönüp "Tam bir kopyasını alabilir miyim?" diye sordum.

"Elbette!" diye yanıtlıyor ve işe koyuluyor.

"Neden bir kopyasını almak zorundasın?" Margot bana tuhaf tuhaf bakıyor. "Bizde zaten var. Birlikte saklayacağız."

"Kendime ait bir tane istiyorum, oğlum için utanç albümü hazırlamalıyım, 18. yaş gününde sosyal medyaya koyduğu albümü. Beni sevecek, bunu hissedebiliyorum." Tabii ki şaka yapıyorum ama sırf yüz ifadesini görmek için spekülasyon yapmayı seviyorum.

"Ne kadar aptalsın!"

Jinekolog gözlerini kâğıttan kaldırır ve hastasının bakışlarını arar. Hastası onun dosyaya ne yazdığını dikkatle izliyor.

Yazıcıdan yeni fotoğraflar çıkıyor, dosyama koyacaklarım. İkisi de sessiz kalıyor, ben ise

Margot.

Teninin rengi önemli ölçüde açılmış, kolları sanki birinin çantayı elinden çekip almasından korkuyormuş gibi çantayı göğsüne bastırıyor.

Doktor imzasını attı ve istediğim bana verdi.

"Teşekkür ederim," diyerek ayağa kalktım ve elini sıktım.

"Güle güle," diye onu da selamlıyor.

Arabada tek kelime etmiyoruz, ki bu oldukça sinir bozucu, çünkü hayatımın geri kalanını bu kadının yanında geçirmek zorunda kalacağım, her ne kadar onu muhtemelen hiçbir zaman hak ettiği gibi sevmeyeceğimi açıkça belirtmiş olsam da. Margot zamanın bize iyi bir aile olmamız için gereken dinginliği vereceğini iddia ediyor. Ben de ona katıldım ve günlerce bu düşünceye sımsıkı sarıldım, bunu hayatımın önceliklerinin en başına koymaya çalıştım.

Ama o etrafta olmadığında, kendim olmaya geri dönüyorum ve sefahate sığıyorum. Kendimi adımı , odamı tanıyamayacak noktaya kadar sürüklüyorum ve alkol her şeyi gizlemeyi başarsa da, kendimi her yok edişimde Crystal sanki içmekte ısrar ettiğim her karışımın içindeymiş gibi zorbaca ortaya çıkıyor.

Bu otomatik bir şey: Onu unutmak için içiyorum, onun yerine zorbalıkla karşıma çıkıyor. Kendi adımı unutuyorum, ama onunkini değil.

Mekânları tanımıyorum ama yüzünü mükemmel bir şekilde görebiliyorum.

Ve sonra bir yerde otururken uyanıyorum: bir koltuk, bir yatak, kalenin herhangi bir katı ve her şey şiddetle geri geliyor.

Yüzü daha da netleşiyor, sesi gün boyunca zihnimde yankılanıyor ve anısı aklımdan çıkmıyor.

Ve her şey yeniden başlar.

Kafamın içinde hep o var.

Margot'nun çatı katına vardığımızda, beni her zaman bir tanrıymışım gibi karşılayan annesiyle selamlaşıyorum.

Ona odasına kadar eşlik ediyorum ve zihinsel olarak kendimi doğru şeyi yapmaya zorluyorum: onunla biraz zaman geçirmek.

"Yorgun musun?" Onu okşadım.

"Birazcık." Dosyayı komodinin üzerine koyup onu yatağa uzanması için serbest bırakma düşüncesiyle elinden çekip alıyorum ama o yine bırakmıyor.

"Neden biraz dinlenmiyorsun?" diye ısrar ediyorum.

"Evet, dinlensem iyi olur, size eşlik edeceğim," diyerek yanımdan geçip kapıya yöneldi.

Doğru olanı yap ve onunla biraz zaman geçir!

"Bir süre seninle kalabilir miyim?" Ayakkabılarımı çıkarıp yatağa uzandım ve elimi yanına koydum. "Sana biraz sarılacağım."

"Gerçekten mi?" Gözleri yeniden canlanıyor, yorgunluk izlerini siliyor.

Margot bir eliyle bebeğinin karnını okşarken diğer elindeki dosyayla bana doğru uzanıyor, ultrasonu komodinin üzerine koyuyor ve yanıma uzanıyor.

Yüzünü göğsüme yaslıyor ve vücudumda kıvrılıyor.

Saçlarını okşuyorum ve onu uyutmaya çalışıyorum. Şu anda tek yapabildiğim Crystal'ı, onun nasıl hissettiğini, neler hissettiğini düşünmek.

Geceleri ellerimi mi arıyorsun? Bunu arzuluyor musun?

Ona hiçbir zaman bir gece okşama, bir anlık tatlılık, ama sadece küfür, aşağılama ve hakaret verememiş olma düşüncesi bana sürekli bir eksiklik duygusu hissettiriyor. Sanki bedenimden bir parça koparılmış, saklanmış ve beni onu aramaya zorlamış gibi, umutsuzca, başarısızlıkla.

Ama o parçanın nerede olduğunu biliyorum. Vedalaştığım gün onu ona bıraktım, geçip gideceğini, ona hak ettiğini verebilecek başka bir adam bulacağını söyledim.

Margot'nun bebek yumrusuna bakıyorum ve bir anlığına da olsa bu bebek yüzünden asla mutlu olamayacağımı düşündüğüm için çok utanıyorum. Bu düşünceyi aklımdan geçirirken kendimi bok gibi hissediyorum ama ilk kez kendime, seçme şansım olsaydı bunu asla istemeyeceğimi itiraf ediyorum.

Gözlerimi kısıyorum ve kendime o doğduğunda tüm olumsuz düşüncelerin yok olacağını söylüyorum.

Çaresiz bir canlıyı kucaklamanın nasıl bir his olduğunu bilirim: koşulsuz sevgi. Küçük kardeşlerimden birini her kucağıma aldığımda hissettiğim şey buydu. Bu kez yaşayacağım duygu üç katına çıkacak, tarif edilemez seviyelere ulaşacak, bunu iyi biliyorum ve yine de içten içe hep özlediğim o kucaklamayı, geri almam gereken o parçamı hayal ediyorum.

Kaybettiğim aşkı düşünüyorum.

Ve onu bugün, yokluğunda geçen dokuz yıldan daha fazla özlüyorum.

Çünkü bugün onu affettiğimi biliyorum.

Çünkü bugün onu hayatımın her günü sevdiğimi biliyorum.

Margot omzumda uyuyakalıyor. Yavaşça, onu uyandırmamaya çalışarak, yastığın üzerine yatırmak için hareket ettiriyorum. Onu sırtüstü yatırıyorum, bebeğinin yumruları görünüyor. Ellerim bebeğimi koruyan deriyi okşuyor.

Üzgünüm bebeğim, var olmamanı dilememeliydim. Bunu telafi edeceğim, söz veriyorum. Bir daha asla böyle düşünmeyeceğim.

Odadan çıkmaya hazır bir şekilde geri çekiliyorum, ama sonra gözüm, şu an hariç bir saniye bile elimden bırakmadığım o değerli dosyaya takılıyor.

Onu alıp açıyorum ve doktorun bana verdiğiyle aynı olduğunu fark ediyorum.

Tam kapatacaktım ki gözüm bir numaraya takıldı.

Margot'nun mesajdaki iki kelimesi beni nasıl ürpertmişse, şimdi de bu rakam o ürpertiye eritiyor ve tüm bedenimi kazığa geçiriyor.

Kitabımı Şu anda en çok satanlar arasında görmeyi hiç beklemiyordum. *Kristal Katil* ıktığından beri Fransa'da en çok okunan kitap oldu. Yayıncım İtalya ve İngiltere'deki haklarını çoktan sattı ve hikayemi çevirmek isteyen diğer uluslararası yayıncılardan yakında daha fazla teklif geleceğini iddia ediyor. Açıkçası, eleştiriler ve boykot girişimleri eksik olmadı, çünkü kamuoyunun büyük bir kısmı için Crystal Colin hala bir katil ve cezasını çekmiş olmasına rağmen her zaman bir suçlu olarak kalacak.

Görünürdeki başarıma rağmen, ayaklarım yere sağlam basıyor ama içimde yeni bir tutku titreşiyor: yazmak. Kelimeler bu karanlık dönemde en yakın arkadaşlarım oldu, onları tüm ruhumla sevdim ve nefret ettim, onlardan beslendim ve diğer birçok durumda onlara karşı savaştım. Ama şimdi ekstra bir rahatlığım var ve kendimi yalnız hissettiğimde, boş bir kelime sayfasının önüne oturuyorum ve onu kendimden kk parçalarla dolduruyorum.

farklı hikayelere dönüşüyor. Zihnimde şekillenen hikayeler.

Leclerc Park Hotel'in konferans salonu okurlar, gazeteciler ve konuklarla dolu. Bu gece kitabımın ilk sunumu var ve ben endişeliyim. Kalabalığın içinde kendimi çözmüş, muhataplarıma çalışmamla ilgili iltifatları için teşekkür ederken açık büfe devam ediyor. Bana uygunsuz, kesinlikle kişisel ya da utanç verici sorular soran kuşkucuların sayısı hiç de az değil, ancak yanımda, etkinliğin organizatörü olan Chantal, sanki bir tür ajanmış gibi, uygunsuz konuşmaları kendi karar verdiği yöne çevirmeyi ustalıkla başarıyor. İşte tam da bu noktada, onun yeteneğinden ilham alarak kaçınma tekniğimi geliştirmem gerekiyor.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor, benim için seçtiği elbiseyi düzeltiyor: şekliimi biraz fazla gösteren dar, kk siyah bir elbise.

"İyi, biraz titrek ama iyi".

"Her soruya cevap vermek zorunda değilsin Crystal," diye araya girdi Nolan, buraya bana destek olmak için gelmişti. Kitabımı ilk okuyan oydu,

Hala her seferinde bir bölüm basıp okunabilir olup olmadığını sorduğum zamanlar.

Chantal benim yerime, "Tabii ki zorunda değil," diye karşılık veriyor. "Soruları önceden hazırlattım bile, sence böyle bir etkinlik, böyle kalibrede bir kadınla, röportajın içeriği benim denetimimden geçmeden düzenlenebilir mi?"

'Eğer siz de işin içindeyseniz, tabii ki hayır,' diye teslim olmuş bir şekilde cevap verdi.

"Chantal her zaman her şeyi kontrol altında tutar. Merak etme. Bu arada,' ona dönüyorum, 'bana kristalden yapılmışım gibi davranmayı bırakmalısın. Ve sen,' Nolan'a dönüyorum, 'hapishane odasında psikanaliz yaptığın küçük kızı unutmalısın.

"Buna katılıyorum," diye yanıtlıyor, "tüm enerjinizi en çok ihtiyacı olanlara odaklamalısınız, doktor."

"Sana karşı olduğu gibi mi?"

"İsim vermedim.

"Her lanet Perşembe günü boş boş konuşmak için stüdyoma gelip duruyorsun. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm Chantal, ama zihnin gayet iyi çalışıyor, hatta biraz daha iyi. Psikiyatrik danışmanlığa ihtiyacın yok, sadece dışarı çıkmak ve bitmez tükenmez gevezeliğine katlanmaya istekli ilginç insanlarla takılman gerekiyor."

"Sen berbat bir psikologsun. Bitmez tükenmez gevezeliklerimi dinlemen için sana cömertçe para ödüyorum ve sen şikayet etmeye cüret ediyorsun. Hem zaten birkaç kez geldim ve hala gerçek ikilemlerim su yüzüne çıkmadı. Kafamın derinliklerine inmek zorundasınız doktor, aksi takdirde hiç bir yere varamayız'.

"Zorluk da tam olarak bu. Düşüncelerinize tarifsiz bir korku duyuyorum. Bir insan ancak bu kadarına dayanabilir'.

"Ah! Ama şunu dinle! Önümüzdeki haftadan itibaren her Salı da rezervasyon yapacağım, böylece doğrudan sorunumun özüne ineceğiz".

"Senin bir sorunun yok, Chantal!"

"Evet, var! Çok, çok var!"

Konuşmalarını takip etmeyi bırakıyorum. Chantal'ın sorunu hakkında bir fikrim var, ne yazık ki bunu Nolan'a açıklayamıyorum, çünkü kendisinin görmesi gerekecek. Bu ikisi arasındaki cinsel gerilim bıçakla kesilmiş gibi.

Taurus ve Venüs'ün salona girdiğini fark ettiğimde dudaklarım içten bir gülümsemeyle aralanıyor. Heyecanla onlara doğru yürüyorum ve onları şöyle selamlıyorum

bir kucaklama.

"Başardın, sevindim!"

Venus, "Crystal, kitabını okurken seninle kurduğum empatiyi anlatacak kelime bulamıyorum" dedi. 'Harika ve yürek parçalayıcı.

"Hepsini okudun mu?" diye şaşkınlıkla cevap veriyorum.

"Tabii ki! Taurus da öyle. Bazı sayfaları birlikte okuduk."

"Ne düşünüyorsun, vaftiz baba?"

Ortağının aksine o daha az hevesli görünüyor. Zorla gülümsüyor ama bunu nazık ve tatlı bir şekilde yapıyor.

Elimi tutup diğer eliyle kapatıyor, sıkıyor ve bana tanıdık bir sıcaklık aşıyor.

"Sorduğumda bana doğruyu söylemeliydin Crystal. Bunu dokuz yıl önce yapmış olsaydın muhtemelen ek bir ceza indirimi alırdın, Ari.... gerçeğinden bahsetmiyorum bile."

"Önemli değil!" diye hızla onu engelledim. "Bunu Juliette için yaptım. Ona söz verdim."

Taurus elimi bırakıyor ve bana gururlu bir bakış atarak iç çekiyor.

"Kardeşlerimden biri bana sorsaydı ben de tam olarak bunu yapardım".

"Kardeş sevgisini senden öğrendim Leclerc," diye itiraf ediyorum.

"Bu, bir kadın olarak şekillenmenize katkıda bulunmuş olmaktan dolayı beni derinden gururlandırıyor".

"Sen yaptın. Ve çoğu zaman bunu bir baba gibi yaptın".

Gidip açık büfe masadan içecek bir şeyler alıyoruz ve konuklarla etkileşime geçmem gereken anı bekliyoruz.

"Sana bir şey sormak istiyorum Crystal." Venüs beni durduruyor ve diğer konuklarla sohbet eden Taurus'un yokluğundan yararlanarak önüme geçiyor.

"Farkında mısınız bilmiyorum ama ben aynı zamanda yazarım. Senaryo yazarlığı yapıyorum."

"Bunu bilmiyordum. Bilmediğim bir alan ama ilginç olmalı."

"Kurgusal uyarlamadan çok farklı. Kitabınızı okurken, sizin hikayenizi benimkine eklemeyi düşünmeden edemedim."

"Ne anlamda?"

"Bir film konusu geliştiriyorum, ancak malzeme gittikçe zenginleşiyor ve çok sezonlu bir TV dizisine uyarlanabilir hale geliyor. Fikir Leclerc hanedanından ve her bir hayatını çevreleyen olaylardan esinleniyor. Koç burcunun çok etkileyici bir tarihi var, sizinki de öyle, bu nedenle kitabınızı benimkine katılacak bir senaryoya dönüştürme ve bölümleri iç içe geçirme onuruna sahip olup olamayacağınızı merak ediyordum.

"Taurus'un bundan var mı?"

"Elbette, ama onu mümkün olduğunca az dahil etmek istiyorum. Sırf benim hevesimi tatmin etmek için bana koca bir prodüksiyon evi satın alabilir."

"Öte yandan siz, projenizin finanse edilmesini istiyorsunuz çünkü potansiyeli var, çünkü..."

"...Ben ailenin bir parçasıyım," diye tamamlıyor.

"Benim için bunu yapabilirsin, sorun değil. Bu konuda editörümle de konuşmanız gerekiyor tabii ki".

"Yapacağım. Harika!" Ellerini coşkuyla çırpıyor.

On dakika sonra kendimi seyirciye dönük bir koltukta otururken buluyorum. Arkamda romanın kapağını gösteren bir roll-up ve karşımdaki küçük masanın üzerinde bir yığın kitap. Kapakta yakın çekim bir fotoğrafım var, yüzümün yarısı bir dizi kristalin arkasına gizlenmiş. Adım başlıktan daha büyük yazılmış, karar verdiğim gibi, çünkü ben Kristal Colin'im, *Kristal Katil* değil. Bu unvanı korumak hikayeyi tanımlamaya yaradı, alışmam gereken saf bir pazarlama stratejisiydi.

Etkinlik sırasında, neyse ki moderatör Chantal ile yapılan anlaşmalara saygı duyuyor ve sadece kararlaştırılan soruları soruyor.

Sorunsuz bir şekilde cevap veriyorum, sadece görüşmecinin iyi niyetine nezaketen biraz daha talep edilmemiş bilgi veriyorum.

"Sonunda, kitabı ithaf ettiğiniz kişi kitabı okudu mu?"

"Bilemem. Ona sorma fırsatım olmadı."

"Bunu onun yaptığını bilseydiniz, ona ne derdiniz?"

"Zaman ayırdığı için kendisine teşekkür ederim".

"Teşekkür ederim, Crystal."

'Sizin sayenizde'.

Sunum sona erdiğinde, konukların satın aldığı kitapları imzalamaya hazırlanıyorum. Hikâyemin uzun süre hafızalarda kalacağını bilmek memnuniyet verici.

Her zaman kitaplıklarında, başucu masalarında. Birilerine duygu vermiş olduğumu bilmek olağanüstü ve heyecan verici. *Duygu vermek*, belki de bu benim işim olabilir....

Gecenin geri kalanını ithaflar yazarak ve okurlarıma teşekkür ederek geçiriyorum. Chantal bana kopyaların bittiğini haber veriyor, ben de imzalanacak sadece birkaç tane kaldığını fark ediyorum.

Masanın üzerine bir tane koydum. Açıyorum ve kalemi ilk sayfaya, başlığın altına doğrultuyorum.

"Adın ne?" Yukarı baktım ve...

Biro'nun topu kağıda batıyor, elim ağırlaşıyor. Bana hareketsizce bakan Koç'un muhteşem figürüne bakarken boğazım daralıyor.

Siyah bir takım elbise giyiyor ve gömleğinin beyazına karşı öne çıkan aynı renkte bir kravat takıyor. Saçları onu son gördüğümünden biraz daha uzun, dağınık sakalları da öyle. Masmavi gözleri benim gözlerime sabitlenmiş, dudakları kaskatı, durağan ve her türlü ifadeyi engelliyor.

Yutkunuyorum, kopyayı imzalayıp imzalamamakta kararsızım.

"Benim için imza yok mu?" diye beni uyandırdı.

Bütün bir kitabı ona ithaf ettim, açılış alıntısı bile onun için, bir ithafta başka ne yazacağımı bilemezdim.

"Oh, evet, üzgünüm. Sadece...". *Koç'a* yazmaya başladım. "Seni görmeyi beklemiyordum!".

Donup kaldım, devam edemedim.

Anlamalı bir cümle kuramıyorum, ona daha önce yazdıklarımın farklı bir şey değil. Şimdi karşımda o varken, gözleri zihnimi gözetlemek istercesine üzerimde sabitlenmişken, utanç istediklerimi kağıda dökmemi engelliyor.

Sonunda kararsız bir elle, sadece imzasını atmaya karar verdim.

"Bir ricada bulunabilir miyim?"

"Evet, tabii ki. Anlat bana!"

"Burayı öpmeni istiyorum, tam burayı!", başlığı gösteriyor: *Hayatımın tek aşkına*.

Ölecek gibi hissediyorum!

"TAMAM!" Gözlerimi onunkilerden ayırmadan kitabı ağzıma götürüyorum. Kırmızı dudaklarımın şeklini kağıda aktararak üzerine bir öpücük konduruyorum.

Aries ona memnuniyetle bakar.

"Teşekkür ederim!" diyerek romanı kapatır ve geri alır. "İyi akşamlar Crystal." Gitmek için dönüyor ama öğrenme arzusu onu durdurmama neden oluyor.

"Okudun mu?"

Adımlarını geri çekiyor ve bana bakmak için dönüyor.

"Evet. Her şeyi. Bazı kısımları birkaç kez tekrar okudum".

"Peki sen ne düşündün?"

"Bunu kanıma yazmış olmalısın".

Beni tek bir anlama gelebilecek bu cümleyi düşünmeye bırakarak uzaklaştı: Bu onu incitti. Çok kötü bir şekilde.

Yılın Babası bölümünü kapattıktan sonra, kendime unutkanlık içinde boğulma lüksünü tanıdım. Chantal Crystal'ın kitabını yüzüme tuttuğunda zil zurna sarhoştum. Kitabı elime aldım, ne olduğuna dair en ufak bir fikrim olmadan parmaklarımın arasında evirip çevirdim. Kız kardeşim kitabı bana fırlatmış ve kuru bir "oku şunu, seni aptal!" demişti. Onu kapakta gördüğümde inanmadım, güzel, şehvetli ve gizemli, kristallerle gizlenmişti. Başlık gerçeklerin doğruluğunu teyit etmiş, bunun alkol bağımlılığından kaynaklanan sanrılarım olmadığını bildirmişti. Crystal Colin'in *Kristal Katili. Fransa'da skandal yaratan katil hakkındaki gerçekler.*

İlk ithafı okuduğum anda hissettiklerimin üzerinde durmaya gerek yok.

Saf ecstasy, uhrevi bir uyuşturucu, tarif edilemez bir mutluluk hissi.

Ama belki sadece alkoldü, *hayatımın tek aşkıydı.*

beni cennete götüren kişi.

O gece okumaya başlamıştım, gözlerim uykuyu ararken dönüp duruyordu. Ertesi gün tekrar elime aldım, birkaç sayfada oyalandım, cümlelerin altını çizdim, telefonumda saklamak için fotoğraflarını çektim, böylece ne zaman Crystal'ım olmasını istesem tekrar okuyabilirdim.

Ve kitabınız sizinle dolu, benimle dolu. Bu, yaşamamış olan bizlere bir övgüdür.

Crystal hikayemizi öyle bir şiirsellikte anlattı ki, tüm savunmalarımı parçaladı ve aşkımızı ölümsüz kıldı. Ve bu bir insanın alabileceği en güzel hediye değil mi? Benim için onun romanı kanla yazılmıştı. Benim ve onun.

Benim için tüm hayatımız sürekli kan kusmakla geçti.

Terasa açılan Fransız penceresinin kenarından onu izlerken bir kadeh şampanya yudumluyorum. Arkası dönükdışarıya bakıyor

İlk sunumunun yapıldığı otelin bahçesinde.

Onunla çok gurur duyuyorum!

Siyah, seksi ve sade elbisesi tüm karanlık cazibesini ortaya çıkarıyor, onu ulaşılmaz, inanılmaz derecede güzel gösteriyor, o kadar ki kafa karıştırıcı ve şaşırtıcı.

Hiçbir şeye bakmadan dururken ve çıplak rafın yarı sessizliğinde içkisini ona bakıyorum.

Geri dönüp içeri girmeye hazırlandığını görür görmez, beni görmesini engellemek için duvarın arkasına saklanıyorum. Girişin eşiğini geçtiğinde ona arkadan ulaşıp belinden tutuyorum.

"Bu sen misin?" diye iç geçiriyor ve onu göğsümde öyle sıkı birleştiriyorum ki, yavaşça her parçamın yeniden birleştiğini, eksik parçasına kavuştuğunu hissediyorum.

"Şşşt, tek kelime etme!", onu çekiyorum, geri çekiliyorum ve arka tarafa, bahçeye götürüyorum. Alan temiz görünüyor, ama çok emin değilim.

Zoraki kucaklaşmayı bırakıyorum ve elini tutarak onu daha تنها bir yere götürüyorum.

"Aries, neredeyiz...?"

"Konuşma!"

Açık havuz alanı yılın bu zamanında kullanılmıyor. Şemsiyeler ve şezlonglar bir köşeye yığılmış, yapmaktan titrediğim şey için bir sığınak görevi görüyor.

"En iyisi bu değil ama bunu yapmak zorundayım. Şimdi!"

"Ne yapmak istiyorsun?"

Onu aniden çeviriyorum ve ereksiyonumu poposuna çarpıyorum. Boynundan tutup yüzünü çeviriyorum, dudaklarını arıyorum, ancak alamıyorum.

"Yala beni!"

"Aries!"

"Beni istiyor musun?"

"Evet!" diye soluk soluğa bağılıyor, kaba itişlerimi karşılamak için geliyor.

"Yala beni!"

Crystal dilini dışarı çıkarıyor, ağzının tadını çıkarırken benimkini de şımartıyor. Bizimki bir öpücük değil, ipeklerin, iniltilerin ve arzunun çarpışmasıydı.

Nerede olduğumu düşünmeden, günlerdir kuluçkada tuttuğum tüm şehvetle kendimi onun düzgün kıkına bastırıyorum, çünkü

arzu, romantizm olmadan, ivme ve , benim olduğu ilk andan itibaren beni beslediği tüm tutkuyla.

Elim karnını okşuyor, elbisesinin eteklerini için vücudundan aşağı kayıyor.

"Beni... burada mı istiyorsun?"

"Seni burada istiyorum. Şimdi!" Eteğini kaldırıp altına giriyorum ve hemen külotunu değiştiriyorum. "Ne kadar azgınsın bebeğim!"

"Dokun bana!"

Arkasını dönüyor ve dilimi benim kadar aç bir şekilde yalamaya devam ediyor. Ona bayılıyorum çünkü her cinsel fantezimi aynı arzuyla takip ediyor. Pantolonumun fermuarını açmakla meşgulken, parmaklarımın huylarının arasından kaymasını sağlıyorum.

"Seni duvara çarpmak istiyorum Crystal!" Buna karşılık, yüzünü duvara yaslar, elbisesini kaldırır ve sert, yüksek poposunu ortaya çıkarır.

Kendini bana

sunuyor.

Hepsi benim.

Olması gerektiği gibi. Çünkü o benim.

Elbisesinin askısını aşağı çekip göğüslerinden birini elime almam için beni yönlendirirken, onu inleyen bir şaplak atıyorum.

Ereksiyonumu serbest bırakıyorum ve olağanüstü sıcaklığını hissederek kalçalarının arasına sürüyorum.

"Hâlâ benim kaltağım mısın?", yavaşça içine giriyorum, yavaşça, sadece tepkisiyle çıldırdığımda ona her şeyi vermeye kararlıyım.

"Ben hala senin fahişenim!"

İçine dalıp burnumu saçlarına gömdüğümde iniltilerim küçük dış mekânı dolduruyor. Göğüs uçlarını okşuyor, göğüslerini dekoltesinden çekip çıkarıyorum. Onu duvara çarpıyorum, o da poposunu bana doğru bastırıyor, gövdesini büküyor ve koridorunu daha hoş ve dar hale getiriyor.

"Sen benim güzel işkencemsin!"

"Koç..."

"Evet, aşkım?"

"Gelmem lazım! Buna ihtiyacım var!"

Bir kolumla onu vücuduma doğru tutuyorum, öfkeli itişlerimi kolaylaştırmak için. Diğer elimle kendimi ona adıyorum, ona masaj yapıyorum ve onu gitmek istediği yere götürüyorum.

"Söyle bana..." diye inliyor, "...ne zaman...". Kadın çığlık atıyor, sadece acımasızca batıyor,
"...affedildi mi?" diye bitiriyor.

"Tam olarak ne zaman olduğunu bilmek ister misin?"

"Evet!"

"Her zaman, bebeğim. Seni sonsuza dek affedeceğim. Şimdi konuşma ve ne istersen al!"

Saçlarından çekerek onu eğilmeye zorluyorum. Poposu darbelerimin kurbanı oluyor, parmak uçlarım ona hak ettiği orgazma doğru eşlik ediyor. Boşaldığı anda enseme yapışıyor, sonra bitkin ama tatmin olmuş bir halde kollarımın arasında kendini bırakıyor.

Crystal beni unutmuyor ve gözleri tekrar açılır açılmaz diz çökerek beni dudaklarının arasına alıyor.

Ellerimi duvara dayıyorum ve tüm ruhumla sevdiğim kadının ağzını beceriyorum. Bana zevk verirken onu izlemek, yüzünü süsleyen o iki cennet ışığıyla, sapkın müziğimizi şapırdatan dolgun dudaklarıyla ve penisimin etrafındaki parmaklarıyla beni anında boşaltıyor.

"Seni nasıl da seviyorum!" diye patlıyorum ve hemen yüzünü okşamak için ona uzanıyorum. Crystal beni tutuyor, bağlılıkla yutuyor.

Onu yukarıdan izliyorum, şimdi de bitkinim, bedenimde bir kilo daha az var, ruhum hafif ve kalbim aniden onunla dolu.

Onu yukarı çekiyorum ve o da bana esneyen türden bir gülümseme veriyor.

Bang!

Henüz tüm gücümü kaybetmedim, bu yüzden nefes nefese kalsam da onu kollarıma alıyorum ve bacaklarını vücuduma dolması için onu davet ediyorum. Onu nazıkçe duvara yashıyorum ve alnım onunkine yapışıyor, sonunda yeniden nefes almaya başlıyorum.

"Beni sevdiğini söylemiştin!" diye fısıldıyor.

"Hepsi senin küçük ağzının suçu!" Onu ısırdım. "Sevişirken bana başka koşullarda söyleyemeyeceğim ve yapamayacağım her şeyi söyletiyor ve yaptırıyorsun."

"Sadece seviştiğimizi sanıyordum. Ve sonra sen beni tekrar aradın..."

"Eğer sana *fahişe* diyorsam, bunu sadece beni tahrik ettiği ve seni daha sürtüğü için yapıyorum". Karnıma bir iğne battı. "Ben öyle düşündüğüm için değil Crystal. Sen benim tanrıçamsın, sana asla saygısızlık etmem."

Bacakları arkamda geriliyor, beni ona daha da yaklaştırıyor.

"Beni daha öpmedin!"

'Çok yakınız'.

"Daha önce kitabı senin kanınla yazmış olmam gerektiğini söylerken ne demek istedin?"

"Her kelime, her sayfa, her sahne beni o kadar çok incitti ki taş kesildim. Tamamen tükendim."

"Özür dilerim, seni incitmek istememiştim."

"Biliyorum. Sadece bana ne hissettiğini göstermek istedin, gözlerinle görmemi ve tenindeki her şeyi hissetmemi istedin."

"Ve yaptı mı?"

"Sadece seni tenimde hissettim, Crystal. İlk sayfadan son sayfaya kadar. Ve sadece bu da değil. Sonsuza dek tenimin altındaydın."

Hüzünlü, melankolik gülümsemesi boğazımı yakıyor. Onu uzağa taşıyorum, mevcut şezlonglardan birine oturmaya çalışıyorum. Bana sarıldı. Garip bir durumdayız: ben pantolonumu çıkarmışım ve penisim bacaklarının arasında görünüyor, o ise elbisesini sırtına kadar çekmiş.

"Nedenlerini anlıyorum," dedim ona. "Kız kardeşinin sana ihtiyacı vardı ve sen de ona, dünyanın gözünde üvey babasının tecavüzüne uğramış küçük bir kıza dönüşmesine neden olacak spot ışıklarından uzak, huzurlu bir yaşam sağladın."

"Jean'ı öldürmüştüm, bunu saklamak ya da saklamamak hiç fark etmezdi".

"Ama Taurus'a söyleyebilirdin."

'Onaylamıyorsunuz o zaman'.

"Bu senin seçimindi Crystal. Ancak bu karar benim hayatımı da etkiledi".

"Sanki ben de senin için seçim yapmışım gibiydi. Pişman olduğum tek şey bu."

"Ama..." diye iç geçirdim, hatalarımı kabul ederek. "Seni terk etmemiş olsaydım, er ya da geç bana söylerdin."

"Fikir buydu.

Bunun doğrulanması, diş etlerim zonklayana kadar dişlerimi gıcırdatmama neden oluyor. En az onun kadar ben de suçluyum. Ondan nefret etmekle bu kadar meşgul olmasaydım, ona karşı hissettiğim tek duygunun her zaman orijinal olan olduğunu fark ederdim.

"Margot'nun hamileliği nasıl gidiyor?"

'Harika! Bebek iyi büyüyor, sağlıklı, güçlü ve aynı zamanda çok sevimli, en azından 3D ultrason taramasında öyle görünüyor'.

"Mutluyum!" diye içtenlikle ifade ediyor.

"Ama o benim değil.

"Nasıl yapamazsın...?"

"Margot altı aydan uzun bir süredir hamileydi ve o sırada birbirimizi tanı mıyorduk bile".

"Tanrım, sana tuzak mı kurmak istedi?"

"Evet. Oyun zaten kısa ömürlü olacaktı. Doğumdan sonra her ihtimale karşı DNA testi yaptırdım."

Bahçede sesler duyuyoruz, ben de hemen kaldırıp üzerini örtüyorum.

Kimsenin onu böyle görmesini istemiyorum, bu fikir beni felç ediyor ve ona karşı her zaman hissettiğim mantıksız kıskançlığı hatırlatıyor. Kendimi toparlıyorum ve onu altından tutarak üstüme oturtuyorum. Elbisesi yine de yukarı çıkıyor ama ellerimle poposunu örtmeye çalışıyorum.

"Artık baba olamayacağınızı bildiğiniz için şimdi nasıl hissediyorsunuz?"

Her halükarda Crystal sadece beni, nasıl hissettiğimi, olayların hayatımı nasıl etkilediğini düşünüyor.

"Kendimi rahatlamış hissettim, bunu itiraf etmekten utanmıyorum".

"Hazır değildin, bunu beklemiyordun, bunun için kendini suçlamamalısn".

"Bana karşı hep çok tatlısın. Yapmamalısn."

"Neden olmasın?"

"Çünkü bunu hak etmiyorum. Ve senin kadar tatlı ve şefkatli olamadığım için, yıllar boyunca kaybettiğin, sana veremediğim ve sahip olman gereken her şeyi sana nasıl geri vereceğim konusunda hiçbir fikrim yok, çünkü sen tanıdığım en olağanüstü ve cesur kadınsın."

Crystal'ın gözleri ışıldıyor. Güzel yüzü, yıldızların ve dolunayın ona, kalbimin kraliçesine boyun eğiyor gibi görüldüğü gecenin arka planında öne çıkıyor.

"Diyorsun ki... Sen ve ben..."

Yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve alnımı onunkine dayıyorum, ovuyorum ve hayati moleküllerimi yeniden kazanıyorum.

"Seni ilk gördüğümde sana aşık oldum. Küçük, garip, güzel ve iyiydin. Seni saf bir şekilde sevdim. Sen bir kadın oldun ve ben ikinci kez aşık oldum. Saflığa tutku da . Sonra hayat bizi beklemeye aldı ve ben senin hatıranı, sessizliğine, rüyalarındaki ziyaretlerine aşık oldum. Seninle ilgili her şeyi sevdim,

Her şeyden nefret ettiğimde bile. Ve sonra seni tekrar gördüğümde yeniden aşık oldum". Başparmağımla dudaklarına düşen kristal damlayı okşuyorum. "Seni tekrar görmek, bana her zaman hissettirdiğin duyguların çığ gibi büyümesini sağladı. Saflık, tutku, öfke, nefret, delilik ve aşk, Crystal. Zorba aşk, yok eden aşk. Sana aptalca şeyler yaptıran türden, çünkü bencil ve şımarık. Beni güzelliğe alıştırdın ve ben de hepsine sahip olmak istedim. Yanlış şekilde olsa bile. Bu yüzden sana çektirdiğim her acı için beni affet. Sen yatağını gözyaşlarıyla doldururken, kendine sarılıp yalnız geçirdiğin her gece için. Affet beni!"

Dokunaklı bir şekilde başını sallıyor, yüzünde tutmaya devam ettiğim ellerimi okşuyor ve uzun zamandır içimde tuttuğum her şeyi ifade etmeme izin veriyor.

"Sanırım sana tekrar tekrar aşık olmaya mahkumum. Eğer daha fazla hayatı yeniden yaşasaydım, her zaman seni bulur ve sana tekrar tekrar aşık olurum. Çünkü ben seni sevmeye mahkumum. İzimi teninde taşıyan sensin, ama onu kalbimde taşıyan benim."

Yüzünü bırakıyorum ve ceplerimde on yıldan fazla bir süre önce ona verdiğim kolyeyi arıyorum. Kolyeyi bulup göğsüne yerleştiriyorum ve kolyeyi takabilmem için saçlarını kaldırıyor.

"Bu senin, çünkü ben seninim. Sen Koç'un ." Onu yüzünden kavriyorum ve günlerdir yapmayı arzuladığım gibi öpüyorum. Dilim en sevdiği tada yeniden kavuşuyor. "Eğer tahmin etmediysen, bebeğim, seni geri istiyorum. Seni hayatımda istiyorum. Ve sana sormuyorum. İstesen de istemesen de seni alıp yanımda götürüyorum. Çünkü seni bencil ve çılgın bir şekilde seviyorum. Mantıksız ve vahşi. Hepinizi seviyorum Crystal. Hepinizi! Şu andan itibaren nereye gitmek isterseniz isteyin, ben sizin gözleriniz, bacaklarınız ve ruhunuz olacağım."

"Beni götürmene gerek yok Koç, ben hep buradaydım," diyerek göğsümü okşuyor ve kalbime doğru uzanıyor. "Her zaman seninim!"

"Sana şimdi söylemek istiyorum, dudaklarım seninkilerin üzerindeyken..."

"Ne?" diye gülümsüyor, beni ısırtıyor ve gürültüyle öpüyor.

"Seni sevdiğimi ve gelip benimle kalede yaşamayı istediğimi. Senden en az beş çocuk sahibi olmak istiyorum. Ama önce, eğer istersem seninle evlenebilirim. Sadece işleri yoluna koymak için..."

"Deli misin sen?!" diye kahkahayı patlattı. Ve ben tekrar aşık oldum.

"Artık hayatının tek bir dakikasını bile boşa harcamaya niyetim yok. Artık yalnız uyumana izin vermeyeceğim. Artık boş bir yatakta uyanmanı istemiyorum. Benimle yaşamayı istiyorum!"

Başını sallıyor, hala hareket halinde, müzikten daha iyi ses çıkaran, kelimelerden daha iyi iletişim kuran ve benim ilacım olan dudaklarıyla cevap vermeye çalışıyor.

"Seni seviyorum, Crystal".

"Ben de seni seviyorum, Aries".

"Evet de".

"Neye?"

"Her şeye!"

"Evet. Evet ve evet!"

Teşekkür

Kara Hanedan serisini seven herkese teşekkürler. Bu büyük aile biraz da sizin aileniz.

Leclerc'lerin vaftiz annesi Federica'ya özel teşekkürler. Bu tuhaf ailenin bir dostu, danışmanı ve değerli ilk okuyucusu olarak her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim. Hikayelerimi önceden okumak için harcadığın çaba ve onlara gösterdiğin özen seni resmen hanedanın bir üyesi yapıyor. Senin için her zaman Château Leclerc'de kişisel uşağınla birlikte kendi dairen olacak. Hatta bir şoför bile. Bol bol!

Amber'a da çok teşekkürler. Hikayelerimi her zaman heyecanla okuman beni mutlu ediyor. Zaman ayırdığın, müsait olduğun ve en başından beri bu harika yolculuğumun bir parçası olduğun için teşekkür ederim.

Seriye okuyan, asla unutmayacağım harika yorumlar yapan bloglara teşekkürler.

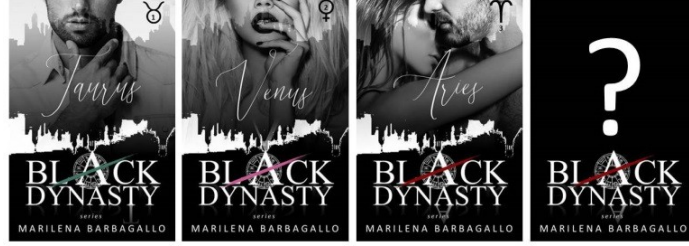
Erkek arkadaşıma ve aileme teşekkür ederim.

Umarım serinin diğer kitaplarını da okumaya devam edersiniz. Bir sonraki romanın kime ithaf edileceğini merak ediyor musunuz?

**Sizi Château Leclerc'de yeni
bir burçla görmeyi dört gözle
bekliyorum.**

Yazarın diğ er eserleri

KARA HANEDANLIK SERİSİ

Bir sonraki İşaret kim olacak?

BİR DAHA ASLA BU KADAR YAKIN

- Newton Compton tarafından yayınlandı -

Ağızdan ağıza yayılan bir başarı

Çok satan *Yanımdaki Yabancı* kitabının yazarından

Gölgede kalmak onun sanatıdır. Hiç başarısız olmadı, yetmiş beşten fazla soygun gerçekleştirdi, ele geçirilemez. Ona Delirium diyorlar. Suriye aile 'ticaretini' her zaman küçümsemiştir ve şimdi kendisinin de fahişe olma zamanı geldiği için daha da küçümsüyor. Küçük Hermes ona, "Yeterince büyüdüğümde seninle evleneceğim," diye söz vermişti. Ama asla geri dönmedi. Hayatlarının tekrar kesiştiği gün, onu tanımadı. Onun etraftaki en ünlü hırsız olduğunu bilmiyor. Tek bildiği onun hayal ettiğinden çok daha yakışıklı olduğu ve onu sevmekten asla vazgeçmediğidir. Çok geçmeden onun artık kendisiyle ilgilenmediğini ve o sözün genç bir çocuk tarafından söylenmiş aptalca bir cümle olduğunu anlar. Bir gün Delirio, kabul etmek zorunda kaldığı bir görev için çağrılır. Kendisini kariyerinin ilk hatasını yaparken bulacağını hayal bile edemez. Bir kurşun yanlış kişiye isabet ederse ne olur?

Geçmişten gelen ve asla unutulmayan bir aşk, Suriye'nin ve gizemli hırsız Delirio'nun kaderini sonsuza dek değiştirecektir

Onun romanları hakkında yazdılar:

"Tüyler ürpertici olduğu kadar kesinlikle akıllara durgunluk veren bir üslup. Yazar duyguları, hisleri ve acıyı kahramanların zihnine girerek ve okuyucuların kalbine yerleşerek anlatıyor. Size hiçbir çıkış yolu bırakmayan bir roman."

"Nefes kesici anlarla dolu, her zaman kreşendo yapan fantastik bir kitap."

"Ezici bir tutku, ham ve gerçek. İyi yazılmış, gerilim dolu."

ÇETE

Ona bir kız çocuğu verdiklerinde hala Favelas'ta yaşıyordu. "O senin" ona. Sonra her şeyini kaybetti. Mikel Alves, El Salvador'un en tehlikeli çetesi olan 28HS'nin varisidir. On altı yaşındayken ortadan kaybolur, karanlıkta yaşamayı öğrenir ve onu mağarasının duvarına bağlayan zincirleri sever. Vahşi bir hayvana dönüşür, medeniyeti unuttur ama hayatta kalır ve pes etmez. Düşmanları tarafından işkence görür ve aşağılanır, bir prens olmanın, bir krallığa ve bir prensese sahip olmanın bedelini öder. Mikel hayatını geri almaya çalıştığında, kendi kişisel cehenneminde kapana kısıldığını fark eder. Yeniden başlamak için en büyük düşmanlarından birini yanına almak zorunda kalacaktır: Megan Lima. Megan'ın nefreti derin köklere sahiptir. Onu reddetmeli, hor görmeli, uzak tutmalıdır. Düşmana teslim olmamak için her şeyi yapmalıdır. Üstünlüklerini kabul ettirmeye çalışan iki karşıt çete, akıl ve içgüdü, tutku ve güç arasında sürekli bir mücadele. Megan için bu ahlaksızlık, Mikel içinse zorunluluk. Karanlık bir roman, şiddetli bir aşk hikayesi, tüm sınırları aşan iki karakter.

BİR YABANCI HALA YANIMDA

- Newton Compton baskıları -

BİR YABANCI:

En koyu karanlıkta gerçek tutku saklanabilir

Hayattasınız, nefes alıyorsunuz, hareket etmeye çalışıyorsunuz ama .

Bir yatağa bağlısınız ve ne olduğunu hatırlamıyorsunuz.

Uyandığınızda hapiste olsaydınız ne hissederdiniz? İlk görüntünüz Amir Shakib'in görüntüsü olsaydı ne yapardınız? Lena'nın başına gelenler Morozov, bilmediği bir görevi yerine getirmek üzere Sektör Sıfır'dan zorla alınmıştır. Amir Shakib saf karanlıktır, içi çürümüştür, acıyı bilir ama artık hissetmez. Ondan daha iyi kimse yoktur.

duyguları izole edin, bir ruhu yok edin, parmaklarınızın arasında parçalayın ve

kendi yeniden inşa eder. Böylece Lena ve Amir'in hayatları kesişir. Amir onun ustası, o da öğrencisidir. Kadın direnmeye çalışır, Amir onu kırmak zorundadır. Ama Amir onun zihnine girmeyi başardığında, Lena Ayrıca karanlık şehvetle, yasak olana, dokunduğu her şeyi yok edene yaklaşma arzusuyla savaşmak zorunda kalmayı da beklemektedir. Lena bunun yanlış olduğunu biliyor ama ona doğru çekiliyor; Amir yapmaması gerektiğini biliyor ama yapmak istiyor.

Ona hayatta kalmayı öğretmek amaç, onu yanınızda tutmak ise tek arzu olacaktır.

Ağızdan ağıza yayılan sıra dışı bir yayıncılık vakası

Sektör Sıfır'a Hoş Geldiniz

"İçine giren, kazıyan, hareket ettiren, üzen bir kitap. Bir kitap ki Bir ya da iki gün sonra unutuluyor. Üzerinde tekrar tekrar düşüneceğiniz bir kitap

sayısız gün boyunca defalarca. Beş yıldız benim için yeterli değil ama elimdeki tek şey bu. Unutulmaz."

"Sert, güçlü ve aynı zamanda romantik ve tutkulu. Sonuna kadar sizi koltuğunuzun tutuyor ve orada... şey... mama mia!"

ERKEK HER ŞEYİ İSTİYOR KADIN HER ŞEYİ İSTİYOR TAPINAKTA NOEL

HEPSİNİ İSTİYOR:

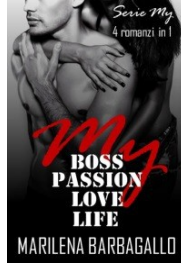
Krum Botev hayatta kendisinden başka hiçbir şeye sahip olmamıştır. O sadece kendisine öğretileni bilir. Sert, bencil, duyarsız ama onu yetiştiren ve ait olduğu gizli cemiyetin değerlerine göre eğiten babasına sadık. Hiç kimse onun zırhını kırmayı başaramadı. Kimse ona dışarıdan ya da içeriden dokunamaz. Krum'un unutamadığı geçmişin bir diliminin parçası olan bu kadın dışında kimse. Güzel ve zengin bir varis olan Ambra Livori, her zaman her şeye sahip olmuştur. Ancak kâbuslar ona hiç rahat vermemekte, daha on altı yaşındayken hayatını mahveden adamı göstermeye devam etmektedir. Onun anısı, zamanla tahammül edemediği sapkın bir duyguya dönüşmüştür. Amber tam da duygularını kontrol etmeyi öğrenmeye karar verdiğinde tuhaf bir çağrı alır. Kökenleri sorgulanacak ve geçmiş, kaçamayacağı korkunç bir şimdiki zamana dönüşecektir. Kendisi için savaşmak tek çözüm olacaktır. Amber ve Krum'u birbirine bağlayan nedir? Ama hepsinden önemlisi, bu kadar farklı iki ruh birbirlerine içten ve dıştan dokunmayı başarabilir mi? Gizli bir örgüt, dizginlenemez bir tutku, kaderinde çatışmak olan bir kadın ve bir erkek.

**Benim serim:
PATRONU
M TUTKUM
BENİM
AŞKIM
BENİM
HAYATIM**

PATRONUM - Mary, Catania Hukuk Fakültesi'nde okuyan genç bir öğrencidir. İki yıldır, sızma görevlerinden biri sırasında kaybolan mafya karşıtı bir polis olan babasını aramaktadır. Mary, lüks partileri seven, coşkulu bir kız olan en iyi arkadaşı Jessica ile birlikte yaşamaktadır. Jessie'nin arkadaş çevresinden birinde Riccardo ile tanışır ve ikisi için de ilk görüşte aşktır, ancak Mary Ricky'nin gerçek kimliğinden habersizdir ve Jessie ona onun güçlü bir kaçak patronun oğlu ve şehirdeki en korkulan mafya ailelerinden birinin şu anki patronu olduğunu söylediğinde, bunu silmeye ve onu gördüğü anda hissettiği karşı konulmaz duyguları unutmaya çalışır. Mary, Ricky'nin en büyük günahını temsil ettiğini ve onunla birlikte olmanın ilkelerine karşı gelmek anlamına geleceğini bilmektedir, ancak fiziksel çekim kontrol edilemez olacak ve tutkunun tuzağına düşmek kaçınılmaz olacaktır. Ama gerçek Riccardo kimdir? Gerçekten görüldüğü gibi biri midir?

UCUZ KUTU SETİ
SERİMİN DÖRT ROMANINI DA İÇERİYOR:

SIRRIM BENİM DİZİMİ KAPAT

Salvo mafya karşıtı bir polistir, günleri düzdür, hiçbir hedefi yoktur. Seksin onun için sadece fiziksel bir çıkış noktası olduğu yıllardan sonra, hiçbir şey inşa etmediğini fark eder. En büyük takıntısını unutamaz: kardeşiyle evlenen kadını. Tam da hayatını sarsma ihtiyacı hissettiği anda, en korkulan silah tüccarlarından biri olan Eric Leroy'u yakalamak için sızma teklifi alır. Ona ulaşmak için Salvo ve meslektaşısı Loris'in önce ona ulaşması gerekecektir: Vücudunda kalbi lekeleyen bir karanlık iz bırakan Nemesis Lux. Nemesis, hayatının yarısını düşmanlarını hançeriyle vurarak, ruhunu yok etme, yeniden canlandırma ve çoğunlukla siyah olan yeni bir kılıkta gösteriş yapma tekniklerini öğrenerek geçirmiş bir suçludur. Hiçbir şey hissetmez, bedeni hiçbir arzuyu barındıramaz, onun dünyasında duygulara yer yoktur ve kavradığı tek şey intikam susuzluğudur. Salvo'nun amacı basit görünüyor: onu bulmalı ve almalı. Nemesis'e karşı yarım önlemlere gerek yoktur ve Salvo acımasız olmak zorunda kalacaktır. Onu konuşmaya zorlamak ve kişisel işkencesine maruz bırakmak görevinin amacı olacaktır. Tutku, ruhlarındaki düğümleri çözmeyi başarabilecek mi? Sapkınlık, kan ve şiddet dolu bir dünyanın ardında on dört yıllık bir sır gizlidir. Arzunun rengi siyaha döner ve rasyonalite kaybolup yerini dürtülere bırakırsa, iki zıt ruh birbirine uyabilir ve birbirini sevebilir mi? SIRRIM, MY serisinin bir yan ürünüdür. Seri şu romanlardan oluşmaktadır: BENİM PATRONUM, BENİM TUTKUM, BENİM AŞKIM ve BENİM HAYATIM.

KALBİMİ KIR

Canlı, beceriksiz, geri zekâlı ve hepsinden önemlisi aşktan aciz. Victoria, hiç aşık olmamış ve iki gözün bir ruhu doldurma gücüne hiç inanmamış parlak bir etkinlik organizatörüdür, ta ki eğlence olsun diye partneri Gloria ve en iyi arkadaşı Mirko ile birlikte kendine meydan okumaya ve 'kalbini kırabilecek' bir erkek aramaya karar verene kadar. Viky'nin aşk konusunda oldukça tuhaf bir görüşü vardır; ona göre aşk acı çekmekle eşdeğerdir. Böylece oyun doğar: ruhuna dokunabilecek, onu yok edebilecek ve sonra tekrar bir araya getirebilecek bir 'kalp kırıcı' bulmak. Arayış onu doğru yöne götürüyor gibi görünmektedir, ancak buz gibi, despot ve kibirli Diego Rinaldi ile uğraşmak zorunda kaldığında planları altüst olur. Diego, bir sonraki koleksiyonunun defilesini düzenlemesini açıkça isteyen ünlü bir moda atölyesinin sahibidir. Her ikisi için de ilk görüşte nefrettir, ancak seksi tasarımcının gözlerindeki bir şey, bu çekime karşı savaştan başka bir şey yapmayacak olan alaycı Viky'yi çeker. Diego ondan bir şeyler isteyecek ve ona daha fazlasını vermeye de istekli olacaktır. Başarılı bir moda tasarımcısı neden onun gibi sıradan bir kızı seçsin ki? Diego'nun soğukluğunun ardında, o sorunlu bakışının ötesinde ne yatmaktadır? Victoria 'kalp kıran'ını bulacak mı?

LANETLİLER
(Üç roman bir arada)
Obsidyen'in Çağrısı Son
Işığa geri dönün

Obsidyen'in Çağrısı - Cristian Costa, doğaüstü güçleri durdurmak amacıyla gizlilik içinde hareket eden bir tarikat olan Roma Koruyucuları Tarikatı'na mensup genç bir koruyucudur. Yeni bir görev onu Sicilya'ya, lanetlilerin hapsedildiği tesise götürecek ve burada gönüllü olarak hapsedilmesinin nedenlerini gizleyen, korkunç bir üne sahip gizemli vampir Eva ile tanışacaktır. Büyüleyici lanetlenmiş yaratık, bir flashback ve diğeri arasında, geçmişinin izini sürecektir, işkence gören anıların girdabına geri dönecek ve gerçekte ölümlü yaşamdan pişmanlık duyan ve onu insanlığa bağlı tutan tek düşünce olan kayıp aşkı Zac için korkunç bir şekilde acı çeken tatlı bir kız olduğunu ortaya çıkaracaktır. Cristian, Eva'nın güvenini kazanmayı ve yalnızlığının ardında yatan şeyi keşfetmeyi başaracak ve algılanan ve bilinmeyen güçlü bir bağ tarafından yönlendirilerek, efsaneyi aramaya gitmek için onu serbest bırakması için Tarikat'ı ikna edecektir: ilk vampir. Eva sadece karanlığın çocuğu olmadığını, daha fazlasını, hiç beklemediği bir şey olduğunu keşfedecektir.

©Telif Hakkı 2020 Marilena Barbagallo
ARIES - Kara Hanedan Serisi # 3

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.